

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

QUEEN OF THE LOST BOYS

THE NEVERLAND CHRONICLES
VOLUME III

T.S. KINLEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

T.S. KINLEY

β D\flJO."¥

Sz loIVOdHO HNV "ldz. "ü1N žH1

LOST BOYS

QUEEN

Kayıp Çocuklar Kraliçesi, yazar T. S. Kinley

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2023 T. S. Kinley

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz. Daha fazla bilgi için, adres:

TSKinley@TSKinleyBooks.com

İlk e-kitap baskısı Haziran 2023
ISBN 979-8-9859074-5-2

Kitap tasarımı: T.S. Kinley
Düzenleme: Elizabeth M. Danos
Kapak tasarımı Moonpress tarafından yapılmıştır www.moonpress.co
WWW.TSKinleyBooks.com

Sevgili okuyucularımıza. Hayalimizi gerçeğe dönüştürenlere... Çok büyük bir macera oldu. Bizi tavşan deliğinden aşağıya kadar takip ettiniz ve Neverland'in mucizesini hayatınıza geri getirmemize izin verdiniz.

Sizlere, duygusal hayalperestlere, utanmaz romantiklere. bu mürekkep lekeli sayfalar. Kalbimizin en derinlerinden, kendimize inanmanın zor olduğu zamanlarda bile bize inandığınız için hepinize teşekkür ederiz.

Şimdi iyi bir kız/erkek olun ve bu sayfaları yayın.

İÇİNDEKİLER

Yazarın Notu Önsöz

1. Seçenekler
2. Sonuçlar
3. İtirafılar
4. Yeni Bir Dönemin Şafağı
5. Ambrosia
6. Ödeme Vadesi Geldi
7. Sadece Kız Kardeşler
8. Zamanı Geldi
9. Bir Bedeli Var
10. Bir Denizkızı Asla Unutmaz
11. Parazit
12. Loquentes Cartis
13. Vahiyyler
14. Müttefikler
15. Kumaşta Bir Kırıksıklık
16. Anılar
17. Bırakın Olgunlaşsın
18. Evim Güzel Evim
19. Pişmanlık
20. Tüm Bu Acılar Hizmet Edecek
21. Hiçlikten Yükseliyorlar
22. İntikamımı Alacağım
23. Bu Öpücükle
24. Nereye Giderse Gitsin
25. Bedenin

Günahları Sonsöz

Müstehcenlik Günlüğü

Okuduklarımı

beğendin mi?

Yazar Hakkında

YAZARIN NOTU

Kayıp Çocuklar Kraliçesi, neden baharatlı romantizmi seçtiğini anlatıyor. Bu kitaptaki tüm karakterler on sekiz yaşın üzerindedir. Bu kitaptaki içerik cinsel içerikli tasvirler içermektedir. Lütfen aşağıdaki olası tetikleyici uyarıların farkında olun ve kendi takdirinize bağlı olarak okuyun.

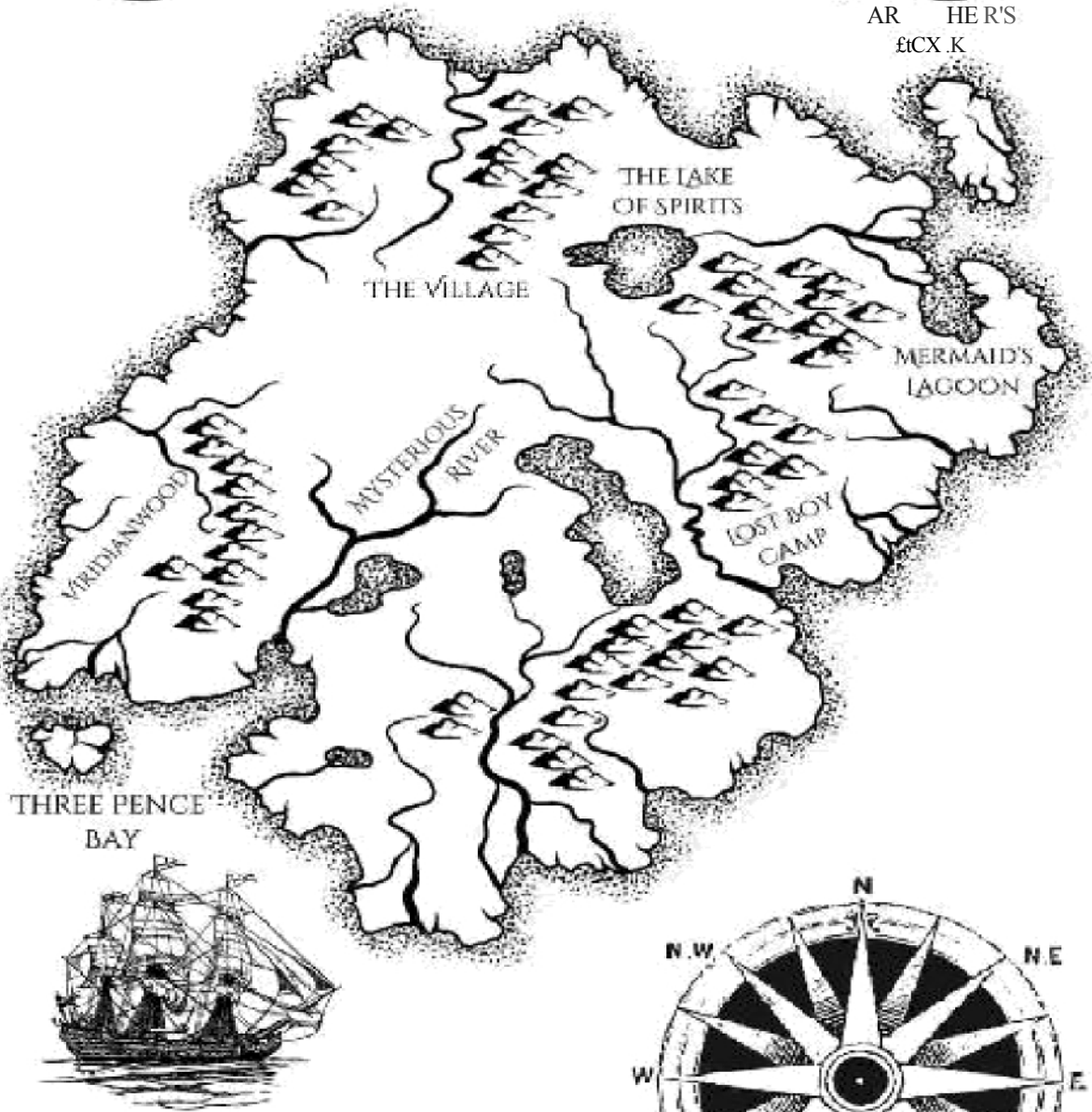
Cinsel eylemlerin müstehcen tasvirleri, esaret / kısıtlamalar, BDSM, bıçak oyunu, nefes oyunu, uyuşturucu ve alkol kullanımı, grafik şiddet, kan, cesetlerin parçalanması, kaçırma, saldırı, rehine durumları, zihin kontrolü, kendini sakatlama, anksiyete ve depresyon, ölümcül hastalık / kanser, intihar ve ölüm.

Gitmeden önce. T.S. Kinley'i sosyal medyada takip edin. Hadi arkadaş olalım! Instagram, Facebook, Pinterest ve Tic Tok sayfalarımıza göz atın ve bir değil iki yazarın güzel, karmaşık zihnine dair içgörüler edinin! Sorularınız mı var? Bu muhteşem yazar hakkında bilmek istediğiniz bir şey mi var? Yarattığımız karakterler? Bize çevrimiçi olarak katılın, okuyucularımızla etkileşime girmeyi seviyoruz!

Neverland

AR HE R'S
EX K

*"Seni takip edeceğim ve cehennemi cennet yapacağım, Çok sevdiğim elin
üzerinde ölmek için."*

-William Shakespeare Bir Yaz Gecesi Rüyası

PROLOGUE

-MICHAELA-

Tsoğuşun şoku nefesimi kesti. Düştüğüm buzdaki delik gittikçe büyürken buz gibi suyun içinde çırpındım. "Anne!" I Yardım için çığlık attım ama faydasız olduğunu biliyordum. Beni asla duymayacaktı. Ne de olsa gitmemi yasakladığında gölete kendi başıma gitmiştim. Ama sekiz yaşındaydım, bu da kendi kararlarımı verebilecek kadar büyüdüğüm anlamına geliyordu. Ve paten kaymak istemişim. Tekme atarken patenlerin ağırlığının beni aşağı çekmekle tehdit ettiğini hissettim. Uzuvarım hızla ağırlaştı ve eklemlerim suyun buzlu kucağında sertleşti. Panik başladı, gözlerimden yaşlar akmaya başladı ve görüşümü bulanıklaştırdı.

"Mic! Mickey!" Küçük kız kardeşimin sesi yaşadığım sıkıntının dehşetini kırdı. Beni buraya kadar takip etmiş olmalıydı. Pembe ponponlu şapkasının buz üzerinde sürünerek bana doğru gelirken bir aşağı bir yukarı sallandığını görebiliyordum.

"Geri dön! Sen de düşeceksin! Git anneni getir!" Ona seslendim, geri dönmesi için çılınca el salladım. Benim aptallığım yüzünden küçük kız kardeşimin boğulmasına izin verirsem annem beni öldürürdü.

"Hayır. Zamanım yok. Merak etme hanım evladı, ben yanındayım." Gwen annemi getirme emrimi duymazdan geldi ve sesinde en ufak bir korku belirtisi olmadan bana doğru sürünmeye devam etti. Bakışlarımı üzerinde tuttu, kahverengi gözleri kararlılıkla parlıyordu, sanki tüm bu olanların nasıl sonuçlanacağını zaten biliyormuş gibi içlerinde cesur bir ateş yanıyordu. "Elimi tut!" diye seslendi, pembe eldivenli elini bana doğru uzatarak. Ona uzandığımda içimi bir sükûnet dalgası kapladı. Elim onun elini kavradığında tüm bedenime bir sıcaklık yayıldı.

AYNI sıcaklık kıvılcımı donmuş ruhuma nüfuz etti ve beni zihnimin bastırduğu bir çocukluk anısından uyandırdı. Gwen'in küçük bedeni o gün beni mucizevi bir şekilde buz gibi ölümünden çekip çıkarmıştı ve o zaman onun tamamen farklı, özel bir şey olduğunu anlamıştım. Şimdi kendimi yaşam ve ölüm arasında aynı mücadelenin içinde bulmuştum. Tek fark kendimi içinde bulduğum donmuş hapishaneydi. Kaplan Lily beni yakaladığından beri, zihnimin derinliklerinde rahat bir yere sığınmıştım. Tanıdık bir yerdi. Kanserin acısı dayanılamayacak kadar çok olduğunda sık sık oraya çekilmiştim. Ama onun enerjisinden bir dalga savunmamı delip elektrik gibi üzerime geldiğinde sığınağımdan çekildim. Benim için geldiğini anlamak için gözlerimi açmama gerek yoktu. Ve kız kardeşimin öfkesi o kadar somuttu ki, varlığının çevremdeki alana yayıldığını hissedebiliyordum.

Oda bana geri geldi ve kendimi dizlerimin üzerinde buldum. Bilincimin yerine gelmesiyle bastırığım acı dalgası ciğerlerimden nefesimi çaldı. Sonunda odaklanabildiğimde, tüm intikamcı ihtişamıyla görüşümü doldurdu. Kız kardeşim... benim Gwen'im. Onun gerçek versiyonu. Etrafta maskeli balo yapan, kederin ve ezici yükümlülüklerin ağırlığıyla içindeki ışığı söndüren kırık, itaatkâr versiyonu değil. Neverland onu onarmıştı. Oğulları onu takip etmekten çok korktuğu yola yönlendirmişti. Şimdi benim için gelmişti, her zaman geleceğini bildiğim gibi.

"Bırak onu Kaplan Lily. İstedğin benim, o değil," diye buyurdu Gwen. Zihnim bulanıklaştı ve ölümlü bedenimin kapandığını hissedebiliyordum.

O kadar uzun süre ölümün kıyısında yaşamıştım ki, onun soğuk okşayışını iyi biliyordum. Fazla zamanım kalmamıştı. Etrafımdaki insanların sözleri kulağıma bulanık geliyordu ve tüm enerjimi söylenenlere odaklanmaya harcadım.

"Yeter! Yoksa o ölür!" Kaplan Lily çığlık attı. Buz gibi bıçağının ağırlığını ensemde hissediyordum, sert metal derimi kazıyordu. "Eşime bir daha dokunursan o güzel küçük kafasını bedeninden ayırırım."

"O senin eşin değil!" Gwen dişlerini sıkarak konuştu. Buraya kadarmış. Bu benim için yolun sonuydu. Zamanı gelmişti.

"Gwen," diye seslendim, başımı kaldırıp ona bakmayı başardım. O yumuşak kahverengi gözlere baktım ve içlerindeki ateşin geri döndüğünü görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Gwen, beni dinle. Peter'ı al ve git. Eğer kalırsan ikimizi de öldürecek. Ben uzun zaman önce öldüm."

"Hayır Mic, sakın buna cüret etme. Senin zamanın değil. Bu yolculuk bunu kanıtladı!" "Bu yolculuk bana ölümümün bir anlamı olması için bir şans verdi. I

küçük kız kardeşimi kurtarmak için. Hayatta sevdiğin kişi için ölmekten daha büyük bir onur olabilir mi? Ben kararımı verdim."

Kafamın içinde bir baskı hissettim ve Lucius'un sesi bilinçli düşüncelerime yayıldı, *"Hayır! Bunu yapma! Ölmene izin vermeyeceğim."* Aklımı gerçekten yitirmekte olduğum gerçeğini düşünmeye fırsat bulamadan büyük bir patlama odayı sarstı, tavandan toz ve sıva döküldü. Duvarlar sallanmaya devam etti, darbe üstüne darbe alıyor, ses odayı sağır ediyordu. Dikkatler benden uzaklaştı. Kaplan Lily ve muhafızları duvarlar yıkılmadan hemen önce savunma pozisyonu aldılar. Kaos başladı ama ben artık kendimi tutamıyordum. Yere yığıldım, bilincim gidip geliyordu. Canavarlar koruyucu bir şekilde etrafımı sardı. Kükremeleri duvarlarda yankılanıyor, Fae'lere meydan okuyorlardı.

Zihnim zayıflayan bedenimin başının etini yiyor, onu sadece irademle harekete geçirmeye çalışıyordu. Gwen'e ulaşmam gerekiyordu. Bundan sağ çıktığından emin olmalıydım. Ona güzel bir hayat borçluydum ve sonsuza dek mutlu olmasını sağlayamadan ölmeyi reddediyordum. Ama bedenim işe yaramaz bir haindi ve kendimi hareket etmeye zorlayamadım. Bayılmış olmalıyım çünkü bir sonraki hatırladığım şey Lucius'un kollarında olduğumdu, hâlâ ayı formlarında olan kardeşlerinin arkasından son sürat koşarken göğsüne sarılmıştım.

"Gwen, Gwen'e ulaşmam lazım! İhtiyacım var-"

"Şşş... endişelenme güvercin, o iyi olacak. Çocukları bundan emin olacak. Sadece dinlenmene ihtiyacım var. Her şeyi daha iyi yapacağız." Vücuduma yayılan bir sıcaklık hissedebiliyordum. Tekrar bilinçsizliğe gömülmeden önce merkezimde biriken karıncalanma enerjisi.

"Onu bana ver Lucius. Daha fazla büyüye ihtiyacı var ve sen de tükenmiş durumdasın." Güçlü bir ses beni saran karanlığı yardı. Lucius bedenimi başka bir bedene kaydırmadan önce hırlarken yanağımda derin bir gümbürtü hissettim. Hâlâ hareket edemeyecek kadar güçsüzdüm ama ölümün tatlı okşayışı artık ruhumu okşamıyordu. Gözlerimi açtığımda Nico'nun karanlık gözlerinin bana baktığını gördüm. Beni incelerken yüzü endişeyle kaplanmıştı.

Bir tür mağaradaydık ve artık ayı formlarında olmayan tüm kardeşler etrafımı sarmıştı. Lucius'u tanıyordum ama diğer ikisiyle daha yeni tanışmıştım. Onlar da endişeli bakışlarla bana bakıyorlardı. Luca ve Jase. İsimleri hâlâ zihnimi bulandıran sisin içinden yüzeye çıktı. Nico'nun sıcak bedenine yerleşirken derin bir nefes aldım, kokusu ambrosia gibiydi. Ruhumun derinliklerinde bu canavarların yanında güvende olduğumu biliyordum. Rüyasız bir uçuşuma geri yutulmadan hemen önce, altımızdaki zeminin titrediğini hissettim. Uzaklardan gelen bir kükreme giderek yükseldi ve bir şok dalgası bize çarpana kadar devam etti. Nico beni daha sıkı kavradı, biz de o güçle yere savrulduk.

"Bu da neydi böyle?" Lucius kendini yerden kaldırırken homurdandı.

"Bu bir seçilmişin öldüğü anlamına geliyor," diye nefes aldı Nico. "Bir seçilmiş mi?"

"Varolmayan Ülke'nin seçilmişlerinden biri öldü. Tahminimce ya Peter Pan ya da Kaplan Zambağı bugün Tanrısal'a hesap vermeye gittiler." Kardeşlerin üzerine bir sessizlik çöktü. Bilincimi zorlukla koruyordum ama Peter gerçekten öldüyse kalbim Gwen için parçalanıyordu. Hayvanlar birbirlerine bilmiş bakışlar atarken onlardan yayılan endişe hissediliyordu.

"Onu Varolmayan Ülke'den çıkarmak için plan yapma zamanı geldi. Bu güç salınımı evrendeki her aleme şok dalgaları gönderecektir. Güce aç tüm Fae'ler adada hak iddia etmek için harekete geçecek. Varolmayan Ülke'ye savaş geliyor."

CHAPTER I

CHOICES
-HOOK-

M Hayatım verdiğim kararların bir toplamıydı. Tek bir yanlış hareket, tek bir rota değişikliği ve Davy Jones'un dolabında ikamet ediyordum. Yüzyıllar önce. Beni doğru yola yönlendirmesi için kadere, o baştan çıkarıcı baştan çıkarıcıya güvenmiştim. Zaman zaman kindar bir kaltak olmuştu ve birçok kez adını lanetlemiştim ama beni asla yanlış yönlendirmemişti. İşte bu köklü güvenle kendimi Tapınak Dağı'nın altındaki mağaraların girişinde buldum.

Fildişi duvarlar, beni karanlığa çeken uhrevi bir fener gibi belirdi. Beni artık kaderin ellerinde olan yola çağırıyordu. Eğer yanılıyorsam lanet ruhumu ele geçirsin ve cehenneme sürgün etsin. Ama kararımı vermiştim ve varlığımın her zerresiyle buna bağlıydım. Göğsümde yükselen çaresizliği bastırmak zorundaydım.

Gwendolyn her düşüncemi işgal ediyordu ve bu duygular bana yabancıydı. Onlarla başa çıkmak için tamamen hazırlıksızdım. Ruhumda sadece onun için sızlayan zayıf noktayı hissedebiliyordum ve o anda ne kadar aptal olduğumu anladım. Bu kız için kesinlikle her şeyi yapardım ve ben bir ölüydüm.

Biri öğrenirse diye. Ona ulaşma ihtiyacı çok ağır basıyordu ama kendimi toparlamak için elimden geleni yaptım. Bu gece aklımın başımda olması çok önemliydi. Hayatı buna bağlıydı. Dengeli bir kafaya ve belki biraz da şansa ihtiyacım vardı. Kararımı verdikten sonra, Gizemli Nehir'e bir altın para atacak kadar durdum. Sembolik bir ödeme. İş o noktaya gelirse, onun ruhuna karşılık benim ruhumun sözü.

Tanıdık savaş sesleri soğuk rüzgarda taşınarak beni çağırıyordu.

- Çeliklerin çarpışması, insanların varoluşları için savaşıırken çıkardıkları homurtular. Bu her zaman büyüleyici bir yaşam ve ölüm senfonisi olmuştu, ama şimdi omurgamdan aşağı bir panik ürpertisi gönderiyordu. Çok mu geç kalmıştım? Yol ayrımında çok uzun süre kararsız mı kalmıştım? Bana ihtiyacı olduğunda ortaya çıkmayarak onun ölümünde suç ortağı mı olmuştum? Hepimizin İlahi'nin oyunundaki taşlardan ibaret olduğumuzu uzun zaman önce öğrenmişim. "Görünmeyen bir güç tarafından hareket ettirilen satranç taşlarından, çömlekçinin istediği gibi şekillendirdiği kaplardan, onur ya da utanç için daha iyi değil miydik?" Oscar Wilde'ın zavallı Lord Arthur Savile'ı sadece telkinlerle canı bir piyona dönüştürülmüştü. Ama elbette ben o kadar saf değildim, ama yine de ruhu lekeli bir adamdım. Ve şimdi acaba çoktan şah mat mı olmuştum diye düşünmeden edemiyordum. Sertçe yutkundum ve adımlarımı hızlandırdım, adamlarım arkamda dağılıyordu.

"Smee, sanırım Johnny Tirbuşon'u oynaması için dışarı çıkarmanın tam zamanı."

"Emredersiniz, Kaptan," diye mırıldandı Smee, en sevdiği tabancasının horozunu geri çekerken çıkan tıkırtıyı duymadan önce.

"Beyler!" İstesem beni cehennem çukurlarına kadar takip edecek olan sadık korsan grubuna seslendim. "Gölgelerde kalın ve sadece benim işaretimle saldırın." Sürü homurdanarak onayladı. Eğer çok geç kalmış olsaydım, adamlarımı Peter Pan gibiler için feda edecek değildim. Buraya sadece ve sadece kızım için gelmişim.

Karanlığa doğru inerken tapınağın fildişi duvarları üzerimde yükseliyor, mağara beni yutuyordu. Savaş sesleri beni ileriye doğru yönlendirdi. Kalbim, bulabileceğim şeyi beklerken iki kez çarpıyordu. Kendime, onun şimdi İlahi Olan'la birlikte dinlenip dinlenmediğini bilebileceğimi hatırlattım. Eğer görkemli ruhu beni terk etseydi bunu hissedebileceğim düşüncesiyle kendimi sakinleştirdim. Yolda bir viraj daha aldım ve arbedeye vardım. Meşale ışıkları, ölümüne bir dövüşün içinde sayıca az ve bitkin görünen Kayıp Çocuklar'ın üzerine uğursuz gölgeler düşürüyordu. Peter'in ikincisi

komutu yere yığılmış, kıpırdamadan duruyordu. Kaplan Lily her şeyin ortasındaydı, kollarından kan akarken kendini destekliyordu.

"Sana söyledim, o benim," diye öfkelenildi Tiger Lily. "O her zaman benim oldu. Şimdi onun ellerinde öleceksin, sana ne kadar az değer verdiğini bilerek." Belli ki yaralanmıştı ama bu, sesindeki kınamayı hafifletmeye yetmedi.

Kendimi gölgelerin arasında saklayarak hızla yerimi değiştirdim. Onun yanından geçerken Peter'ı gördüm. İri gövdesi Gwen'in üzerinde duruyordu. Gwen'in bacakları tekmeleniyor, onu uzaklaştırmak için bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Öfkem kabardıkça kanımın kulaklarımda kükrediğini duyabiliyordum. Kolumdaki büyülmüş dövme bir damga gibi yanıyor, büyülmüş öfkemdeki alevleri körüklüyordu. Ölümlü ruhumun içine gömülmüş olan büyü çok nadiren yardımına koşardı, ama koştuğunda da şans her zaman benden yanaydı. Bir zamanlar -şimdi yüzyıllar önce- bir kadına aşık olmuştum ve Peter onu benden almıştı. Bunu tekrar yapmasına izin vermezdim ve ruhumu takas ettiğim büyü de izin vermezdi.

Her zaman itidalli olmamla övünürdüm. En korkunç koşullarda bile her durumu titizlikle analiz etme yeteneğimle. Peter'ın onun ışığını söndürmesini izlerken bunların hepsi pencereden dışarı çıktı. Tiger Lily'nin yanından geçip omzundan yakaladım ve Gwen'e doğru koşarken onu yere serdim. Bu adamlarımı harekete geçirdi. Savaş çıgıkları mağaraları doldururken kulakları sağır ediyordu, Tiger Lily'nin muhafızlarını ele geçirdiler, ezeli düşmanları Kayıp Çocuklarla yan yana savaştılar. Etrafımdaki kaosa aldırmadan birkaç uzun adımda Peter'a ulaştım. O pisliği onun üzerinden söküp alırken içimi bir memnuniyet dalgasının kapladığını hissettim. Kan dökme ihtiyacının içimdeki canavarı beslediğini hissedebiliyordum.

Mağaranın sert duvarına çarptı, hala boynunu saran zincirler kayaya çarparak şingırdadı. Benimle yüzleşmek için dönerken aldığı darbe onu pek etkilememişti. Ama bu yüzyıllardır tanıdığım Peter değildi. Bu, çok iyi tanıdığım adamın boşluğuuydu. Siyah bir peçe gözlerinin üzerine koyu gölgeler düşürüyordu. Her zamanki ukala ifadesi yerini boş bir maskeye bırakmıştı. Dövüşün heyecanı azalmaya başlamıştı. Bu benim için değerli bir rakip değildi; onu şimdi alt etmek bana karşı işlediği yanlışların intikamını almak gibi görünmüyordu. Peter gazabımın her zerresini hak ediyordu. Ama onun işini şimdi bitirme fikri acı tatlı hissettiriyordu çünkü bu Peter değildi. Sonunda onun işini bitirdiğimde gözlerinin içine bakmak istiyordum.

Kancamın ucu kalbini deldiğinde kaderin sonunda onu yakaladığını anlayacaktı.

Ama bu artık Peter ve benimle ilgili değildi. Artık aynı adam değildim. O beni geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti. Mağaranın zemininde yatan Gwen'e baktım ve yıllarca körüklediğim kan davası önemsiz göründü. O şerefsiz son çizgiyi aşmıştı. Nafile varlığımın ışığı olan kızımı benden almaya çalışmıştı. Her ne kadar bu dövüş benim bencil kan davama uymayacak olsa da, kimsenin kraliçemi tehdit etmesine ve bir gün daha yaşamasına asla izin veremezdim.

Önümdeki boş adama ölümcül bir bakış fırlattım, onu meşgul ettim ve dikkatini Gwen'den çektim. Peter saldırdı, son sürat üzerime doğru geliyordu. Omzunun tüm ağırlığını karnıma doğru savururken bir gram bile geri çekilmedi. Sırtım, beni hapseden kaya duvara sertçe çarptı. Rüzgâr ciğerlerimden düzgünce söküldü ve boğazımda safra yükseldi. Zincirleri yumruğunun etrafına sarmakla vakit kaybetmeden çeneme sert bir darbe indirdi ve başımı yana savurdu. Kanın gümüş rengi tadı ağzımı doldurdu ve acı karanlık ruhumu beslerken gülümsedim. Peter'ın vücudu güçlü kalmaya devam ediyordu ama ruhsuz bir şekilde dövüşüyordu, her zamanki dövüşçülüğünden yoksundu. Beni ayaklarımdan çekti ve her birimiz üstünlük sağlamaya çalışarak yerde itişip kakıştık. Kılıcımı çekmeyi reddettim. Peter silahsızdı. Ahlak fiçisinin dibini kazımış olabilirim ama içimde hala biraz onur duygusu vardı. Destansı kan davamızı böyle korkakça bir şekilde bitirmeyi reddettim. Yine de, sonunda bir darbe indirdiğimde yumruğumun altında burnunun çıtırtısını hissettiğimde kesinlikle çok keyifliydi.

Bu Peter'ı bir an için yere sermek için yeterliydi. Kırılan burnundan kan fişkırıyor, yere yığılırken boynunun çukurunda birikiyordu. Ağır yüzüklerimdeki kanı silmeyi başardım ve dikkatimi Gwen'e odakladım. Yerde yatıyordu, kendine geldiğinde uzuvları yavaşça hareket ediyordu. Peter'ı geride bırakıp yanına gittim ve gevşek bedenini kucağıma çektim. Dudağındaki kanlı yaraya yapışmış bir tutam saçı geriye ittiğimde inledi. Gözleri titreyerek açıldı.

"Yeterli zaman yok. Güç... beni terk etti. İntikamımı alamadan beni terk etti." Güzel kızımdan uhrevi bir ses geldi. Gözbebekleri sönmüştü ve sönmeden önce gözlerinde kısa bir süre yabancı büyüünün titreşimi dans etti ve yavaşça bana odaklanmaya başladı.

"Gwen... aşkım?" Çekinerek sordum. Dehşet içimi parçaladı. Ruhunu yanlıs hissediyordu... bir şekilde lekelenmişti. Zihnim her türlü iğrençlikle dolup taşı.

Olasılık. Kara büyü olduğu kesin.

"Geldin," diye nefes aldı ve beni kötüleşen düşüncelerimden çekip çıkardı.

Sesi kendi sesine döndü ve yüzünü güzel bir gülümseme aydınlattı.

"Aşkım, sana sözümü sorgulama demedim mi? Hatırlat da seni sonra cezalandırayım," dedim, az önce gördüklerimin dehşetini maskeleyerek için dudaklarıma bir gülümseme yerleşti.

"Kanca!" Çaresiz bir ses dikkatimi çekti. "Çıkarın onu buradan!" Yaralı ve kanlar içindeki Eben, Tiger Lily'nin üç muhafızıyla uğraşırken bana seslendi. Bu mağaradan asla canlı çıkamayacağı gerçeğini kabullenmiş, boyun eğmiş görünüyordu. Son direnişini bana onu kurtarmak için yeterli zamanı vermek için kullanıyordu. Bu Kayıp Çocuk'un diğerlerinden farklı olduğunu hep biliyordum. Peter kaçınılmaz olarak onun itaatsizliğinden bıktığında değerli bir müttefik olacağını bilerek zamanımı bekliyordum. Bu adamın kaderinde sıradan bir Kayıp Çocuk'tan çok daha fazlası olmak vardı. Zihnimde büyüyen bir saygının kök saldıığını hissettim ve eğer bugün hayatta kalacaksa, ona gerçeği söylemenin zamanının geldiğini biliyordum.

"Peter, arkadaşını dinle!" Kırık dökük ve hırpalanmış bir Kaplan Zambağı çığlık attı, sesi vahşi dövüşün üzerine taşıyordu. Peter'a doğru süründü ve onu şiddetle sarstı. Kemerinden bir şişe çıkardı ve içindekileri Peter'ın ağzına boşaltmaya çalıştı. Peter boğulurken siyah sıvı ağzından dışarı aktı. Bu onun ruhunu gömmek için kullandığı Kara Lethe'ydi. "Bitir işini!" diye bağırды ona. "Onu şimdi bitir yoksa memnun olmayacağım." Onu ayağa kaldırmadan önce yüzüne sert bir tokat attı. Peter boş bakışlarını tekrar Gwen'e çevirdi. Zamanım tükeniyordu. Bir seçim yapmam gerekiyordu: Peter'ın işini burada ve şimdi bitirmek ya da kuyruğumu kıstırıp kaçmak ve Gwen'i güvenli bir yere götürmek. Gözlerim Peter'a odaklandı ve elim kılıcıma gitti. Kılıcımı kınından çekerken, küçük eli beni durdurmak için uzandı.

"Lütfen... James." Gwen'in zayıf sesi beni yırtıcı bakışlarımdan çekti. "Ona zarar verme. Onu bağışla... benim için. Lütfen! Kaplan Lily'ye ulaşmalısın."

"Aşkım, ben-"

"Yapmak zorundasın. Benim için, kız kardeşim için gelmeyi bırakmayacak. İkimizden biri ölene kadar buradan ayrılmayacağım." Sesindeki kararlılığı duyabiliyordum. Elim kılıcımın kabzasında gevşedi. Yalvarışı donmuş kalbimin buzlarını kırdı. Bu kız benim ölümüm olacaktı. Onun yerine tabancama uzandım. Onu yavaşça kucağımdan indirdim ve Peter'ın hücumunu karşılamak için ayağa kalktım.

"Hayır James, yapma!" Gwen arkamdan bağırdı. Tabancamı Peter'a doğru kaldırdım ve mükemmel zamanlanmış bir vuruşla tabancanın kabzasını şakağına çarptım. Bana doğru düştü ve baygın bedeni göğsümden yere doğru kaydı.

"Peter!" Gwen kendini onun sarkık bedenine çekti ve başındaki yaradan akan kanı sildi.

"O iyi olacak, aşkım," diye söz verdim ona. Zehri sesimden uzak tutmak için çok çalışmam gerekti. Daha birkaç dakika önce onu öldürmeye çalışıyordu ve yine de ona olan bariz bağlılığı sarsılmazdı. Onun üzerindeki esareti neydi? Belki de gerçek Peter'ı, onun neler yapabileceğini bilseydi, farklı düşünebilirdi. Gwen'e ihtiyacı olan boşluğu vererek ikisinden de uzaklaştım. Dikkatimi Kaplan Lily'ye çevirdim. Gwen'e daha iyi bir adam olduğumu kanıtlayacaktım ve buna düşmanının cesedini ayaklarının dibine sererek başlayacaktım. Kemerimden bir hançer çıkarıp Gwen'in eline verdim ve parmaklarını kabzanın etrafına doladım. "Eğer ben dönmeden uyanırsa, onu öldür." Bu bir rica değil, açık bir emirdi ve o da yavaşça başını salladı. "Aferin kızıma." Ve böylece ava döndüm.

Karanlık mağarayı taradım ama Kaplan Lily hiçbir yerde yoktu. Kendi canını kurtarmak için savaşılan adamlarını terk etmişti. Korkak sürtük kaçabilmek için Peter'ı bile bile ölüme göndermişti. Ve beni kötü adam olarak gösterme cüretini gösterdi. Dikkatleri kendi karanlık ruhundan uzaklaştırmak için beni dikkat dağıtıcı olarak kullanmıştı. Dalkavukları beni durdurmaya çalıştı, hala hilekar prenseslerine bağlıydılar. Ama benimle boy ölçüşemezlerdi. Hızımı zar zor yavaşlattılar, sadece kaçınılmaz olanı geciktirdiler. Onu bulacaktım.

Onu dağın derinliklerine doğru takip ettim. Ödünç aldığım büyü bana her adımda rehberlik ediyor, mağaraların mutlak karanlığında onun varlığına karşı beni uyarıyordu. Yaklaştıkça varlığını hissedebiliyordum; korku dalga dalga yayılıyordu. Kancamı buzlu duvarlar boyunca sürükledim. Gıcırdayan ses havayı doldurdu. Onun iniltisinin oyuklarda yankılandığını duyduğumda karanlık ruhum mırıldandı. Her zaman dramatik bir yeteneğim vardı.

"Bones, konuş benimle! Beni terk etme!" diye yalvararak etrafında döndü ve umutsuzca karanlığın içinde onu kovalayan kötülüğü aradı. Loş bir Fae ışığı topu Kaplan Lily'nin avucunun üzerinde titreşirken karanlığı doldurdu. Beni içine çekerken gözlerinde dans eden korkudan zevk aldım. Işığı zar zor parlak tutabiliyordu, bu da benim için her şeyi açıklıyordu, büyü tükenmişti ve sırtışım daha da genişledi.

"Hook, yerinde olsam tekrar düşünürdüm. Sana yanımda güçlü bir pozisyon teklif edebilirim. Baş danışmanım." Bana rüşvet vermeye, boş vaatleriyle elimi tutmaya çalıştı, çünkü benimle boy ölçüşemeyeceğini biliyordu. "Sorun o kız. Tıpkı Peter'a yaptığı gibi senin de aklını zehirledi. O senin için iyi değil. Seni kullanacak ve sonra da Kayıp Çocuklar için terk edecek."

"Sana o lanet çeneni kapatmanı öneririm Tiger Lily. Davanı kanıtlamıyorsun," diye homurdandım.

"Eğer gitmeme izin verirseniz size bir iyilik borçlu olacağım - çok değerli bir iyilik."

"Kendi yatağını kendin yaptın, şimdi sonsuza dek içinde uyuma zamanın geldi," diye tısladım. Sonra döndü ve çılgıncı kaya duvarlarda yankılanarak benden kaçmaya başladı. İçimdeki avcı zevkle gülümsedi. Koşmalarına bayılıyordum, çok daha eğlenceli oluyordu. Sırf onunla uğraşmak için biraz önüme geçmesine izin verdim ama sonunda mağaranın ağzına yaklaştığında onu yakaladım. Doğrudan Smee'ye doğru koştu, onun iri cüssesi çıkışını engelliyordu. Ondan uzaklaştı, rotasını değiştirmeye çalıştı ama artık çok geçti. Uzun, abanoz saçlarını yakaladım ve hafif gövdesi göğsüme çarpana kadar onu geriye doğru çektim.

"Buna pişman olacaksın Kanca. Ben seçilmiş biriyim. İlahi olan sana bunu pahalıya ödetecek."

"Tanrısız'ı gördüğünde ona söyle, eğer beni istiyorsa ruhumu cehennemin 9. Âleminden koparmak zorunda kalacak," diye fısıldadım kulağına kancamı boynuna saplamadan önce. O anda zaman yavaşladı. Gözlerimi kapattım, nabzının ritmik atışını, yaşam kaynağının kancamda çınladığını hissettim... ve sonra tek bir şiddetli hareketle boğazını parçaladım. Son nefesini verirken sıcak kan sıçraması önümdeki zemini kapladı. Gücü içinden patladı ve rahatlatıcı bir karanlık beni sarana kadar kaos devam ederken dünyam kendi ekseninde dönmeye başladı.

CHAPTER II

CONSEQUENCES

-GWEN-

T Hatırladığım ilk şey kulaklarımdaki yüksek sesli uğultuydu, sanki bir sinek sürüsü kafamın içine yerleşmiş gibiydi. Nerede olduğumu hatırlayamıyordum.

oldu. Ne olmuştu? Derin bir nefes almaya çalıştım ama ağır bir yük göğsümü daraltıyor, beni boğmakla tehdit ediyordu. Gözlerimi açtığımda yanımda yerde duran bir meşale buldum. Titreyen alevi kendime gelmeye çalışan zihnimi büyüledi ve havada dönen kalın enkaz bulutu içinde püsküren ışığa dalgın dalgın baktım.

Anılar sel gibi geri geldi. Hâlâ mağaradaydım. Bir dakika önce Peter'ın başındaki yaradan akan kanamayı durdurmaya çalışıyordum, şimdi ise yerde yatıyordum. Ölüm sessizliği sonunda yerini acı dolu inleme seslerine bıraktı. Yere yığılan tek kişi ben değildim. Vücudumun envanterini çıkarmaya başladım, parmaklarımı esneterek ciddi bir yaralanma olup olmadığını anlamaya çalıştım. Burada yerde kalmak beni sadece savunmasız hale getiriyordu. Ayağa kalkmam gerekiyordu. Göğsümdeki baskıyı hafifletmek için vücudumu kaydırmaya çalıştım. Zar zor sığ bir nefes alabildim. Ciğerlerim hava almak için yanıyordu. Bir şey beni sıkıştırıyordu.

beni yere serdi. Beni ezen ağırlığın Peter'ın cansız bedeni olduğunu görecektim kadar başımı çevirmeyi başardım.

"Peter," diye fısıldadım onu üzerimden itmek için boşuna çabalarken. Ölmüş olamazdı. Bu fikri düşünmek için kendime bir an bile izin vermedim ama kalp atışlarımın hızlandığını ve göğsümde endişenin çiçek açtığını hissedebiliyordum. "Peter... gitmelisin..." Hızlı bir nefes daha almadan önce soluk soluğa kaldım. "Lütfen uyan!" Hafif bir inilti dudaklarını ayırdığında ve nefesinin sıcaklığını boynumda hissettiğimde içimi bir rahatlama kapladı. "Evet... işte bu... Peter, uyan!" Vücudu yavaşça hareket etti, ağırlığını üzerimden çekerken yanağı benimkini sıyırdı. Derin bir nefes aldım ve tozla kaplı hava ciğerlerime dolunca hızla öksürük krizine girdim.

"Gwen?" Peter'ın dudaklarından dökülen ismimin sesi, hayatımda duyduğum en güzel şeydi. Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta olacak şekilde beni itti. Onun görüntüsünü içime çektim. Benim için sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğüm adamı. Ve gözleri... bana hayranlık ve biraz da şaşkınlıkla bakarken mükemmel derecede sıcak bir sarı tonundaydılar. Tiger Lily'nin esareti gitmişti. Bu öldüğü anlamına mı geliyordu? James... aklım James'e kaydı ve göğsümde yepyeni bir panik yükselmeye başladı.

"Gerçekten sen misin? Çünkü eğer bu sadece bir rüyaysa, beni asla uyandırma," dedi yanağımı okşarken.

"Gerçekten benim. Buradayım. Geri geldim." Kumral saçlarından bir tutamı yüzünden ittim ve kendimi yeniden gözlerinin içinde kaybettim. Hayatımın en önemli anlarında her zaman olduğu gibi kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Belki de kelimeler içimde dolaşan duyguların hakkını asla veremediği içindir.

"Sana söylemem gerek... Eğer bana izin verirsen... Sanırım açıklayabilirim..." Yarım bıraktığı cümlelerde tökezledi.

"Peter, bunu şimdi yapmak zorunda değiliz. Daha sonra zamanımız olacak. Sanırım ikimizin de yapması gereken bazı açıklamalar var."

"Ama bu bekleyemez... Sana üzgün olduğumu söylemem gerekiyor ve ben-"

"Hen?" Ryder'ın zayıf sesi beni gerçekliğe geri çekti ve yeniden bir araya gelmemizin anlık mutluluğunu bozdu. "Hen! Neredesin?" Sesinde yoğun bir endişe vardı.

"Ry, buradayım!" Kendimi Peter'ın altından kurtarmaya çalışırken ona seslendim. Doğrulduğumda görüşüm bulanıklaştı ve midemdekileri yerlerinde tutmak için mücadele ettim.

"İyi misin?" Peter saçlarımı geriye itti ve alnını alnıma yaslayarak kendimi toparlamaya çalışırken bana destek oldu.

"Ben iyiyim... gerçekten. Diğerlerini bulmamız gerek. Tripp'i son gördüğümde bilinci yerinde değildi." Zihnimin derinliklerinde dolaşan o rahatsız edici düşünceyi bastırmak zorundaydım. Ya Tripp öldüyse? Ya James öldüyse? Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, en kötü korkularımı bastıramıyordum. İğrenç düşünceler kafamın içinde tekrar tekrar çalıyordu. Bir şeyler yapmam gerekiyordu. Panik yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü Peter hızla ayağa kalktı ve bana elini uzatarak beni ayağa kaldırdı.

"Hadi güzelim. Çocuklarımızı alıp buradan gidelim," dedi Peter mağaranın zemininden meşaleyi alırken. Moloz yığınları arasında ilerlerken bizi saran karanlıktaki tek ışık buydu. Taşlar ve kayalar zemini kaplamıştı. Havada uçuşan toz yüzünden önümüzü birkaç metreden fazla zor görebiliyorduk. Önce Ryder'ı bulduk. Hâlâ yerde yatıyordu, güzel yüzü kir içindeydi. Gözünün altındaki yaradan yanağına doğru kan çizgileri iniyordu. Yüz hatlarına kazınmış acıyı gördüğümde kalbim parçalandı.

"Hen, oh şükürler olsun! İyisin," diye nefes verdi Ryder. Ona doğru koştum, kollarımı ona doladım, onu bana karşı hissetmek beni rahatlatmıştı. Onu çok sıkıştığım için irkildi ama benden uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmadı.

"Ryder, iyi misin? Ne yapabilirim?" Ondan uzaklaştım, gözlerim bacağına, daha doğrusu şu anda sol bacağının üstünde duran büyük taş gelene kadar ona baktım. Durumunun ciddiyetini kavradığımda bir mide bulantısı dalgası daha üzerime çöktü.

"Peter, şunu üzerinden kaldırmama yardım et," diye emrettim. Taşı yerinden oynatmak için boşuna uğraştık. Hafifçe hareket ettirmeyi başardık ama taş tekrar yerine düştü. Ryder acı içinde çığlık attı ve bu gözlerimi yaşarttı.

"Benim için endişelenme, Hen," diye nefes nefese kaldı Ryder. "Ben iyi olacağım. Git diğerlerini bul."

"Seni burada bırakmayacağım," diye hüsrarla homurdandım.

"Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağım. Hadi ama Hen, burada benden bahsediyoruz. Hiçbir şey beni alt edemez." Ryder neşeli görünmek ve olaylara olumlu bir bakış açısı getirmek için elinden geleni yaptı ama alnındaki ter damlalarını ve çivit rengi gözlerini kaplayan acı bulutunu görebiliyordum. Bunu sadece benim iyiliğim için söylüyordu.

"Olmadığımı söyledim-"

"Bundan o kadar kolay kurtulmana izin vermeyecek, Ry." Tanıdık sese döndüğümde Eben'in yakışıklı yüzünün karanlığın içinden çıktığını gördüm.

"Aman Tanrım, Eben!" Onu canlı ve bütün olarak gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Bana alaycı bir gülümsemeyle baktı ve ben de kollarına atıldım, neredeyse ayaklarını yerden kesecektim.

Sıcak kolları beni kucakladığında bir hıçkırığı bastırdım. "Bebeğim, her şey yolunda. Ben iyiyim. Ben yanıdayım," diye kulağıma fısıldadı ve sakinleştirici sözleriyle değişken duygularımı yatıştırdı.

"İşin bittiyse Eben, belki şu taşı Ryder'ın bacağından çıkarmamıza yardım edebilirsin," diye araya girdi Peter, sesinde açık bir kızgınlık vardı.

"Siktirip gidebilirsin Pan. Kızımı istediğim kadar tutarım," diye hırladı Eben. İkisinin arasında kesinlikle bir husumet vardı. İlişkileri her zaman zayıftı ama birbirlerine karşı şu anda yokmuş gibi görünen karşılıklı bir saygıları vardı.

"O haklı Eben. Ry'a yardım etmeliyiz," diye onayladım. Ryder'ın şu anda ihtiyacı olan son şey ikisinin birbirine girmesiydi.

"Gördün mü Ry, sana bu kadar kolay kurtulmana izin vermeyeceğini söylemiştim. Ölmek bundan çok daha az acı verici olabilir. Kendini hazırla." Eben Peter'a başıyla işaret etti ve üçümüz birlikte taşı taşımak için eğildik. Peter ve Eben'in taşı Ryder'ın bacağından çıkarmasına yardım etmek için tüm gücümü harcadım. İkimiz de dehşet içinde yaraya bakarken Peter nefesini içine çekti. Hay sikeyim!

"Bunun için peri tozuna ihtiyacımız var. Eğer hemen bir şeyler yapmazsak ya bacağını kaybedecek ya da kan kaybından ölecek," dedi Peter ve korkunç tahminlerini sıraladı.

"Pan, bacağımı almadan önce ölmeme izin versen iyi edersin."

"Lill... Lill tapınaktayken senin cebindeydi," diye ağzımdan kaçırıldım. Peter'ın kemerini kurcalayıp periyi aradım. Patlamadan kurtulamamış olsa bile, Ryder'ı iyileştirebileceğim anlamına geliyorsa cesedindeki peri tozunu silkeleyebilirdim. Peter beni durduramadan kemerine uzandım. Parmaklarım narin kanatlara değdi ve onun minik, gevşek bedenini cebinden çıkardım.

"Lill?" Elimdeki cansız periye bakarken Peter'ın sesi paramparça olmuş gibiydi. Lanet olsun! Onun canlı olmasına ihtiyacım vardı. Elimde bıraktığı küçük peri tozu tabakası Ryder'ı iyileştirmeye yetmeyecekti. Minik bedenini avuçlarımda ovmaya başladım, yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi ona masaj yaparak yeniden hayat vermeye çalıştım. Gözlerimi kapadım ve ellerimin arasındaki hissine odaklandım. Çekirdeğimde kendi canımı hissettiğim noktayı bulmaya çalıştım.

Büyü. Eğer Inalto'dan geriye bir parça bile güç kaldıysa, bunu şimdi kullanmam gerekiyordu. Ellerimin ısındığını hissedebiliyordum ve çanların hafif çınlaması beni içine düştüğüm derin meditasyondan çıkardı.

"Lanet olsun, Gwen! Bunu nasıl yaptın?" Ryder'ın sesi inanılır gibi değildi. Gözlerimi açtığımda gözleri kamaşmış bir Lilleybell'in bana baktığını gördüm. Mükemmel küçük dudaklarından hafif bir çan tınısı geliyordu ve teşekkür ettiğini biliyordum. Bunun muhtemelen benimle konuştuğu ilk hoş sözler olduğu aklımdan çıkmamıştı. Kısa bir süre başımı salladım çünkü eski saçmalıklarımızla uğraşacak vaktimiz yoktu.

"Şimdi Ryder için bana yardım et," diye rica ettim. Kızı ona doğru taşıldım çünkü hayatta olmasına rağmen uçacak durumda görünmüyordu. Ryder'ın yüzü bir çarşaf kadar solgundu ve altındaki kan lekesi her geçen an daha da büyüyordu. Onu dizinin üzerine koydum. O kadar hızlı titreşmeye başladı ki, bir bulanıklık gibi göründü ve içinden bir peri tozu telaşı döküldü, Ryder'ın cildinde birikti ve yarasına göç etti. Kemik kendini sıfırlarken patladığında irkildim. Ryder o n u bir arada tuttu ama tüm vücudu bunun acısıyla titredi. Peri tozunun sihrini göstermesi ve Ryder'ın bacağına mükemmel duruma getirmesi sadece birkaç dakika sürdü. "Yeni gibi oldu! Lill ve Gwen'e teşekkürler. Dinamik ikili... kim hiç tahmin etmemiştim!" Ryder kaşlarını bana doğru kaldırırken sahte bir şaşkınlıkla konuştu. Onun maskaralıklarına gülümsemekten kendimi alamadım. En alışılmadık durumlarda bile beni gülümsetmeyi başarırdı.

"Eben, Tripp'i gördün mü?" Elimdeki işe yeniden odaklandım. Göğsümde kabaran panik, tüm çocuklarımın güvende olduğundan emin olana kadar yatışmayı reddediyordu.

"Onu en son ayakta gördüğümde Kaplan Lily'nin peşinden gidiyordu ama bir süredir yerdeydi." Eben'in sesindeki şüphe gün gibi ortadaydı. Tripp söz konusu olduğunda iyi bir sonuç beklemiyordu.

"Hadi dağılıp arayalım. Onsuz buradan ayrılmayacağız." Peter'ın elinden feneri aldım ve onu bulmaya ve Eben'in korkularının yanlış olduğunu kanıtlamaya kararlı bir şekilde diğer çocuklardan ayrıldım. Lill omzuma doğru uçmayı ve oraya yerleşmeyi başardı. Görünüşe göre, aramızda bir tür ateşkes yapmıştık ve ben bunu bozmak niyetinde değildim. Onu bulduğumuzda Tripp'in onun yardımına ihtiyacı olacağını biliyordum. Onu en son nerede gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Beni Kaplan Lily'den kurtarmıştı. Osakren'in gücüyle beni öldürmek üzereydi ve Tripp ölümcül büyüü kendi içine alarak onu durdurmuştu. *"Tek umudum, benim zamanım geldiğinde"*

hizmet." Tripp'in bana söylediği son sözlerden bazıları kulaklarımda çınladı. Ama siktir et. Benim için şehit olmasına izin vermeyecektim.

Bütün çocuklar bana yakın kalacak şekilde dağıldık. Mağara katliamla doluydu. Kaplan Lily'nin askerleri yere saçılmıştı ve ben birden fazla kez cesetlerin üzerinde tökezledim. Çocuklarımdan ıskaladıkları, patlama sırasında düşen molozların altında kalmıştı. Bu ölüm denizinde Tripp'i canlı bulmaya odaklanmaya çalıştım. Lill dikkatimi çekmek istediğinde saçlarımda acil bir çekiştirme hissettim ve yanağıma kanat çırpı. Döndüm, meşale kanlı sırtından sarkan gömleğinin yırtık kumaşının üzerine gölgeler düşürüyordu. Yan yatmış iri gövdesi karanlıkta tamamen hareketsizdi.

"Tripp," diye nefes aldım. "O burada! Onu buldum!" Ona doğru koşarken aceleyle diğerlerine seslendim. Omzundan tuttum ve vücudunu kendime doğru çevirdim, kolu gevşek bir şekilde kucağıma düştü. "Tripp! Tripp, ben buradayım. Her şey yoluna girecek," diye telaşla bağırdım ve soğuk elini kendime çektim.

"Bunu hak etti," diye tısladı kulağıma yabancı bir ses. Ne olursa olsun Tripp'i korumaya hazır bir şekilde etrafımda döndüm ama gördüğüm tek yüz oğullarımkıydı.

"Hen... o nasıl? İyi mi?" Ryder'ın sesi tutmaya çalıştığı tüm duygularla çatallaştı.

"Lill, daha fazla peri tozuna ihtiyacımız var." Tripp'e döndüm, duyduğum sesi tamamen unutarak tüm dikkatimi ona verdim. Lill'i titreyen ellerimle omzundan kaldırdım. Bu sefer Tripp'in bedeninin üzerinden uçmayı başardı. Üzerinden pırıltılı bir toz çağlayanı döküldü ve su gibi akıp gitmeden önce göğsüne indi. Arkandan çocukların toplu bir inilti çıkardığını duydum.

"Hayır, hayır, hayır! Siktiğimin Tripp'i olmaz," diye bağırdı Ryder, sesi çiğdi. Bir anda yanımdaydı, tozu kaldırıp Tripp'in göğsüne geri koymaya çalışıyordu ama hiçbir şey olmuyordu.

"Ry," dedi Peter nazikçe. "Çok geç kaldık dostum. O gitti." Gitmiş mi?

Zihnim bu kelimeyi algılayamadı. Tripp'in cansız bedenine gözlerimi kırıştıtarak baktım, gördüklerime ve Peter'ın söylediklerine inanamıyordum.

"Ölümünün tadı çok tatlı," diye tısladı ürkütücü ses yine kulağıma.

"Kim söyledi bunu?" Ayağa kalktım, gözlerim karanlığı tarıyordu ama Tek görebildiğim Kayıp Çocuklarımdan kederli yüzleriydi.

"Bebeğim..." Eben bana yaklaşıırken ellerini kaldırdı, sanki deliymişim gibi. Karşıdan gelen trafiğe dalmak üzere olan korkmuş bir geyik gibiydim. "Her şey yoluna girecek. Bunu da atlatacağız."

Ölüm. Gitti. Bu iki kelime kafamın içinde defalarca tekrarlandı ama hissizleştığimi hissettim. Bana söylemeye çalıştıkları şeyin ağırlığını kabullenemiyordum. Kabul edemezdim. Tripp'in önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Kurtarıcımın. Parlak zırhlı şövalyem. Hayatım boyunca beklediğim beyaz atlı prensim. Bu şekilde bitemezdi. Peri tozunu toplamaya başladım, Ryder'ın bir şey, herhangi bir şey yapması için boşuna çabasını tekrarladım. Kocaman gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, göğsündeki ısıltılı tozun yerini alarak yumuşak patikalar halinde yere düşüyordu.

"Yaşlı ve gri... bunlar benim emirlerimdi. Yaşlanıp saçlarımız ağarana kadar beni bırakamazsın!" Kalbim uçurumun kenarında sallanıyordu. Eğer düzeltemezsem, eğer onu kurtaramazsam bunun geri dönüşü olmayacaktı.

"Gwen, bebeğim, her şey bitti." Eben beni rahatlatmaya çalışırken elini omzuma koydu. Gözlerimi kapattım ve Tripp'e olan aşkıma odaklandım. Ona karşı hissettiğim her duyguyu toplayıp özüme çektim. Çocuksu büyümün küçük tohumunun, beni ona çeken, bizi sadece İlahi Olan'ın bilebileceği şekillerde birbirine bağlayan muazzam duygularla yıkanmasına izin verdim.

Eben'in elinin altından silkindim. "Daha bitmedi!" Kelimeleri öyle yüksek sesle haykırdım ki kaya duvarlarda çınlarken kulaklarımı acıttı. Avuçlarımı Tripp'in kalbinin üzerindeki peri tozu yığınınına vurdum. Gürültülü bir gök gürültüsü koptu ve mağara, geçitlerinden geçen bir şimşek gibi aydınlandı ve beni bir anlığına kör etti. Bir an için tam bir kaos oldu ve sonra ölüm sessizliğine büründü.

Loş ışığa yavaşça alışırken gözlerimi hızla kırpıştırarak açtım ve yosun yeşili bir çift gözün bana baktığını gördüm.

"Senin bir tanrıça olduğunu hep biliyordum," diye nefes aldı Tripp, bakışlarımı tutarken sesi alçak ve saygılıydı. Parmaklarının yanağımı okşadığını hissettiğimde irkildim; dokunuşu beni gerçekliğe geri döndürdü. Onun var olduğu bir gerçekliğe. Ve sonra gözyaşları geldi, duyguların gelgit dalgasını tutamadım, neredeyse kaybettiğim şey için yas tuttum. Tripp'in yatıştırıcı sözlerini, saçımı okşayan büyük elini zar zor seçebiliyordum. Onun kollarına sarıldığımda zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

"Gitme vakti geldi kraliçem. Benim için yeterince gözyaşı döktünüz. Şimdi sizi güvenli bir yere götürmeme izin verin, orada size düzgün bir şekilde bakabilirim."

Fısıldadı. Kendimi toparlamayı başardım ve daha ne olduğunu anlamadan Tripp ayağa kalkmış, beni kollarının arasına almıştı.

"Tripp, yürüyebilirim." İtiraz etmeye çalıştım. Ne de olsa sadece birkaç dakika önce ölmüş olduğundan oldukça emindim. Ama vücudum güçten düşerken beni sıkıca tuttu.

"Sadece dinlen." Kollarının arasından dışarı baktım ve tüm çocuklarım yüzlerinde şaşkın bakışlarla bana baktılar. Az önce ne olduğunu açıklayamıyordum ama aramızdaki bağların güçlendiğini hissedebiliyordum. Tripp'in kollarında güven içinde, beşimiz karanlıktan çıkıp yeni bir günün şafağına doğru yürüdük. Mağaranın ağzına ulaştığımızda, yorgun gözlerim tanıdık bir şekle takıldı.

"James?" Onu daha iyi görebilmek için Tripp'in kollarında dönmeye çalıştım. Kanlar içinde yere yığılmıştı. "Aman Tanrım, James!"

"James?" Peter, gözleri Hook'a takıldığında hırladı.

Demir pençesinden kurtulmak için kıvrılırken Tripp'e, "İyi olduğundan emin olmama izin ver," diye yalvardım.

"Tanrı bana mükemmel bir fırsat verdi. Boşa gitmesine izin vermemeliyim." Peter, Eben'in kemerinden bir hançer çıkarırken alay etti.

"Hayır, Peter! Bekle!" Çaresizdim. Peter'ı son gördüğümde beri çok şey olmuştu. Kanca'yla olanları nasıl açıklayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ama sırrımı açıklayamadan Eben onu durdurdu.

"Bak" -Eben başını salladı, Peter'dan aldığı ölüm bakışını görmezden gelerek- "orada. Görünüşe göre Hook sana bir iyilik yapmış. Onu dışarı çıkararak esareti kırdı." Gözlerim Eben'inkileri takip etti ve Kaplan Lily'ye takıldı. Hiç şüphe yoktu. Ölmüştü. Boğazı tamamen parçalanmış, gözleri cansız bir şekilde boşluğa bakıyordu.

"Görünüşe göre ona borçlusun." Eben bana kısa bir süre baktı. Ona sessizce başımı sallayarak teşekkür ettim. O ve diğer çocuklar Kanca'yla giderek büyüyen ilişkiyi biliyordu ve hayatını sadece benim iyiliğim için bağışladığını biliyordum.

Hook bir inilti çıkardı ve içimi bir rahatlama dalgası kapladı. Adamlarımın hepsi kurtulmuştu. İhtimallere rağmen hepimiz başarmıştık. "Aşkım?" diye mırıldandı ve kalbim boğazıma düğümlendi.

Tripp Lill'e uzandı, "Biraz toz al. Buradan çıkmamız gerek."

CHAPTER III

CONFESSIONS

-GWEN-

W Peter'ın kulübesine doğru sessizce yol aldık. Tripp'in kollarının sıcaklığından zevk alıyordum. Utanmadan yol boyunca beni taşımasına izin verdim.

Ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. Öldüğüne inanmak beni derinden sarsmıştı. Ve henüz kendime itiraf etmediğim bir şeyi doğrulamıştı: Eve asla geri dönemeyecektim. Onları tekrar terk edemezdim. Onlara umutsuzca bağlıydım. İplerimiz sonsuza dek yıldızlara dolanacaktı. Çocuklarımı geri kazanmıştım ve bu sefer o kadar kolay gitmelerine izin vermeyecektim.

Eben ve Ryder hemen önümüzdeydi, her biri Peter'ın omuzlarından birini destekliyordu. Hepimiz kırılmıştık, sadece dışımız değil, içimiz de kırılmıştı. Neverland asla eskisi gibi olmayacaktı ve bunun suçlusu bizdik, hayır *bendim*.

Peter'ın kapısına yaklaşırken Tripp, "Biliyor musun, Hook hakkında konuşmamız gerekecek," diye fısıldadı.

"Peter'ı yerleştirmeme yardım et." Onun sözlerini duymazdan geldim. Haklıydı ve hepsine James'e neler olduğunu anlatmak istiyordum. Sadece bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Hook onların düşmanıydı. Ve ben de

Düşman. Ya bunu kabul etmezlerse? James'ten uzaklaşabilecek miydim? Bu seçimle yüzleşmek istemedim.

Peter'ın kulübesi darmadağınktı. Masası devrilmiş, içindekiler yere saçılmıştı. Eski bir içki şişesinin kırık kalıntıları, Tripp bir yağ lambasını yakıp etrafı aydınlatırken parıltıyordu. Bir zamanlar Peter'ın raflarını süsleyen kitaplar ve ıvır zıvırlar, sanki her yer talan edilmiş gibi yere saçılmıştı.

"Burada ne oldu?" diye sordum.

"Kaplan Lily," diye yanıtladı

Ryder.

"Bu Tiger Lily'nin işi değildi. Bunu ben yaptım," diye itiraf etti Peter.

"O gelmeden önce rom içiyordum." Olayları hatırlarken kaşları birbirine çarptı. "Gwen'in mektubunu okuyordum. Kötü bir yerdeydim." Onlar sessizce izlerken ben de Peter'ın eşyalarını düşüncesizce toplamaya başladım. Onun neler yaşadığını anlamaya başlayamazdım. Gerçek şu ki, yaptıklarımın ne gibi sonuçlar doğuracağını hiç düşünmemiştim. Çocukların da benimle aynı incinmişlik ve ihanete uğramışlık duygularını taşıyacaklarını. Tripp

yanıma bir sandalye koydu.

"Otur." Komut nazik ama sertti. "Pan'a yetişmen için senden ayrılmadan önce konuşmamız gereken bazı şeyler var." Kalbim sıkıştı. Ne olacağını biliyordum ve hazır değildim. Son birkaç günden sonra tek istediğim sıcak bir banyodan sonra oğullarımın yanına sokulmak, yaralarımızı sarmak ve birbirimizin varlığının tadını çıkarmaktı. Kaplan Lily'ye karşı başarılı olmuştuk. Peter artık onun esareti altında değildi. Tripp ve Ryder iyileşmişti. Mic, Lu ve kardeşleriyle birlikteydi. Onun güvende olduğuna inanmak zorundaydım. Ağır konulara girmeden önce biraz huzur bulamaz mıydık? Sandalyeye otururken iç çektim. Onların gözlerinin ağırlığı vicdanıma ağır geliyordu.

"Hook'un nesi var?" Tripp'in sorusu doğrudan konuya giriyordu.

"Ben..." Donup kaldım. Her birinin yüzündeki incinmişliği ve şaşkınlığı görebiliyordum. Dürüst olmayı onlara borçluydum. James'i bırakıp gitmeyecektim. Bilmeyi hak ediyorlardı.

Eben, "Hepimizin gördüğünü inkâr etmeye kalkma," diye azarladı. Hayal kırıklığı yüzüne yansımıştı. "Yaralandığını biliyordu. Nasıl biliyordu?"

"Yaralandın mı?" Peter kafası karışmış bir şekilde Eben'e bakmadan önce bana baktı.

"Neredeyse ölüyordu. Tiger Lily'nin kaltağı iken çok şey kaçırdın. Sizi daha sonra bilgilendirebilir."

"Hook'u öptü. Hepimiz gördük. Saklamaya bile çalışmadı." Ryder sonunda sessizliğini bozdu.

"Affedersiniz? Ne haltlar dönüyor burada?" Peter cevap almak için adamlarına baktı.

"Bu doğru. Hook'u öptüm. Ben..." Hepsi bana baktı, sözümü bitirmemi bekliyorlardı. "James'le birlikteyken bir şey oldu."

"Kanca?" Peter araya girdi. "Kanca'yı mı öptün?"

"Evet, duydum. Ben... Ben ona karşı bir şeyler hissediyorum."

"Duygular! Hook bir vahşi." Peter bana ters ters baktı. Çürük ve hırpalanmış yüzünden okunan tiksinti kalbimi kırdı.

"Yaralandığını nereden biliyordu, Gwen?" Eben kendini tekrarladı. Belli ki sorusunu geçiştirmemden rahatsız olmuş.

"Amara'nın kampında iyileşirken Smee beni ona getirdi. Lu ona saldırı haberini göndermiş olmalı. İyi olduğumdan emin olmak istemiş."

"Hook kendinden başka kimseyi umursamaz." Peter'ın öfkesi giderek artıyordu. Dışarıdaki rüzgâr hızlanmaya başlamıştı ve küçük kulübenin içinden ürkütücü bir uğultunun geçmesine neden oluyordu.

"Beni önemsiyor," dedim açık açık. "Benim acı çektiğimi düşünmeye dayanamadı ve acımı dindirmek için bir iksir yaptı."

"Almadın değil mi? Bana almadığını söyle, Gwen," diye yalvardı Peter. "Aldım. Ben iyiyim, zehir değildi."

"Hen"- Ryder dizlerinin üzerine çökerek nazikçe yüzümü tuttu - "bunu bir daha *asla* yapma. Seni daha yeni geri aldım. Seni tekrar kaybedemem. Kanca tehlikelidir."

Eğildim ve Ryder'ın alnına bir öpücük kondurdum. "Hiçbir yere gitmiyorum."

"Seni kaybetmeyeceğim." Ryder başını kucağıma koydu ve kollarını bacaklarıma doladı. Yüzümde bir gülümseme belirdiğini hissettim ve karmakarışık saçlarını okşamaya başladım. Onun bu kadar yakınımda olması gergin enerjimi yatıştırıyordu.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diye çıkıştı Eben. "Kanca ile gizlice buluştun. Ben uyurken." Gecenin parçaları şekillenmeye başladığında çenesi sıkıştı. "Sonra benimle birlikteydin..." Yumruğu duvara çarpan Eben'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Bunu şu anda yapamam. Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Seni düşmanla paylaşmak..." Kulübeden hışımla çıkarken sessizce başını salladı.

"Eben, bekle!"

"Bırak onu Gwen. Ona düşünmesi için zaman ver." Tripp'in her zamanki sakin tavrı dalgalanmaya başladı. "İstediğin bu mu? Kanca'yla paylaşılacak mı?"

"Paylaşılacak için mi? Ben elden ele dolaşacak bir mal parçası değilim. İstediğim şey, her yönümü keşfetme seçeneğidir. Hoşunuza gitmeyen yanlarımı bile. Belki de çok şey istiyorum." İçimi çektim. "James'le bir bağ kurmayı planlamamıştım, bir anda oluverdi."

"Ben, kendi adıma, anlamıyorum." Ryder'ın kaşları çatıldı. "Asla anlayacağımı sanmıyorum. Ama seninle birlikte olmak için yapmam gereken şey seni Hook'la paylaşmaksa, bunu yapacağım ve bu fırsat için ayaklarına kapanacağım." Ryder beni sandalyeden kaldırdı. "Ben senin sevgine layık değilim, Gwen. Onu kaybetmemek için ne gerekiyorsa yapacağım." Başını eğdi ve dudaklarımı nazikçe öptü. "Seni seviyorum Gwendolyn Mary Darling Carlisle. Hepinizi seviyorum."

Ryder'ın sözlerinin ağırlığı içime işlediğinde tuttuğum nefes serbest kaldı. Öne doğru eğildim ve alnımı onunkine yasladım. Bana birden fazla kez beni sevdiğini söylemişti ve ben bencilce duygularıma tutunmuştum. Çünkü onu sevdiğimi uzun zamandır biliyordum ama korkuyordum. Bu kelimeleri yüksek sesle söylemenin ne anlama geldiğinden korkuyordum. Eğer bunu evrene itiraf edersem, bu sevgiyi benden almanın bir yolunu bulacağından korkuyordum.

Ama az önce yaşadıklarımızdan sonra, onlardan herhangi birini orada kaybedebileceğim fikri her şeyi netleştirdi. Bize verilen zamanı boşa harcayamazdım ve Ryder'ın tam olarak nasıl hissettiğimi bilmeden bir dakika daha geçirmesine izin veremezdim. Parmaklarımı çene çizgisinde gezdirdim ve saçlarının arasında dolaştırdım. Derin çivit rengi gözleri benimkilerle buluştu, bana hürmetten başka bir şey bakmıyordu - gerçekten hak ettiğimden emin olmadığım bir bakış. Onun gözlerine kapıldığımda, tüm dünya etrafımızda kaybolmuş gibiydi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Beni olduğum gibi sevdiğin için teşekkür ederim."

Bana öyle bir gülümsedi ki ruhum alev alev yandı. "Biliyorsun ki ben her zaman-"

"Bekle, bekle... Daha bitirmedim," diye araya girdim, parmağımı dudaklarının üzerine koyarak. "Bunu sana uzun zamandır söylemek istiyordum ve bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm. Ama bilmelisin ki, varlığımın her zerresiyle, ruhumun her kırık parçasıyla... Seni seviyorum." Yüzünü tuttum. Bakışlarını tuttum. "Her şeyinizle."

Yüzünde bir gülümseme, gözlerinde huşu ve merak dolu bir ifade belirdi. "Beni seviyor musun? Cidden mi? Aman Tanrım... bir daha söyle!"

"Evet! Seni seviyorum." Kolları beni sıkıca sardı, göğsüne bastırdı ve beni yerden kaldırıp kendi etrafımda döndürdü.

"Duydunuz mu çocuklar? Beni çok seviyor. Hayatımın en güzel günü! Tripp'in neredeyse ölmesini saymazsak. Ama yine de en iyi günümdü. Bence sen ve Pan'ın konuşmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacınız var ama sonrasında ilk söz benim. İkimizin yapması gereken *sevişmeler* var." Kaşlarını bana doğru salladı ve kıkırdamalarımı yakıcı bir öpücükle kesmeden önce yaptığı maskaralıklara güldüm. Tripp'e dönmeden önce alnını bir anlığına benimkine bastırdı ve bizi odadaki gerginliğe geri döndürdü. "Sorularına cevap verdi. İstedığınızı yapın ya da istediğiniz kadar zaman ayırın. Her iki durumda da gitme vakti geldi. İkisini biraz yalnız bırakalım. Gwen yeterince şey yaşadı. Bunu ona borçluyuz."

Tripp bana yaklaştı ve elimi tuttu. "Bu fikir beni pek heyecanlandırmadı. Sana katliam ve hileden başka bir şey sunamayacak kirli bir korsandan daha fazlasını hak ediyorsun." Tek dizinin üzerine çöktü. "Günlerimi sana bir tanrıça gibi tapınarak geçireceğim. Sana daha fazlasına layık olduğunu göstererek." Başını eğdi. "Belki o zaman onun senin sevgine layık olmadığını anlarsın."

Onu ayağa kaldırdım ve dudaklarından nazikçe öptüm. "Teşekkür ederim, Tripp. Karmaşık olduğunu biliyorum. Asla istemedim-"

"Açıklamaya çalışma. Onunla birlikte olmayı nasıl seçebildiğini asla anlayamayacağım. Bundan hoşlanmıyorum ve asla da hoşlanmayacağım. Bunu kabul etmek zorundasın. Gidip Eben'le konuşacağız ve seni Peter'a bırakacağız. Biraz iknaya ihtiyacı olacak. Ona karşı dürüst ol."

Peter hayal kırıklığıyla sessizce oflayıp puflayarak volta attı. "Nasıl *bu kadar* berbat ettim James Hook'un kollarına düşmen kötü mü oldu?"

"Bu asla senin hatan değildi. Senin gibi Tiger Lily de benimle oynadı. Bana yalan söyledi, Tinkerbelle'in günlüklerini gösterdi. Peter, bana her şeyi sorgulattı."

"Sana tam olarak ne söyledi?"

"Beni, senin asla sahip olamayacağın bir şeyin yerine geçecek biri olduğuma inandırdı. Kayıp Çocuklar benim gitmemi istiyordu." Utanç içinde başımı eğdim. "Kullanılıp atılacak bir oyuncak olduğuma."

"Ve sen de ona inandın mı? Sözüne inandın mı? Birlikte geçirdiğimiz zamanın hiçbir anlamı yok muydu?" Kırık ve morarmış yüzü bir anda

Acılı maske.

"O kadar basit değil. Peter, elinde kanıt vardı... Onun sözleri kalbimi parçaladı. Ruhumu ezdi. James bana eve dönmem gerektiğini hatırlatan kişiydi. Kız kardeşimin ölmekte olduğunu ve burada zamanın farklı işlediğini." O akşamın ayrıntılarını hatırlamak, iyileşmemiş yaraların sızlamasına neden oldu. Öfke yüzeyin altında kabarmaya başladı.

Eğer bunu geride bırakabileceksek, cevaplara ihtiyacım vardı. "Zamanın Mic için daha hızlı ilerlediğini neden bana söylemedin? Öleceğini biliyordun Peter. Onun benim her şeyim olduğunu biliyordun. Hayatta kalan tek ailem."

"Bu doğru. Seni burada kendim için tutmak istedim. Bizim, Kayıp Çocuklar'ın, senin ailen olmamızı istedim. Zamanın farklı ilerlediğini öğrenirsen gideceğinden ve seni asla geri getiremeyeceğimden korktum. Bu yanlıştı... Bir hata yaptım."

"Bu senin vereceğin bir karar değildi." Gözümden tek bir damla yaş düştü. Beni o kadar çok istediğini duymak, gitmemi engellemek için beni karanlıkta tuttuğunu duymak... Gerçekten bencilce bir hareket olsa da kalbimi ısıttı.

"Mektubunda affedilmeyi istemişsin. Bana ulaşabilmek için 'katlandığın uzun yollar' için."

"Peter." Benden olanları paylaşmamı istememesi için gözlerimle sessizce yalvardım.

"Sana ne yaptırdı, Gwen? Ruhunu şeytana mı sattın?" "Kaybolmuştum. Emin olduğum her şey elimden alınmıştı. İstedim ki veda etmek için. Bir tür kapanış yapmak istedim."

"Beğendin mi?" Peter ayağa kalktı ve aramızdaki mesafeyi kapattı. Yüzünün çizgileri öfkeyle gerilmişti.

"Neden benim için gelmedin?" Kelimeleri fısıldadım. Cevabından korkuyordum.

Peter'ın gözleri karardı ve pencerelerde şimşekler çaktı. Avını takip eden aç bir kurt gibi yavaşça odanın içinde ilerledi. "Kapanışın bedeli neydi?"

Peter'ın bu şekilde davrandığını hiç görmemiştim. İçinde kör olduğum bir karanlık vardı. Kalbim hızla çarpmaya başladı. İçgüdüsel olarak geri adım attım ve dengemi kaybettim. Peter telaşla kollarımdan tutup beni düzeltti ve duvara yasladı; dokunuşu içimde yanan bir koru alevlendirmişti.

"Ucuz bir yedek olduğunu mu düşünüyorsun?" Eğildi, kokumun tadını çıkardı ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Sadece bir oyuncak mı?" Kaşları

Elini kolumdan yukarı kaydırıp boynuma dolayarak beni duvara doğru daha sert iterken kaşları çatıldı. "Kullanılıp atılmak için mi?"

Eli boğazımı daha sıkı kavrarken nefesim kesildi. Kalbim hızla çarpıyordu. Başparmağı çenemi yakaladı ve yüzümü incelemesi için eğdi. Bacaklarımın arasında sıcaklık birikti.

"Bunu Wendy'ye benim yaptığımı mı düşünüyorsun?" Yüzünü saçlarıma gömdü ve kulağımı ısırıldı. Dili oradaki hassas etle alay ediyordu. Dudaklarımdan nefes nefese bir inilti döküldü ve dikkatini gözlerime kaydırıldı. Aramızdaki boşluğu kapatarak, heyecanını artık zonklayan göbeğime sürttü. "Bana böyle hissettirdiğini mi?"

Kalçalarımı eğdim, açgözlülükle daha fazlasını istiyordum. "Peter, ben-" Elini ağızma kapatarak kefareti için yakarışımı susturdu ve ben şehvetten sarhoş oldum. "Sana sert mi davrandı?" diye hırladı. "Hoşuna gitti mi?"

Panik ihtiyaçla karışmaya başladığında meme uçlarımdan sertleştiğini hissettim. Başımı salladım ve avucunun içine hayır diye mırıldandım.

Peter göğsümü kabaca kavradı ve elini bel bandıma götürdü, dilini yaka kemiğimden boynuma doğru gezdirmek için kısa bir süre durakladı, bel bandımın altına kaymadan ve sıcak parmaklarını ıslaklığıma daldırmadan önce kulağımın hemen arkasında durdu. Utanmadan inledim ve onun saldırısına karşı koydum.

"Vücudun yalan söylemez, Gwen." Bana baktı, parmaklarındaki arzumu yalarken gözleri obsidyen rengine dönüştü. Kavrayışını çeneme kaydırıldı ve acımasız bir öpücükle ağızımı aldı. Ben de onu sertçe öperken heyecanımın tadı dilinde yoğunlaşmıştı. Şimdi ona açıklayamayacağım bir şekilde ihtiyacım vardı. Bu hissin içinde kaybolmuştum, onun yokluğunda haftalardır süregelen cinsel bir ihtiyacı karşılıyordum. Peter kıcımlı kavradı, beni yukarı kaldırdı ve bacaklarımı beline doladı. "Sen benimsin," diye homurdandı, beni yatağına taşıırken sözleriyle beni sahiplendi.

Peter her hareketimi izlerken ben de kıyafetlerimi çıkardım. "Uzan ve bacaklarını aç. Ne kadar heyecanlı olduğunu görmek istiyorum."

Talebine çabucak itaat ettim, ellerimi çıplak vücudumdan aşağı kaydırıldı, kendimi görmesi için genişçe açtım. Parmaklarımdan şişmiş klitorisimin üzerinde kaymasına izin verdim ve yüzünde sinsili bir sırıltı belirmesini izledim. Gözleri göbeğime yapışmıştı.

"Aferin kızım," diye mırıldandı gömleğini çıkarıp bacaklarımdan arasına tırmanırken. Ellerini kalçalarımdan üzerine koyarak beni daha da açtı.

Nefesiyle beni kızdırmaya başladı. Doğrudan klitorisime üflüyor, çaresizlik çığlıkları attırıyordu. Bu his beni ihtiyaçtan çılgına çevirdi. Heyecanımın altımda biriktiğini ve yatakta ıslak bir nokta oluşturduğunu hissedebiliyordum.

"Peter," diye bağırdım. "Lütfen." Biraz sürtünme bulmaya çalışarak kıvrandım. Çekirdeğimde biriken gerginliğin bir kısmı serbest bırakıldı.

Bacaklarımı daha da sıkı kavradı, beni hareketsiz tuttu, narin derimi sıktı ve beni arzuyla doldurdu. "Lütfen, ne?" Dilinin ucuyla klitorisimin etrafında yumuşak bir şekilde dolaştı ve geri çekildi.

İtiraz ederek inledim ve yalvarmaya başladım. "Peter, lütfen. Sana şimdi ihtiyacım var." "Ama sen kapanış istedin. Senin için geri gelmemi istemedin."

Bir parmağını sokarken dilini yavaşça yarığımın üzerinde gezdirdi ve beni daha da delirmeye itti. "Fikrini mi değiştirdin? Beni şimdi istiyor musun?"

"Evet! Evet! Lütfen, Peter. Seni hep istedim. *Şimdi* sana ihtiyacım var."

Ağzıyla bana sahip olmadan önce parmağını yavaşça içeri ve dışarı pompalamaya başladı - dili, pantolonunu indirmek için tekrar durmadan önce beni ustaca kenara getirdi ve büyük ereksiyonunu serbest bıraktı. Vücudum orgazmın eşiğine gelmiş bir hisle canlanmıştı. Yavaşça üstüme çıktı ve sikinin ucunu açıklığımda gezdirdi. Bacaklarımın arasındaki baskıyı artırırken gözlerimin içine baktı. "Sen benimisin." İçime girerken bu sözleri söyledi. "Şimdi ve sonsuza dek." Kalçalarını benimkilere sürtmekten önce bir süre hareketsiz kaldı, köküne kadar gömüldü ve klitorisime umutsuzca istediği ilgiyi verdi. Bedenlerimiz kontrolü ele geçirdikçe nefes alış verişlerimiz düzensizleşti, ben sınırı aşana kadar gıcırdadı ve pompaladı. Pencereilerin dışında şimşekler çakarken orgazmım beni ele geçirdi. Coşku dalgaları bedenimi sararken haykırdım ve etrafımızdaki dünya kayboldu. O anın içinde kaybolurken geçmişin günahları affedildi. Peter haykırdıkça ritmi hızlandı, kendi zevki de onu ele geçirdi. Birbirimizin kollarında hareketsiz yatıyorduk, etrafımız düzensiz nefes alış verişlerimizin sesiyle çevriliydi.

"Peter." Başını kaldırdı. Gözleri eski zengin sarı rengine dönmüştü. "Özür dilerim... her şey için." Uzanıp yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu usulca öptüm. Tüm duygularım sel gibi geri geldi.

"Gwen," dedi adımını acı çekiyormuş gibi, "ben de üzgünüm." Alnımdan öptü. "Seni bir daha asla kaybetmek istemiyorum." Eli doğruca uyluğuma gitti ve yara izimi nazikçe okşadı. "Burada ne oldu?"

"Tiger Lily'nin muhafızları beni öldürmek için gönderildi. Eben olmasaydı bunu başarabilirlerdi. Bugün hayatta olmamın sebebi o."

"Bunun için ona teşekkür etmem gerekecek." Peter parmaklarını vücudumun kıvrımları boyunca gezdirerek incelemesine devam etti. "Değişmişsin."

"Antrenman yapıyorum." Vücudumdaki değişiklikler belli belirsizdi. Uzun süredir kick boks yapmıyordum. Yine de fark etti. "Bir kaçışa ihtiyacım vardı. Zayıf, küçük bir kız olmaktan bıkmıştım."

"Her ne yapıyorsan sana çok yakışıyor." Elimini tuttu ve nazikçe ters çevirdi. Siyah damarlar ön koluma doğru ilerlemeye başlamıştı. "Peki ya bu?" diye sordu.

"Kemik perisiyle bir anlaşma yaptım. Seni Kaplan Lily'den kurtarmak için."

Yüzündeki gülümseme çabucak kayboldu. "Anlaşma neydi? Kemik perisi hafife alınacak biri değildir."

"Osakren'i ona geri vermem gerekiyor. Ancak şu anda nerede olduğundan emin değilim."

"Onu bulacağız. Sana yemin ederim, değer verdiğim her şey üzerine. Onu bir kez buldum, yine bulacağım. Osakren'i geri getireceğiz ve anlaşmanızı yerine getireceğiz." Parmaklarını çakıllı meme uçlarımda gezdirerek vücudumda tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Senin için gelmeye çalıştım. Onu bulduğumda Hook seni çoktan eve göndermişti."

"Peter, olan biten her şeyin arkasında çok fazla hile vardı. Yapabilir miyiz..." Duraksadım, bu sözleri gerçekten söylemek istediğimden emin olmak istedim. Tiger Lily'nin sebep olduğu duygusal işkenceyi unutmak istiyordum. Acıya bir son vermek ve Kayıp Çocuklarımla yoluma devam etmek istiyordum. "Geçmişini aramızda bırakabilir miyiz?"

Peter yüzümü okşamak için uzandı. "İlerlemeden önce bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor. Sen asla Wendy'nin yerine geçmedin." Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim. Tiger Lily'nin söylediği onca şey arasında en çok bu canımı yakmıştı. "Wendy özel biriydi ama o zamanlar on üç yaşındaydım. O sadece bir aşktı. Aşkın ne olduğunu bilmiyordum. Bu tür bir aşk, sana karşı hissettiklerim... başka hiçbir şeye benzemiyor. Seni kaybetmek, itiraf etmekten korktuğum şeyi doğruladı." Gözlerimin içine bakarak durakladı. "Seni seviyorum, Gwen." Yanağımdan süzülen bir damla yaş nazikçe yüzümden sildi. Bu tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi.

"Ben de seni seviyorum, Peter." Yüzünü kendime çektim ve onu usulca öptüm. Geceyi sevişerek ve hasret gidererek geçirdikten sonra keyifli bir uykuya daldık. Endişelerim sabahın ilk güneşinde sis gibi buharlaşıyordu.

CHAPTER IV

THE DAWN OF A NEW ERA

-PETER-

M Gözlerimi açtım ve nefesimi içime çektim. Panik yüzünden kalbim göğsümde çarpıyordu. Titreyen bir elimi saçlarımda gezdirdim ve Yüzümdeki kâbusu silmeye çalışıyordum. Gözlerim üstümdeki tavanın tanıdık kirişlerine odaklandı. Burayı biliyordum. Evimdeydim. Kulübemdeydim. Tiger Lily'nin beni sürgün ettiği iç hapishanede sıkışıp kalmamıştım. İstenmeyen görüntüler zihnimde canlandı. Varolmayan Ülke'nin unutkanlığını hiç bu kadar özlememiştim. Eğer bana yaptıklarını yeterince uzun süre gömebilirsem, sonunda unutulup gidecek ve Kaplan Lily'nin eşi olma kabusunu yeniden yaşamaktan kurtulacaktım.

Yanımda huzur içinde uyuyan Gwen'e baktım ve derin bir iç çekerek nefes alış verişimi yavaşlattım. Sadece onu görmek bile beni sakinleştiriyor ve kararlılığımı güçlendiriyordu. İçimdeki şeytanlarla kendi başıma başa çıkacaktım. O yeterince şey yaşamıştı. Odaklanmam gereken bir sürü başka şey vardı. Kanca'yla olan tüm bu karmaşa ön plandaydı. Ve bunun kafamı kurcalamadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Kendimi kanıtlamak zorundaydım.

Daha iyi bir adam. Kanca'ya olan bu saçma aşkı yatışana kadar onun mükemmel eşinin ben olduğumu hatırlat. Onun aklına girmişti. Onu baştan çıkarmıştı. Ve bu benim gözetimimde oldu. Bu kendimi asla affetmeyeceğim bir şeydi.

Gwen'in dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Neverland 1 Mayıs'tan beri onun için bir kabustan başka bir şey değildi. Ona bu sefer neden kalması gerektiğini hatırlatmalıydım. Bir kutlama tam da hepimizin ihtiyacı olan şeydi. Kaplan Lily gitmişti ve bu kutlama için yeterli bir nedendi ama parti birden fazla amaca hizmet edecekti.

Varolmayan Ülke'nin siyaseti tam bir felaketti. Ada şüphesiz bölünmüştü. Yerli Fae'ler prenseslerini karanlığa kurban vermişlerdi ve yerine geçecek bir varis bırakmamıştı. Onun ölümünün ardından adayı saran belirsizliği ancak hayal edebilirdim. Hepimizin bir araya gelip yeni bir çağın doğuşunu kutlamak için bir yola ihtiyacı vardı.

Gwen'den ayrılmak beni ne kadar üzse de yapmam gereken çok şey vardı. Plan yapmaya başlamam gerekiyordu. Kızıma ufukta güzel günler olduğunu hatırlatmanın ve parçalanmış Fae'ler üzerinde kontrol kurmanın zamanı gelmişti. Açık bir lidere her zamankinden daha çok ihtiyaçları vardı. Ve bunu onlara Varolmayan Ülke'nin seçilmiş oğlundan daha iyi kim sağlayabilirdi?

Gwen'in alnını nazikçe öptüm. "Mmmm," diye iç çekti ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. Çok güzeldi ve benim kızımdı. Onu gördüğümde kalbim sıkışmıştı. Hiçbir şey beni bir daha ondan uzak tutamazdı.

"Uyu benim güzel kızım. Yapacak işlerim var ama uyandığında sana bir sürprizim olacak," diye fısıldadım ona, yüzündeki bir tutam saçı iterek. Bir an için kalıp sikimi köküne kadar içine sokup sokmamam gerektiğini sorguladım. Artık onun ruhunun bir parçasına sahip olduğumu yeniden onayladım. Dün gecenin görüntüleri zihnimde parladı ve beni daha da cezbetti. Sikim canlandı, onu tekrar sahiplenmeye hazırdı. Ama beklemek zorundaydım. Bu kızla arzularımı tatmin etmek için sonsuza kadar vaktim vardı. Bolca zamanımız vardı.

Güneş ışıklarını adaya yeni yeni saçmaya başlamıştı ve gün ılık ılık doğuyor, sonunda donmuş uykusundan uyanıyordu. Neverland yeniden canlanmıştı. Benimle birlikte şafağı selamlayan kuşlar dışında kamp hâlâ sessizdi. Karga yuvasına tırmandım. Aklımdaki büyük ziyafeti planlamak için mükemmel bir yerdi ama buraya düşünmek için gelen tek kişinin ben olmadığımı hemen fark ettim.

"Hâlâ burada ne yapıyorsun? Artık burada istenmediğini açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Siktir git, Pan. Gwen beni affetti," diye karşılık verdi Eben.

"Evet, ama ben affetmedim."

"Benim için önemli olan tek şey onun affetmesi. Ayrıca, bir kez Kayıp Çocuk olan her zaman Kayıp Çocuktur."

"Ve neden onun yanına yaklaşmana izin vereyim ki? Onu güvende tutamayacağını çoktan kanıtladın. Dün gece onu bir kez daha terk ettin." Eben beni karga yuvasının ahşap korkuluklarına çarptı ve dudaklarımdan acı dolu bir homurtu çıkmasına neden oldu. Beni hazırlıksız yakalamıştı ve Kaplan Lily ile geçirdiğim zamanın yaralarını hâlâ tam olarak saramamıştım. Eli boğazıma sıkıca sarıldı.

"Sen. Bilmiyorsun. Bilmiyorsun. Hiçbir şey!" diye hırladı. Siyah gözlerinde şiddet dans ediyordu. Çenesinde bir kas kasıldı. Bir sinire dokunmuştum.

"Kanıtla o zaman," diye meydan okudum. Sıkıca kavradığı eli titredi ve benden uzaklaştı.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu? Hook'u istemesi?" diye sordu. Belli ki Gwen'in itirafı onu yiyip bitiriyordu.

"Kanca mı? O piçi bize tercih edeceğini mi sanıyorsun?"

"Çok şey kaçırdın Pan. Onları birlikte görmedin. Onu öptüğünü görmedin. Hook da en az bizim kadar ona aşık."

"Her şeyi berbat ettim," diye itiraf ettim, belki de ilk kez ruhumu ona açmıştım. "Daha fazlasını yapmalıydım. Tiger Lily'nin hilekârlığını görmeliydim. Onun güvenliğini asla başkasının ellerine bırakmamalıydım." Gwen'e ne kadar kötü davrandığını asla unutmayacağımı bildiği için bana dik dik baktı. "İlahi güç beni cezalandırıyor. Bunu hak ettiğimi biliyorum. Ama öylece pes edip Hook'un onu almasına izin vereceğimi sanıyorsan, aklını kaçırmışsın demektir. Hatalar yaptım ama kendimi İlahi Olan'a kanıtlayacağım. Gwen'e daha iyi bir adam olduğumu göstereceğim ve o hasta herifi unutacak. Gwen benim eşim olacak. Şimdi İlahi güç bana ona layık olduğumu kanıtlatıyor."

Eben kaşlarını kaldırdı. "Eş mi? Bunu resmileştirmeye niyetli misin?" "Elbette. Ya sen?"

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum-" "Onu seviyor musun?" Sözüünü kestim.

"Aşk bir zehirdir. Onun için hissettiklerim bundan çok daha fazlası."

"Başka birini ister miydin?"

"Hayır," diye iç geçirdi bu itiraf karşısında.

"O zaman, sen zaten onunla çiftleştin. Sadece İlahi Olan'la bunu resmileştiremeyecek kadar korkaksın." Eben omzuma bir yumruk atarak kolumdan aşağı bir acı şoku gönderdi.

"Gwen nasıl hissettiğimi biliyor."

"Biliyor mu? Gerçekten biliyor mu? Ona olan sonsuz aşkını itiraf ettin mi? Onu terk ettiğinde kendini kanıtladığını mı sanıyorsun... yine? İlk sorun işaretinde onu yapayalnız bıraktın."

"Sen gerçekten de piçin tekisin, değil mi? Hook'un senden neden nefret ettiğini anlamaya başlıyorum." Eben biraz sırtarak aramızdaki gerilimi azalttı.

"Bize nadir bulunan bir kadın verildi. Ona layık olmanın bir yolunu bulmak bizim elimizde. Şimdiye kadar çok kötü bir iş çıkardık. Tiger Lily'nin evcil hayvanıyken düşünmek için çok zamanım oldu ve tüm bu zaman boyunca Gwen'i düşündüm. O mükemmel bir hayatı hak ediyor ve ben de ona sonsuza dek mutlu bir hayat vermeyi planlıyorum, seninle ya da sensiz. Sadece benimle olup olmayacağına karar vermek gerekiyor." Sözlerimi düşünürken merakla ona baktım. Her duygu yüzüne kazınmıştı. Bırakın Gwen'i, hiç kimseye aşık olmayı düşünmemişti. Tüm bu kırılganlık onun için tamamen yeni bir şeydi. Ama bu bir sınavdı. Onu Kayıp Çocuklarımla paylaşmayı kabul etmişim ama sadece ona layık olurlarsa. Eğer içlerinden herhangi biri kötü niyetliyse, ona zarar verirse, onları ortadan kaldırmakta tereddüt etmezdim.

Eben bana döndü; kararlılığı yüzünden okunuyordu. "Seninleyim."

"Güzel. Diğerlerini de alalım. Planlamamız gereken ziyafetlerin ziyafeti var."

Sabahı adanın dört bir yanındaki farklı Fae gruplarının temsilcileriyle görüşerek geçirdim. Varolmayan Ülke'nin her köşesine haber gönderdim. Gelmeleri ve yeni bir çağın şafağını başlatmaları için açık bir davet göndermişim. Bazıları Kaplan Zambak'a şiddetle sadık kaldı, ama ben onları yarım gerçeklerle yatıştırdım. Kaplan Lily ve benim çiftleşmemize asla izin vermemişim, bu da onu geçersiz bir birliktelik haline getiriyordu ama onlar bunu bilmiyordu. Benim onun en yakın akrabası olduğuma inanmaları onlarla başa çıkmamı kolaylaştırdı. Bu ve onlara sevgili

prenceslerini öldürdüğü için Hook'un kellesini bir tepside sunma sözü

Anlaşma. Bu kısım biraz daha zor olacaktı ama zaman vardı. Artık yanımda Gwen olduğuna göre, sahip olduğum tek şey önümüzde sonsuz bir deniz gibi uzanan zamandı.

Tripp, "Pan, özel görüşme talep eden bir misafirin var," diye beni bilgilendirdi. Bütün gün isteksizce yanımda kalmıştı. Gwen'in yanına dönmeye can atıyordu ama onu Mira ve Fauna'yla bir gün geçirmesi için Fae pınarlarına göndermişim ve ona göz kulak olması için kendisi yerine Ryder'ı seçtiğim için hâlâ kızgındı.

"Kim o?"

"Lucius."

Haberleri duyunca neşelendim. Gwen kız kardeşinden haber almak için yanıp tutuşuyordu ve Eben'i bu sabah ilk iş olarak canavarların izini sürmesi için göndermişim.

"Nerede?"

"Sizi silah mahzeninde bekliyor."

Tripp bana eşlik etti ve kapaklardan yeraltı mağarasına indik. Gözlerim meşalelerin loş ışığına alıştı ve aslan payını alan Lucius'a odaklandı. Cüssesi bile tek başına korkutucu bir varlıktı. Kocaman kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş, her santimi özenle yapılmış dövmelele kaplıydı. Yüzü çatıktı ve koyu gölgeler genç prensin yüzüne uğursuz bir ifade veriyordu. Kahretsin... Canavarlarla uğraşmaktan nefret ediyorum.

"Lucius, bu kadar kısa sürede geldiğin için teşekkürler."

"Kendi isteğimle geldim. Benden bir mesaj iletmem istendi." Canavar gibi adam bakışlarımı karşılayamadı ve bu durum merakımı uyandırdı. Eben'in isteği üzerine gelmediyse burada ne işi vardı?

"Anlıyorum, ancak herhangi bir işe başlamadan önce Wendy'nin diğer kızının nasıl olduğunu bilmem gerekiyor."

"O seni ilgilendirmez," diye hırladı, Michaela'dan bahsedilince anında gerilmişti.

"Ama Gwen beni çok ilgilendiriyor ve kız kardeşinin canavarların gözetiminde güvende olduğunu bilmesi gerekiyor."

"Gwen'e iyi olduğunu söyle," diye homurdandı. "Ona teşekkür etme. Ve uzak durmasının en iyisi olacağını da söyle. Bunlar olağanüstü zamanlar ve felaket o kadını gittiği her yerde takip ediyor."

"Az önce ne dedin sen?" Kemerimden hançerimi çıkardım ve öfkem beni tüketmekle tehdit ederken ona doğru bir adım attım.

"Pan" -Tripp kolumu tuttu- "yapma." Tripp'in gözleriyle karşılaştım ve orada gördüğüm sert uyarıyı not ettim. Varolmayan Ülke'nin parçalarını bir araya getirmeye çalışırken bir canavar prene öfkelenmek hiç akıllıca değildi.

"Bunca yıl geçti ve sen hâlâ öfkeni kontrol edemiyorsun, Peter." Mahzenin karanlığından tanıdık, kaba bir ses geldi ve ezeli düşmanım gölgelerden çıkıp fener ışığına doğru adım attı.

"Ne cüretle yüzünü burada gösterirsin?" Vücudum gerilirken ellerim hançerimin etrafında kenetlendi. Hook'un kolumun mahzenine girebilmesinin tek yolu Lucius'un yardımındı. Canavar prensi öldürmeyi yeniden düşünmeye başladım.

"Sakin ol evlat. Tüylerini diken diken etmene gerek yok," diye huysuz bir çocuğa hitap ediyormuş gibi homurdandı ve o anda ona saldırmamak için kendimi zor tuttum. Bu piç her zaman beni nasıl sinirlendireceğini biliyordu. Kolundan beyaz bir mendil çıkardı ve ortadaki masanın üzerine attı. "İsterseniz kısa bir görüşme yapalım. Konuşmamız gereken şeyler var."

"Tartışmak mı? Tartışacak bir şeyimiz yok. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman." Ona tükürdüm. "Varolmayan Ülke'yi karanlıktan korumak konusunda ortak bir çıkarımız var. onun için geliyor."

"Ne zaman kendi çıkarlarınızın ötesinde bir şeyle ilgilendiniz? Varolmayan Ülke seni ilgilendirmiyor. Adanın başına bela olan tek karanlık sensin."

"Kalın kafalı olma evlat. O şok dalgası evrenin her köşesinde hissedilirdi. Güç boşluğunu doldurmak isteyen tüm Fae, insan ve yaratıklar için bir işaret. Varolmayan Ülke ele geçirilmeye hazır. Karanlık onun için geliyor. Doğuştan bir hükümdar olmadan-"

"Varolmayan Ülke'nin hükümdarı olacağım. Ben onun seçilmişlerinden biriyim. Kader beni buraya tam da bu an için getirdi."

Hook bir elini sakalında gezdirirken kıkırdadı. "Kibrin onu öldürtecek."

"Sakın onu bu işe karıştırayım deme," diye öfkelenim. Tanıdık gök gürültüsü sesi kilerdeki rafları salladı. Öfkemi kontrol edemediğimin açık bir kanıtıydı bu. Kendimi toparlayabileceğimden emin değildim.

"Gwendolyn nasıl?" diye sordu. Onun adını söylerken sesindeki ham duygu beni hazırlıksız yakaladı.

"Sakın onun adını ağzına alma! Onun hakkında konuşma, onu düşünme. O senin için yok." Öfke beni ele geçirirken görüşümün kenarları bulanıklaştı.

"Onu benden uzak tutamayacaksın, Peter. Eğer bunu yapmaya çalışırsan, ona ulaşabilmek için değerli bir iyilik yaparım. Onunla konuşmalıyım."

"İyilik mi?" Kafam karışmış bir halde sordum. Hayatım boyunca hiçbir zaman Kaptan James Hook'a bir iyilik borcum olmamıştı.

"Şartlar geçersiz ve hükümsüzdür," diye araya girdi Tripp. "Panzehiriniz yoktu." "Fae yasalarına göre, bu bağlayıcıdır. Sen bir panzehir istedin ve ben de

bir tanesine. İsteddiğiniz sonuca ulaştık. Benden iyiliğimi esirgemeyeceksin," diye homurdanarak cılalı kancasını masaya vurdu.

"Bunun olmasına izin vermeden önce onu Peçe'nin ötesine geri gönderirdim," diye tehdit ettim. "Ben zaten Dünya'da başarılı olabileceğimi kanıtladım, sen ise... sen Neverland'in dışında asla hayatta kalamazsın. O yüzden devam et, onu geri gönder. Ben takip edeceğim. nereye giderse gitsin."

"Ona sahip olamazsın," diye tersledim. "Beni durduramazsın."

"Oh, ama yapabilirim. Kaderim belirlendi. Büyük bir güce *ulaşacağım*. Eşiğindeyim. Ve bunu yaptığımda, seni olduğun ot gibi kökünden sökeceğim ve ait olduğun cehennem çukurlarına geri göndereceğim."

Hook masanın üzerine attığı beyaz mendili alıp kolunun içine sokarken bana doğru yürüdü, tehdidimden eğlenmiş gibi görünüyordu ama bu beni daha da sinirlendirmeye yaradı. Bana doğru eğildiğinde kendimi olduğum yerde tuttum. "Bu meydan okumayı kabul ediyorum Peter, çünkü onun ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Ruhun onun için yanıyor, tıpkı benimki gibi. Ve onu senden daha çabuk bırakmayacağım. Ama uyarayım, güce karşı hiç iştahım yok ve tek bağlılığım ona. Bereketli kıyılarına ayak bastığın andan beri Neverland'le yatağa girdin ve sözlerimi bir kenara yaz, o kıskanç bir metres. Bir gün seçim yapmak zorunda kalacaksın." Sözlerinin gerçekliği karnıma yumruk gibi inerken onu kendimden uzaklaştırdım.

"Adayı hazırlamaya başla, Peter. Savaş daha yeni başlıyor," diyerek benden uzaklaştı ve silah mahzeninden çıktı. Lucius onu takip etmek istedi, ben de gömleğini tuttum.

"Nico'ya ziyafetten bahsedin, orada olduğundan emin olun ve kızı da yanında getirdiğinden emin olun."

"Siktir git, Pan." Omuz silkerek elimden kurtuldu.

"Az önce yaptıklarından sonra bana borçlusun. Ve neden Hook'un küçük sürtüğü olduğunu ortaya çıkarana kadar özel işlerini kurcalamaya başlarsam çok yazık olur." Vahşi bir hırıltı çıkardı ama beni Tripp'le yalnız bırakmadan önce başka bir şey söylemedi.

CHAPTER V

AMBROSIA

-GWEN-

“[Yeter artık!" Fauna'nın elindeki saç fırçasını çekip aldım ve kızgınlığımı gizlemekte başarısız oldum. O sadece nazik olmaya çalışıyordu.

güzeldi, ama artık "şımartılmayı" kaldıramıyordum.

"Ama Gwen, sadece 380 vuruşum var. 444'e ulaşmam lazım! Bu iyi şans getirir... Hayatta doğru yolda olduğunuzdan emin olmanıza yardımcı olur." Fauna suratını astı ve onaylamaz bir tavırla kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Saçımı taramaya devam edersen o yola vardığımda kel olacağım."

"Tam tersine. Bir göz atın." Önüme su dolu bir kâse koydu ve dalgalanmalar durulduğunda kendimin mükemmel bir yansımasını görebildim. Peter bu sabah ilk iş olarak beni Mira ve Fauna ile birlikte Fae kaplıcalarına göndermişti. Tüm gün boyunca sanki Rahibe Teresa'yımışım gibi her yerimi ovarak günahlarımdan arınmak için yiğitçe bir çaba harcamışlardı.

Saçlarım konusunda haklıydı. Yüzümün etrafında kalın dalgalar halinde sarkıyor, öğleden sonra güneşinde ıslıl ıslıl parlıyordu. Neredeyse kendimi tanıyamayacaktım. Bu

Aynaya bakmayalı uzun zaman olmuştu, gerçekten bakmayalı. Eve döndüğümde onlardan kaçınmışım. Varolmayan Ülke'den döndüğümde dönüştüğüm kırık dökük, melankolik kızı görmeye dayanamıyordum. Şimdi farklı görünüyordum. Cildim ipeksi bir pürüzsüzlüğe ve sağlıklı bir ışıltıya sahipti. Hiçbir yerde leke ya da kir yoktu. Üzerimdeki ipek bornozu isteksizce yukarı ittim ve bileğime baktım, kemik perisiyle yaptığım pazarlıktan kalan siyah lekenin bir şekilde pınarlarda yıkanıp gitmiş olmasını umuyordum. Ama aptallık ettiğimi biliyordum.

Ne kadar büyük olduğunu anladığımda sertçe yutkundum. Siyah damar şimdi dirseğimi kaplamıştı ve omzuma doğru ilerliyordu. Ürkütücü bir dövme gibi görünüyordu, siyah örümcek ağları kemik perisi için ruhumu ele geçirmeye çalışıyordu. Daha fazla bekleyemezdim. Anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmek için Osakren'i bulmalıydım. Bana Peter'ı Kaplan Lily'nin esaretinden kurtarmam için gerekli araçları vermişti ama sonunda başarısız olmuşum ve James olmasaydı şu anda nerede olurduk emin değilim.

Peter Osakren'i bulacağımıza dair bana güvence vermişti. Planladığı ziyafet biter bitmez ana önceliğimiz bu olacaktı. Endişelenmem gereken yeterince şey vardı. Neden bunlara bir de büyülü bir lanet eklenmesin ki? Kozmik bir bok listesinde olduğuma dair bir kanıt daha. Kolumu tekrar yerine çektim. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur, diye düşündüm iç çekerken.

"Peter çok memnun olacak. Bir kraliçe için mükemmel bir elbise seçtim," diye devam etti Fauna. Her iki su perisi de kolumda kıvrılan izlerden hiç bahsetmemişti. Başlangıçta birkaç dakika boyunca dehşet içinde bakmışlar ama günün geri kalanında siyah lekeleri görmezden gelmeyi başarmışlardı. "Teşekkür ederim Fauna ama elbiseye ihtiyacım yok. Sadece kıyafetleri temizleyeceğim sahip olduğum."

Uzun bir süre bana bakarken dudağının kenarı tiksintiyle kalktı. "Sevgili kızım, o kıyafetleri attım. Kurtarılamazlardı. Ve eğer Peter'ın yanında olmayı planlıyorsan, kendini buna göre sunmalısın. Kadınlığın, zarafetin ve bereketin vücut bulmuş hali."

"Ben bunların hiçbirini barındırmıyorum."

"Eğer benimle bir ilgisi varsa yapacaksın. Ve senin için seçtiğim elbiseyle başlayabilirsin." Bir anlığına ortadan kayboldu ve koluna doladığı parıltılı bir elbiseyle yeniden ortaya çıktı.

"Ne düşünüyorsun? Çok güzel değil mi?" diye haykırdı.

Narin elbise soluk bir seladon rengindeydi, dar bir bedeni ve kemiğin koyu renkli izini rahatlıkla kapatacak tam boy kolları vardı.

Peri. Tül etekler detaylı bir kenara kadar uzanıyordu. Etek ucu yeşil ve altının farklı tonlarında yapraklarla işlenmişti. Nutkum tutulmuştu.

"Hoşuna gitti! Beğeneceğini biliyordum," diye ciyakladı Fauna heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplarken. Coşkusu bulaşıcıydı ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamadım. Bana kız kardeşim Michaela'yı hatırlatıyordu. Onu düşününce içimi bir panik duygusunun kapladığını hissettim. Peter, Tapınak Tepesi'nde yollarımız ayrıldıktan sonra canavarları bulmaya ve onun sağlığı hakkında haber almaya söz vermişti ve ben de bu görevi gönülsüzce ona devretmiştim. Her ne kadar onun güvenliğini teyit etmek istesem de, Peter'ın cevapları bulmak için benden daha donanımlı olduğunu biliyordum. Ben kız kardeşimin tüketen düşünceleriyle yıkanırken, Fauna ve Mira beni soydular ve zarif elbisemi giydirdiler.

"Şu haline bak! Doğru elbiseyi seçtiğimi biliyordum. Şölen gecesi kesinlikle ıslıl ıslıl olacaksın. Küçük göğüslerini bile yukarı kaldırıyor. Leziz bir şekilde diri görünüyorlar. Peter ellerini senden uzak tutamayacak."

"Katılıyorum," diye söze karıştı Mira. "Eteklerinin kalçalarına doğru genişlemesi, geniş kalçalarını vurguluyor. Böyle kalçalarla Peter'a bir varis vermekte hiç zorlanmaz," diye düşündü Fauna'ya.

"Vay canına, mirasçılara bir şey kalmayacak. Ben olmayacağım. Bu kıza da." Bu tartışmayı kapatmak için acele ettim. Çocuk fikrini benden çok daha olgun ve yaşlı bir versiyona bırakmak en iyisiydi.

"Posey'den sana doğurganlık dövmesi yapmasını isteyebiliriz. Kamptaki en iyi işi o yapıyor," diye ekledi Fauna.

"Evet... um, hayır. Sanırım bunu pas geçeceğim."

"Peter'ın Kaplan Lily'nin yerine adanın yönetimini ele geçirmeye niyetli olduğunu bilmelisiniz. Konseyi dağıtacak ve Varolmayan Ülke'nin yeni Kralı olacak. Eğer onun seçtiği eş sen olursan senin de bir rolün olacak," dedi Mira kesin bir ifadeyle.

Ona inanamayarak baktım. Peter bana Varolmayan Ülke'nin hükümdarlığını devralmayı planladığını söylememişti. Sanırım Kaplan Zambak'la olanlardan sonra en doğru hamle buydu ama ben bu hayatın neresinde olacaktım? Onunla birlikte bu yolda nasıl yürüyecektim?

Gürültülü bir ötüş dalgınlığımı böldü. Peter, Ryder'ın bana eşlik etmesi için ısrar etmişti, ben yıkanırken meraklı satirleri temizlemek için bir korumaya ihtiyacım olduğu konusunda kararlıydı. Mira ve Fauna onu uzaklaştırmış, uzaktan gözetlemesi için ormana göndermişlerdi.

Uyarı çağrısı dikkatimi çekti. Etraftaki ormanı taradım, gözlerim gölgelerin arasından çıkan karanlık bir figüre takıldı.

"Eben," diye nefes aldım. Bu şımartma seansını sona erdirmek ve zorba perilerden çok ihtiyaç duyduğum bir molayı almak için bir bahanem olduğu için rahatlamamın ötesindeydim.

Onu gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Günahkâr bir yakışıklılığa sahipti, koyu renk saçları dipsiz gözlerine gölge düşürüyordu. Sanki kendinden emin değilmiş gibi ormanın kenarında duraksadı. Boğazımda bir yumru oluşmaya başladı. James hakkındaki itirafımı pek iyi karşılamamıştı. Ama onu gerçekten suçlayabilir miydim? Ondan beni sadece kardeşiyle değil, baş düşmanıyla da paylaşmasını beklediğim gerçeğini görmezden gelmesini istemiştim. Onu çok zorlamıştım ve o da beni terk etmişti. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum. Eben parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi hissediyordum ve onu tamamen kaybetme fikri kalbimi sıkıştırıyordu.

"Hanımlar, müsaade ederseniz," dedim kibarca.

"O elbiseye dikkat edin," diye uyardı Fauna. "Ziyafet gecesine kadar onu bozulmadan saklamalıyız!" Dalgınca başımı salladım ve onları geride bırakırken fırçaladım. Eben onunla gölgelerde buluşmamı istiyorsa, yapacağım şey tam olarak buydu.

"Geri döndün," diye fısıldadım. Yanaklarımın ısındığını hissettim. Kaynakların kenarında garip bir şekilde durduğumuzda, çevredeki orman bizi karanlıkta örterken garip bir utangaçlık duygusu üzerime çöktü. Yeni başlayan ilişkimizde çok şey yaşamıştık ama kendime bunların hepsinin yeni olduğunu hatırlatmak zorundaydım. Gerçekte birbirimizi çok az tanıyorduk.

"Güzelce temizleniyorsun." Dudağını ısırırken gözleri vücudumu taradı. Bakışları o kadar samimiydi ki kendimi toparlamak için gözlerimi ondan kaçırmak zorunda kaldım.

"Teşekkürler. Sanırım hâlâ kot pantolon ve kılıcımı tercih ediyorum."

"Sadece kılıca ne dersin? Başka bir şey yok." Sesi alçak bir homurtuyla çıktı. Bana yırtıcı bir şekilde bakmaya devam etti. İlkel ihtiyaçlarımızın bizi ele geçirmesine izin vermek kolaydı. Duygularımızla başa çıkmaya çalışmaktan çok daha kolaydı. Ama seksin arkasına saklanmaktan bıkmıştım.

"Benimle yürüyecek misin?" "Benimle yürür müsün?" diye sordum, onun "gel beni becer" bakışlarından kaçınmaya devam ederken konuyu değiştirdim. Beklemeyi, yakınlaşmadan önce kendini bana kanıtlamayı planladığını biliyordum ama Eben'in kendinde olmadığını söyleyebilirdim. Daha pratik olan tarafım, içimi kemiren sayısız soruyu gözden geçirmeye

başladı. Bir yanımla savaş halindeydi

elbiselerini yırtıp atmak, ona hayatının en iyi sevişmesini yaşatmak ve tüm sorunlarımızı unutmak istiyordu.

"Çok uzak olmayan kutsal bir ağaç korusu var. Tanrısallığın tercih ettiği bir yer olduğu düşünülüyor. Bazıları, durumunuz özellikle değerliyse, İlahi Olan'ın dileğinizi yerine getireceğini söylüyor."

"Ne dilersin?" diye sordum. Bana bir adım daha yaklaşarak kişisel alanımı işgal etti. Sertçe yutkundum, o bu kadar yakinken konsantre olmakta zorlanıyordum.

"Belki de tamamen bana ait olmanı isterdim," diye kulağıma fısıldadı. "Eben, ben-"

"Bu dileğin gerçekleşmesi için,"- diye araya girdi, elini kaldırarak açıklamasına izin verdi- "İlahi olanın ruhunun dokusunu değiştirmesi gerekir. Beni kendine çeken ve açıklayamadığım bir şekilde sana bağlayan şeyi değiştirmek. Bencil olabilirim ama bunu asla istemem." Elini belli belirsiz kaldırdı ve başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. Kendimi onun karanlık gözlerinde boğulurken buldum, az önce söylediği sözlerin tadını çıkarıyordum. James'le ilişkiyi sürdürmek için tam bir onay değildi ama kim olduğumun kabulüydü ve sanırım bu kadar yaklaşabilirdim. "Hâlâ benimle yürüyüşe çıkmak istiyor musun?" diye sordu, konuyu o kadar kusursuz bir şekilde değiştirdi ki aklım hâlâ başımdaydı.

"Evet, bunu çok isterim. Kızlar diğer eşyalarımıyla birlikte atmaya çalışmadan önce kılıcımı alayım." Kulak kabartan perilere doğru koştum, onlara doğru döndüğüm anda anında harekete geçtiler ve bu sırada birbirlerine çarptılar. Onları görünce gülmekten kendimi alamadım.

"Casusluk yaptığınız için ikinize de helal olsun," diye kıkırdadım, sanki hiçbir şey olmamış gibi boş yere kendilerini yerden kaldırmaya çalışıyorlardı. "Şimdi, eşyalarımı ne yaptınız?"

"Ateşin yanındalar," dedi Fauna, elbisesinden yaprakları çıkarmaya çalışırken dikkati dağılmıştı. Birkaç metre ötede için için yanan alev yığınının doğru koştum. Yaklaştıkça kirli giysilerimin çıra haline geldiğini fark ettim. Lanet periler en sevdiğim siyah dantelli külotumu yakmışlardı. Kızgınlığımı belli etmek için abartılı bir şekilde ofladım ama sağır kulakların duymadığından eminim. Daha iyi bir kaderden kurtulmuş olmasını umarak kılıcımı aramak için etrafı taradım. Etrafını saran yaprakların arasında yarı gömülü halde buldum.

öpe attım ve gözlerimi devirdim. Bir dahaki sefere günü Mira ve Fauna ile geçirdiğimde, çok net sınırlar belirlemem gerekecek.

"Hazırım," dedim kılıcı sırtımda ayarlarken, şimdi hak ettiğı yerde olduğı için garip bir şekilde tamamlanmış hissediyordum.

"Beni bilerek kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

"Ben mi? Ben ne yaptım? Yürüyüşe çıkacağımızı sanıyordum."

"O elbise, o kılıç, sen benim mükemmel fantezimin hayata geçmiş halisin," dedi neredeyse kederli bir şekilde, sanki değerli bir şeyini kaybetmek üzereymiş gibi. Topuklarının üzerinde dönerek ormana doğru yürüdü ve ben de onu takip ettim. Aramızda büyüyen bu uçurumu nasıl kapatacağımdan hiç emin değildim.

"Kılıcın pek işe yaramadığını biliyorsun. Nasıl kullanacağımı bilmiyorum. Belki antrenman sahasında başka bir randevu ayarlayabiliriz? Bana bunu nasıl doğru kullanacağımı öğretebilirsin."

"Eğer doğru hatırlıyorsam, iyi bir öğrencisin ve hızlı öğreniyorsun. Senden bir ricam var."

"Ve bu?"

"Pratik yaparken çıplak pratik yapıyorsun." Çenem düştü ve ona bakakaldım. Bana sırtıyordu, belli ki kendinden memnundu. Hemen yan tarafına dirsek attım ve rahatsızlığını aşırı derecede abarttığında güldüm.

"İyi, iyi, beni yenerek boyun eğdirdin. Sana öğreteceğim, ama fikrini değiştirirsen kıyafetler isteğe bağlı."

"Çıplak antrenman yaparsam pek pratik yapamayacağımızı hissediyorum." "Yine de sana kesinlikle A verirdim."

"Hiç yardımcı olmuyor." Yarı kapalı gözlerle ona baktım. "Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak. Geri döndüğümde bana gerçeğı söyleyeceğine söz vermiştin. Her şeyi seksle düzeltemeyiz. Senden sadece fiziksel olandan daha fazlasını istiyorum. Bu işin kolay kısmı. James'le olan ilişkimin senin için zor bir sınır olup olmadığını bilmem gerek."

"Kanca," diye düzeltti. "O senin için yeterince iyi değil. Ama herhangi birimiz için öyle mi gerçekten? İkinizi birlikte hayal ettiğimde mantıklı düşünemiyorum. Ama belki de bunun onunla hiçbir ilgisi yoktur ve her şey benimle ilgilidir. Özür dilemiyor, karanlığını sanki bir onur nişanıymış gibi takıyor ve sen yine de ona aşık oldun. Kıskançlık yeşim taşından pençelerini o kadar derine batırdı ki önümü göremiyorum. Olmamı istediğın her şey olmaya çalışıyorum ve beni gerçekten tanısaydın, gördüklerinden hoşlanmayacağından korkuyorum."

"Sizi tanımak istiyorum. Hikayelerinizi, sırlarınızı, korkularınızı bilmek istiyorum. Bana bilmediğim bir şey söyleyin." Eben ensesini kaşıdı, konuşmanın gidişatından rahatsız olduğu her halinden belliydi. "Hadi ama" dedim, "bana bir şey söyle. Sen benim hakkımda çok şey biliyorsun ama ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Tamam, sana gerçek bir şey söyleyeceğim ama duyduğunda hoşuna gitmeyebilir." Yürümeyi bıraktım ve yüzümü ona döndüm. Bu benim tüm dikkatimi hak ediyordu.

"Sana aşık olmak istemiyorum." Bu cümlenin ardından durakladı ve kalbimin durduğunu ve her an göğsümden düşecekmiş gibi hissettim. "Buraya gelmeni istemedim. Hatta gelmeni tamamen engellemeye çalıştım. Seninle tanışmadan önce senden nefret ediyordum. Pan için ifade ettiğin şeyden nefret ediyordum. Her şeyin değişeceğini içten içe biliyordum. Ama sen yine de geldin ve yağmurda beni öptüğün an her şey paramparça oldu. Tüm kararlılığım yıkandı. O ilk öpücükle sana bağlandım ve bundan nefret ettim. Hayatım boyunca aşktan iyi bir şey çıkmadı. Onun yaptığı tüm iğrenç şeyleri örtbas eden bir bahaneydi..." Cümlesinin ortasında durdu, gardını düşürdüğünü fark etti. Boğazını temizledi ve benden tekrar uzaklaştığını hissedebiliyordum.

"Lütfen, devam edin."

"Yine de sana aşık oluyorum, Gwen. Yapmamaya çalıştım, ama tüm sağduyuma rağmen, işte buradayım. Seni yalnız bırakamıyorum. Ama bu düşünceler yüzünden cezalandırılmayı hak ettiğim düşüncesi beni rahatsız ediyor. Belki de seni hiç hak etmiyorum."

"Aşktan korkuyor olmanız, onu hak etmediğiniz anlamına gelmez."

"Tanıdığım tek aşk zalimceydi."

"Bana ne olduğunu anlatabilir misin?"

"Neverland büyüsünü anılarımın etrafına ördü ama yine de çatlaklardan bakabiliyorum. Sanırım bazı anılar zihnimize o kadar yerleşmiş ki, ne zaman ne de Varolmayan Ülke büyüsü onlardan kurtulmanızı sağlayabilir." Devam etmeden önce derin bir iç çekti. "Annem beni bu dünyaya getirirken öldü ve babam hayatımın her günü bunun için beni cezalandırdı."

İtirafı karşısında gözlerimin yaşardığını hissettim. O anda çok genç görünüyordu, ruhunu bana açarken kırılğanlığı bir kez olsun ortaya çıkmıştı. Hiç kimse böyle zamanlarda nasıl tepki vereceğinizi ya da ne söyleyeceğinizi size hazırlamaz ama Eben'in isteyeceği son şeyin benim acımam olduğunu biliyordum. Hikâyesini anlatmaya devam edeceğini umarak onu daha da zorladım.

"Varolmayan Ülke'ye nasıl geldin?"

"Krallığımızda Perde'yi geçebilen tek kişi Pan değil. Başkaları da var."

"Diğerleri, yani nöbetçiler mi?"

"Nöbetçiler, diyarımızı avlayan bazı Fae'lere kıyasla uysal görünüyor. Evrenin pisliklerini kendimize çekiyor gibiyiz. Büyülü eşyalar, iyilikler, aklınıza gelebilecek her şey için takas yapabileceğiniz bir tür karaborsa işletiyorlar."

"Küçük bir çocuk münzevi bir Fae'yi nasıl bulur ve onunla nasıl takas yapar?"

Eben bana sırtıttı ve şakağıma bir öpücük kondurmak için eğildi. "Hadi, dilek ağaçları hemen şurada." Sorumu tamamen geçiştirerek sohbeti etkili bir şekilde kapattı ve beni ileri doğru çekti. Yapraklardan oluşan bir duvar gibi görünen, üstümüzde yükselen ve içinden geçmemiz mümkün olmayan bir yere vardık. Rüzgâr hızlandı, yapraklar esintiyle gümüş gibi parılıyordu.

"Buradan nereye gideceğiz?"

"Aptal kız, hatırlamıyor musun? Varolmayan Ülke'de her şey görüldüğü gibi değildir." Eben kolunu yapraklardan oluşan duvara uzattı, elini kolayca kaydırarak kalın dallardan oluşan bir perdeyi geri çekti ve ötesindeki gerçek bir harikalar diyarını ortaya çıkardı.

"Önce bayanlar." Eben beni gözlerden uzak bir sığınağa soktu. Korunun ortasında üç devasa ağaç duruyordu, pürüzsüz beyaz gövdeleri inanılmaz derecede yükseliyordu. Yapraklarla dolu binlerce dal, ağlayan bir söğüt gibi yere kadar sarkıyor ve bizi ormanın geri kalanından tamamen ayırıyordu. Alışılmadık bir meyve dallardan ağır ağır sarkıyordu. Garip bir şekilde insan kalbine benzeyen bu meyveler canlı bir turuncuydu ve korunun yemyeşil zümrüt rengi örtüsünün ortasında tam bir tezat oluşturuyordu. Ateş böceklerinin parıltısı yanıp sönerek karanlık alana sıcak bir ambiyans katıyordu. Parlak renkli kelebekler bir mantar kapağından diğerine uçuşuyor, arkalarında ışıltılı bir iz bırakıyordu. Fae'lerin burayı neden kutsal bir yer olarak gördüklerini anlayabiliyordum. O kadar güzeldi ki neredeyse gerçek gibi görünmüyordu.

"Aman Tanrım, bu inanılmaz." Etrafımda döndüm, her şeyi içime çektim. Eben kollarını kavuşturmuş, etrafımızdaki güzelliği görmezden gelerek sadece bana bakıyordu. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim. Burası şimdiye kadar gördüğüm en güzel yer," dedim parmağımı ağaçlardan sarkan meyvelerin kadifemsi kabuklarında gezdirirken. "Bu ne tür bir meyve?" diye sordum.

"Bu ambrosia. İlahi olanın meyvesi. Hastaları iyileştirdiği, büyük bir bilgelik verdiği, zihninizi genişlettiği bilinir... hatta güçlü bir afrodisyak olduğu bile bilinir." Kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdı. "Ama çoğunlukla dilekleri yerine getirdiği bilinir, dilek ağaçları da buradan gelir. Ama eğer onu yerseniz ve İlahi güç sizi buna layık bulmazsa, sizi ölümcül derecede hasta eder."

"Belki de denemelisin. Bakalım dileğin gerçekleşecek mi?" diye takıldım. Eben bana gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Sözlerimden anında pişmanlık duydum. Eben ile ilişkim uçurumun kenarında sallanıyordu. Tek bir yanlış hareket, tek bir yanlış ifade ikimizin de sonunu getirebilirdi. Gözlerinin ardında iç savaşının şiddetlendiğini görebiliyordum. Hâlâ beni dışarıda tutmaya çalışıyordu.

"Yapma bunu. Beni itip durma."

"Ben senin için iyi değilim, Gwen." Sesi duygusallıktan boğuklaşmıştı. "Kaçıp duruyorum, bana en çok ihtiyacın olduğu anda seni terk ediyorum. Belki de kaderin bana neler hazırladığını bildiğim için bilinçaltımda bu mesafeyi koruyorum. Belki de uzak kalmak senin için yapabileceğim en sevgi dolu şeydir."

"Eğer bir şey varsa, o da yeterince iyi olmayan benim. Eve gitmeliyim ama gidemem. Her şeyi mahvetmeden önce gitmeliyim ama en iyisini yapacak kadar güçlü değilim. Dürüst olmak gerekirse, "en iyisini" yapmaktan yoruldum. Hangi yolu seçersem seçeyim acı çekeceğimi fark etmeye başladım. Bu yüzden bencil olmayı seçiyorum. Seni istiyorum Eben ve bu kadar kolay gitmene izin vermeyeceğim."

"Ruhumda lekeler var. Ya ben de babam gibiysem? Ya aşkın ne olduğuna dair çarpık bir anlayışım varsa? Ya seni incittiysem?"

"Benim ruhum da yaralı ve lekeli. Ama bunlar asla geçmeyecek ve ne kadar inkâr etmeye çalışırsan o kadar kırılacaksın. Acı ve zevk arasında ince bir çizgi vardır. Bu çizgiyi aşmayı ve ruhunuzun her iki tarafını da memnun etmeyi öğrenebiliriz."

"Yaralanan ruhundan daha fazlası olabilir." Eben benimle burun buruna gelene kadar bana doğru yürüdü. "Yakından bak." Tişörtünü çıkardı ve çok tanıdık dövmelelerini ortaya çıkardı. Ona baktım, kafam karışmıştı, ne görmemi istediğinden emin değildim. "Bak!" diye emretti ve ben sıçradım, bakışlarımı hızla göğsündeki koç kafatasına kaydırdım. Daha yakından baktıkça, güzel dövmelelerin ustalıkla kapladığı kabarık deriyi daha çok fark ettim. Parmaklarımı çizgilerin üzerinde gezdirdim, şimdi dövmelelerinin altında mükemmel bir şekilde gizlenmiş sayısız yara izinin hissini fark ediyordum.

"Oh, Eben. Çok üzgünüm." Eben'in trajik hayatının kanıtı gözlerimin

önüneyken kalbim göğsümde sıkıştı.

"Sana acıman için göstermedim. Sana bir uyarı olarak gösterdim." "Bunu bana asla yapmazsın."

"Yapmaz mıydım? Eminim babam bunu kendi oğluna yapabileceğini hiç düşünmemiştir ama işte burada."

"Eğer sen buysan, neden yara izlerini kapatıyorsun?"

Bana cevap vermek istemeyerek omuzlarını silktiler. Bekledim, aramızdaki sessizlik giderek düşmanca bir hal alıyordu. "Çünkü çok çirkin bir şeyin üzerine güzel bir şey koymak istedim."

"Bilirsiniz, bozuk bir şeyin üzerine güzel bir şey koyup düzelmesini bekleyemezsiniz."

"Seninle işe yaradı. Parçalanmış ruhumun parçalarını yeniden bir araya getirmeye başladın." Üzerimden bir duygu dalgası geçti: sevgi, hayranlık, bağlılık. Kelimelerle ifade edemediğim duygular. O anda tek bildiğim ona dokunmaya ihtiyacım olduğuydu. Onunla bir bütün olmalıydım. Aramızdaki küçük boşluğu kapattım ve dudaklarım inançlarımın şiddetli tutkusuyla onunkilerle buluştu. Eben benimdi ve ona birbirimize ait olduğumuzu gösterecektim. Ellerim saçlarında dolaştı ve öpücüğümle kendi ateşli tutkusuyla karşılık verdi.

"Yapamam, Gwen," diye nefes alarak benden uzaklaştı. Aramızdaki bu şeyin gerçek ve doğru olduğunu kanıtlamam gerekiyordu. Bizi dünyanın geri kalanından saklayan yapraklardan oluşan bölüme sürtünene kadar geriye doğru yürüdüm. Dalgınca arkama uzandım, ağaçtan bir meyve kopardım, Eben bakışlarıyla beni tüketirken gözlerim ona yapışmıştı.

"İlahi olan sizin bana ait olduğunuzu biliyor, bu yüzden dileğim bana en kötü halinizi göstermeniz, tam burada, şu anda, bu kutsal alanda ve o zaman neler yapabileceğinizi bileceğiz."

"Yapma, Gwen," diye homurdanarak bana doğru bir adım attı. Meyveyi dudaklarıma götürdüm ve o beni durduramadan dişlerimi yumuşak etine geçirdim. Meyve suları çenemden aşağı damlarken ağzımı bir tatlılık patlaması doldurdu. Meyvenin kabuğu koyu turuncu, eti ise derin patlıcan rengindeydi. Hiç bu kadar lezzetli bir şey tatmamıştım. Gerçekten tanrıların meyvesiydi. Baş döndürücü bir heyecan hissettim, yanaklarım kızarıırken bir sonraki adımda ne olacağından emin olamadan bekledim.

Eben karanlık gözlerinde yanan arzuyla bana doğru yürüdü. Elimdeki yarısı yenmiş meyveyi tokatladı, kolumdan tutup beni öne doğru çekti. "Bunu neden yaptın?" diye tersledi.

"Çünkü senin için görmek inanmaktır."

"Siktir, Gwen. Sihirle uğraşamazsın."

"Bana kızgın mısın?"

"Evet! Kızgıyım."

"Güzel, bana kızgın ol. Sen bir canavar değilsin Eben. En kötü halinle bile asla baban olamazsın."

"Kendi ölümlülüğünüze dair hiçbir endişeniz yok ve eğer size bir şey olursa..."

"Öyleyse beni cezalandır," diye meydan okudum.

Eben'in bakışları içimi yaktı. Daha önce yüzünde hiç görmediğim bir ifadeydi bu. Bir anda elleri üzerimdeydi ve güzel elbisemi yırtarak açtı. Dikişlerin ve kumaşın yerinden çıkarken çıkardığı ses küçük alanda yankılandı. Göğüslerim, vücudumdan sarkan yıkık dökük korsajdan kurtuldu. İçimi bir korku kaplarken göğsüm kabarıyordu ama olması gereken de buydu. Eben'in bana sadece kaldırabileceğimi bildiği şeyi vereceğine güveniyordum. Elini uzattı ve ağaçtan sarkan uzun dallardan birini yakalayıp kolayca kopardı. Beni kendi etrafında döndürdü, sinirli dalları bileklerime doladı ve beni yerime bağladı.

"Benimle oynamak mı istiyorsun, Gwen? Seni uyarmadığımı söyleme." Beni ileri doğru itti ve tökezledim. Kendimi yakalamak için ellerimi kullanamadan, yüzüstü devasa ağaçlardan birinin dibine düştüm. Yosunlu zemin düşüşümü bir sünger gibi emdi. Sırt üstü dönene kadar etrafımda döndüm, geriye doğru kaydım ve ellerim hala bağlıyken elimden geldiğince kendimi büyük ağaç gövdesine dayadım. Eben üzerimde yükseliyor, gözlerime bakmıyor ama açıkta kalan tenimin her santimini inceliyordu. Ağaçtan bir meyve daha koparıırken gözlerini benden ayırmadan geriye doğru yürüdü.

"Sihirle oynamak mı istiyorsun? Tanrısallığın dikkatini çekmek mi? Bunu tek başına yapmana izin verirsem nasıl bir adam olurum?"

Bileğimden tutup beni kendine doğru çekti. Dizlerinin üzerine çöktü ve üzerime çıktı. Onu tüm karanlık ihtişamıyla tek başına görmek, kırık prensimden bir sonraki adımda ne bekleyeceğimi bilmemek, bacaklarımda arasında bir ıslaklık dalgası yarattı. Utanmadan aramızda biraz sürtünme arayışıyla onun altında yer değiştirdim. Dişlerini meyveye geçirirken, koyu mor meyve suları çenesinden ve göğsünden aşağı akarken gözlerimle buluştu, karanlık bakışlarıyla beni silahsızlandırdı. Gözleri arzudan öte bir şeyle parlıyordu, sanki orada tezahür eden büyüü görebiliyordum.

Meyveyi üzerimde tuttu ve suyu göğsümün üzerine damlayana kadar sıktı. Yumuşak pırtırtı zaten hassas olan tenimi tahrik etti. Onu bir kenara fırlattı ve göğsüme ulaşana kadar yukarı doğru ilerleyerek usta diliyle meyve sularını emmeye başladı. Kısa bir süre durakladı, dik meme ucumu ağzına almadan önce derin bir nefes çekti. Sırtım yerden kalktı, bağı bileklerime bir acı dalgası gönderdi ama umurumda değildi. Eli diğer meme ucumu kavradı ve dilinin hareketleriyle keskin bir tezat oluşturacak şekilde sertçe sıktı. Dudaklarımdan muhtaç bir inilti kaçtı ve zihnim tüm bunların zevkiyle yüzüyordu. Bedenim aşırı hassastı, her dokunuş bir zevk patlaması yaratıyordu. Daha fazlasını istiyordum. Her yerime dokunmasını istiyordum.

Bir hırıltıyla elbisenin geri kalanını yırttı. Güzelim giysi paramparça olmuştu. Eben'in hareketleri hızlı ve muhtaçtı. Bacaklarımdan arasına geçti ve hâlâ büyüyle dans eden kara gözlerini bana dikti.

"Arzuladığım şey senin meyven. Tadın herhangi bir ambrosia'dan daha güzel," diye mırıldandı ve sonra yüzünü damlayan amıma gömdü. Dilini tatlı ıslaklığında gezdirerek ve sonra zevkimin merkezini bulup acımasızca çalışarak beni tatmak için zaman ayırdı. Altında yerde kıvranıyordum, bu hareket bağlarımdan bileklerime acıyla saplanmasına neden oluyordu. İri elleri kalçalarımı kavradı, genişçe çekti ve hareket edemeyeyim diye beni yere sabitledi.

"Hareket etmeyi bırak, yoksa boşalmana izin vermem," diye uyardı ve anında sustum.

Bana eziyet etmesi için ona daha fazla sebep vermeme gerek yoktu. "Aferin kızıma."

Kalçalarımı serbest bıraktı ve iki parmağını ıslaklığında yavaşça gezdirdi, onları içimin derinliklerine daldırmadan önce beni kızdırdı, amım onun etrafında kenetlendi. Dili klitorisimde titreşirken parmaklarıyla beni çalıştırmaya başladığında dişlerimi sıkarak hızlı bir nefes aldım. Bu baş döndürücü bir telaştı ve aklımı duyumların saldırısıyla yüzdürdü. Bir zevk iniltisi çıkardım ve onunla buluşmak için kalçalarımı eğdim, doruğun eşiğinde hissediyordum ve benden uzaklaşarak eylemlerini aniden durdurdu.

"Sana hareket etmemeni söyledim. Dinlemedin."

"Hayır, lütfen! Öyle demek istemedim. Durma," diye yalvardım o ayağa kalkarken. Özlem dolu bir ihtiyaç içimi sızlatıyordu ve bana tekrar dokunması için yanıp tutuşuyordum. Kemerini çözerken bana bakmaya devam etti. Kemerini yere bırakmadan önce tek bir bıçağı avuçladı, hala diğer silahlarıyla birlikte ağırdı. Botlarını tekmeledi ve pantolonunu yavaşça aşağı indirdi,

bana bir gösteri yapıyordu. Önce kalçalarındaki derin V kesik çizgileri, sonra alçaldıkça koyu renk saçlarını ortaya çıkardı, sonunda onları kaslı kalçalarından aşağı itti ve hazır olda duran devasa sikini ortaya çıkardı. Onu içime çekerken dudağımı ısırdım, büyüklüğü zaten çırpınan kalbimin göğsümde bir çekiç gibi çarpmasına neden oldu. Yerde kaydım, bacaklarımı birbirine sürterek utanmadan biraz sürtünme aradım.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emretti. Önünde diz çökene kadar ellerim arkamda, inanılmaz derecede onursuz bir şekilde debelendim. Önümde çırılçıplak dururken elindeki küçük bıçağı döndürmesini ilgiyle izledim.

"Boğazına ilk kez bıçak dayadığım zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı salladım, o anda kelimeleri tutarlı bir şekilde çıkarabileceğimden emin değildim.

"Kanının o küçük damlası. Tadı günah gibiydi. O anda seni becermemek için kendimi zor tuttum." Çeneme uzandı, başımı yukarı kaldırdı ve bıçağının soğuk kenarını yavaşça çene çizgime yerleştirdi. Kapüşonlu gözleri kendi ihtiyacıyla doluydu. O da bunu benim kadar çok istiyordu ve bunu benden saklayamazdı.

"Beni işaretle," diye fısıldadım. Bana bunu söyleten neydi bilmiyorum ama ona ait olduğumu biliyordum, tıpkı diğer tüm erkek arkadaşlarımla ruhumun bir parçasına sahip olması gibi. Beni kendisininmişim gibi sahiplenmesini istiyordum. İstedğim şeyi anladığında yüz ifadesi şoktan şaşkınlığa dönüştü. Bir an beni reddedeceğini sandım ama sonra gür saçlarımı kenara itti ve kulağımın hemen arkasındaki bir noktaya odaklandı. Dikkatle ne yaptığına odaklandım. Kulağımın arkasındaki E harfini yavaşça keserken bıçağını hissedebiliyordum. Acı enfesti. Başparmağını kanıma bulayarak başparmağının üzerinde gezdirdi ve iş bitmişti. Ağzına götürdü ve emdi, dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtı.

"Şimdi o güzel küçük ağzını sikimin etrafına koy, belki boşalmana izin veririm." Ellerini saçlarımda dolaştırdı ve ben de hevesle ağzımı açtım. Kendini boğazımın arkasına doğru itti. Çevresi o kadar genişti ki, etrafına sığmak için gerildiğimde ağzımın köşelerinin acıdığını hissedebiliyordum. Yavaş değildi ve nazik de değildi. Tükürüğümle kaplandıktan sonra yüzümü sikmeye başladı, boğazıma kadar soktu. Elleri saçlarımda dolaşıyor, hareketlerimi yönlendiriyor, benden ihtiyacı olanı alıyordu. Gözlerim sulandı ama onları açık tutmak için savaştım. Onun zevk almasını izlemek

ve kendi uyarılmamın bacağımdan aşağı damladığını hissedebiliyordum.

Yaklaştığını görebiliyordum ama kısa kesti. Eli hâlâ saçlarımdayken beni ayağa kaldırdı ve sertçe öptü.

"Tadım sende çok güzel," diye homurdandı benden uzaklaşırken. "O küçük ağzın çok tatlı. Sanırım şimdi bitirmeyi hak ediyorsun." Bıçağıyla arkama uzandı ve bileklerimdeki bağı kesti. Parmaklarım çoktan uyuşmuştu ve karıncalanmaya başladıklarında onları esnetiyordum.

"Seni boşalttığımda tırnaklarını sırtımda hissetmek istiyorum." Beni yerden kaldırdı, kollarım ve bacaklarım ona sarıldı. Bizi yosun kaplı zemine yatırdı ve kendini hizalayıp yavaşça içime doğru itti.

Gözleri bedenlerimizin birleştiği yere odaklanmış, kocaman aletini santim santim içime gömerken onu izliyordu. "Çok iyi alıyorsun. Çok sıkısın. Siktir!" Sonunda kendini içimde kılıflarken sesi vahşiydi. Bir an hareketsiz oturdu, gözleri kapalıyken beni hissetmenin tadını çıkardı ve sonra hareket etmeye başladı. Cezalandırıcı bir ritimle, kendini içime gömerken kontrolünü kaybediyordu. Elleri boğazıma dayanana kadar parmaklarını vücudumda gezdirdi. Başını yana eğerek bana bakarken hızını yavaşlattı. Başka bir nefes alamayana kadar boynumdaki baskıyı artırdı. Bu çok garip bir histi. Aleti tüm doğru yerlere çarpıyordu. Aklımı başımdan alacak bir orgazmın eşiğinde sallanıyordum, bir yandan da ciğerlerim yanıyor, nefes almak için çırpınıyordum.

"Her şeyi burada bitirebilirim," diye fısıldadı beni becermeye devam ederken. Görüş alanımın köşelerinde karanlık noktalar dans ediyordu. Çaresizce hava almaya çalışıyordum, çok yakınımda olan orgazm için çaresizdim. "Varlığın benim ellerimde ve beni durdurmak için hiçbir şey yapamazsın. Daha da iyisi, yakışıklı bir maske takmış bir iblis olarak beni içeri buyur ettin. Beni kendi cehennemimin kenarına getirdin ve benimle birlikte uçurumdan atladın," diye mırıldandı yumuşak bir sesle. "Eğer bu aşk değilse, o zaman gerçekten yoktur. Şimdi benim için boşal bebeğim." Kavrayışını serbest bıraktı ve ben düzensiz bir nefes aldım. Aletin verdiği his, havanın ciğerlerime dolmasıyla gelen tatlı rahatlama, sarhoş edici bir karışım ve parçalara ayrıldım. Orgazmım içimi parçaladı. Bağırırken tırnaklarımı sırtına batırdım, içimde akan tutku tarafından tamamen ele geçirildim. Eben adımı inledi, vücudu bana karşı gerildi ve onun da uçurumun kenarına düştüğünü biliyordum.

Üstüme yığıldı. Korudaki tek ses, zor nefes alış verişlerimizdi. Dirseklerine yaslandı, aleti hâlâ içimde gömülüken gözleri benimkilerle buluştu. İlâhi olanın büyüü hala etrafımızı sarıyordu ama gözlerinden kaybolmuştu. Sadece Eben ve ben birbirimize kendimizi açmıştık. Ham ve duygusaldı ama tam da ihtiyacımız olan şeydi.

"Sanırım dilekler gerçek oluyor," dedi yüzümü ellerinin arasına alırken. "Beni yeniden bütün hissettiriyorsun. Ben seninim ve sen de benimsin. Koşulsuz şartsız. İstisna yok. Seni seviyorum."

CHAPTER VI

PAYMENT IS DUE

-TRIPP-

F Kendimi bildim bileli ilk kez Neverland'deki hayat sonsuza dek mutlu bir yaşam vaat etmeye başlamıştı. Hepimiz basit bir şekilde birlikte olmak. Eben, Gwen'e Gage'in kılıcını nasıl düzgün kullanacağını öğretmeye başlamıştı. Eğitiminde çok titizdi ama Gage'in bakmadığını sandığı anlarda yüzünde beliren gurur ifadesini görmüştüm. Gwen de Ryder'a okumayı öğretmek için sayısız saat harcıyordu. Bir şekilde Eben'i kütüphanesinden ona aşk romanları sağlaması için ikna etmişti. Ryder sayfalarından çok Gwen'e bakarak zaman geçiriyordu ama bunun faydasını da görüyordu: Her akşam Gwen'e sarılıp aşk hikâyeleri okuyorlardı.

Peter bundan sonra her şeyin kolay olacağına inanıyordu. Varolmayan Ülke onu seçmişti ve o da Sevgili Kraliçesi ve Kayıp Çocukları ile birlikte hüküm sürecekti. Ama ters giden bir şeyler vardı. Büyük bir şeyin üzerimize doğru geldiği hissinden kurtulamıyordum. Hook'un sözleri zihnimde tekrarlanmaya devam etti. *"Varolmayan Ülke ele geçirilmek için olgunlaştı. Bir karanlık geliyor"*

onun için." Haklıydı. Varolmayan Ülke savunmasız bir konumdaydı ve Pan, Hook'un uyarısını dikkate almayacak kadar gururluydu.

Varolmayan Ülke değerli bir maldı ve diğerleri onu kontrol etmeye çalışacaktı. Kaplan Zambağı'nın ölüm haberi hızla yayılacaktı ve taç giymiş bir hükümdar olmadan, gaspçıların fırsat kollayacağı kesindi. Ayrıca, Gwen'in kemik perisine olan borcunun vadesi de hızla geliyordu. Siyah damarlanma omuzlarına kadar yayılıyordu ve ihtiyacımız olan son şey Osakren'i bulmamızı engelleyecek bir dikkat dağınıklığıydı.

Yine de, geleceğimiz yıldızlarda belirlenmiş gibi devam ettik. Boş zamanlarımızı gizlice Gwen'e Never Cliffs'te kendi kulübesini inşa ederek geçiriyorduk. Henüz pek bir şey yoktu, sadece dört duvar. Ama bu onun eviydi. Geleceğini üzerine inşa edeceği bir temel. Bu geceden önce bitirmeyi umuyordum ama Pan beni konseyle ve onun katılımını planlamakla meşgul etti.

Kutlamadan sonra ona hediye etmeyi planladık. Sonsuza dek sürecek mutluluğunun başlangıcı. Burada kendini evinde hissetmesini istedim. Kardeşini kurtarmak için her şeyden vazgeçmişti. Mic güvende ve gelişirken, Varolmayan Ülke'deki geleceğine odaklanabilirdi. Kutsal bir alanı hak ediyordu. Ayrıca öngörülebilir gelecekte nerede uyuyacağı konusunda kardeşlerimle kavga etmek istemiyordum. Hepimiz onu yatağımızda istiyorduk. Bu asla değişmeyecekti. Gwen kendi evini kiminle paylaşacağına kendisi karar verebilirdi.

Petrus'un kutlaması büyük bir olay haline gelmişti. Bu onun, kendisini yönetmesi için seçen topraklar üzerinde alenen hak iddia etme fırsatıydı. Tüm Neverland davet edilmişti. Ve görünüşe göre hepsi de gelmişti. Orman heyecanla çalkalanıyordu. Hiçbir savurganlıktan kaçınılmamıştı. Kamp tamamen değiştirilmişti. Lill ve peri arkadaşları kamp alanını süslemek için saatler harcamıştı. Ağaçlardan yüzlerce peri feneri sarkıyordu. Tipik gölgeli ormanı aydınlatıyorlardı. Periler etrafta uçuşuyor, tüm kampa ışıltılı bir büyü bırakıyordu. Her türden rengârenk çiçekler araziye süslüyor, havayı hafifçe kokulandırıyor. Krallara layık bir ziyafetin yanı sıra, en huysuz fae'leri bile baştan çıkarmaya yetecek kadar peri likörü ve gür çayı hazırlanmıştı. Pan bunu başarmıştı. Neverland kutlamalarda kaybolmuştu. Sevgili Kaplan Zambağı'nın kaybı sarhoş zihinlerinde sadece bir anı olarak kalmıştı. Geriye kalan tek şey meşhur tahtı ele geçirmektir.

Partinin başlangıcında Lush'a girmiş olanlar etkilerini göstermeye başlamıştı. Fae'ler sarhoş alemler yapıyordu. Periler etrafta çırılçıplak uçuyor, her yere peri tozu saçıyorlardı. Nimfler ve satirler birbirlerini kovalıyor, fetihlerinden başka hiçbir şeyi görmüyorlardı. Diğerleri ağaçlara yaslanmış sevişiyordu. Lush güçlü bir uyuşturucuydu. Gwen hayatımıza girmeden önce ben de onlardan biri olurdum. Vahşi bir hayvan gibi ormanda geziniyordum. Pervasızca sevişirdim. Ama artık o çocuk değilim. Ondan başka kimsede gözüm yok. Bedenim ve tüm zevkleri ona ait, sadece ona. Ayrıca gece daha yeni başlamıştı ve sevgilimiz için kendi planlarımız vardı.

"Sence kız kardeşim daha gelmedi mi?" Gwen volta atıyor, Fae kalabalığına bakıyordu. Yeşil ipekler içinde bir hayal gibiydi. Kumaş günahkâr dalgalar halinde vücudunu sarıyor, mükemmel vücudunu vurguluyordu. Yakasındaki derin V göğüslerinin nazik kabarıklığını ortaya çıkarırken, korseli sırt kısmı da minyon hatlarını sergiliyordu. Bacakları, hayal gücünüze küçük bir tat sunmak için elbisenin yırtmaçlarından dışarı bakıyordu. Baştan çıkarıcılığın vücut bulmuş haliydi. Ve bizim kızımızdı.

"Hen, etrafı kolaçan eden perilerimiz var. Geldiklerinde haberimiz olacak." Ryder onu ikna etmeye çalıştı. "Ayrıca, canavar çocuklar küçük değiller. Kalabalığın içinde kaybolmaları biraz zor."

Gwen kıkırdadı. "Özür dilerim. Sadece onun iyi olduğunu görmem gerekiyor. Onu çok özlüyorum."

Uzandım ve onun minik elini tuttum. "Yakında burada olacaklar."

"Ona göstermek istediğim o kadar çok şey var ki. Geldiğimizde çok hastaydı. Daha önce hiç fırsatımız olmamıştı, ona denizkızları sözü vermiştim."

"Ve onları göreceksin," diye övündü Peter. "İkinize de ben eşlik edeceğim."

Eben sessizce durup kalabalığı taradı. Mayıs Günü'ndeki olaydan sonra hâlâ gergindi.

"Peter! Peter!" Gözetim altında tuttuğumuz perilerden biri Peter'ın kulağına doğru uçarak geldi. "Geldiler. Canavarlar burada."

"Teşekkür ederim Clovis. Diğerlerine görev yerlerinden ayrılacaklarını ve partinin tadını çıkarabileceklerini söyle."

Gwen donmuş bir halde Pan'a bakıyor, nefesini tutuyordu. Minik eli benimkini sıkıca kavramıştı. Sabırla çan telaşını tercüme etmesini bekliyordu.

"O burada."

Gwen kalabalığı hızla tararken ciyak ciyak bağırdı. Onu hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim. Tek kelimeyle ışıl ışıldı. Gülümsemesi saf ve sınırsızdı, artık ağzının köşelerinde saklanmıyordu. Mutluluğu bulaşıcıydı. Ona bakarken gülümsemeden edemiyordunuz. Bunu hayatının her günü hissetmesini istedim. Sözlerimi bir kenara not edin, günlerimi onun güzel yüzündeki o gülümsemeyi korumaya çalışarak geçireceğim. Tanrı bu mutluluğu yok etmek isteyenlere merhamet etsin. Onları çabucak ve pişmanlık duymadan yok edeceğim.

"İşte orada!" Gwen hızla kız kardeşine doğru koşmaya başladı.

Peter'ı tuttum ve onu takip etmeye çalışırken geri çekildim. "Onu biraz rahat bırak Pan. Bu onların anı."

"En son onu bir partide bıraktığımda neredeyse onu kaybediyorduk." "Biz buradayız. Uzaktan yakından izleyeceğiz." Peter başını sallayarak, "Bundan hoşlanmadım," dedi.

"Ona güvendiğimizi bilmesi gerekiyor. O bizim malımız değil."

"Vay, vay Peter, partinin sarhoş sefahatiyle dolu olacağını bilseydim, burada kalmayı planlardım. Manzara... ilginçleşmeye başlıyor." Hook'un sert sesi dikkatimizi Gwen'den uzaklaştırdı.

Eben gözlerini devirdi, Hook'a sırtını dönüp dikkatini Gwen ve kız kardeşine verirken etrafındaki hava gerginlikle yoğunlaştı. Onun varlığını görmezden geliyordu. Kabul etmek istediğinden daha çok Hook'a benziyordu. Sanırım bu yüzden Gwen'in ona olan ilgisini kabullenmekte zorlanıyordu. İkisinin de içinde silinmez bir karanlık vardı. Aralarındaki fark, Eben'in karanlığını gömmeyi seçmesi, Hook'un ise onu kucaklamayı seçmesiydi.

Ryder, "Şeytana bak," diye tersledi.

Tüm Varolmayan Ülke kutlamaya davet edilmişti ama Hook'un yüzünü göstereceğini hiç düşünmemiştim. Kendisini sık sık Varolmayan Ülke'nin politikasına sürüklenmiş bulsa da, bu onun sahnesi değildi. Kazanacağı bir şey olmadıkça halka açık etkinliklere asla katılmazdı. Öte yandan, Gwen bağımlılık yaratan bir yaratıktı ve Hook da bizim kadar sarhoştı.

"Ortalıkta görünmemen akıllıca olur," diye karşılık verdi Pan. "Gwen kız kardeşiyle birlikte ve onların buluşmasını bölmene izin vermeyeceğim."

Kanca kıkırdadı. "Oh, çok şirin. Araya girmene izin vermeyeceğim," diye alay etti, tekrar gülerek. "Gwendolyn'i görmek için senin iznine ihtiyacım yok. Canım ne isterse onu yaparım." Purosundan bir nefes almak için durakladı,

Peter'ın yüzüne kalın beyaz tüyler üflüyordu. "Michaela'nın gelişinden haberdarım. Bana mükemmel bir dikkat dağıtıcı sağladı."

"Ne için şaşırtmaca, Hook?" Araya girdim. Bir şeylerin peşindeydi. Hepimiz Gwen'in onunla olan ilişkisini kabullenmeye çalışsak da, o hâlâ bizim düşmanımızdı. Bildiğim bir şey varsa o da Kanca'ya güvenilemeyeceğiydi.

"Borcumu tahsil etmek için buradayım."

"Ne istiyorsun?" Peter sorumu tekrarladı. Öfkesinin su yüzüne çıkmaya başladığını görebiliyordum. Kolumu omzuna koydum ve ona sakin olması için sessizce yalvardım.

"Üç gün içinde Gwendolyn'i Jolly Roger'a teslim edeceksin. Denizkızı Lagünü'nün hemen doğusunda demirlemiş olacağım."

"Öyle bir şey yapmayacağım." Hook'un talebinin cüretkârlığı karşısında oflayıp pufladı.

"Ya yapacaksın ya da Kaptan James Hook'la yaptığın anlaşmadan dönmenin sonuçlarına katlanacaksın." Sigarasını tekrar çekti. "Gwendolyn istediği zaman sana geri dönebilecek. Ben onun tutsağı değilim."

Sabırımı hızla kaybediyordum. "Onu kaçıran sen olmayabilirsin ama kemik perisinin kehaneti onu öldüreceğini öngörüyordu ve bunu unutacağımızı sanıyorsan, o zaman açıkça aklını kaçırmışsın demektir." Kemik perisinin bu sözleri söylediğini asla unutmayacağım. "*Onu öldürmeyi başarırırsanız.*" Bu düşünce kanımı dondurdu. Onu orada bitirmek istedim. Kaderi durdurmak istedim.

"Tripp, senin bundan daha zeki olduğunu sanıyordum. Belli ki bahsettiği 'o' Tiger Lily'ydi. Ve sen işi bitiremediğin için senin yerine ben yaptım."

Pan nefesinin altından homurdandı: "Gwen'i borcumuzu ödemek için kullanamazsın."

"Yapabilirim ve yapacağım. O sana ait değil. O senin değil. Gerekirse bugün alırım. Senin '*kutlamanda*' olay çıkarmam gerekiyor mu Peter? İyi bir kavgayı severim."

Peter'in çenesi gururunu bastırmak için esnedi. "Gwen'e olan inancımın ve güvenimin bir göstergesi olarak sana olan borcumu yerine getireceğim. Eğer onun mükemmel küçük kafasındaki tek bir saç teline zarar verersen, seni sonsuza dek bitiririm. Gwen hayatın için yalvarsa da umurumda değil. Yıllar önce başladığımız işi bitireceğim ve geri kalanınızı evcil hayvan dediğiniz o şeye yedireceğim."

Hook'un yüzünde sinsî bir sırıtma belirdi. "Üç gün içinde, Peter... yoksa ödeme için gelirim." Arkasını döndü ve doğruca Gwen'e doğru ilerledi.

Peter homurdandı, "O piçin işini yıllar önce bitirmeliydim."

Hook ve Peter'ın geçmişi gizemle örtülmüştü. Varolmayan Ülke'nin doğası ve geçmişi unutturma yeteneği yüzünden mi yoksa kasıtlı olarak mı yapıldığından emin değilim. Ama ikisi arasında yüzeyin altında gizlenen bir şey vardı. İkisi de başarılı dövüşçülerdi. Eğer biri diğerinin gerçekten ölmesini isteseydi, şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu.

Ryder, "Gwen'i rızası olmadan öylece Hook'a teslim edemeyiz," derken dikkatliydi. Peter gergindi.

Eben ofladı. "Bununla bir sorunu olacağından şüpheliyim."

"Ama Kanca'ya güvenebilir miyiz?" Onay için Peter'a baktım. Hook'u herkesten daha iyi tanıyordu.

"Hook'a asla gerçekten güvenemezsiniz. Onun oyununu oynamayı öğrenmelisin. Bu sefer onu zekamla alt ettim. Güven bana, bir planım var." Döndü ve Gwen'e doğru yöneldi.

CHAPTER VII

SISTERS ONLY

-GWEN-

R Kollarımı Michaela'ya doladığımda içimi bir rahatlama kapladı. Vücudu benimkine karşı sağlam hissediliyordu. Şimdi tam bir sağlık abidesiydi. Uzun saçları

parlak dalgalar halinde sarkıyor, birbirimize sarıldığımızda yanağımı gıdıklıyordu. Bu, görmeye alışık olduğum, bir deri bir kemik kalmış kadın değildi. Kanserin ondan aldığı her şey geri gelmişti. Fae'ler buna sıkıntı diyordu. Başa çıkamayacak kadar zayıf olan ölümlü bedenlerde uyanan büyü'nün tezahürü. Canavarın büyü'sü onu uçurumun kenarından döndürmüş, hiçbir dünyevi ilacın yapamayacağı şekilde iyileştirmişti.

Anlık tatmin duygusunun tadını çıkardım. Hayatta kazandıklarım bir elin parmaklarını geçmiyordu ve bu seferki diğerlerini açık ara geride bırakmıştı. Mic'in kaderinde erken bir ölümden daha fazlası olduğunu başından beri biliyordum. Bizi buraya getiren o kör inanç olmuştu ve her şeye rağmen başarmıştık. Bu sevinç tarif edilemezdi. Mic çekildi, beni kol mesafesinde tuttu ve bana baktı. "İşte buradasın. Seni uzun zamandır bekliyordum."

Uzun zamandır," diye fısıldadı kulağımın arkasındaki bir tutam saçı iterken.

"Seni daha önce bulmaya çalıştım, ben-"

"Biliyorum tatlım," diye araya girdi. "Ama bahsettiğim şey bu değil. Bir zamanlar olduğun kızıdan bahsediyorum. Çocukken tanıdığım kız kardeşinden. O uzun zaman önce gitti. Depresyon, zorunluluk ve korku altında gömüldü. Ama şimdi görüyorum ki onu bulmuşsun. Ve bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin."

"Ben... Ben özür dilerim." Başka ne diyeceğimi bilemedim. Farklı hissettiğimi biliyordum. Neverland, bu yolculuk, bu adamlar beni geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti. Ama içimde meydana gelen değişikliklerin büyüklüğünü başka hiç kimsenin fark etmesini beklemiyordum.

"Üzgün olmana gerek yok, tatlım. Keşke dönüş yolunu daha erken bulmana yardımcı olabilseydim."

"Seni öldürmeyen şey güçlendirir," dedim beceriksizce. Yemin ederim bu bir lanetti, gerçekten dokunaklı anlarda asla doğru şeyi söyleyememek. Bana güldü ve beni garip bir duraksamadan kurtardı.

"Sanırım bu sonsuza kadar yaşayacağım anlamına geliyor," dedi Mic, omzunun üzerinden neredeyse özlemle çevresindekilere bakarken. Tüm canavar sarayı, canavar prenslerin yedisi de Mic'e ziyafete kadar eşlik etmişti.

"Sevilenler ölemez, çünkü aşk ölümsüzlüktür," James'in Emily Dickinson'ı okuyan sert sesi bana doğru gelirken kalbimi eritti. Onu burada, Peter'ın yükselişinde görmek kalbimi tekrar düzensiz bir ritme soktu. "Bayan Michaela, sonunda sizinle tanışmak bir onurdur. Kaptan James Hook, hizmetinizdeyim leydim." James onu zarifçe selamladı.

"Gwen bana şair olduğunu söylememişti," dedi Mic, gözleri onu değerlendiriyordu.

"Dickinson zamanının çok ötesindeydi. Aynı şeyi Gwendolyn için de söyleyebilirim." Sonra bana döndü ve dolu bakışları yüzünden dizlerimin bağı çözüldü. Onun gelişi işleri karıştırdı. Onu gördüğüm için heyecanlanmışım, ruhumun bir parçası onun varlığıyla canlanmıştı. Ama her şeyi çözmek için daha fazla zaman umuyordum. Tüm bu alfa erkeklerin arasında yolumu nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ama kendime karşı dürüst olursam, bunun bir cevabı var mıydı? Her şeyi çözene kadar karanlıkta dolanmam, işleri berbat etmem ve bolca özür dilemem kaçınılmazdı.

"Michaela, gelebilmene çok sevindim." Peter bize katıldı ve James'in beni soktuğu trans anında çözüldü, yerini hemen endişe aldı. Peter, James'in onu etkilediğine dair herhangi bir ipucunu gizleyerek, "Sonsuza dek Varolmayan Ülke'deki yaşamına hoş geldin," dedi. Ona kazanan bir gülümseme fırlattı, onu bir araya getirmeye çalıştığımız çılgın, berbat aileye hoş geldin demeye hazırdı. Ses tonu tatlı ve samimiydi ama duruşu, sıkılı çenesindeki hafif tik, sözlerini yalanlıyordu. James'in bu kadar yakınında olması onu yiyip bitiriyordu. "Burada, kampta Gwen'le istediğin kadar kalabilirsin."

"Pan, bu konuda. Paylaşmam gereken bazı haberler var," diye başladı Nico, iki adam küçük buluşmamızı bölerek.

"Nico, kız kardeşime baksana. Çok güzel değil mi?" Mic rastgele sorduğu soruyla onun dikkatini dağıtarak sordu. "Bu elbise, çok çarpıcı."

"Seni tekrar görmek bir zevk, Wendy'nin kızı ve Michaela'nın gözlemlerini destekliyorum. Görünüşe göre Varolmayan Ülke de seninle aynı fikirde," dedi Nico beni selamlarken.

"Politikaya atlamadan önce kız kardeşimle benim partinin tadını çıkarmamıza izin verseniz nasıl olur?" dedi Mic belli bir otorite duygusuyla. Sanki canavar prensler üzerinde bir tür etkisi olduğunu biliyormuş gibi.

Ona hafifçe eğildi, sürekli kaşlarını çatan yüzünün bir köşesinde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Elbette, nasıl isterseniz." Gözlerim ikisi arasında gidip geldi. Varolmayan Ülke adına burada neler oluyordu? O anda tüm erkeksi gözlerin ikimize odaklandığını fark ettim ve anında kendimi avlanan bir av gibi hissettim.

"Hadi, Mic. Gidip partinin tadını çıkaralım." Onun isteğini onayladım. Kız kardeşime soracak birkaç sorum vardı ve tüm bu erkekler bize bakarken ondan tek bir kelime bile alamayacağımı biliyordum. Tüm bu gerginlikten uzak bir an geçirmeye hevesli bir şekilde onun kolunu kendiminkinin içine soktum.

"Gwen, aşkım, bu akşamlık seni burada bırakıyorum." James, kendisine yöneltilen ölüm bakışlarından tamamen habersiz, doğrudan Peter'ın önüne geçti. Hafifçe eğildi, eski moda tavırları dudaklarımda bir gülümseme yarattı.

"Ama daha yeni geldin. Bu kadar erken ayrılmak zorunda olduğuna emin misin?"

"Etrafta çok fazla peri tozu dolaşıyor ve bu konuda nerede durduğumu biliyorsunuz. Ama üzülme. İkimiz için bir zaman ayarlamayı planlıyorum. Güzel bir kadeh rom ve ilgi çekici bir sohbet bizi bekliyor, ayrıca özel bir zevk geliştirdiğim başka şeyler de var." Kaşlarını kaldırdı

Elimi kavradı ve parmak eklemlerime yumuşak bir öpücük kondurdu. Gözleri benimkilerle buluştuğunda yanaklarım ısındı, unutulmuş mavi derinliklerinde karanlık, şehvetli vaatler iletliyordu.

"Hayatta olmaz." Peter'ın homurtusu alçak sesle ve ölçülü bir şekilde çıktı. Gözlerim Peter'a kaydı, bir anlık utanç duygusu içimi kapladı ve hemen ardından paniğe kapıldım. Çenesi gergindi, yumrukları iki yanında sıkılmıştı. Kendini toparlamak için elinden geleni yapıyordu. Elini tutan tek şey edepti. Bu işin yürümesini istiyorsam bu iki adam arasındaki ince çizgide yürümenin bir yolunu bulmalıydım.

"Peter, geceyi mahvetmeyelim. James gidiyor. Bunu daha sonra konuşabiliriz." Sakinleştirici bir elimi göğsüne koyarak onu yatıştırmak için elimden geleni yaptım.

"Haklısın, Gwen. Git kız kardeşinle ziyafetin tadını çıkar. Biz *Hook*'a dışarı kadar eşlik edeceğiz." Hook'u vurguladı ve gözlerimi devirmemek için kendimi fiziksel olarak tutmak zorunda kaldım. Kayıp Çocuklardan hiçbirisi ona James dememden hoşlanmamıştı. Görünüşe göre bu Peter'ın da sinirine dokunuyordu.

"İyi geceler James." Daha fazlasının Peter'ı çileden çıkaracağını bildiğimden, samimi bir vedalaşmayla başımı salladım ve Mic'e döndüm.

Peter onu takip etmek istedi ama ben elimi kaldırarak onu durdurdum. "Sadece kız kardeşler." Niyetimden daha sert çıkmıştı ama ne istediğim konusunda net olmalıydım. Bu işin yürümesinin tek yolu buydu.

"Gwen"-Peter nazıkçe kolumdan tutup beni kendine çekti-"seni en son bir ziyafette bıraktığımda, az kalsın şu anda etrafta dolaşan adama kaptırıyordum."

"Bu yüzden mi üzgünsün? Peter, hiçbir yere gitmiyorum. Söz veriyorum. Bu 1 Mayıs değil." Geldiğinden beri Mic'le beni yalnız bırakan Tripp'e baktı ve omuzları çöktü. Kendi sağduyusuna rağmen benim ihtiyaçlarıma boyun eğdiğini biliyordum.

"Çok uzakta olmayacağım. Kız kardeşinle geçirdiğin zamanın tadını çıkar. Sadece izliyor olacağımı bil." Kolumu bırakmadan önce dudaklarımı iffetle öptü. Mic'i boğucu varlıklarından uzaklaştırırken canavar prensler tedirgin görünüyordu. Uzaklaşırken bakışlarının sırtımızı yaktığını hissedip hissetmediğini merak ettim. Mic'i kampın merkezine doğru yönlendirdim, Fae'lerin içki ve dans dışında başka şekillerde de ziyafeti kutladıkları gölgeli ceplerden kaçındım.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum. "Ne neydi?"

"Cidden, Mic. Az önce canavarların kralının sanki Mary Poppins'in parmaklarını şıklatması gibi emrine amade olduğunu görmedin mi?"

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bana aptalı oynama, Mic. Kırbaçlanmış bir adamı gördüğümde tanırım. "Nasıl istersen mi?" Korkunç Korsan Roberts kesinlikle mahcup olurdu."

"Gwen, bu çok fazla film göndermesi. Bence hayal gücünün seni ele geçirmesine izin veriyorsun. Bu kurgu. Bu gerçek."

"Peter Pan'ın da kurgusal olması gerekiyordu ama işte buradayız, bu yüzden argümanınızın pek geçerli olduğunu sanmıyorum. Benden kaçmaya çalışıyorsun. Sen canavarlarla birlikteyken ne oldu?"

"Bu da ne?" Mic, yaka kemiğimin açıkta kalan derisini ovma için uzanırken sorumu tamamen görmezden geldi. Aşağı baktım ve siyah damarların omzumdan göğsüme doğru indiğini fark ettim. Lanet olsun. Bu gecenin özel olması gerekiyordu. Mic'e kemik perisiyle yaptığım anlaşmadan bahsedersen tüm korkunç detayları isteyeceğini ve bu geceki kutlamaya karanlık bir gölge düşüreceğini biliyordum. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam etmek daha iyiydi. Yarın yeni bir gündü. Yarın her şeyi açıklayacaktım.

"Sadece bir çürük." Omuz silktim ve izleri kapatmak için elbisemi yukarı çektim. "Sorularımdan kaçmaya çalışıyorsun."

"Hiçbir şey olmadı, tamam mı?" Sinirle oflayıp pufladı. "Onları çekici buluyor muyum? Elbette, tabii ki. Ama yaşayan, nefes alan her kadın çekici bulurdu. Ve neredeyse cansız bir kadın olduğumu düşünürsek, şu anda bir ilişkiye atlamaya pek hazır olmadığım için beni mazur görün. Hâlâ ölü olmama fikrine alışmaya çalışıyorum. Şu anda erkekler için hazır değilim. Öte yandan senin konuşacak çok şeyin var. Mesela aynı anda beş erkekle nasıl başa çıkıyorsun? Onlara James'ten bahsettin mi?" Mic'in yüzü aydınlandı ve ben bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım. James şu anda konuşmak istediğim son şeydi.

"*Seni yok edecek,*" diye tısladı karanlık bir ses kulağıma ve tüylerim diken diken oldu. Bu sesi daha önce de duymuştum. Tapınak Dağı'nın altındaki mağaralarda. O zamanlar aklım başımda değildi, bu yüzden görmezden gelmişim. Şimdiye kadar her şeyi unutmuştum.

Başımı çevirdim ama kalabalığın arasında kimse göze çarpmıyordu. Kimse kulağıma fısıldayacak kadar yakınımda bile değildi. Hayır, hayır, hayır. Uğraşmam gereken yeterince şey vardı ve görünüşe göre sadece kafamın içinde olan bir sese kesinlikle itibar etmeyecektim. Bu kemik olmalıydı.

Peri. Onun sesini daha önce de kafamın içinde duymuştum ve bu seferki farklı olsa da bana çok fazla tesadüf gibi gelmişti. Benimle oynama şekli bu muydu? Bu önseziyi yok etmek için başımı fiziksel olarak salladım.

Yarın tüm bunlarla uğraşacaktım. Bu gece kutlamak içindi. Kendi inkârımın içinde biraz daha debelenmeme izin verecektim. Dikkatimi Mic'e yönelttim. Ona odaklanmak kendi sorunlarımı arka plana itiyordu. Ayrıca, benden bir şeyler sakladığını biliyordum. Huysuzdu ve omuzları gergindi. Onu beklemeye karar verdim ve ona ruhumu sıyıran bir bakış attım. Aramızdaki sessizlik sağır ediciydi.

"Peki," diye homurdandı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Biliyordum! Onunla yattın mı? Nico'yla yattıysan zavallı Lu çok kızacak!" Sözlerim aceleyle çıkmıştı, kendi berbat durumumla kesinlikle hiçbir ilgisi olmayan bu ilginç dramayı duymanın heyecanıyla.

"Şşşt! Sessiz olur musun?" diye tısladı, beni duyan var mı diye etrafı tararken ağzımı kapatmak için uzandı. "Hayır, hiçbiriyle yatmadım."

"Ama istiyorsun. Haklı mıyım? Haklı olduğumu biliyorum."

Mic bir an için gözlerini devirdi, sonra yüzü sertleşti. "Ben gidiyorum, Gwen."

"Ayrılmak mı? Gitmekle ne demek istiyorsun? Eve geri dönmek mi istiyorsun?" Kalp atışlarım hızlandı ve göğsümde endişe çiçekleri açtı. Sonunda Neverland'de mutlu bir hayatım olabileceği gerçeğini kabullenmişim ve Mic altımdaki halıyı çekip alıyordu. İyileştikten sonra ne isteyeceğini hiç düşünmemiştim.

"Hayır, eve gitmiyorum."

"Anlamıyorum. Nereye gidiyorsun?"

Devam etmeden önce derin bir nefes aldı, "Canavarlarla birlikte 2. Âleme gidiyorum." Çenem yere çarpmış olmalı, çünkü Mic'in yüzüme bakarken endişe çizgileri daha da derinleşti.

"Hâlâ anlamıyorum. Neden? Neden 2. Diyar'a gitmemiz gerekiyor?"

"Hiçbir yere gitmiyoruz. Sen burada Varolmayan Ülke'de kalıyorsun. Ben 2. Diyar'a gidiyorum."

"Yok artık. Az önce seni Azrail'den kurtardım. Gidemezsin. Bana ihtiyacın var. Birbirimize ihtiyacımız var. Birbirimizden ayrılmamalıyız." Benim sözlerim

Düşüncelerim kafamın içinde karmakarışık bir hale dönüşürken neredeyse bir yalvarış gibi geliyordu. Sonra elini yüzüme koyarak gülümsedi. "Tatlım, sana hayatımda her zaman ihtiyacım olacak. Ama artık beni kurtarmana ihtiyacım yok. Beni buraya kadar getirdin, bunu sensiz yapamazdım ama yolun geri kalanını kendi başıma gitmem gerekiyor."

"Sen neden bahsediyorsun? İyileştiniz. 'Yolun geri kalanı' diye bir şey yok."

"İyileştim, şimdilik. Ama tıpkı peri tozu gibi, canavarın büyüü de geçici. Iver beni kalıcı olarak iyileştiremeden öldü. İkinci Âleme gitmem gerek. Nico bana evrendeki en iyi şifacıların orada olduğunu söyledi."

"Ve Nico seni oraya öylece götürecektir mi?"

"Lucius dışında hepsi öyle." Bir kez daha şok olmuşum. Canavar prensler Varolmayan Ülke'den ayrılıyorlardı. Bu Peter için büyük bir haber olacaktı.

"Neden Lu olmasın?" Mic'e olan sevgisinin gösterdiğinden çok daha derin olduğunu bildiğimden sordum. Onun öylece gitmesine izin verdiğine inanamıyordum. Ona bakış şekli... bu adam elinden gelse onu evrenin sonuna kadar takip ederdi.

"Karmaşık bir durum ve detayları gerçekten bilmiyorum. Ama görünüşe göre burada sürgünde. Bir daha asla evine dönemeyecek."

Kalbim Lucius için kırılıyordu. Tam bir baş belasıydı ama huysuzluğu bende büyümüş ve açıklayamadığım bir sevgi geliştirmiştim. Şimdi huysuzluğu bambaşka bir seviyeye çıkacaktı.

"Neden seninle gelemiyorum?"

"Benim için zaten çok şey feda ettin ve mutlu sonundan uzaklaşmana izin verirsem lanetleneceğim. Sen buraya, bu adamlara aitsin. Onlar seni tamamlıyor. Bunu gözlerinde görüyorum. Onları seviyorsun, hepsini."

Sesindeki kararlılığı duyabiliyordum. Gidiyordu ve onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. "Ne zaman?"

"Yarından sonraki gün."

"Bu çok erken! Zamanımız var sanıyordum. Değişiklik olsun diye normal, kardeşçe şeyler yapmayı dört gözle bekliyordum."

Gecenin şenlikleri etrafımızı sararken Mic etrafımıza baktı. Büyüleyiciydi. Periler, satirler ve periler birbirine karışmış, davulların melodik gümbürtüsü eşliğinde dans ediyor, üzerlerindeki hava peri tozuyla parlıyordu. "İşlerin bizim için bir daha asla 'normal' olacağını sanmıyorum, ama benim için sorun yok."

Bu," dedi, bariz olanı işaret ederek. "Ayrıca, bu gece bizim ve ayrılırken vedalaşmak için orada olmanı bekliyorum."

"Bu gece var. Eğer bu Varolmayan Ülke'de katıldığım son ziyafete benziyorsa, sanırım sizi büyük bir gösteri bekliyor."

"Bana bir iyilik yapar mısın?" diye sordu.

"Elbette."

"Benim için Lucius'a göz kulak ol. Sert bir dış görünüşü var ama aslında çok yumuşak başlı biri ve hepimiz gittiğimizde ona ne olacağından endişeleniyorum. Bir arkadaşına ihtiyacı olacak."

"Benden kendimi onun puşluğuna gönüllü olarak maruz bırakmamı mı istiyorsun?" Kısılmış gözlerle ona baktım.

"Oh dur, şakadan hoşlandığını biliyorum."

"Tamam," diye kabul ettim, o istemese de bunu yapacak olmama rağmen ona zor anlar yaşattım. "Ama döndüğünde bana çok şey borçlu olacaksın."

"Başka türlü olmasını istemezdim."

CHAPTER VIII

IT IS TIME

-GWEN-

Mic ve ben geceyi yemek yiyerek, dans ederek ve peri likörü içerek geçirdik. Birbirimize odaklanmak için bilinçli bir çaba sarf ederek adamlarımızı görmezden geldik. Bu

Zamandan asla kaçamayacakmışız gibi görünüyordu. Her zaman akıp gidiyordu, kum saatindeki kum taneleri ikimiz için her zaman tükeniyordu. Ama bu sefer farklıydı. Bu kez veda sonsuza kadar anlamına gelmiyordu, sadece şimdilik anlamına geliyordu ve bu yutması çok daha kolay bir haptı.

Oğullarım tek kelime etmeden bana yer açtılar. Sanki neye ihtiyacım olduğunu benden önce tahmin edebiliyorlardı. Gözlerini üzerimde hissederdim, hep üzerimde. Dans ettiğimde, onlar için dans ettiğimi biliyordum. Her biriyle bakışlarımı kilitliyor, daha sonrası için kirli sözlerimi okuyabileceklerini umuyordum. Bal likörü beni cesur yapıyordu. Sonunda tüm Kayıp Çocuklarım tekrar bir araya gelmişti ve bana tapmalarına izin vermeye hazırdım.

"Affedersiniz hanımlar," diye neşeli bir satır Mic ve bana yaklaşarak hararetli düşüncelerimi böldü. "Vakit neredeyse geldi. Lütfen fincanlarınızı doldurmama izin verin." Elindeki süslü ve sembollerle boyanmış seramik vazoyu işaret etti.

"Ne için zaman?" Mic sordu.

"Cadı saati, tabii ki." "Cadı saati mi?"

"Ay zirveye ulaşıyor. Ruhani enerjinin zirvede olduğu bir zaman. Pan sözlerini hayata geçirecek ve hepimiz bunu içki ve bağlılıkla kutlayacağız." Fincanlarımız taşana kadar ılık sıvıyı döktü ve yoluna devam ederek her fincanı doldurdu. Mic'e sorgulayan bir bakış attım, ama satirin söylediği her şeyi düşünemedim Peter yanımdaydı. Elini benimkinin içine sokarken bana horozundan emin bir şekilde gülümsedi. Delici kargası ziyafetteki herkesin dikkatini çekti. Büyük kalabalığın üzerine sessiz bir ton çöktü, ta ki tek duyulabilen şenlik ateşlerinin çıtırtı ve patırtısı olana kadar. Peter dramatik bir şekilde durakladı, tüm gözler üzerimize çevrilene kadar bekledi. Tüm bu ilgiden dolayı içim kıpır kıpırdı ve Peter'a beni bu konuda uyarmadığı için lanet ettim. Bundan sonra ne bekleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Neverland... hoş geldiniz. Hepiniz hoş geldiniz. İnsanlar, Fae'ler ve yaratıklar. Hepinizi buraya bizi tek bir bayrak altında birleştirmek için getirdim. Çok uzun zamandır bölünmüş durumdayız ve ben bizi bir araya getirmeye niyetliyim. Kaplan Lily kendi bencil çıkarları tarafından tüketildi. Varolmayan Ülke onun ihtişamlı fikirleri için asla yeterli olmadı. Ama Varolmayan Ülke'nin bir lidere ihtiyacı var. Ben buraya Varolmayan Ülke'nin koruyucusu olmak için getirildim. İlahi el tarafından şekillendirildim, beni bu an için hazırladı.

Kolay olmayacak ve yapacak çok işimiz var, ancak benim liderliğim ve sizin desteğinizle Neverland gelişecek. Bu yüzden bu gece sizden geleceğe doğru beni takip etmenizi istiyorum. Kraliçem yanımdayken, birlikte her şey mümkün! Tek bir lider. Tek bir ülke. Sonsuza dek Varolmayan Ülke!"

"Yalanlar... hepsi yalan!" Ses tekrar kafamın içine girmiş, sözcüklerini zihnime tıslayarak söylüyordu. Dökülen saçlarımdan bir tutam aldım, Eben'in izinin hâlâ iyileşmekte olduğu kulağımın arkasındaki hassas deride parmağımı gezdirdim ve acının, tüylerimi diken diken eden ürpertiği dağıtmasını umdum. Böyle bir şey olmayacaktı! Kendi kendime hemen tekrarladım ve tüm olayı unuttum. Peter kadehini kalabalığa doğru kaldırdı. "Kadeh kaldıralım! Tanrı bizi sevgi ve bollukla kutsasın!" Peter seslendi. Gözleri benimkilerle kilitlendi, fincanını dudaklarına götürüp içindekileri boşaltmadan önce yüzünde muzaffer bir gülümseme vardı.

Kalabalık alkışlarla patladı. "Çok yaşa Pan'ın evi!" diye bağırarak Peter'a karşılık verdiler. Herkes kadehlerini geri kaldırarak kadeh kaldırmayı mühürledi.

Daha önce dağıtılan törensel içkiyle birlikte. Peter'ın az önce söylediği her şey zihnimde dönüp duruyordu. Özellikle de benimle ilgili son kısmı. Amara beni Kayıp Çocuklar Kraliçesi olarak tanımlamıştı ama ben bunu hiçbir zaman gerçek olarak görmemiştim. Ve şimdi işte buradaydı. Peter Varolmayan Ülke'yi yönetecekti. Tek yapmam gereken tüm bunlara nasıl dahil olacağıma karar vermektir.

Kraliçe olmak istiyor muydum ki? Bu çok saçma bir düşünceydi. Daha geçen yıl üniversiteye gitmeyi hayal ederken, bir kafede çıkmaz bir işte çalışıyordum. Mic'i zar zor hayatta tutabilmişim ve şimdi koca bir krallığın refahı ayaklarımın altına seriliyordu ve ben bunu kafamda oturtmakta zorlanıyordum. O anda kendimi bir ateş rüyasında gibi hissediyordum. Hissettiğim huzursuzluğu görmezden gelmeye çalıştım ve bardağı mekanik bir şekilde dudaklarıma götürdüm. Ilık sıvı dilime değdiğinde tanıdık geldi. Bu kök birası aromasını nerede olsa tanırdım. Bu Lush Tea'ydi ve az önce büyük bir yudum almıştım. Lu'nun zihin değiştiren çayı dudaklarına götürmeden önce fincanını kaptığını görmek için tam zamanında dikkatimi Mic'e çevirdim.

"Henüz buna hazır olduğunu sanmıyorum, güvercin," diye yanıtladı onun sorgulayan bakışlarını.

"Daha çok henüz buna hazır değilsin gibi," diye kıs kıs güldüm kendi kendime. Lush Tea karnımda sıcak bir ateş topu gibi dönmeye başladı ve anında başım döndü. Lu bana homurdandı, bu onun abartılı kaşlarını çatmasıyla birleşince dudaklarımdan kaçan kıkırdamaya engel olamadım.

"Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm ama bazen seni ciddiye alamıyorum." Kıkırdamam tam teşekkürlü bir kahkahaya dönüştü ve onu dizginlemekte zorlanıyordum.

"Sanırım artık gitme vaktimiz geldi. Hâlâ dinlenmeye ihtiyacın var," dedi Lucius Mic'e, nazik tonu geri kalanımıza ayırdığından tamamen farklıydı.

"Evet, haklısın. Çok yoruldu. Gwen, tatlım, beni uğurlamaya geleceksin, değil mi?"

"Elbette. Bunu hiçbir şey için kaçırmazdım."

Lucius, "Yarıdan sonraki gün bizimle sığınakta buluş," diye homurdandı. "Atlası da getir. Nico anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdi. Ödemenin zamanı geldi, sevgili kızım," diye alay etti son kısımda. Sevgili kızım... tam bir pislikti. Ama benden nefret ettiğine tam olarak ikna olmamıştım. Bu bir aşk, nefret ilişkisiydi ve onun bende büyüdüğü kadar benim de onda büyüdüğümü düşünmek hoşuma gidiyordu.

"Şimdi de Nico'nun ayakçısı mı oldun? Onun için borçlarını mı topluyorsun? Bu senin için bile alçakça Lu."

Bakışları herkesi ayağa kaldırabilirdi ama ben ona gülümseyerek karşılık verdim ve bunun onu en çok kızdıracak şey olduğunu bilmenin garip bir rahatlığını yaşadım.

"Öğleyi bir dakika bile geçmesin, yoksa sensiz giderler," diye homurdandı Lucius, belli ki ona attığım kahkaha yüzünden canı sıkılmıştı.

"Siktir git, Lu. Hemen sinirlenme. Öğleden önce orada olacağım. Kibarca istediğin için atlası bile getireceğim."

Lucius'tan yankılanan hırıltıyı duymazdan geldim ve Mic'i son bir kez kucakladım. O, Neverland gecesinin karanlığında, etrafı canavarlarıyla çevrili bir şekilde kaybolurken, içimde kabarmaya çalışan kederi bastırdım. Geri dönecekti. Bu sadece geçiciydi. En azından onun gidişinin boşluğunu dolduracak hüznü yatıştırmak için kullandığım düşünceler bunlardı.

Her ne kadar gittiğini görmek istemesem de, Lush'ın sızısının beni ele geçirmeye başladığını hissedebiliyordum. Kendime, onun görmesini istediğim son şeyin kendimi çaya kaptırmam ve ateşin önünde çırlıçıplak dans etmem olduğunu hatırlattım. Ilık bir esinti tenimi okşadı ve bu his karşısında ürperdim. Her sinir ucu ateşleniyor, bedenim etrafımdaki dünyayla birlikte canlanıyordu.

Arkamdan yaklaşan birinin sıcaklığını hissettim ve kokusu bana çarptı. Tarçın ve deri alt tonları duyularımı harekete geçirirken derin, memnun bir nefes aldım. Peter'ın vücudu benimkiyle birleşince inledim. Bir kolu ortama dolanırken diğeri göğsümü avuçlamak için yukarı uzandı. Gözlerimi kapattım ve arkamdaki sert uzunluğuna odaklandım, kalçalarımı yavaşça onun sertliğine sürtmeye başladım.

"Peki Lush nasıl, kraliçem?" diye kulağıma homurdandı, sözlerinin titreşimi içime bir ürperti gönderdi.

"Uyarıcı," diye iç geçirdim. Gözlerimi açtığımda diğer Kayıp Çocuklar'ın karşımda durduğunu ve bakışlarıyla beni büyülediğini gördüm. Karanlık vaatler gözlerine yansıyor.

"Peter, "Gecenin geri kalanının tadını çıkarmak için biraz daha özel bir yer bulmaya ne dersin?" diye başladı, boynumu öperken sözleri yarıda kesildi.

Onayımı inledim ve Peter beni kollarının arasına aldı. "Pekala çocuklar, hadi kraliçemize iyi vakit geçirtelim."

Peter kamptan çıktı, bütün Kayıp Çocuklar da yanındaydı. Davulların sesi hafif bir uğultuya dönüşüyordu. Nereye gittiğimize hiç dikkat etmedim. Sadece Peter'a odaklanabiliyordum. Parmaklarım saçlarını tarıyordu. Parmaklarımın arasından geçen tellerin verdiği his büyüleyiciydi.

"Sana bir sürprizimiz var," diye fısıldadı Peter kulağıma.

"Oh, sürprizlere bayılırım! Neymiş o?"

"O zaman sürpriz olmazdı."

"Peki o zaman, bana bir ipucu ver," diye yalvardım.

"Tamam, küçük bir ipucu. Never Cliffs'e gidiyoruz." O konuşurken, uzaktan gelen davul seslerine karışan okyanus sesini seçebiliyordum.

"Never Cliffs mi? Bu bana hiç yardımcı olmuyor."

Peter güldü. "Seni bekletmeyeyim." Beni yarı bitmiş gibi görünen bir evin önünde yere yatırdı. "Bunu bitirmeyi umuyorduk ama bence bu gece için oldukça uygun. Bu kulübe bizim size hediyemiz. Hikâyemizin başladığı yer." Sonunda evim olacak yapıya doğru bir adım attım. Şimdi, bir kabuktan başka bir şey değildi. Dört duvar ve çatısı yoktu. İçimi bir sıcaklık dalgası kapladı. Bunun Lush'ın bir sonucu olup olmadığını bilemiyordum ama bir şey beni sanki buraya aitmişim gibi buraya çekiyordu. Sadece eve dönmenin verdiği bir rahatlık hissi ve gözlerimin yaşardığını hissettim.

"Bütün bunları benim için mi yaptın?"

"Tripp bu işe en çok emek veren kişi. Bence bu onuru o almalı," dedi Peter.

Tripp bir anda ayaklarımı yerden kesti ve ben de şaşkınlıkla küçük bir miyavlama sesi çıkardım. "Seni yakaladım bebeğim," dedi burnunu burnuma sokarken ve kalbim göğsümde eridi. Eşikten büyük bir adım attı. İçerinin yüzlerce küçük mumla aydınlatıldığını ve yere çiçek yaprakları serpiildiğini görünce şaşırdım. Beni kulübenin arka tarafına, okyanusa bakan devasa bir odaya taşıdı. Dalgalar yeni ayın ışığında gümüş rengine parlıyordu. Beni yastıklarla kaplı, derme çatma bir yatak olan büyük bir palete yatırdı. Bakışlarım çatının olması gereken yere doğru kayd ama çatı ardına kadar açıktı ve uçsuz bucaksız yıldız dizisi üzerimizde parılıyordu. Nefes kesiciydi.

"Evine hoş geldin Hen," diye seslendi Ryder arkamdan, ben gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde dekore edilmiş alana bakarken.

"Bütün bunları nasıl yaptın?" Merakla sordum.

"Kraliçemiz için her şeyi yaparız. Bu geceyi özel kılmak istedik. Buna sonsuza dek sürecek mutluluğumuz için uygun bir başlangıç diyelim," dedi Eben.

"Bu... bu çok güzel." Kelimelerim kalp atışlarımla birlikte kekeledi.

"Burada harika anılar biriktirmeyi planlıyoruz. Bu gecedan başlayarak," dedi Tripp yanıma diz çöküp bana sokulurken ve saçlarımı kenara iterken. Ryder da bize katılarak diğer tarafımı tuttu ve ikisi birlikte boynumu öptüler.

"Vay anasını," sözleri dudaklarımdan dökölürken, narin dudaklarının aşırı hassas tenimdeki hissi içime işledi. Lush vücudumu ele geçirmişti ve ben de çocuklarımla birlikte kendimden geçmeye hazırdım.

Eben, Tripp ve Ryder'ın boynumla ziyafet çekmesini izlerken, "Kıyafetlerini çıkar," diye emretti. Yatağın kenarına doğru kaydım ve ayağa kalktım. Onları her şekilde memnun etmeye hazırdım. Ben ayağa kalkarken Tripp ve Ryder parmaklarını tenimde gezdirdiler.

"O zaman Eben, sanırım beni mecbur bırakacak ve bağcıklarını çözeceksin." Ona sırtımı döndüm ve bana doğru gelmesini bekledim. Parmakları omuzlarımla açıkta kalan derisini okşayıp bağcıklara ulaşana kadar aşağı doğru inerken ürperdim. Her mantıklı erkeğin yapacağı gibi bağcıkları çözmek yerine bıçağını çekti ve bağcıkları hızla çözerken soğuk bıçağı omurgamda gezdirdi. Elbiseyi yavaşça vücudumdan aşağıya doğru sürükledi, bıçağı hâlâ elindeydi ve çıplak tenimi sıyrırıyordu.

"Aman Tanrım. Hen, sen gerçekten de şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı yaratıksın," diye nefes aldı Ryder açıkta kalan bedenimi incelerken.

Etrafım sarılmıştı, hepsi ateşe yaklaşan pervaneler gibi üzerime geliyordu. Eben'in elleri arkamdan kıvrılarak iki göğsümü de sert elleriyle kavrayıp sıkmaya başladı. Ryder ve Tripp yanlarımla sarmış, boynumu ısıtırıp öpüyorlardı. Peter önümde durdu, elleri yüzümü kavradı, beni öpmek için kendine çekmeden önce parmaklarını elmacık kemiklerimin üzerinde gezdirdi. Sıradan bir öpücük değildi. Aynı anda hem çaresiz, hem muhtaç, hem de tutkuluydu. Dili dudaklarımda gezinerek içeri girmek istedi, ben de hevesle kabul ettim. Tripp'in parmakları karnımı sıyrarak aşağıya indi ve ben Peter'ın ağzına doğru inledim. Vücudum ihtiyaçtan titriyordu. Oğullarımla verdiği his, damarlarımda dolaşan Lush çayı... Daha fazlası için çaresizdim. İçimde bastırılması gereken bir açlık vardı.

Tripp'in parmakları nihayet klitorisimin üzerinde gezindiğinde, Peter'in cezalandırıcı öpücüğünden koparak gırtlaktan bir inilti çıkardım.

"Evet! Lütfen durma," diye yalvardım, onu ikna etmeye gerek duymadan. Eğer durursa, içimdeki bastırılmış arzu yüzünden paramparça olabileceğimi biliyordum.

"Merak etme, Hen. Seni yakaladık," dedi Ryder çenemi kendisine doğru eğerken ve elini Tripp'inkine eklerken ağzıma sahip çıktı. Tripp klitorisimi okşarken Ryder da bir parmağını ıslaklığıma soktu. Vücudum kelimenin tam anlamıyla onlara ihtiyaç duyarak ağlıyordu. Oğullarım tarafından kuşatılmışken orgazmım bir yük treni gibi üzerime çöktü. Ryder'ın parmaklarının üzerine boşaldım, coşku dalgalarını atlatırken utanmadan ona sürtünüyordum. Dalgalar dindiğinde kendimi gevşek hissettim ve dördü de ben kendimden geçerken beni yerimde tuttu.

Ryder hâlâ döllerimle ıslak olan parmaklarını ağzına götürdü ve her seferinde bir tane olmak üzere yavaşça yaladı. "Tadın ilahi," diye nefes aldı arkasına yaslanıp minderlerin üzerine yerleşmeden önce. "Buraya gel, Hen. Seninle işim henüz bitmedi." Bana işaret etti. Üzerine diz çöktüğümde kalçalarımı kavradı ve yüzünün hemen üzerinde durana kadar beni öne doğru çekti. Bana sırtıttı ve sonra dudaklarını klitorisimin üzerine kenetledi, bacaklarım heyecanla titrerken güçlü kolları beni yerimde tuttu.

Yastıkların alçaldığını hissettim ve Peter önümde pozisyon aldı, pantolonunu indirdi, Ryder'ın ağzında çözülmemi izlerken sert aletini eline aldı. Gözleri benimkilerle kilitlendi. "O güzel küçük ağzını benim için aç, sevgili kızım." Talep dudaklarından tatlı bir şekilde döküldü ve hemen ağzımı açtım, ona uzandım, onu daha yakına çektim. Oğullarımla her şekilde doldurulmak istiyordum. Peter'in uzunluğunu boğazımın arkasına kadar aldım ama geri çekilmeye çalıştığımda arkamda sert bir vücut hissettim ve iri, nasırlı eller saçlarımın arasına girdi. "Sonuna kadar al, tanrıçam. Hepsini Pan için almanı izlemek istiyorum." Tripp'in boğucu sesi arkamdan homurdandı.

Kendimi o anın içinde kaybolmuş hissettim, onu memnun ederken Peter'a bakıyordum, gözlerimden yaşlar süzülüyordu, bir yandan da Ryder beni yutarken onun için parçalanıyordum. Baş döndürücü bir karışımdı. Elimden geldiğince kendimi tuttum, orgazmımı uzatmaya çalıştım ama Ryder acımasızdı. Bir patlamayla Peter'ın sikinden ayrıldım ve inlemelerim gece havasını doldurarak aşağıdaki okyanusun gürültüsüne karıştı.

"Bu sefer ilk ben seni alacağım." Tripp, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni Ryder'ın yüzünden kaldırıyordu. Vahşi bir hırıltı geceyi delip geçti ve Eben

Biz.

"Peki neden onu önce senin almana izin verelim?" Eben meydan okudu, şiddet

Şehvet dolu gözlerinde dans ediyordu. İki adam birbirlerine ters ters baktı, ikisi de geri adım atmadı. Ama alfa erkeklerimin paylaşmayı öğrenmesi gerekiyordu.

"Merak etmeyin, benden hepinize yetecek kadar var," dedim sakince ve bir elimi Eben'in çıplak göğsüne koyarak onu bir adım geriye ittim. Grubu kontrol etme sırasının bende olduğunu hissederek Tripp'e döndüm. Önünde diz çöktüm, pantolonunu indirdim, siki serbest kaldı. Gözlerimi dikmiş, onun görüntüsünde kaybolmuştum. Tamamen kaslıydı, güzel dövmeleler vücudunun her tarafına yayılmıştı, zonklayan siki sadece benim için sertleşmişti, ucu heyecanından parlıyordu. Ayağa kalkarken "Uzan" diye emrettim, o da bana uyunca heyecanlandım.

"Buraya gel. Sana sahip olmama izin ver," dedi Tripp, sesi ihtiyaçtan boğuklaşmıştı. Üzerine tırmandım, başını damlayan amıma sürttüm ve sonra tamamen kılıfına girene kadar şaftının her santimini yavaşça aşağıya doğru batırdım. Parmakları kalçalarımaya gömülürken gözleri kafasının içinde dönüyordu. Hareket etmeye başlamadan önce, arkamda duran ve izlerken sikini okşayan Eben'e baktım.

"Şimdi de sen," dedim öne doğru eğilip narin açıklığını ona gösterirken. Bir panik dalgası hissettim - o çok büyüktü. İkisi beni parçalarmı ayıracaktı? Ama bana sadece kaldırılabileceğimi bildiği şeyi vereceği konusunda ona güveniyordum. Eğildi, dilini kıkımda gezdirdi, beni ona hazırladı ve dilinin girişiyle inledim. Eline tükürdü ve arkama geçmeden önce sikini birkaç kez okşadı. Yavaşça içime girdi, onun büyüklüğüne, ikisinin de beni tamamen doldurma hissine alışmama izin verdi. Bunun ilk şokuyla gerildim ama Eben sırtımı okşadı, başparmaklarını kalçalarımaya sürttü. "Bizi çok iyi içine alıyorsun bebeğim. Sadece rahatla. Bırak Lush seni ele geçirsin." Vücudum onun övgüsüne karşılık verdi. İkisinin de içimdeki dolgunluğu bedenimi zevkle karıncalandırıyordu. Daha fazlasını istiyordum. Henüz işim bitmemişti.

"Ry, ben de seni istiyorum. Bana gel," diye seslendim sarışın Adonis'ime. Kardeşlerine bakarken beni izliyor, manzarayı seyrederken kendini okşuyordu. Bana yarım bir gülümseme attı ama sanki ne planladığımı zaten biliyormuş gibi hiç vakit kaybetmedi. Tripp'in başına diz çöktü ve sikini kökünden tuttu. Dikkatimi Peter'a çevirdim, kapüşonlu koyu renk gözleri gösteriyi izliyordu. "Beni izle Varolmayan Ülke Kralı. Adamlarını nasıl

Bana tap." Ryder'ın sikini hevesle ağzıma almadan önce gözlerinin aıklıkla parladığını gördüm.

Hepsini aynı anda hissetmek çok güçtü. Vücudum hislerle çalkalanıyordu. Hareket etmeye başladığımızda vücutları terden parlıyordu. İlk başta yavaşça. Eben arkamdan itti, Tripp'in sert uzunluğunu sürerken ve Ryder'ın horozunu boğazımın arkasına alırken beni zincirleme bir reaksiyonla öne doğru kaydırđı. Gece onların küfürleri, inlemeleri ve zevk tıslamalarıyla doluydu. Kendi tarzında uyarıcı olan şehvetli bir senfoni.

Eben kalçalarını her itişinde hepimize şok etkisi yaratan bir zevk dalgası gönderiyordu. Ryder'ı memnun etmeye odaklanmaya çalıştım, dilimi onun narin başının üzerinde döndürdüm, yanaklarımı çukurlaştırdım ve sertçe emdim. Bunun sürmesini istiyordum. Olabildiğince uzun süre orgazmın kıyısında gezinmek. Tripp ve Eben beni yavaşça beceriyor, tüm tatlı noktalarımınla aynı anda alay ediyorlardı.

Ama Tripp kalçalarını altıma doğru eğdiğinde, bu benim felaketim oldu. Doruk noktam beni kasıp kavurdu, tüm kaslarım erkeklerimin etrafında kenetlendi ve onları da benimle birlikte uçuruma sürüklediğimi biliyordum. Ryder hâlâ ağzımdayken orgazmım boyunca inledim. Bir lanetle, sıcak tohumunu boğazımdan aşağı döktü. Etrafımızda dönen deniz melteminde adımın taşındığını duydum. Doymuş ve nefes nefese derme çatma yatağa yığıldık. Ruhlarımızın birleşmesi mutluluk vericiydi ve şimdi aynı bütünün parçaları olmaya geri dönmüştük.

Ama gece henüz bitmemişti ve Peter unutmamam için elinden geleni yaptı. Beni yataktan kaldırdı, diğerlerinden uzaklaştırdı ve taş temeldeki bir açıklığa götürdü. Bu açıklık ileride okyanusa bakan devasa bir pencere olacaktı.

"Benim için ne güzel bir gösteri yaptınız kraliçem. Aynı anda hem bu kadar kıskanç hem de bu kadar tahrik olabileceğimi hiç düşünmemiştim." Beni ayaklarımın üzerine düşürdü ve döndürdü, pencerenin bitmemiş kenarına doğru eğdi, kaba duvar karnımı tırmalıyordu. "Şimdi intikamımı alacağım," diye homurdandı ve arkamdan bana çarptı. Sertliği hassas etimle buluştuğunda bir çığlık attım ama o vazgeçmedi. Bir eli kalçamı kavradı, diğeri saçlarıma dolandı ve başımı geriye çekti. Görüşüm okyanusun uçsuz bucaksız genişliğiyle doldu. Önümdeki manzara beni büyülemişti. Dalgalar ay ışığında gümüş gibi dalgalanıyordu. Gök gürültüsüz şimşekler sanki bir takımyıldızdan diğerine atlar gibi gökyüzünde süzülüyordu. Bu anın güzelliğinde boğuluyordum ve asla yüzeye çıkmak istemiyordum.

"Geleceğimiz denizler kadar sonsuz. Sen. Sensin. Benimsin. Sonsuza dek," dedi her kelimeyi içime girerken. Peter'ın temposu hızlandı, vücudumdan bir orgazm daha koparana kadar zevk artıyordu ve ikimiz de yıldızlı gökyüzünün altında İlahi Olan'a zevkimizi haykırıyorduk.

Yatağa nasıl geri döndüğümünden emin değilim. Bir noktada bayılmıştım, bedenim sınırlarını zorlamıştı. Ama kendimi hevesle uyanık buldum. Muhteşem yıldızlı gökyüzü gitmiş, mumlar çoktan sönmüştü. Karanlıkta zar zor görebiliyordum. Oğullarımın her yanımda olduğunu hissediyordum, rastgele kolları ve bacakları üzerime örtülmüş, beni kucaklıyorlardı. Bedenlerinin sıcak ağırlığı neredeyse boğucuydu.

"Gwen..." kafamın içindeki karanlık ses bu kez adımı tısladı. Gecenin sessiz derinliklerinde çok gürültülü geliyordu. Çocuklarımın altından sıyrıldım, onları uyandırmamak için elimden geleni yaptım. Biraz havaya ihtiyacım vardı. Çok sıcaktım, bu yüzden sesler duyuyordum, kendime yalan söyledim, yüzeyin altında mayalanmakta olan panik atağı önleyebilmek için inkarına tamamen boyun eğdim. Okyanus esintisi ısınan tenimi serinletti ve anında daha iyi hissederek iç çektim.

"Beni dinle... Zamanı geldi," diye fısıldadı ses, her kelimeyi uzatarak ve sonra görüşüm titredi. Artık kulübede değildim. Parlak güneşli bir gündü ve bir çayırdı duruyordum. Uzakta iki figür seçebiliyordum, bir erkek ve bir kadın. Konuşuyorlardı, hayır, tartışıyorlardı. Ama kelimeleri seçemiyordum, sadece yankılanan sesler vardı. Kadın çığlık atmaya başladı ve gök gürültülü bulutlar içeri girerek güzel günü kararttı. Vücudu parlamaya ve güçle uğuldamaya başladı. Büyüsüyle adamı yere itti ve üzerine indi.

"Hen-ne yapıyorsun-" Ryder'ın karışık sözleri beni gerçekliğe geri döndürdü. Ryder'a sarıldığım, ellerimin boğazını ölümcül bir şekilde kavradığı, büyüünün tanıdık hissinin içimde dolaştığı bir gerçeklik.

CHAPTER IX

THERE IS A PRICE

-GWEN-

I satcross-legged üzerinde ve derme çatma yatak ise benim Çocuklar tempolu bitmemiş uzay . ve yazlık. Onların yüzler sıvandı ile aynı duygunun varyasyonları: korku. Korkuyorlardı. Benim için mi yoksa benden mi *korktuklarından* emin değildim. Bir şekilde kendimi kaybetmişim. Büyü beni ele geçirmişti ve neredeyse Ryder'ı öldürüyordum. Ne yaptığımı fark ettiğimde tutamadığım gözyaşlarım yüzünden yanaklarım hâlâ ıslaktı. Ya bıçağım olsaydı? Onu uyurken öldürebilirdim ve bunu yaptığımın farkında bile olmazdım. O gece Tapınak Dağı'nın altında kullandığım büyü o kadar güçlüydü ki beni tüketmişti. Şimdi yapabileceklerimden korkuyordum.

Kemik perisinin tahsil etmeye çalıştığı bedel bu muydu? Zamanım farkında olmadan tükenmişti ve şimdi çocuklarımın hayatları ödenmesi gereken bedel miydi? Hay sikeyim! Bana neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. Gözyaşları içinde kalan yüzümün ellerimin arasına düşmesine izin verdim. Çaresizlik duygusu beni tüketmekle tehdit ediyordu.

"Bize söylemediğine inanamıyorum! Birbirimize karşı dürüst olmamız gerektiğini sanıyordum," diye söylendi Eben, ellerini saçlarında gezdirerek volta atarken.

"Biliyorum... Yani, sana karşı dürüst oldum. Ziyafet biter bitmez sana söyleyecektim, sadece kutlamayı bölmek istemedim. Önemli bir şey olduğunu düşünmedim."

"Sesler duyuyorsun ve şimdi de Ryder'ı öldürmeye çalışıyorsun. Bence bu büyük bir mesele!" Bunu kendime sakladığım için bana kızmıştı ama onu gerçekten suçlayabilir miydim?

"Ben iyiyim, Eben. Öyle demek istemedi. O değildi. Onu biraz rahat bırak," diye bağırdı Ryder, beni savunmak için atlayarak. Eben kısa bir süre durdu, benimle birlikte yatağa tırmanırken sönük görünüyordu.

"Özür dilerim, ağzımdan doğru çıkmadı. Söylediklerimde ciddi değildim. Sen olmadığını biliyorum." Elimi tuttu, karanlık gözleri beni affetmemi bekliyordu. "Sadece ne yapacağımı bilememekten nefret ediyorum. Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum ve bu beni yiyip bitiriyor," diye mırıldandı, sesi alçaktı, sözleri sadece benim içindi.

"Bir şey gördüm. Sanki bir rüyanın içindeydin. Bir adam ve kadın tartışıyordu ve sonra bir de baktım ki kadın büyüyle adamı yere seriyor. Ya bu bir alamet ise? Olacakların bir resmiyse." Sonunda sesim titredi ve kendi zayıflığımdan iğrendiğimi hissettim. Hiçbir şeyi kontrol edemiyordum... hareketlerimi ya da duygularımı.

"Osakren'i bulmamız gerekiyor," dedi Tripp, az önce paylaştığım korkunç önseziye hiç itibar etmeden. "Bunu çok uzun süre erteledik. Leke tahmin ettiğimizden daha hızlı yayılıyor ve kafadaki bu seslere her ne oluyorsa, borcun ödenene kadar daha da kötüleşeceğini varsayabiliriz." Duygularını planlamasının arkasına saklayarak gerçekçi bir tavır takındı.

"Biz ziyafeti düzenlerken, kaçırmış olabiliriz diye Tapınak Tepesi'ne arama yapmaları için adamlar gönderdim," diye başladı Peter. "Elleri boş döndüler. Ama Kaplan Zambağı'nın muhafızlarının cesetlerini de bulamadılar. Özellikle biri, Arion."

"Muhtemelen en iyi ipucumuz bu. Muhafızları arasında bunun önemini bilebilecek ve böylesine tehlikeli bir kalıntıyla kaçacak kadar cesur olabilecek tek kişi o," diye ekledi Tripp.

"Ortadan kayboldu. Henüz bir iz yok ama onu arayan adamlarım var. Dain'den sabah haberlerini almam lazım.

herhangi bir haber. Onlara bayram sırasında etrafa sormalarını söyledim. Belki şansımız yaver gitmiştir ve ellerinde bazı ipuçları vardır." Peter kısaca başını salladı ve sonra kulübeden dışarı çıktı.

Kendimi tamamen işe yaramaz hissediyordum. Sevdiğim adamlar için bir yüküm. Daha da kötüsü, saatli bir bombaydım ve ne zaman patlayacağımı kimse bilmiyordu. İlk eğilimim kaçmak oldu. Seslerin ne zaman geri döneceğini ya da kontrolümü tekrar ne zaman kaybedeceğimi kestiremiyordum. Onlardan birine zarar verirsem kendimi asla affetmezdim. Kendi peri masalımın gün batımına doğru öylece gidebileceğime inanacak kadar aptaldım. Hayır, geçmiş yaşamımda yaptığım bazı yanlışlar yüzünden kozmik bir bok listesindeydim ve şimdi acı dolu bir yaşam sürmem gerekiyordu. Yapabileceğim en sevgi dolu şey çekip gitmek olurdu. Kemik perisinin laneti bitene kadar bir topun içine kıvrılmalıyım ve o da kefareti olarak benim canımı almalıydı. Belki de bu hepimiz için bir merhametti.

"Tripp'in sesi sertçe kesildi ve beni içimdeki şeytanlardan çekip çıkardı. "Ne düşündüğünü biliyorum ve artık durman gerekiyor." Beni yataktan çekti ve odanın ortasında ayakta bıraktı. Yatağın altından bir paket çıkardı ve daha önce hiç görmediğim yeni kıyafetleri ortaya çıkarmak için açtı.

"Bunu birlikte yapacağız, çünkü bunu yapmaya karar verdik. Biz birbirimize aitiz. Bunu resmileştirmemiş olabiliriz ama ruhlarımız birbirine bağlı. Birimizin başına gelen, hepimizin başına gelir." Kıyafetleri çıkardı ve beni giydirmeye başladı; dar siyah bir pantolon, ona uygun bir tunik üst giydi ve hepsini deri bir korse ve diz boyu çizmelerle birleştirdi. Son bir kez yatağın altına uzandı ve Gage'in kılıcını çıkardı. Benim kılıcımı. Baldric'i başımın üzerine yerleştirdi ve yerine oturttu.

"Özür dilerim, Tripp. Sadece hiçbirinizi incitmek istemiyorum."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum. Şimdi senin olduğunu bildiğim savaşçı olma zamanı. Benim için savaşmanı istiyorum, bizim için savaşmanı. Bunu yan yana çözeceğiz." Beni sıkıca öptü ve beslediğim şüphe kaybolmaya başladı. Tripp haklıydı. Bana tamamen yabancı olabilirdi ama aşk böyle bir şeydi işte.

Peter arkasında uzun boylu bir Fae ile döndü. "Gwen, bu Dain. O benim yeni generalim, Varolmayan Ülke Muhafızları'nın lideri. Hayatım pahasına güvenilebileceğim birkaç Fae'den biri. Sanırım sen de katılacaksın." Peter hızlıca tanıştırdı ve benim de ağzım açık kaldı.

"Sen! Seni tanıyorum. Bana ve kız kardeşime yardım ettin. Bizi o uçaktan kurtardınız. Daha önce hiç şansım olmamıştı ama... teşekkür ederim," dedim.

"Leydim, sizi hayatta ve iyi görmek güzel," dedi saygıyla eğilirken.

"Ve... Ne haberlerin var? Arion'dan haber var mı?" Eben havladı.

Değişken öfkesi küçük buluşmamızı kısa kesti.

"Kesin bir şey yok. Adanın her yerinden görüldüklerine dair fısıltılar geliyor. Tüm ipuçlarını takip etmek biraz zaman alacak," diye rapor verdi Dain.

"Onunla ilgili söylentiler yayılıyor. Varolmayan Ülke'nin her gölgeli köşesinde saklanan bir hayalete dönüştü," diye kabul etti Peter.

"Siktir, yani elimizde hiçbir şey yok." Eben pencereye doğru yürüdü ve okyanusa bakarken sinirli bir iç geçirdi.

"Ayrılalım. Bu şekilde daha fazla yol kat edebiliriz," diye teklif etti Ryder, sanki harekete geçmek için can atıyormuş gibi ellerini sıkarak.

"Pan, dün geceki şenliklerden sonra geride kalan bazı Fae'ler var. Bugün sizinle görüşmek istiyorlar."

"Onlara Pan'ın müsait olmadığını söyle. Arion'un izini bulup Osakren'i almalıyız. Bu bir numaralı öncelik. Gwen'in zamanı tükeniyor," diye cevap verdi Ryder.

Peter, "Bu odanın dışında kimseye Gwen'in durumundan bahsetmemizin akıllıca olacağını sanmıyorum," dedi.

"Gwen artık senin küçük kirli sırrın mı? Varolmayan Ülke'nin liderinin kusurlu bir eşi olduğunu kimsenin öğrenmesine izin veremez misin?" Eben hırladı. Peter anında Eben'in suratına vahşi bir hırıltıyla karşılık verdi.

"Bunun peşini bırakacağım çünkü sağlıklı düşünemediğini biliyorum. Ama sakın bir daha ona olan sadakatimi sorgulamaya kalkma, yoksa boğazını keserim."

"Yeter! Peter haklı." Sözünü kestim. "Bunu kimsenin bilmesini istemiyorum. Peter burada kalmalı. İhtiyacımız olan son şey Fae'lerin Peter'a sırt çevirmesi. Böyle bir şey olursa Varolmayan Ülke hepimiz için oldukça düşmanca bir hal alır. Geri kalanımız gidip Osakren'i arayabilir."

"Gerçek bir kraliçe gibi konuştun," dedi Tripp.

"Son bir şey daha Pan," diye ekledi Dain. "Amara ve heyeti bu sabah geldi. Kendisi..." Sanki benim yanımda raporuna devam edip etmemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi gözlerini bana dikti.

"Söyleyeceğin her şeyi Gwen'in önünde de söyleyebilirsin. O her konuda benim dengimdir," diye yanıtladı Peter onun dile getirilmemiş sorusunu.

"Kayıp Çocuklar Kraliçesi ile özel bir görüşme talep ediyor. Sanırım sizi kastediyor?"

Amara'dan bahsedilince kalbim yerinden fırladı. Onun gücünü, rehberliğini ve dostluğunu özlemiştim. Tüm kusurlarımla birlikte beni gerçekten görebildiğini ve hala potansiyelimi görebildiğini hissediyordum. Onu görmek ve Tapınak Dağı'nın altında olan biten her şeyi anlatmak için sabırsızlanıyordum. Inalto için ona teşekkür ettim. Hepimizi kurtarmıştı.

"Böyle bir büyüden yararlanmanın bir bedeli vardır." Onun uyarı sözleri zihnimin bir köşesinde yer kaplıyordu ve şimdi de beni rahatsız ediyordu. Bu bedelin ne olduğundan bahsetmemişti. Çocuklara bundan bahsetmemiştim ve içim cız etti. Onlardan sakladığım bir şey daha vardı. Kasıtlı değildi, en azından ilk başta öyle değildi. Sadece konu açılmamıştı ve görünüşe göre o geceyi fark ettiğimden daha fazla bastırıyordum. Şimdi sadece bir korkaktım. Çocukların karşısına başka bir sırla çıkmak istemiyordum, özellikle de Eben'in. İçimden bir ses sırların en kötü zamanda ortaya çıktığını söylüyordu. Dün gece bunun en iyi örneğiydi ama onlara söylemeye bir türlü cesaret edemiyordum.

"Evet. Nerede o? Hemen onunla buluşacağım." Arkadaşımı tekrar görme fikriyle ruh halim anında aydınlandı.

"Gwen, bebeğim, Osakren'i bulmak zorundayız. Eminim Amara anlayışla karşılayacaktır. Her şeyi yoluna koyduktan sonra onunla görüşmek için zamanın olacak," dedi Eben.

Dain kararlıydı: "Acil olduğunu söylüyor."

"Ya bir şeyler biliyorsa?" Eben'in haklı olduğunu bilsem de onunla görüşmek için zaman ayırmamı haklı çıkarmaya çalıştım. Zaman şu anda sahip olmadığım bir lükstü.

Peter, "Onunla buluşup bir şey bilip bilmediğini öğreneceğim," diye teklif etti. "Sen Kayıp Çocuklarla git. Sana göz kulak olmak için en uygun kişiler onlar. Gwen'i etkisiz hale getirmek için büyüüne ihtiyaç duyma ihtimaline karşı Lill'i de yanına al." Peter gözlerindeki acılı bakışı saklamaya çalıştı ama maskesini sıkıca yerine oturtmadan önce bir anlığına yakaladım.

Tripp başıyla onayladı. "Karar verildi o zaman. Arion'un yerini tespit ettikten sonra Lill'e güncellemeleri göndereceğiz."

Günün büyük bir kısmını Dain'in Arion'la ilgili bulduğu her ipucunu araştırarak geçirdik. Her biri çıkmaz sokaktı. Adam ortadan kaybolmuştu ve ben Varolmayan Ülke'yi tamamen terk etmiş olabileceği konusunda endişelenmeye başlamıştım. Tüm evrende ona dair ipuçları aramak için boşa kürek çekecek zamanımız yoktu. Onu bulsak bile Osakren'in onda olduğunun garantisi yoktu. Aradıkça düşüncelerim daha da olumsuzla dönüyordu.

"Neşelen, Hen." Ryder büyük kolunu omuzlarıma doladı. "Onu bulacağız. Onu ele geçirdiğimizde hadım etmene bile izin vereceğim. O şerefsiz daha azını hak etmiyor." Onun bu tuhaf planına güldüm ama sonra kendimi dizginlemeye çalıştım. Ryder'ın taşaklarını vücudundan ayıramam için Arion'u teklif edeceğinden bir an bile şüphe etmedim ve kafamda canlanan görüntü yüzünden midem bulandı.

"Teşekkürler, Ry. Bu bir erkeğin bana sunduğu en tatlı hediye olabilir ama sanırım pas geçeceğim."

"Mmmm, çok yakın. Büyüyü çağır, çok geç olmadan onu indir!" Olduğum yerde durdum, Ryder'ın kucğından çekildim ve aramıza mesafe koydum. Eğer ses geri döndüyse, kontrolü ele geçirmeden önce ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum.

"Beni rahat bırak!" O sese seslendim. Kemik perisinin beni duyup duymadığından emin değildim ama çaresizlik hissi o anda her şeyin makul görünmesini sağlıyordu.

"Haklı olduğumu biliyorsun. Aşk seni daha önce de aldattı. Yine öyle olacak. Aşk seni kıracak."

"Kesin şunu! Beni rahat bırak!" Şimdi yalvarıyordum, umutsuzca bilincime tutunmaya çalışıyordum. Çocuklarımin hayatı buna bağlıydı.

"Gwen, bebeğim, sorun ne?" Eben yanımdaydı, eliyle saçlarıminı okşuyordu.

"Benden uzak dur! Sana zarar vermek istemiyorum," diye bağırdım, onu kendimden uzaklaştırırken gözlerimde yaşlar oluşuyordu. Sert gövdesini zorlukla hareket ettirdim ve bir sonraki anda beni kucğına çekmeye çalışıyordu.

"*Aşk bir seraptır. Bir daha aldanma.*" Ses kafamın içinde gürleyerek diğer tüm sesleri bastırdı. Etrafımdaki dünya soldu ve çayırdaki sahne beni alternatif bir gerçekliğe çekmeye çalışırken görüşüm iki katına çıktı. Uzuvarım ağırlaştı ve kendi istekleriyle hareket etmeye başladılar. Kahretsin, bunun olmasına izin veremezdim! Elim Eben'in kemerine gitti ve o daha kontrolün bende olmadığını fark etmeden bıçaklarından birini elime geçirdim. İmgelem beni ele geçirdi ve yine aynı güzel çayırdaki duruyor, kadının adamı yere sermesini izliyordum.

Hayır! Böyle bir şey olamaz! Beni çevreleyen görünmez duvarı ittim. Çatladığını hissedene ve önümdeki görüntü, etrafımı yeniden algılayabilmeme yetecek kadar gerilemeye başlayana kadar tüm gücümle ittim. Eben beni kendisine yakın tutuyordu, kollarım boynuna dolanmıştı, bıçak sırtına saplanmaya hazırdı.

"Beni kontrol edemezsin," diye geveledim kelimeleri sıkılmış dişlerimin arasından. Tüm enerjimi odakladım ve elimdeki bıçağı saptırmayı başararak koluma batırdım ve Eben'i son anda kurtardım. Dünya bana hızla geri geldi. Acı, sesin tüm izlerini zihnimden sildi. Çığlık atmaya başladığımda Eben geri çekildi, bıçak koluma sağlam bir şekilde saplanmıştı.

"Vay anasını! Gwen, bebeğim! İyi misin?"

"Benden uzak dur! Lütfen!" Yüzümden koca koca gözyaşları akarken kolumu göğsüme bastırdım. Acı çok büyüktü ama gözyaşlarım Eben içindi. Neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Neredeyse onu öldürüyordum. Acıdan zevk alıyordum. Ayakta kalmamı sağlıyordu.

"Gwen"-Tripp bana yaklaşırken sanki vahşi bir hayvanmışım gibi ellerini kaldırdı-"koluna bakmama izin ver. İyi misin? Bizimle misin?"

"Evet, buradayım." Başımın onu onayladım.

"O bıçağı çıkarmama ve Lill'in seni iyileştirmesine izin verir misin?" diye sordu, kırıdamadan onayımı bekliyordu. Etrafımdaki çocuklara baktım. Ryder'ın koyu çivit rengi gözlerini panik kaplamıştı. Eben hâlâ nefes nefeseydi. Onu neredeyse öldürdüğüm gerçeğini sindirmeye çalıştığını söyleyebilirdim.

Vücudumun envanterini çıkardım. Ses tekrar uykuya dalmış ve büyüünün tanıdık sancıları geri çekilmişti. Konuşmaktan korkarak Tripp'e başımı salladım, çünkü sesimdeki dehşeti engelleyebileceğimden emin değildim. Tripp'in iri elleri yaralı kolumu nazikçe bedenimden uzaklaştırdı. Acı dirseğimden yukarı fırlarken irkildim, sanki kolumu içten içe yakan bir ateş gibiydi.

"Bana bak, Gwen. Gözlerime odaklan." Tripp'in sözleri yumuşak ve sakinleştiriciydi, tam da akıl sağlığımı bir arada tutmak için ihtiyacım olan şeydi. Onun güzel, yosun yeşili gözlerine odaklandım. Bana geri yansıyan sevgiye odaklandım. Bir sonraki anda çılgılık atıyordum. Kolumdan sökülen bıçağın acısı o kadar büyüktü ki görüşüm bembeyaz oldu. Gözlerim yaşlarla dolarken Lill bir parıltıdan başka bir şey değildi. Tripp'in elleri yüzümü kavradı ve beni kendisine doğru çekti. "Tamamdır. Derin bir nefes al. Bırak peri tozu sihrini göstereyim." Nefesimi içime çektim, acı azalıyordu. Sonunda katlanılabilir hale geldiğinde, risk alarak koluma bir göz attım. Kanla kaplıydı ama bıçağın sadece birkaç dakika önce olduğu yerde pembe bir deri büzüşmesinden başka bir şey yoktu.

"Kahretsin! Hen, buraya gel." Ryder Tripp'i omuzlayarak yoldan çekti ve beni kollarına aldı. "Böyle olduğu için çok üzgünüm."

"Özür dileyen ben olmalıydım. Eben, çok özür dilerim."

"Hayatımı kurtardın," diye nefes aldı. "Kemik perisinin içine ne tür bir kara büyü koyduğunu bilmiyorum ama güçlü kaldın. Onunla savaştın ve beni kurtardın." Eben sağlam kolumdan tutarak beni Ryder'ın yanından çekti ve bir ayı gibi sarıldı. "Seni o kadar çok seviyorum ki." Beni göğsüne bastırırken başımın tepesini öptü.

"Sanırım acı kilit nokta. Bıçağı koluma sapladığımda görüşüm açıldı ve büyü geri çekildi. Belki Osakren'i ele geçirene kadar bize biraz zaman kazandırabilir," dedim umutla. Kayıp Çocuklara beni zapt etmeleri için yalvarmadan önce son bir çabaydı bu.

"Kendinize zarar vermenizden yana olduğumu söyleyemem. Bundan mümkün olduğunca kaçınmaya çalışalım. Ama ilerlemeye devam etmeliyiz. Seçeneklerimiz tükeniyor. Bence bir şansımızı deneyip Denizkızı Lagünü'ne gitmeliyiz," diye öneride bulundu Eben, başarısız arayışımız için yeni bir yön önererek.

"Deniz kızları Pan olmadan bize bir bok vermezler. Yumuşak davrandıkları tek kişi o," diye karşı çıktı Ryder.

"Doğru değil. Tripp'i çalmaya çalıştıkları zamanı hatırlıyor musun? Sanırım yıllardır onu izliyorlardı."

Tripp biraz kıkırdadı. "Beni baştan çıkarmaya değil, boğmaya çalıştıklarından oldukça eminim. Eğer Pan olmasaydı, kemiklerim mağaralarını süslüyor olurdu."

"Denemeye değer. Deniz, Varolmayan Ülke'nin tüm sırlarını taşır. Eğer Arion hâlâ adadaysa, nerede olduğunu bilirler," diye zorladı Eben.

"Ya da denerken ölebiliriz," diye belirtti Ryder.

"Eğer Arion'u yakında bulamazsak şu anda yürüyen ölü bir kadını, o yüzden gidelim derim. Denizkızı tarafından öldürölmek kulağa kemik perisinin gazabıyla yüzleşmek kadar kötü gelmiyor." Bütün çocuklar bana ters ters baktı. "Tamam, anladım. Ölüm şakaları berbattır. Sanırım ailemin hastalıklı bir mizah anlayışı var."

Tripp içini çekti, "Pekâlâ, bir deneyelim. Ama iyi oynamaya istekli olmadıklarına dair ilk işarete gidiyoruz. Anlaşıldı mı?"

CHAPTER X

A MERMAID NEVER FORGETS

-GWEN-

T en son Denizkızı Lagünü'ne gittiğimde cennet gibi bir yerdi - cennete girmek gibi. Bu sefer beni bekleyen manzara bu değildi.

Koku, işlerin yolunda gitmediğine dair ilk uyarıydı. Ölümün kokusu biz daha oraya varmadan bizi vurmuştu. Ormandan çıkıp kendimizi sahilde bulmadan önce hepimiz birbirimize bilmiş bilmiş bakmış ve silahlarımızı çekmiştik. El değmemiş sular çekilmiş, geriye kumu kaplayan geniş bir ölü balık alanı kalmıştı. Lill mavi renkte parlamaya başladı, konuşurken tatlı melodik çanları neredeyse melankolik bir ses çıkarıyordu.

Tripp, "Lill denizkızlarının yas tuttuğunu söylüyor," diyerek onun sözlerini benim için yorumladı.

"Yas mı? Ne için?" Etrafımızı saran ölüm karşısında utanarak sordum.

"Denizkızları deniz tanrıçalarıdır. Peter nasıl karaya bağlıysa, onlar da suya bağlıdır. Bir şey olmuş olmalı. A Denizkızı ölmüş olmalı," diye açıkladı Tripp.

"Onların ölümsüz olduğunu sanıyordum?" Ryder sorguladı.

"Bir sonraki hayata geçmeyi seçmedikleri ya da öldürülmedikleri sürece öyleler. Lagüne bakılırsa bu kasıtlı bir ölüm değil." Tripp kılıcını kınına sokarak ıssız sahili taradı ve herhangi bir yaşam belirtisi aradı.

"Bu büyük bir olay. Pan'ın bunu bilmesi gerekiyor." Sahil boyunca mağaraya doğru yürürken Eben'in yüzü kasvetliydi.

"Bir denizkızını ne öldürebilir?" Omurgamda bir ürperti hissederek sordum. Her şey parçalanıyor gibiydi. Tüm bunların aynı anda olması bir tesadüf olabilir miydi?

"Sadece iğrenç bir şey. Güçlü büyü olan bir şey. Ne olduğunu anlamalı ve Pan'a haber göndermeliyiz." Tripp bizi mağaraya götürdü, mağaraya vardığımızda kıyafetlerini çıkardı. Onu görünce yanaklarım kızardı ve Peter'la geçirdiğim ilk günlerin anıları gözümün önüne geldi. Neyim vardı benim? Ortam kasvetliydi ama yine de mağarada Kayıp Çocuklarımla sevişmeyi düşündükçe içimde bir ıslaklık hissettim.

"Denizkızı mağaralarına gitmeliyiz. Lill, biraz toza ihtiyacımız var," diye emretti Tripp. Ben de Eben ve Ryder'la birlikte kıyafetlerimi çıkararak aynı yolu izledim.

"Hen, gömleğimi giy. Çıplak olursan konsantre olabilmemin imkânı yok. Gömleğimle bile muhtemelen aletimi denizkızlarından saklamak zorunda kalacağım." Ryder gömleğini bana doğru fırlattı ve ben de kokusunu derin bir nefesle içime çektim.

"Peki, bu nasıl adil olur? Üçünüze de çıplak bakmak zorundayım," diye karşılık verdim ona, yüzümdeki gülümsemeyi gizlemeye çalışarak. Belli ki gülümsemek için uygun bir zaman değildi.

Eben arkamdan, "Merak etme, sonra telafi ederiz," diye homurdandı ve ben sıçradım.

"Gwen, tanrıçam, çocukların dikkatini dağıtmayı bırak." Tripp bana göz kırptı. "Buraya gel ve biraz peri tozu al."

"Peri tozu ne için?"

"Yapmanıza izin verdiği tek şey uçmak değil. Aynı zamanda su altında nefes almanızı da sağlıyor ve denizkızı mağaralarına ulaşmak için biraz yüzmemiz gerekiyor." Tripp yüzüme peri tozu üfleyerek beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Küçük parçacıklar burnumu gıdıkladı ve boğazımı kaplayarak beni tüm çocukları güldüren bir hapşırma krizine soktu.

"Siktir, Tripp! Beni uyarabilirdin! Sinüslerim asla eskisi gibi olmayacak!"

"Hayatımda bundan daha tatlı bir ses duyduğumu sanmıyorum," diye kıkırdadı Tripp, beni kendine çekip alınımdan öperken sanki bu onu affetmemi sağlayacakmış gibi.

"Yakın dur, Hen. Deniz kızları ölümcül olabilir ve özellikle kadınları sevmezler," diye uyardı Ryder.

"Tanrım, Ry, gerçekten harika bir resim çiziyorsun," diye karşılık verdim.

"O haklı. Tehlikeliler ama onlara saygı gösterdiğiniz sürece sorun yaşamazsınız," diye ekledi Tripp.

"İtaatkâr küçük bir şey olabilirsin, değil mi Gwen?" Eben bana sırtarak müstehcen imalarda bulundu. Ben de ona küstah bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı. Arsız piç.

"Tüm çekingenliğimizi yitirmeden ve lanet olası mağarada bir seks partisi yapmadan önce harekete geçelim." Tripp hepimizi dizginleyerek göreve tekrar odaklanmamızı sağladı.

Peri tozuyla yüzmek hayal ettiğim kadar kaygısız değildi. Nefesimi tutacağımı ve başka bir nefes almaya ihtiyaç duymayacağımı varsaymıştım. Neredeyse bayılana kadar nefesimi tuttum, peri tozunun benim için işe yaramayacağını ve aptalca bir su altı mağarasında boğulacağımı biliyordum. Ryder mücadele ettiğimi fark ettiğinde, bana suyun içinde gerçekten nefes aldığını gösterdi. Suyu ciğerlerime çekmek tüm içgüdülerime ters düşüyordu ama daha fazla tutamadığımda suyu içime çektim ve derin bir nefes almış gibi hissettim. Serin su ciğerlerime doldu, sanki berrak, temiz bir havayı içime çekiyormuşum gibi. Bana nasıl çalıştığını anlatmadıkları için çocuklara lanet ettim.

İlk panik yatıştığında ve boğulmayacağımı anladığımda, mağarayı çevreleyen güzelliğin tadını çıkarabilirdim. Duvarlar zifiri karanlık yerine biyoluminesan yosunlarla aydınlatılmış, doygun maviler, morlar ve yeşillerle parlıyordu. Floresan deniz yosunları alt akıntıda dalgalanıyor ve renkli balıklar sürüler halinde yüzüyor, mağara sisteminin derinliklerine indikçe etrafımızda dönüyorlardı. Sonsuza kadar yüzecekmişiz gibi geldi; çocuklar önden gidiyordu.

Ne beklediğimden emin değildim ama kesinlikle ayak bileğimi saran uzun, buz gibi parmaklar değildi. Bir sonraki anda, vücudumun uzaydaki tüm hissini kaybetmiştim. Sanki bir dalga beni yakalamıştı ve kış üstü yuvarlanıyordum.

Çaydanlığın üzerinde, kalın bir baloncuk örtüsüyle görüşüm engellenmişti.

Çocukları hiçbir yerde göremiyordum. Değişmeyen tek şey beni sıkıca kavrayan eldi. Yüzeye çıktığımızda dünya nihayet dönerek durdu. "Nefes al," diye tısladı hastalıklı ve tatlı bir ses kulağıma. Soğuk eller beni arkamdaki katı bedene sabitledi, biri boğazımı sararken diğer i bileklerimi bir arada tuttu. Kollar beni sıkıca sardı ve bir öksürükle ağzımdan ve burnumdan akan deniz suyu okyanusa karışırken peri tozlarıyla parıldıadı. O ilk nefesi içime çekmek neredeyse acı vericiydi. Boğazım tuzlu su yüzünden acımıştı ve garip bir şekilde hava bana yabancı geliyordu. Kafam tamamen karışmıştı ve yönümü bulmam biraz zaman aldı. Mağaraya çok benzeyen bir yeraltı mağarasındaydım. Kayadan tavan başımın üzerinde yükseliyor, sayısız kristal sarkıt karanlıkta parlıyor ve yıldızlı bir gökyüzünün altında olduğum yanılısamasını veriyordu.

Önümüzdeki su dalgalandı ve sonra çocuklarım yüzeye ıktı. Artık onları takip etmediğimi, potansiyel bir tehdidin kollarında olduğumu fark ettiklerinde yüzleri şok olmuş ifadelere dnşti.

"Kayıp ocuklar'ın yanlarında hediye getirmeleri çok nazik bir davranış. Ne kadar dşnceliler," diye konuştu arkamdaki ses. Kesinlikle bir kadındı ve sesi mağara duvarlarında yankılanırken bir an kadar tatlıydı.

"Başsağlığı dilemeye geldik," diye yavaşça konuştu Tripp, ses tonundan panik duygusunu uzak tutarak.

"Bu sözler anlamsız. Hiçbir şey başaramazlar. Ama göze göz, dengenin yeniden kurulmasına yardımcı olabilir," diye tısladı, buz gibi parmaklarının yerini alan bir bıçağın keskin kenarını hissetmeden önce eli bir anlığına boğazımdan kaybıldı.

Tripp'in kolu tam zamanında fırlayarak öfkeli görünen Eben'in bize doğru ilerlemesini engelledi. Ona lmcl bir bakış fırlattı, bakışı tek başına herhangi bir kelimenin ifade edebileceğinden çok daha fazlasını ifade ediyordu. "Size göze göz teklif etmekten mutluluk duyarız. Bu yüzden buradayız. Ama izin verin sorumlu kişi i bulmanıza yardım edelim. O masum bir kızıdan başka bir şey değil."

"Adira, kı zı bana getir. O masum değil, daha fazlası," diye seslendi otoriter bir ses. Bıçak düşerken beni tutan güçlü eller gevşedi. Suyun içinde iki büklüm oldum ve sonunda beni esir alan kişi i görebildim. Denizkızının yüzü o kadar güzeldi ki gerçek gibi görünmüyordu. Saçları koyu maviydi, neredeyse siyah, solgun yüzünün etrafında kalın, ıslak dalgalar halinde sarkıyordu. Gözleri mağaranın sessiz ışığında turkuaz rengine parlıyordu. Onun mavi

renklendirilmiş dudaklar sert bir çizgi halinde birbirine bastırılmıştı. Bunlar masalarda okuduğunuz uysal deniz kızları değildi. Öldürücüydü.

Eli tekrar bileğime dolandı ve beni mağaranın içine doğru çekerek sonunda kendimi yukarı çekebildiğim sığ bir kaya rafına getirdi. Mağara, merkezi bir havuzun etrafında dönen farklı boyutlarda havuzlarla doluydu. Deniz kızlarının hepsi etrafımda toplanmış, uhrevi gözlerini bana dikmişlerdi.

Bir anda ayrıldılar ve küçük bir taş kütesinin üzerine tünemiş bir deniz kızına yol verdiler. O da diğerleri kadar güzeldi ama ondan yayılan bir otorite aurası vardı. Hepsi genç görünüyordu ama onun adaçayı yeşili gözlerinden çok yaşlı olduğu anlaşılıyordu. Bu mağaralardan canlı çıkıp çıkmayacağımıza karar verecek olan deniz kızı buydu. "Kız kardeşleriniz için Kayıp Çocukları getirin. Onları görünce ziyafet çekerek kederleri hafifleyecek," dedi ve kıskançlığım hepimizi öldürmeden önce dilimi ısırarak zorunda kaldım.

"Gel kızım, sana bir bakayım," sesi bal gibi tatlıydı ve beni kendine çekiyordu. Varolmayan Ülke'deki güzel şeyler her zaman göründükleri gibi değildir ve o bir başyapıttı. Onunla ilgili her şey sizi baştan çıkararak tuzağına düşürüyordu. Parlak turuncu saçları iri göğüslerinin üzerinde kıvrılıyordu. Yüksek elmacık kemikleri, dolgun dudakları ve rengârenk kuyruğu önünde uzanıyordu. Ayağa kalktım, tüm ağırlığımı bacaklarıma verdiğimde bacaklarım titredi ve ileriye doğru dikkatli bir adım attım.

Gözlerini kapattı ve tuzlu havayı derin bir nefesle içine çekti. "Evet, İlahi olanın büyüünün kokusunu alabiliyorum. Bu kız işaretlenmiş. Tanrısal'ın gözdesi. Emin olmak için ağır bir yük."

"Ben kayırılmadım. Tanrısal'dan hiçbir zaman lütuf görmedim."

"İltimas görmek, hediyelere boğulmak anlamına gelmez.

Sana hediye ettiği erkekler oldukça iyi." Gözlerim kayıp çocuklarıma kaydı. Benden çok uzakta olmayan bir havuzda durmuş, deniz kızları etraflarında yüzerken kendilerini kucaklıyorlardı. Ona verecek bir cevabım yoktu. O haklıydı. Oğullarım şimdiye kadar aldığım en büyük hediye idi. "Benim adım Elordis, Deniz kızlarının Kraliçe Anası. Ya siz?"

"Ben Gwen, Kayıp Çocuklar Kraliçesi." Gerçekte ne söylediğimi düşünmeye fırsat bulamadan başlığım ağzımdan kaçtı, kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda kendimi aptal gibi hissettim. Yanıt olarak kaşlarını kaldırdı. İlgisini çekmişim ve içimden bir ses bunun pek sık olmayan bir şey olduğunu söylüyordu.

"Saygılarımızı sunmak için geldik. Bize neler olduğunu anlatabilir misiniz?" Konuşmayı tersine çevirdim. Onun kehanet saçmalıklarından bıkmıştım. Onun

Görünüşe göre üzerinde hiçbir kontrolüm olmayan bir kaderle ilgili delik deşik yorumlar mevcut koşullarımda bana hiç yardımcı olamazdı.

"Evimize hoş geldiniz, Kayıp Çocuklar Kraliçesi. Varlığınız bizi çok onurlandırdı. Yabancıları pek hoş karşılamayız ama ben bir istisna yapmaya hazırım. Varolmayan Ülke'nin buna bağlı olduğunu görebiliyorum. Gelin, size göstereyim." Beni tekrar öne doğru çağırdı ve bu sefer ona doğru gittim, en azından şimdilik eşit şartlarda olduğumuzdan emindim. Ortadaki havuza yaklaştığımda, gözlerim cenin pozisyonunda kıvrılmış, çiçek denizinde yüzen cansız bir denizkızına takıldı.

Yaklaştıkça, acı dolu bir ölümle öldüğü daha da belirginleşti. Vücudunu koyu morluklar kaplamıştı. Mükemmel derisinde yaralar vardı. Kuyruğunun bir bölümü kayıptı. Onu gördüğümde gözlerimin dolduğunu hissettim. Elordis yüz ifademi izlerken dilini şaklattı. Karakterimi incelerken gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu ve onun huzurunda kendimi neredeyse çıplak hissediyordum.

Zarif elini yere düşmüş kız kardeşine doğru uzattı ve saçından yanardöner bir deniz kabuğu çıkardı. "Görüyorsunuz, bir denizkızı asla unutmaz," diye başladı. "Ve biz suyun gördüğü her şeyi görürüz. Bu Alara'ydı ve bu onun son anısı. Görmek ister misin?"

"Bunu görmek beni onurlandırır." Bir an huşu hissettim. Belli ki bana kutsal bir şey teklif ediyordu. Sadece birkaç kişinin görebileceği bir şey. Yanındaki küçük bir leğeni işaret etti. Kayadaki bir çukurdan başka bir şey değildi. Kabuğu kırarak açtı ve parmaklarında parıldayan mükemmel bir inciye ortaya çıkardı. "Bak. Su sana gösterecek." İnciyi leğenin içine bıraktı ve su parıldamaya başladı. "Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"İç." Beklenti dolu gözlerle bana başını salladı. Bir an tereddüt ettim. Bu son acı hatıradan nasıl bir dehşet görecektim? Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes aldım... sadece devam et, diye düşündüm, büyüğü sudan bir avuç alıp yutarken.

Bir su altı filmi gibi bir sahne görmeyi bekliyordum ama çok daha fazlasıydı. Bilincimde sadece görüntülerin, seslerin, kokuların ve duyguların parçaları dönüp duruyordu. Sahneler gözümün önünden o kadar hızlı geçiyordu ki odaklanmakta zorlanıyordum. Karanlıktı ama sanki kendi ellerime bakıyormuşum gibi bağlı bileklerimi seçebiliyordum. Her yerde kan vardı. Acısını hissettim. Korkusu beni sardı. Kalbim göğsümde çarpıyordu. *"Bana nerede olduğunu söyle ve her şey bitsin."*

Bitti," diye yankılandı derin, zengin bir ses hafızamda. Ardından bir çığlık ve neredeyse kusmama neden olacak bir sahne geldi. Beyaz kıyafetler giymiş güzel bir adam, mücevherli bir bıçakla narin kuyruğundaki yüzgeçleri yavaşça kesiyor, süslü kıyafetlerine kan bulaşmaması için kollarını yukarı doğru itiyordu. Gözlerimi ovuşturdu, görüntü dağılana kadar başımı salladım, gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Anının verdiği acı o kadar yoğun ki, görüntü beni terk ettikten sonra bile devam etti.

"Bu... bu... korkunçtu," diye nefes verdim. "Kim o?" Göğsümde öfkenin kabardığını hissettim. Ne tür bir insan böyle bir şey yapabilirdi?

"Bu, Birinci Diyar'ın piç prensi. Dorian," diye adını sayıkladı, kelimeleri zehirle doluydu. Omurgamda bir ürperti hissettim. Sanki bu ismi zaten biliyordum. Bir şekilde hayatımın geri kalanında başıma bela olacağını biliyordum.

"Neden? Kimi arıyor?"

"Hafıza erozyona uğradı. Büyüsünün içinde sakladığı cevap. Karanlığın arkasına saklanıyor."

"Nerede olduğunu biliyor musunuz? Nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Diyarların savaşına katılmaya hevesli misin? Hazır olduğundan emin değilim. Bu haliyle ruhun lekeli. İçinde yaşayan bir parazit var." Parazit deyince tüylerim diken diken oldu. Sol kolumun tamamını kaplayan ve göğsümden karnıma doğru kıvrıla kıvrıla inen siyah damarlar kaşınıyordu.

"Ziyaretimin bir başka nedeni. Bir şeyi ya da birini bulmama yardım edebileceğinizi umuyorum. Eski bir kalıntı arıyorum, güçlü bir-"

"Osakren'in nerede olduğunu biliyorum."

"Öyle mi?" Heyecanımı gizleyemedim. "Lütfen, bana nerede olduğunu söylerseniz size minnettar olurum."

"Tesadüfe bakın ki asi bir muhafızı izliyorduk. Arion Osakren için bir takas yapmayı planlıyor. Ne aptal bir Fae. Kötülükle takas yapamazsın ve Dorian kötülüğün vücut bulmuş hali."

"Osakren'i ele geçirmem gerekiyor. Bu bir ölüm kalım meselesi."

Elordis elini önündeki havuza daldırarak durgun suyu bozdu. Girdaplar bana ulaştığında, bir görüntü seçmeye başlayabildim. Bu Arion'du, bir dereden su içiyordu, karanlık bir orman arkasından uzanıyordu. Korku midemin çukurunda karıncalandı. Buraya daha önce de gelmişim. Karanlık büyü'nün dokunaçlarını içinize sokarken, ruhunuzun derinliklerine dehşet yayarken hissettiğiniz o hastalıklı duygu, sadece belirli bir yerde hissettiğim bir şeydi.

"O Viridianwood'da," diye nefes aldım Arion'un görüntüsü kaybolurken. "Hmm, görüldüğün kadar işe yaramaz olmayabilirsin, insan kız. Evet, o

Tam da aradığı şeye sahip olan kadim kişinin burnunun dibinde saklanıyor. Kadının kendi gizlenme büyüsünü ona karşı kullanmış. Aslında oldukça dahice. Ama orada uzun süre kalmayacak. Arion kalıntıyı elinde tutarak anlaşmayı kendi lehine çevirmeye çalışıyor. Ama ona emaneti teslim etmesi için üç gün verildi, yani onu almak için vaktiniz çok az. Piç prens onu ele geçirdiğinde, sonsuza dek senin için kaybolacak. Eğer onu ele geçirirse... tüm Varolmayan Ülke yok olur."

"Dorian şimdi nerede?"

"Saklanıyor, kara büyüyle gizleniyor. Hem bu âleme ait hem de bu âlemden olmayan bir yer olan Arada'da bizi takip ediyor. Ama orada uzun süre kalmayacak. Varolmayan Ülke ele geçirilmeye hazır, Kayıp Çocuklar Kraliçesi. Osakren'i bulun ve sonra da ordunuzu düzene sokun."

Boğazımda oluşan yumruyu yuttum. Hayatın tam da iyiye gitmesi gerekirken, her şey darmadağın oluyordu. "Her şey için teşekkür ederim. Alara'nın anılarını benimle paylaştığın için de teşekkür ederim. Umarım İlâhi Olan'la birlikte huzurlu sulara yüzüyordur." Elordis başını bana doğru eğdi, hâlâ karakterimi değerlendiriyordu. Beni yetersiz mi bulmuştu?

"Sana bir hediyem var." Saçından bir deniz kabuğu çıkardı ve bana uzattı.

"Teşekkür ederim. Bu senin anılarından biri mi?"

"Bu boş bir sayfa. Anılarınız için. Sen öldüğünde, senden geriye kalan tek şey bu olacak. Onu en iyi anılarla doldurun, Kayıp Çocuklar Kraliçesi, o zaman değerli bir hayat yaşamış olacaksınız."

CHAPTER XI

PARASITE
-GWEN-

I gecenin yerini yaldızlı şafağa bırakmasını izledi. Gece yerini gündüze bırakmadan önceki o an huzurluydu. Benim yarı evime dönmüştük. denizkızlarıyla karşılaşmamızdan sonra kulübeyi bitirdik. Peter'a bulduğumuz her şeyi anlattığımız uzun bir gece olmuştu. Çocuklar Osakren'i Arion'dan çıkarma planları yaparken onları dikkatle dinledim ve gözlerim kendiliğinden kapanmaya başladığında artık sağlam bir planımız vardı. Sonunda derme çatma yatağıma yığıldım, etrafım çocuklarımla çevriliydi. Uykunun cazibesi baştan çıkarıcıydı ve kendimi onun içinde kaybetmeye can atıyordum. Ama onların rahatlatıcı varlığı bile ağır zihnimi rahatlatmaya ve arzuladığım unutkanlığa sürüklenmeme yetmedi. Bir süre uyuyup uyudum, yatağın içinde dönüp durdum, ta ki daha fazla dayanamayana kadar. Kendime biraz zaman ayırmam gerekiyordu ve şafak beni çağırıyordu.

Uçurumun kenarında oturuyordum. Bacaklarım, aşağıdaki dalgalı denize beş yüz metre kadar inen uçurumun ağzından sarkıyordu. Dalgalar beni çağırıyor gibiydi, her şeyin karşısında huzurlu bir alternatif. Mükemmel bir metafor olduğu gözümünden kaçmamıştı. Peri masalı hayatım tehlikeli bir şekilde

Uçurumun kenarındaydım ve uçuruma tutunarak tepeye tırmanmaya çalışmanın daha zor bir yol olacağını biliyordum. Bugün zor bir gün olacaktı. Arion'u avlamak gibi tehlikeli bir görevi üstlenmeden önce Mic'e veda etmem gerekiyordu. Onu bensiz yepyeni bir diyara göndermeliydim.

Beni gerçekten tanıyan tek kişiyi kaybediyordum. Tüm geçmişimi, tüm sırlarımı. Kendimi içinde bulduğum bu berbat durum hakkında konuşabileceğim tek kişiyi. İkisi aynı odada kalmaktansa birbirini öldürmeyi tercih eden beş erkekle bir ilişki sürdürmeye çalışıyor, bir yandan da peri lanetinden ölmemeye çalışıyordum.

Bu da yetmezmiş gibi, nasıl kurtulacağımı bilmediğim parazit bir büyü yüzünden erkek arkadaşlarımı öldürmekten bir şekilde kaçınmam gerekiyordu. Gwendolyn Mary Darling Carlisle'ın hayatında sıradan bir gün. Çok yorgundum ve yine de uyku beni ele geçirdi. Arkamdaki evde uyuyan dört muhteşem adamla kucaklaşıp huzurlu bir unutuşa dalamadığım için kendime lanet ediyordum. Zihnim kararsız bir kaltaktı ve yapabildiğim en iyi şey sorunlarım üzerine boş yere düşünmektir.

"Şafağı selamlıyor musun, tanrıçam?" Tripp'in sesi beni hayallerimden kopardı. Döndüm ve bir anlığına onun ihtişamının tadını çıkardım. Gergin kasları uykunun etkisinden sıyrılmış, pantolonu kalçalarına kadar inmişti. Sabah ışığı altın ışınlarıyla vücudunu yaldızlıyordu.

"Uyuyamadım."

"Ryder'dı, değil mi? Sana kendi kişisel oyuncak ayısı gibi davranıyor. Ona bu saçmalığı kesmesini söylemeliyim."

Bu sıradan konuşmaya güldüm. Tek sorunumun sevgililerimden birinin sarılma konusunda aşırı hevesli olması olmasını çok isterdim. "Hayır... Ben Mic." Uçurumun kenarında yanıma oturdu ve destekleyici bir kolla beni sardı.

"Bugün o gün. Veda etmeye hazır değil misin?"

"Hayır. Ona veda etmeye hiç hazır olmadım. Bu yüzden kendimi Varolmayan Ülke'de buldum, çünkü onun gitmesine izin veremedim."

"Biliyorsun, onsuz da kendi başına bir birey olabilecek kadar güçlüsün." "Bu biraz sert oldu," dedim, sözlerine sinirlenerek.

"Olmaları gerekmiyor. Kendini hiç bu kadar net görmedin. Keşke sana sahip olduğun tüm güzelliği gösterebilseydim. Sadece fiziksel değil, ruhunu da. Bir kız kardeş, bir sevgili olmak, bunlar seni tanımlamıyor, sadece olduğun mükemmelliği tamamlıyor."

Güzel sözleri karşısında ofladım. "Kimse mükemmel değildir, Tripp."

"Bana göre öylesin."

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?"

Bir tutam saçını kulağımın arkasına itti, yosun yeşili gözleri beni delip geçti. "Sanırım bir fikrim var. Belki seni ne kadar sevdiğimin bir kısmı, ama yine de çok fazla." Bana sırtıttı ve ben de omzunu ittim. Sanırım çektiğim onca acı bir şekilde bu adamlar için yeterli bir ödeme olmuştu ve bütün olmak için tam da ihtiyacım olan şey onlardı. Sonunda kendime inanmak için.

"Hadi, kız kardeşini uygun bir şekilde uğurlayalım."

Hazırlanmam zaman aldı. Zamanın yavaşlamasını ve beni hazır olduğumdan emin olmadığım bir vedadan geciktirmesini umarak ayaklarımı sürüyordum. Tüm bu ertelemelerim beni kışkırmadan ısırdı, çünkü neredeyse öğlen olmuştu ve ben hala hazır değildim.

Lucius'un uyarısı zihnimde yandı, *"Öğleyi bir dakika bile geçmesin, yoksa sensiz giderler."* Eğer canavarlar ben veda etmeye fırsat bulamadan kız kardeşimi alırlarsa, ne zaman ne de mekân onları gazabımdan kurtarabilirdi.

Kampta hızlıca bir mola verdik. Atlası Peter'ın evinde saklamıştım ve Nico'yla yaptığım pazarlığı yerine getirmem gerekiyordu. Mic'e yardım etmişti ve bunun karşılığını ona asla ödeyemeyecektim ama atlası geri vererek başlayabilirdim. Çocuklar beni beklerken Peter'ın kapısından içeri daldım. Odanın boş olmadığını fark ettiğimde kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

"Aman Tanrım, Amara! Beni şok ettin. Seni burada beklemiyordum," diye nefes aldım göğsümü tutarak. Amara oturduğu sandalyeden zarifçe kalktı, yüzünde sıcak, anaç bir gülümseme vardı.

"Seni tekrar görmek çok güzel, sevgili çocuğum." Ellerimi tuttu, beni kucaklamak için kendine çekmeden önce kısa bir süre sıktı.

"Sizi görmek de güzel. Seninle görüşmek istiyordum. Sadece çok meşguldüm. Çok fazla şey oluyor."

"Biliyorum ama konuşmamız gerek. Daha fazla bekleyemez," dedi kararlılıkla.

"Şu anda kız kardeşimi göndermem gerekiyor ama döner dönmez arayı kapatabiliriz."

"Onu Hiraeth'e getirmek için art niyetleri olduğunu biliyorsun."

"Hiraeth mi? Sen neden bahsediyorsun? Anlamıyorum."

"Hiraeth, canavarların ülkesi, 2. Diyar. Onu oraya götürüyorlar çünkü Varolmayan Ülke artık güvenli değil. Denge bozuldu."

"Mic iyileşmek için 2. Diyar'a gidiyor."

"Bu gerçeğin sadece bir kısmı."

"Eğer Varolmayan Ülke güvenli değilse, o zaman gitmesi için bir neden daha var demektir."

"Konuşmamız gereken çok şey var. Bir şeyler oluyor ve Direniş üzerimize gelen kötülüğe karşı tek başına duramaz. Ama önce Inalto hakkında konuşmalıyız. Onu kullandığını biliyorum." Ses tonu ciddiydi ve midemde anlık bir batma hissi duydum.

"Nereden biliyorsun? Yani, sana söyleyecektim. Sadece zamanım olmadı."

"Onun varlığını tekrar hissedebiliyorum. Şimdi burada seninle olduğum için bunu daha da güçlü hissedebiliyorum."

"Amara, hiç mantıklı konuşmuyorsun."

Derin bir iç geçirdi. "Bunu daha iyi açıklamalıydım ama zaman yoktu. Bir Inalto inanılmaz derecede nadirdir. Bir Fae belirli bir şekilde öldürüldüğünde, Inalto kalıntılarından çiçek açar. Bu meyve aslında onların büyüsunü ve ruhlarının bir parçasını içerir. Onu tükettiğinizde, o gücü ödünç aldınız ve o yabancı ruhu kendinize kabul ettiniz." Bulmacanın parçaları yerine oturmaya başladı. "*İçinde yaşayan bir parazit var.*" Elordis böyle söylemişti. Bunca zaman bunun kemik perilerinin işi olduğunu düşünmüştüm, oysa nihayetinde benim işimdi.

Sertçe yutkundum. "Peki bu şimdi ne anlama geliyor? Güçlü büyüsunün bir bedeli olduğunu söylemiştin."

"Bu biraz karışık. Tıpkı her büyü türünün, her ruhun farklı olması gibi, fiyatı da farklıdır."

"İçimde kimin ruhunun saklı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Bakışlarını yakalamaya çalıştım ama gözlerini yere kaydırды. "Evet," diye itiraf etti, sesi suçluluk duygusuyla doluydu.

"Kim o, Amara?" Otomatik olarak yanıt vermedi ve sinirlerim tepeme çıktı. "En azından bu kadarını hak ediyorum!" Her şeyin ağırlığı bana dayanılmaz gelirken biraz çaresiz hissederek bağırdım.

"Adı Kían'dı. O benim eşimdi."

Çenemin yere çarpmasını engellemeye çalıştım. "Arkadaşın mı? Bu olamaz. Kafamın içindeki ses... intikamcı. Şeytani. Böyle biriyle nasıl çiftleşmiş olabilirsin?"

"Bu uzun bir hikâye ve bunun senden bir şeyler saklamak için bir bahane gibi göründüğünü biliyorum. Bir gün sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum ama şu anda bu ayrıntılar önemli değil. Kız kardeşini uğurlaman gerektiğini biliyorum. Ama seni uyarmak zorundaydım. Aramızda olanları yeniden yaşamaya çalıştığını inanıyorum, ama farklı bir sonuç yaratmaya çalışıyor. Bu görevi yerine getirmek için seni bir vekil olarak kullanmaya çalışacak."

Olan biten her şey başımı döndürüyordu. Çayırdaki sahne gözümün önünden geçti. "Çayır. O sendin. Onu o zaman öldürdün," diye fısıldadım, her şey bir araya gelmiş gibiydi. Başımı salladım ve düşüncelerimi toparlamak için burnumun kenarını sıktım. "Şunu doğru anlamama izin ver. Bir aşıklar kavgasında eşini öldürdün ve şimdi o intikamını benimkini öldürmemi sağlayarak mı almaya çalışıyor?"

"Bundan çok daha fazlası var. Onu her zaman sevdim, bugün bile ruhum onun için özlem duyuyor, ama başka seçeneğim yoktu.

"Ne yapmam gerekiyor? Onun ruhundan kurtulmak için ödemem gereken bedel nedir?" Bu parazitten kurtulmak için nasıl bir kaderle yüzleşmek zorunda kalacağımı söylemesini beklerken sesim titriyordu.

"Tam olarak emin değilim. Dediğim gibi, Inaltos nadirdir. Onlar hakkında sadece kitaplarda okudum. Bir Inalto sadece bir Fae kendi eşi tarafından ihanete uğradığında çiçek açar. Denge yeniden sağlanana kadar ruh dinlenemez. Anladığım kadarıyla, ya intikamını alacak ve Kayıp Çocuklarından biri senin ellerinde ölecek, ya da sen onun yanıldığını kanıtlayacaksın. Aşkın bir fedakârlık olduğunu kanıtlayacaksın."

"Fedakârlık mı? Yani ya bu ruh beni oğullarımdan birini öldürmeye zorlayacak ya da onlar benim için kendilerini feda etmek zorunda kalacak?"

Görünüşe göre her iki durumda da kaybediyorum. çocuklarımdan biri ve bu kabul edilemez. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğim." "Özür dilerim. Büyü kullanmanın bir bedeli olduğu konusunda sizi uyarmaya çalıştım. Ama

Pişman değilim. Sen ve Peter'ın o gece hayatta kalmanızı sağlamak zorundaydım. Siz çok önemlisiniz. İlahi güç beni tüm günahlarım için yeraltı dünyasına atabilir, ama Kayıp Çocuklarınızdan birini seve seve feda

ederim, eğer bu

hayatta kalırsın." Yüzüme bakarken derin bir iç çekti. Sözlerinin ağırlığıyla ruhumun çatladığını görebiliyor muydu?

"Sevgili çocuğum, üzgünüm. Sen İlahi Olan tarafından seçilmiş birisin ve bu kolay taşınacak bir yük değil." Yüzü düştü ama gözlerinden akan yaşları görmeden önce değil.

"İlahi Olan'ın seçilmiş," diye homurdandım tüm bunların saçmalığı karşısında. "Önce denizkızı kraliçesi, şimdi de sen. Bunu bana neden şimdi söylüyorsun?"

"Çünkü neredeyse zamanı geldi. İlahi güç bana görme yetisi verdi ve senin Varolmayan Ülke'ye dengeyi geri getirebilecek katalizör olduğunu gördüm."

"Amara, kim olduğumu ya da hangi rolü oynamam gerektiğini düşündüğün umurumda değil ama Kayıp Çocuklarımdan birinin benim için ölmesine izin vermeyeceğim. Onun ruhundan kurtulmanın başka bir yolu olmalı. Kız kardeşimi görmeye gitmeliyim ama söz veriyorum bunu çözeceğim. Ne kadar zamanım var biliyor musun?"

"Kesin olarak bilmiyorum. Ruhu seninkinden beslenmeye devam edecek ve seni yozlaştıracak. Sonunda senin kontrol edemeyeceğin kadar güçlenecek. Kayıp Çocuklara anlatmalısın."

"Hayır! Kesinlikle olmaz. Bunu asla öğrenmemeliler. Söz ver bana, Amara."

"Bunun sözünü veremem. Bu durumdan etkileniyorlar. Tüm bunların nasıl sonuçlanacağı konusunda bir seçenekleri olmalı." Sanki aklımı tamamen yitirmişim gibi inanamayarak bana baktı.

"Eğer bilselerdi, içlerinden biri kaçır ve beni kurtarmak için anlamsız bir eylemde kendini feda ederdi. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Başka bir yolu olmalı ve ben bunu bulana kadar bu ikimizin arasında kalmalı."

"Bundan hoşlanmıyorum, Gwen. Eğer onlardan biri senin elinden ölürse, kılıcı kullanan sen olmasan bile, bu diğer seçenekten çok daha kötü olur."

"İlahi olan onları bana verdi. Ben onların kraliçesiyim. Benim için şehit olmalarına izin vermek kabul edilemez. Bununla başa çıkmanın bir yolunu bulacağım. Lütfen, sizden bunu şimdilik bir sır olarak saklamanızı rica ediyorum. Bir yolunu bulacağıma söz veriyorum."

"Git ve kız kardeşini gör. Şimdilik sırrını saklayacağım. Eski metinleri araştırmaya başlayacağım ve herhangi bir alternatif bulup bulamayacağıma bakacağım."

"Teşekkür ederim, Amara. Onu uzak tutmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

Bedenimi ele geçiremesin diye onu zayıflatmak mı?"

Amara parmağıyla çenesine vurdu. "Onun ruhu bir sülük gibi, senin büyüden besleniyor. Bir bitki var. Tanrısız'ın her diyara yaydığı lanetli bir bitki. Büyüyü zayıflatıyor. Belki bu sana biraz daha zaman kazandırabilir."

"Evet, tam da ihtiyacım olan şey. Adı ne? Nereden bulabilirim?"

"Ayçiçeği. Ama hafife alınmamalı. Bunu garanti bile edemem. İşe yarayacağını. Seni fiziksel olarak hasta edecek, zihnini değiştirecek. Ve büyüü kalıcı olarak etkilemeden önce sadece bir süre alabilirsin. Eğer yeterince alırsan, seni yok eder."

"Başa çıkabilirim. Dikkatli olacağım. Zaten birkaç parça sihrim var. Kaybetmek hiçbir şeyi değiştirmez."

"Olacak, çocuğum. Büyün hala içinde büyüyor. Sandığından çok daha fazla senin bir parçan. Onu kaybedersen aynı kişi olamazsın."

"Bu göze almam gereken bir şans. Bize biraz daha zaman kazandıracak her şeyi."

"Özellikleri nedeniyle, çoğu diyarda çiçek açtığı anda yok edilir. Kibar toplumda kullanılan bir şey değildir. Kaptan Hook'unuzun sizin için biraz bulabileceğinden şüpheleniyorum."

Lanet olsun. Bu işleri karıştırdı. James bunun ne için olduğunu bilmek isteyecektir. Ayrıntıları gizli tutmakta ısrar edersem bana verir miydi? Bu, filizlenmekte olan ilişkimize kara bir gölge düşürür müydü? Hayatımdaki tüm erkekleri kandırmak için köşeye sıkıştırılmış gibi hissediyordum ve çaresizlik duygusu beni ele geçirmekle tehdit ediyordu.

"Başka seçenek var mı?"

"Hızlı olabilecek bir seçenek yok."

"Üzerinde çalışacağım. Ama Amara, gitmem gerek. Kız kardeşimi uğurlamaya geç kalamam."

"Bir uyarı. O kökü alana kadar büyüü özellikleri olan her şeyden uzak durmaya çalış. Bunlar sadece onun bozulmuş büyüünü besleyecek ve onu daha da güçlendirecektir. Varolmayan Ülke'de çay yapraklarından basit meyvelere kadar sihir içeren pek çok şey var. Bu peri tozu anlamına da geliyor." Mükemmel. Tabağımda milyonlarca şey vardı ve şimdi uçamadan yavaşlayacaktım. "Bugün elimden bir şey gelmez. Yürürsek ine asla zamanında varamam. Son kez kontrolü ele geçirmeye çalıştığında, koluma bir bıçak sapladım. Bu onu hemen durdurdu. Acımın bir etkisi olabilir mi? onun üzerinde?"

Amara itirafım karşısında irkildi. "Bu mümkün. Sağlıklı bir konukçuya ihtiyacı var. Eğer sen ölürsen, o da seninle birlikte ölür." Sözleri kesildi ve içlerinde belli bir hüznün duyabiliyordum. Söyledikleri tüylerimi diken diken etti.

zihnimde şekillenmeye başladı. Az önce bana yedek silahımı vermişti ve o da bunu biliyordu. Eğer bunu düzeltmezsem, kendi canıma kıyabilir ve her şeyi sona erdirebilirdim.

"Ama bu bir seçenek değil çocuğum. Eğer ölürsen, Varolmayan Ülke karanlığa gömülür." Sözleri sertti ama ona karşılık olarak verebileceğim tek şey hüznü bir gülümsemeydi. Benim ya da oğullarımdan birinin hayatı söz konusuysa, bu basit bir seçimdi. Bana doğru belli belirsiz bir adım attı ve elini yanağıma koydu. "Çok üzgünüm, Gwen." Gözleri sanki içimdeki yorgun eşinden bir iz arıyormuş gibi benimkileri aradı. "Kían... Orada olduğunu biliyorum. Beni duyabildiğini biliyorum. Üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Başka seçeneğim yoktu," dedi yalvarırcasına.

Yabancı büyüünün içimde karıncalanmaya başladığını hissedebiliyordum. Amara içimdeki uyuyan ejderhayı harekete geçirmişti ve ilk kez onun bir parazit olduğunu fark ettim. O şeytandı. Durduramadan kolum dışarı fırladı ve elimle onun ince boynunu kavradım. Parmaklarımın derisine battığını hissedebiliyordum ama elimi bırakamıyordum. Dehşet içinde ona baktım, şaşkın gözleri şişmeye başlamıştı, nefes yolunu kestiğimde dudaklarının kenarları maviye dönüyordu. Tırnakları kolumu sıyrıyordu.

"Gwen?" Peter'ın beni çağıran sesi kontrolü tekrar ele almam için yeterli bir dikkat dağıtıcıydı. Peter odaya girmeden hemen önce Amara'nın boğazını serbest bıraktım ve Amara iki büklüm oldu, öksürüyor ve derin nefesler alıyordu. "Gwen, her şey yolunda mı?" Bana ve Amara'ya doğru birkaç adım attı.

Amara öksürükler arasında, "Hayır, Peter," dedi ve yaklaşmasını engellemek için elini kaldırdı. "Ben iyiyim. Sadece boğazımda küçük bir gıdıklanma var o kadar."

Peter ona temkinli bir şekilde baktı. "Gwen, gitmeye hazır mısınız? Eğer şimdi gitmezsek çok yaklaşmış olacağız."

"Evet, Amara sadece merhaba demek istedi ve ben de zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Atlası alayım. Amara, yakında görüşürüz."

"Dışarıda dikkatli ol çocuğum."

CHAPTER XII

LOQUENTES CARTIS

-GWEN-

I sığınağa doğru uçarken kendi içime çekildim. Zihnim dönüyordu. Her şey karmakarışıktı. Aynı anda çok fazla şey oluyordu. I o kadar bunalmıştım ki kendimi felç olmuş gibi hissettim. Nereden başlayacağımı bilemiyordum. Eğer İlahi beni test etmeye çalışıyorsa, muhtemelen 'seçilmiş kişi' olarak adlandırdığı kişiden büyük hayal kırıklığına uğradığını hissettim.

Peri tozu istihkakımı almadan önce sivri bir kayayı avuçlamış, derimi delene kadar elimde ezmiştim. Acı kafamı boşalttı ve Kían'ı şimdilik uzak tuttu. Peri tozu onu dışarı çekebileceği için işimi şansa bırakmıyordum. Bunu çocuklardan sakladım ve kasvetli ruh halimin Mic'in gidişinden duyduğum üzüntüden başka bir şey olmadığını düşünmelerine izin verdim. Onlar benim her zamanki yoldaşlarım olarak kaldılar, ben açıkça dağılırken güçlü durdular. Ama artık bu bile lekelenmişti. Onlar için bir tehlike olduğumu bildiğim sürece onları yakınımnda tutamazdım.

Mic'e ulaşmak için çaresizdim. Tüm bunları ondan saklamak zorunda olduğumu bilmek acı vericiydi. Bilseydi asla gitmezdi ve bu kadar yol geldikten sonra iyileşmesini benim için feda etmesine izin veremezdim. Ama onun içinde olmak

Sahip olduğumuz kısa süre boyunca varlığım ruhumu, hala bana ait olan parçamı rahatlatıyordu.

İnin karanlık, yosun kaplı duvarları dağdan yükseliyor, yükselen kuleleri yoğun sisin içinde kayboluyordu. Lucius bizi bekliyordu, şatonun devasa ahşap kapılarının önünde metanetle duruyordu. Ona baktığımda nefesim kesildi. Şık giyinmişti, siyah saçları temiz yüzünden uzakta şekillendirilmişti. Parlak siyah botlar, dimi pantolon ve kıpkırmızı yakalı, altın işlemeli uzun, siyah, askeri tarzda bir ceket giymişti. Onu ilk kez gerçek bir prens gibi görüyordum.

"Geç kaldın," diye homurdandı Lucius.

"Ben de seni gördüğüme sevindim Lu," dedim alaycı bir tavırla. "Banyo yapmanın ve yeni giysiler giymenin zamanı geldi. Güzelce temizleniyorsun." Ona sırttım ve bana attığı kara kaşların tadını çıkardım.

"Keşke aynı şeyi senin için de söyleyebilseydim. Üzerindeki çok fazla erkeğin pis kokusunu hâlâ alabiliyorum," diye homurdandı.

"Siktir git, Lu. Zaten seni görmeye gelmedim. Bakıyorum da bugünlerde seni uşaklığa indirgemişler. Dünyada gerçekten yükseliyorsun." Bana hırladı ve ben de boktan sırtışıma gizlemek zorunda kaldım. Lucius'la karşılıklı hakaretleşmek bir şekilde sinirlerimi yatıştırmıştı. Eski bir dostun huzurundaymışım gibi hissediyordum ve bu rahatlatıcıydı.

"Önden buyurun, Kayıp Çocuklar Kraliçesi," diyerek derin sesini falsettoya yükseltti ve unvanımla alay etti, ben de kahkahayı patlattım.

"Teşekkürler Lu. Bu beni çok mutlu etti." "Ben Lucius. Luuu-ciusss! Lu değil."

Ona Lu dememin gizliden gizliye hoşuna gittiğini bildiğim için boşverdim. Ama sanırım o da bu konuda bana zorluk çıkarmayı seviyordu.

"Onlar gittikten sonra buraya ne olacak? Bir üst sınıfa mı geçeceksin?" Şatonun büyük koridorlarında yürürken her şeyin çarşafarla kaplanmış olduğunu fark ederek sordum.

"Benim sahnem değil. Prensler dönene kadar burası kapalı tutulacak ve titretilecek."

"İsraf gibi görünüyor. Belki bir sonraki ziyafeti burada verebiliriz. Ne dersin Lucius?" Ryder sordu, bu büyük mekânda bir parti verme fikrinden duyduğu heyecan yüzünden okunuyordu. Lucius koridorlarda yankılanan küçümseyici bir hırıltıyla karşılık vererek başka bir konuşma yapılmasını engelledi.

Yolun geri kalanını sessizce yürüdük, sayısız koridordan geçerek saçma sapan uzun bir süre boyunca yürüdük. Lucius bizi son derece büyük başka bir kapıdan geçirerek muhteşem bir bahçeye açtı. Yemyeşil, özenle kesilmiş çitler yer boyunca geometrik desenler halinde uzanıyordu. Her tarafta canlı çiçekler açıyordu. Avlu çeşitli hayvanlarla doluydu ve hepsinin merkezinde Mic vardı.

Avcı yeşili elbisesinin içinde bir prenses gibi görünüyordu. Çikolata rengi saçları yüzünden uzakta örülmüştü. Ona bakarken gülümsedim. Onu tam olarak şu anda gördüğüm gibi hatırlamak istiyordum. Huşu içinde gülümserken etrafında bir sürü kuş uçuşuyordu, yanakları hafifçe kızarmıştı. Kendimi bir Disney filminden bir sahne izliyormuş gibi hissettim.

"Gwen! Tatlım, burada olmana çok sevindim," diye bağırdı beni görünce. Bahçeyi koşarak geçti ve beni coşkuyla kucakladı.

"Gel, çay yaptım. Oturup biraz bahçenin tadını çıkaralım." Elimi tuttu ve beni çay ve atıştırmalıklarla dolu uzun bir masaya çekti. Canavar prenslerin geri kalanı da bize katıldı ve bahçe çok hızlı bir şekilde küçüldü. Mic fark etmemiş gibi görünüyordu ama yedi prensin her birinin bir gözü sürekli onun üzerindeydi.

"Otur, biraz çay iç. Ben hemen geliyorum. Senin için bir hediyem var." Hızla alnımdan öptü ve bahçeden dışarı fırladı, Lucius da gizlice arkasından geliyordu.

"Pan, Wendy'nin kızı, gelebilmenize çok sevindik," dedi Nico, bizi sıcak bir şekilde selamlarken hafifçe eğilerek. Tipik sert tavrındaki bir şey yumuşamıştı.

"Ben veda etmeye fırsat bulamadan kız kardeşimi alsaydın seni avlardım."

Biraz kıkırdadı. "Bundan zerre kadar şüphem yok. Ama Michaela'nın yokluğunda konuşmamız gereken şeyler var, o yüzden hemen konuya gireceğim. Hâlâ Osakren'i aradığımı biliyorum ve bahse girerim ki o uzun pantolon ve kolların altında kemik perisinin izi seni tamamen kaplamıştır. Michaela'yı düşünerek, yadigârın yerini bulmak için elimden geleni yaptım. Hepinizle paylaşmam gereken bazı vahim haberlere rastladım. Ama detaylara girmeden önce, bunun aramızda kalacağına dair bana söz vermelisiniz. Michaela'nın bilmemesi şart ve sanırım siz de bunun onun yararına olduğunu kabul edersiniz."

"Birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım, kız kardeşimin sağlığı ve refahı benim bir numaralı endişemdir. Başımdaki belayı bilse asla gitmezdi, biliyorum. Ama sen ona karşı dürüst değilsin. Varolmayan Ülke'den kaçırıyorsun. Onu tehlikeden uzaklaştırırıyorsun."

"Gwendolyn-"

"Bunun için seni suçlamıyorum, Nico. Ama nedenini bilmem gerek. Senin ve kardeşlerinin zayıf bir insan kızıyla neden bu kadar ilgilendiğini bilmem gerekiyor. Onun güvenliği konusunda sana güvenebilir miyim?"

Nico'nun kaşları çatıldı ve sanki az önce onuruna hakaret etmişim gibi tipik kaşlarını çattı. "Kimse Michaela'yı bizim gibi koruyamaz, sana söz veriyorum." Bir an durakladı, bana ne söyleyeceğini düşünürken gözleri kardeşlerinin her birine kaydı. "Bir kehanet var. Hiraeth'in şafağına kadar uzanan kurucu bir kehanet. Ayrıntılara girmeyeceğim ama bir kadından bahsediliyor. Krallığımızın geleceğinde çok önemli bir yeri olan bir kadından. Michaela'nın o kadın olduğuna inanıyorum."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Carlisle kardeşlerin ikisinin de bir değil, iki diyarın kaderiyle iç içe olma ihtimali neydi? "Benimle taşak mı geçırıyorsun, Nico? Güzel olduğunu biliyorum. Eğer bir ilişkiye başlamak istırıyorsan, seni kutsuyorum. Ama ona yalan söylemen yeterince kötü. Bana da yalan söyleme!" Yumruğumu masaya vurdum, kızgınlığım yüzeye çıkmıştı.

Ceketinin iç cebinden küçük, deri ciltli bir kitap çıkarmadan önce bir an bana ters ters baktı. Sayfaları hızla çevirdi ve kitabı masaya çarptı. Kitabın bir yüzünde daha önce hiç görmediğim bir dilde yazılmış bir metin, diğer yüzünde ise şaşırtıcı bir resim vardı. Bir ayının üzerinde oturan bir kadın ve yanında altı kişi daha. Mavi sihirli çizgiler grubu birbirine bağlıyordu. Çok güzel bir tasvirdi ama beni iliklerime kadar ürperten şey resmin Michaela'ya tıpatıp benzemesiydi. Onun olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

"Sana daha önce de söyledim, ben sözümün eriyim. Onun için ölürüm ve tüm kardeşlerim de öyle. Onun güvende olacağına dair sana söz veriyorum."

Yavaşça başımı salladım, hâlâ Michaela'nın resmine bakıyordum. Kozmosun gölgesinde kendimi önemsiz hissediyordum. Hayatlarımızın bize ait olmadığına dair daha fazla kanıt ihtiyacım yoktu.

"Şimdi bu hallolduğuna göre. Osakren hakkında haberlerim var." "Viridianwood'da," dedim metanetle.

Bana bir kaşını kaldırdı. "Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun, Wendy'nin kızı."

"Onu geri almak için bir planımız var." Peter başladı. Çocuklar Mic'le ilgili olduğu için konuşmayı benim yönetmeme izin verdiler ama Osakren'i geri alma arayışımızda canavarların ne gibi haberler verebileceğini görmek için sabırsızlandıklarını söyleyebilirdim.

"Yarıdan sonraki gün Arion'un peşine düşeceğiz. Bir takas yapmaya hazırlanıyor. Saklandığı yeri terk ettiğinde harekete geçeceğiz," diye sözlerini tamamladı Peter ve canavar prense yönelik planlarımızın temel ayrıntılarını ortaya koydu.

"Bir uyarı, Pan. Bu takas asla gerçekleşmemeli. Piç prens Arada'nın gölgelerinde gizleniyor. Pençelerini diyarlardan birine geçirmek için bin yıldır bekliyor. Kendine bir iktidar koltuğu arıyordu ve Varolmayan Ülke fethedilmeyi bekliyor."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim," diye hırladı Peter.

"Bu Fae'yi hafife alma. Her açıdan senin avantajına sahip. Büyüsünün gücü senin yapabileceklerinin çok ötesinde. Eğer Osakren'i ele geçirirse, o zaman her şey biter ve Gwen'i Varolmayan Ülke'den çıkarman gerekir." Nico'nun sözleri sertti ve Peter'ın uyarısının ciddiyetini kavrarken çenesinin sıkıştığını görebiliyordum.

"Bu piç prens hakkında bana ne söyleyebilirsiniz?"

"Dorian yakalanması zor bir pislik. Gölgelede zamanını bekleyen bir iblis. Sadece bir avuç metin var, onlar da fısıltıdan başka bir şey içermiyor. Çoğu kişi onun bir efsane olduğuna inanır. Elimdekileri sana vereceğim. Ama adayı hazırlamalısın. Karanlık günler yaklaşıyor."

"Peki ya canavarlar? Bu savaşta müttefik olarak canavarlara güvenebilir miyim?"

"Lucius adadaki canavarlara komuta edecek. Burası onların da evi ve burayı korumak için ölümüne savaşmaya hazırlar. En güvendiğim yoldaşlarımdan biri Arion'u benim için takip ediyor. Osakren'in kurtarılmasına yardım etmesi için onu size atıyorum. Ve yokluğumuzda Gwen'i güvende tutmaya yardımcı olması için ona fazladan bir çift göz daha veriyorum." Nico parmaklarını şıklattı ve bir anda kocaman beyaz bir kurt bahçeye girdi. Onun gelişyle birlikte hayvanlar dağılırken kanat çırpma sesleri havayı doldurdu.

"Alo!" Kurda seslendim, kalbim onu tekrar gördüğüm için ısınırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Cevap olarak sızlandı ve sanki yüksek sesle söylemiş gibi selamının zihnimi dürttüğünü hissettim. O sadece tipik bir kurt değildi, çok daha fazlasıydı.

"Biz yokken Alo sana eşlik edecek. Michaela ısrar etti ve Alo'nun da ona karşı bir zaafı var. Sanırım bu çok uygun. Wendy'nin de bir kurdu vardı. Ve tabii ki Lucius da kılıcını bu amaç için kullanacak."

"Teşekkür ederim, Nico," dedim, kelimelerdeki samimiyet açıkça çınliyordu. "Senin için de bir şeyim var." Sırtımdaki çantayı çıkardım, kapağını açtım ve çantadan antik atlası çıkardım. "Bunu sana daha önce vermeliydim. Anlaşmamızın yerine getirildiğini düşün."

Elleri yıpranmış deri kapağın etrafında kıvrılırken Nico'nun gözleri parladı. "Bu atlas binlerce yıldır aileme ait. Seninle iş yapmak bir zevkti, Wendy'nin kızı. Şimdiye kadar yaptığım en iyi anlaşma."

Michaela bir paketi göğsüne bastırarak dev kapılardan hızla geçerken yaratıkların dikkati başka yöne kaydı. Aceleyle yanıma dönerken yüzü kızarmıştı. Yanımdaki sandalyeye oturdu. "Bir ay önce yardım almadan yataktan bile kalkamıyordum ama dünyanın en büyük şatosunda koşarken nefes nefese kalmam hâlâ can sıkıcı." İkimiz de gülerek gerginliği azalttık. Bana altın bir kurdeleyle bağlanmış sıradan bir ahşap kutu uzattı. Beklentiyle bana baktı, gözleri heyecandan kocaman olmuştu. Sakladığı sırla patlamak üzere olduğunu görebiliyordum.

"Hadi, aç şunu!" dedi, yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Kurdeleyi çektim ve kutunun kapağını kaldırdım. Kalbim derhal boğazıma kaçtı. Şaşkınlıkla baktım, gözlerimden yaşlar boşandı. Bugün ağlamayacağıma dair kendime söz vermiştim, en azından onun önünde. Mic'in hatırı için kendimi tutmaya kararlıydim. Sakin bir nefes almak ve gözyaşlarımı kırıştırmak zorunda kaldım. Kutunun içinde mükemmel bir kopyası vardı. fırlatma bıçağımın.

Mic saçlarımı yüzümden çekerken usulca, "Bunu bir gün sana geri getireceğime söz verdim," dedi.

"Onu sen aldın. Merdiven boşluğunda. Kılıcımın kalıntılarını aldın." Anlattım. Zihnim MSV Estrella'ya, soğuk bir merdiven boşluğuna geri taşındı. *"Bu kılıcı sana bütün olarak geri vereceğim."* Bu fikri reddetmiştim, geceyi atlatabileceğimizden tam olarak emin değildim. Ama Mic sözünü yerine getirmişti. Parmağımı bıçağın üzerinde gezdirdim, peri tozu damarları öğleden sonra ışığında parlıyordu, tüm bu adamların önünde kendimi aptal durumuna düşürmeden önce duygularımı dizginlemeye çalıştım.

"Bunu sana geri vermek zorundaydım. Benim için çok şey feda ettin. En azından bunu yapabilirdim. Herkes katkıda bulundu. Lill peri tozunu sağladı, Eben ve Kayıp Çocuklar tasarımda yardımcı oldu. Lucius dövülmesine bile yardım etti."

"Mic, bu... bu mükemmel. Çok teşekkür ederim." Onu kucaklamak için kendime çektim, hâlâ gözyaşlarımı tutamıyordum. "Senin için de bir şeyim var. Hediye olduğunu söyleyemem, çünkü zaten senin." Çantama geri uzandım. Beni hüngür hüngür ağlayan bir aptal olmanın eşiğine getiren duygulardan uzaklaşmaya çalışıyordum. Ellerim sıcak metalin üzerinde kaydı ve elimi tanıdık nesnenin etrafında kıvırdım.

"Sen en yaşlısısın. Bu sana ait." Aile yadigârı madalyonu onun boynuna taktım. Yıldızlı meşe palamudunu aldım ve Mic ile benim çocukluğumuzun minyatür fotoğrafını ortaya çıkarmak için madalyonu açtım. Kenarları hâlâ yanık ve kanla kaplıydı ama bunun bir şekilde uygun olduğunu hissettim. Buraya gelebilmek için her adımı tırnaklarımızla kazıyarak atmıştık ve bu anı çok daha tatlı kılıyordu. İçine kazınmış olan "Ölmek çok büyük bir macera olacak" sözü şimdi benim için yepyeni bir anlam kazanmış gibiydi. Bir sonraki maceram sevdiklerim için ölmek mi olacaktı? Resmi olarak benim zamanım geldiğinde, en çok sevdiklerim için ölmekten daha iyi bir yol düşünemezdim. "Lütfen bu sefer tutar mısın?"

"Seni çok özleyeceğim tatlım," diye mırıldandı Mic. Kendi gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.

Meşe palamudu madalyonuna dokunurken, "Beni ne zaman özlersen bil ki buradayım," dedim. "Bu beni ayakta tuttu. Sana en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda hatıranı zihnimde parlak tuttu."

Lucius boğazını temizleyerek duygusal anımızı böldü. "Benim de bir hediyem var."

"Lanet olsun, Noel gelmiş olmalı! Lu'nun bir hediyesi var," diye çıkıştım ona, kendime verdiğim sözü bozmakla tehdit eden gözyaşı selini durdurmaya çalışıyordum.

Bir an bana ters ters baktı ama belli ki maskemin arkasını görebiliyordu. Berbat görünüyor olmalıydım çünkü karşılık vermedi. "Aslında benden değil. Bu Kaptan Hook'un ikramı." Lucius ceketinden iki rulo parşömen çıkardı ve önümüzdeki masaya koydu. "Bunlar Loquentes Cartis, yani konuşan parşömenler. İçlerine büyü yerleştirilmiş eşleştirilmiş parşömenler. Birine ne yazılırsa diğerinde de o görünür. Hook ikinizin iletişim halinde olabileceğinizden emin olmak istedi."

Oğullarımdan birinden duyduğum hırıltıya rağmen kalbim göğsümde eridi. Bunu duymazdan geldim çünkü bu şimdiye kadar aldığım en düşünceli hediye olabilirdi. James'i şiddetle özliyordum, özellikle de şimdi.

Bizim için zaman ayarladığını söylediğinde yalan söylememiş olmasını umuyordum. Her ne kadar Peter ve Kayıp Çocuklar buna karşı çıksa da, onu bir an önce görmem gerektiğini biliyordum. Sadece teşekkür etmek için bile olsa. Libidom bir sonraki buluşmamızda sadece kelimelerden çok daha fazlasını beklediğini söylüyordu ama yüzeyin hemen altında saklanan kızarıklığı gizlemek için bu düşünceyi kapatmak zorunda kaldım.

"Bunlar harika! Lucius, lütfen James'e benim adıma teşekkür ettiğini söyle." Mic fışkırdı.

"Yazacağına söz veriyor musun?"

"Elbette tatlım. Eminim ikimizin de paylaşacak çok şeyi vardır."

"Michaela, vakit geldi," diye sözümüzü kesti Nico, başını gökyüzüne bakarak güneşin konumunu değerlendirdi. Michaela ayağa kalkmadan önce bir an için abartılı bir şekilde somurttu.

"Keşke hazır olduğumu ve sinirlerimin beni alt etmediğini söyleyebilseydim ama sanırım hayat böyle. Korkularınızı aşmazsanız büyüyemezsiniz." Mic derin bir iç çekerek çenesini biraz kaldırdı. Cesaretine her zaman hayranlık duymuşumdur. Kanser karşısında burnunu bükmişti. Kendi ölümünü, bir sonraki büyük macera için ufka bakan bir gezginin cesaretiyle kabullenmişti. Onun cesaretinin beni sarmasına izin verdim, sanki ihtiyacım olduğunda ondan faydalanabilirmişim gibi.

Mic ve canavar prensleri şatoya kadar takip ettik. Merakım artmıştı. Varolmayan Ülke'ye gitmek için Peçe'yi uçarak geçmemiz gerekmişti. Şimdi prensler şatoya doğru rahatça yürüyorlardı, herhangi bir yere uçacaklarına dair bir belirti yoktu.

Gözlerim Lucius'a kaydı. Kendini toparlıyordu ama çenesindeki gerginliği görebiliyordum, kendini ileri doğru zorlarken hareketleri neredeyse mekanik görünüyordu. Bir dizi ahşap kapının önünde durduk. Bunlar süslü bir şekilde oyulmuş bir orman manzarasıydı. Nico avucunu tahtaya bastırdı ve kapılar kendiliğinden açıldı. Nico bizi sadece özel odası olduğunu tahmin edebileceğim bir yere soktu. Oda çok büyüktü; aynı derecede büyük sayvanlı bir yatak, bitişiğinde bir kütüphane ve odayı tamamlayan uzun bir yemek masası vardı.

Prenslerin hepsi koyu maun ağacıyla süslenmiş devasa bir boy aynasının etrafında toplanmıştı. Kardeşler teker teker Lucius'un koluna girip sırtını sıvazladıktan sonra aynaya doğru dönüp içinden geçtiler.

"Bu da ne..."

"Bu Hiraeth'e açılan bir kapı. Gerçekten de Peçe'nin ötesine uçacağımızı düşünmedin, değil mi?"

"Başka yollar olduğunu fark etmemiştim. Bu çok uygun olurdu." Son prens de aynanın içinde kaybolurken kıskançlıkla baktım.

"Öğrenecek çok şeyin var," diye kıkırdadı Nico kitap raflarına doğru yürürken, ellerini sayısız kitabın üzerinde gezdirdi. Raftan kalın bir kitap çekti, sanki yüzlerce yıldır raftaki yerinden kıpırdamamış gibi havada uçuşan toz zerrecikleri vardı. Kitabı Peter'a uzattı. "Kendini bilginin içine bırak, Pan. İyi bir liderin işareti iyi çalışmış olmaktır." Nico'nun sözleri Mic'in önünde örtülü kalmıştı ama Peter kitabı saygılı bir baş hareketiyle kabul etti.

"Tanrı yolculuğunda seni kutsasın, Wendy'nin kızı."

"Sanırım ilişkimizde bana Gwen diyebileceğin bir noktadayız. Onun iyiliğini sana emanet ediyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma." İnançlarımın ciddiyetini ifade edebilmek umuduyla ona ters ters baktım.

"Gwen, tatlım, ben iyi olacağım. Merak etme. Yerleşir yerleşmez yazacağım," diyerek Mic beni rahatlatmaya çalıştı.

Lucius elinde küçük, özenle sarılmış bir paketle öne çıktı. "Senin için, güvercin." Mic çekingen bir tavırla paketi aldı ve ipini çözmeye başladı. "Hayır, burada açma. Bir dahaki sefere beni düşündüğünde, o zaman aç." İri ellerini onunkilerin üzerine koydu ve bir süre göz göze geldikten sonra eğilip kulağına bir şeyler fısıldadı. Aralarındaki an o kadar samimiydi ki kendimi davetsiz misafir gibi hissettim. Gözlerimi kaçırdım ve onları olabildiğince yalnız bırakmak için bakışlarımı çocuklarıma çevirdim. Her biri sıcak bir şekilde gülümsedi, her biri bana bu son vedada kendimi toparlamam için gereken sözsüz desteği verdi.

Lucius Mic'i kucakladı. Adamın kocaman bedeni Mic'in bedenine sarılınca Mic çok küçük görünüyordu. Sonunda geri adım attığında, yüzündeki çiğ duyguyu görebiliyordum. Onun gitmesine izin vermek içini parçalamıştı. Odadan çıkmadan önce tipik düşünceli kaşlarını hızlıca yerine oturtmayı başardı. Mic'in gözleri onun peşinden gitti. Özlem dolu bakışlarını Lu kadar iyi saklayamıyordu. Bakışlarını bana çevirdi. Büyük macerasından önce çözmesi gereken son yarım kalmış iş bendim.

"Siz çocuklar ona iyi bakın, tamam mı? O çok özel biri." Çocuklar onaylarını dile getirirken Mic'in gözleri sıkıca benimkilerde kaldı. Beni son bir kez kucaklamak için kendine çekti, son vedamızda kollarıyla beni kendine bastırdı.

"Belki... belki de kalmalıyım. Burası soğuk mu? Birden kendimi çok kötü hissettim."

"Mic, iyi misin?" Onu kol mesafesinden tuttum. Kaşları çatılmıştı, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Seni bırakmamam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Sanırım sana söylemem gereken bir şey vardı ama hatırlayamıyorum. Ölüm lanet değil... Cevap mı? Bunun nereden çıktığını bile bilmiyorum ama bir anlamı var mı?"

"Mic, bu sadece sinirlerinin seni alt etmesinden kaynaklanıyor. Her gün aynadan geçip tamamen farklı bir dünyaya girmiyorsun. Bazı çekincelerin olması normal. Ben iyi olacağım. İkimiz de iyi olacağız. Ve iyileşmen bittiğinde, belki eve bir kız gezisi yapabiliriz, sadece ikimiz ve en sevdiğimiz barlara gideriz."

Mic yumuşak bir kahkaha attı ve sanki kendisini geride tutan endişeden kurtulmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. "Haklısın. Tabii ki haklısın. Sadece o bıçağı her zaman yanında taşıyacağına söz ver."

"Tabii ki yapacağım. Onu her gördüğümde bana seni hatırlatacak."

"Veda etmeyeceğim, çünkü vedalar berbattır. "Yakında görüşürüz "e ne dersin? Hadi bu boku ortaya çıkaralım. Yakında görüşürüz, tatlım."

"Yakında görüşürüz." Birbirimizin yanaklarından öptük. Elini Nico'nun elinin içine koydum ve omzunun üzerinden son bir kez bakarak beni geride bırakıp aynanın içinden geçti. Gittiği anda odanın sıcaklığı kayboldu. Onu kaybettiğimi fiziksel olarak hissedebiliyordum. Yansımada kendime bakarken dizlerimin üzerine çöktüm. Tuttuğum gözyaşlarım serbest kaldı, dudaklarımdan bir hıçkırık kaçarken yanaklarımdan aşağı süzüldü. Oğullarım yerde bana katıldılar, her biri bir elini üzerime koyarak ben dağılırken beni bir arada tuttu.

CHAPTER XIII

REVELATIONS

-GWEN-

I günün büyük bir kısmını Eben ile antrenman yaparak geçirmiştım.

Vücudumu sürekli stres ve acı içinde tutmak iki amaca hizmet ediyordu: dikkatimi dağıtmak

Zihnimin dikkatini Mic'ten uzaklaştırıyor ve Kían'ın bilinçaltımın derinliklerinde gömülü kalmasını sağlıyordum. Elime biraz Ayçiçeği almalıydım. Bir noktada, çocuklarım neden sürekli "incindiğimi" sorgulamaya başlayacaklardı.

Peter bana James'in borcunu ödemek için aradığını ve gün batımından önce kendisine teslim edilmemin beklendiğini söyledi. Öğleden sonra Jolly Roger'a kadar bana eşlik edecekti. Oğullarımın hiçbiri bu durumdan memnun değildi ve bunu belli etmekte bir sakınca görmediler. Öte yandan benim heyecandan başım dönüyordu. Dominant korsanımı özlemiştim. Ayrıca, zamanlama daha iyi olamazdı. James'e Kían'la olanları itiraf etmem gerekiyordu. Jolly Roger'a ulaşmak için peri tozu kullanmam gerekiyordu ve karanlık işkencecimi daha ne kadar saklayabileceğimden emin değildim.

"GWENDOLYN, aşkım, ben de seni bekliyordum." Hook gülümseyerek elini uzattı ve beni nazikçe Jolly Roger'ın güvertesine doğru yönlendirdi. Peter duraksadı, güverteye gümbürtüyle inmeden önce havada asılı kaldı. Buraya en son geldiğimde Mic'in evine gidiyordum. Kız kardeşini kurtarmak için çaresizce çırpınan, kalbi kırık bir kadın kabuğuna. Paramparça olmuş hayatımdan geriye kalanları nasıl kurtaracağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Kaybolmuştum. Ama bu sefer işler farklıydı. Bir borcu yerine getiriyordum elbette ama burada James'le olmak bir ceza değildi. Sadece yardımına değil, arkadaşlığına da ihtiyacım vardı. Kız kardeşim geliyor ve canavarlarıyla birlikte gidiyordu. Ve sonunda yaşamama izin verildi... kendim için.

"James, seni özledim." Kollarımı boynuna dolayarak gülümsedim. Günah, heyecan ve anlatılmamış tehlikeler gibi kokuyordu. Ondan asla bıkmazdım. Misk, deniz tuzu ve derinin baş döndürücü karışımı duyularımı sarhoş ediyordu. Vücudumun ona şimdiden tepki verdiğini hissedebiliyordum. Bu adam içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyordu.

"Büyüleyici görünüyorsun." Kucağıma doğru eğildi ve dudaklarını kulağımın arkasındaki hassas noktaya bastırdı. Bana karşı diğerlerine davrandığının aksine çekici ve nazikti. "Gel, gün batımını izlememiz için bir şeyler ayarladım." Elim tutarak beni geminin pruvasına doğru götürdü. "Smee!"

"Evet, Kaptan." Smee birdenbire ortaya çıkınca sıçradım. Her zaman gözlerden uzakta gizlenirdi. İlgiye aç bir köpek gibi emir beklerdi.

"Peter'a gemiden çıkarken eşlik edin ve eve dönüş yolunu bulmasını sağlayın." Peter hemen, "Buna gerek yok," diye karşılık verdi.

"Yapmam gerektiğini söylemiştin.

onu sana teslim edeceğim. Ben bunu yaptım." Peter'ın James'e karşı hâlâ temkinli olduğunu biliyordum. İlişkiyi istemeyerek de olsa kabul etmişti ama ikisi arasındaki geçmiş yüzyıllar öncesine dayanıyordu. Eğer hikaye kitapları doğruysa, bu uzun süredir devam eden bir rekabetti. Birbirlerine güvenmelerini sağlamak biraz zaman alacaktı.

Smee olduğu yerde durmuş, gözlerini dikmiş emir bekliyordu.

"Onu seninle yalnız bırakmam gerektiğini hiç söylemedin." Peter sanki destansı bir zekâ savaşını kazanmış gibi sırıttı. "Köpeğini geri çağır. Gitmeyeceğim."

"Peter, gerçekten, burada güvendedim. Kalmak zorunda değilsin." Çabucak gerginleşen ortamı yatıştırmak için zayıf bir girişimde bulundum.

"Seni onunla yalnız bırakmayacağım. Sana zarar vermeyeceğinden emin olana kadar olmaz."

James beni arkasına çekti. "Benimle güvende olacağına dair sana garanti vermiştim. Bunca zaman sonra sözüm senin için bir şey ifade etmiyorsa, o zaman elbette Peter, kal." Gözleri karardı ve yüzüne günahkâr bir gülümseme yayıldı. "Gerçek bir *erkeğin* bir kadına nasıl davrandığını izle."

"James," diye azarladım. Bunun işe yarayıp yaramayacağını merak etmeye başlamıştım. Bu ikisi benim hatırım için barışabilir miydi? Ezeli düşmanları sevmenin lojistiğini hiç düşünmemiştim, hele de aynı anda. Bu akşamın bir sidik yarışına dönüşmek üzere olduğunu hissediyordum.

"Sevgilim, ben sadece onun istediği şeyi öneriyorum. Belli ki senin tehlikede olduğunu düşünüyor. Bırak çocuk sana eşlik etsin. Belki bir iki şey öğrenir."

Peter'a bakmak için döndüm. "Siz ikiniz birbirinize güvenmeyi öğrenmelisiniz. Yoksa bu iş yürümez. Bu saçmalığın sona ermesi gerekiyor."

"Smee, masama fazladan bir tabak koy. Peter akşam yemeğinde Gwendolyn ve bana katılacak."

"Emredersiniz Kaptan." Üçümüzü bırakarak koşar adım uzaklaştı.

"Gel aşkım, zaman kimseyi beklemez. Gökyüzü şimdiden akşamın baştan çıkarıcılığıyla kızarmaya başladı." James beni geminin baş tarafındaki güverteye doğru götürmeye devam etti. Peter armaya doğru uçu ve bir kuş gibi tünedi. Onu hiç bu kadar masal kitaplarındaki çocuğa benzer görmemişim. Bize biraz yer açmaya çalıştığına inanmayı seçtim, sadece bizi uzaktan izlemek için daha iyi bir bakış açısı elde etmeye değil.

Jolly Roger, Varolmayan Ülke'nin kıyılarına doğru demirlemişti. Canlı yeşilleri hızla karararak siluete dönüşüyordu. Güneş güzel adanın tepelerinin ve vadilerinin ardındaki yolculuğuna başlarken gökyüzü turuncu ve kırmızının muhteşem tonlarına dönüştü. James arkamda durdu ve kollarını belime dolayarak beni kendine doğru çekti.

"Neverland en çok gün batımında güzeldir. Kendini karanlığa gömmeden önce bir gösteri yapar." Güneş çiçek açan gecenin derinliklerine doğru batarken, bulutlar dumanlı bir mora dönüştü. Ve gökyüzü ateşli bir ışıkla parlıyordu.

"James, bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel gün batımı." Neverland'in güzelliğine hayran kalmıştım. Tam o anda, buranın benim evim olduğunu anladım.

Şimdi. Kendi gerçek peri masalımı yaşıyordum. Inalto'yla yaşadığım sorunlar ve kemik perisine olan borcumu bir kenara bırakırsak, gerçekliğim gerçekten de hayallerimden daha iyiydi. Bu düşünce kalbimi ısıttı. Kendimi bildim bileli ilk kez geleceğe umutla bakıyordum.

"Göz kamaştırıcıydı, ıslıl ıslıldı; güzelliğini bir bakışta kavramak ıstırap vericiydi."

James'in Fitzgerald'dan alıntı yaptığını duyunca şok olmuş bir şekilde ona bakmak için döndüm. Ancak onu dikkatle bana bakarken buldum. Gün batımından bahsetmediğini anladığımda yanaklarımın ısındığını hissettim. "Fitzgerald mı okuyorsun?" Aramızda oluşan gerginliği değiştirmeye çalışarak sordum.

"Güzel ve Lanetliler benim gibi bir adam için uygun bir trajedi gibi görünüyor. Oldukça keyif aldım."

"Parşömeni bana Michaela verdi. Bana senden geldiğini söylediler. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu benim için dünyalara bedel."

"Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum." Uzandı ve bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Parşömenler sayesinde her zaman doğrudan bir iletişim hattına sahip olacaksın. Umarım onun bu kadar uzakta olmasının acısını hafifletmeye yardımcı olur."

Haklıydı, parşömenlere sahip olmak istediğim zaman kontrol edebileceğim anlamına geliyordu. Varolmayan Ülke'nin sağlayabileceği cep telefonuna en yakın şeydi ve onun bu özverili davranışı gözden kaçmayacaktı.

"Kişisel iletişim araçlarınızı benim için feda ettiğiniz için teşekkür ederim."

James elini boynumun arkasına kaydırды ve beni nazıkçe kendine çekti, dudakları benimkinden sadece milimetre uzaktaydı. "Senin için, aşkım, dünyaları verirdim." Dudaklarını dudaklarıma mühürledi ve beni kavurucu bir sıcaklıkla öptü. Dili, kalbimi çılgınlığa sürükleyen bir şefkatle benim dilimi keşfediyordu. Bu adam herkesin tanıdığını sandığı o büyük kötü adam değildi. Derin ve şefkatliydi. En azından bana karşı öyleydi.

"Öhöm," Peter boğazını temizledi. Yukarıda tünemiş olduğunu unutmuştum. James ve beni öpüşürken hiç görmemişti. James'le olan ilişkiyi kabul etmiş olsa da, bunu gerçekten görmesinin onun için zor olacağını biliyordum. "Ona pruvadaki çıplak kadını sor," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Jolly Roger'ın baş tarafına oyulmuş figüre baktım. Güzel bir kadın, kollarını uzatmış, parlayan bir fener tutuyor ve aşağıdaki dalgalı denizi aydınlatıyordu. Viktorya dönemine özgü büzgülü eteği dizlerinden geminin pruvasına doğru eriyor gibiydi. Küçükük beli

çıplak göğüslerinin altını çerçeveleyen bir korse tarafından. Güzelliğinde bir hüznü vardı. Donuk bakışlarında bir uyarı. Bir siren gibi, sizi kaçınılmaz ölümünüze doğru çekiyor.

Kaşlarını kaldırarak James'e döndüm. "Kadının arkasındaki hikâye nedir?"

"Bu başka bir zamanın hikâyesi." Tavrı değişti. Konuşmak istemediği bir şeyler olduğunu söyleyebilirdim. "Peter sadece beni kışkırtmaya çalışıyor."

"Sorun ne, Hook? Geçmişini bilmesini istemiyor musun? Gerçek senden hoşlanmayacağından mı korkuyorsun?" Peter bir gümbürtüyle armadan düştü. Yavaşça aşağı süzülebilirdi ama inişi sert ve kasıtlıydı. Kanca'yı kışkırtıyordu.

"Kuklamanın hikâyesi Gwendolyn'in korkması gereken bir şey değil. Kendi dolabınızda epeyce iskelet barındırıyorsunuz. Gerçek Peter Pan'i ifşa etmeye başlayayım mı?" James Peter'a doğru bir adım atarak aralarındaki mesafeyi kapattı ve gerilimi neredeyse kopma noktasına getirdi. Eğer bir şey yapmazsam ortalık kan gölüne dönecekti.

"Yeter!" İkinin arasına girdim ve onları ayırdım. "İkinizin ateşkes ilan etmesi gerekiyor."

Peter ofladı ve kollarını kavuşturdu.

"Parlay ya da başka bir şey çağırılmaz mıyım?" Bunun gerçekte ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu terimi bir yerlerde korsan koduyla ilgili olarak duymuştum.

James kıkırdadı. "Parlay tam olarak böyle çalışmıyor, aşkım."

"Buradaki hikâye nedir? Neden ikiniz ölümcül düşmanlarsınız?"

"Eğer bu konuşmayı yaparsak çok fazla rom içmemiz gerekecek."

Peter'ın gözleri bu öneri karşısında kocaman oldu. Bir şeyler saklıyordu. Bunu yüzündeki endişeden anlayabiliyordum. "Gwen-"

"Peter," diye araya girdim, ona bu konuda pazarlık yapma şansı vermedim. "Bu konuşmayı yapıyoruz."

"Smee!"

"Kaptan." Smee arkamdan çıkınca sıçradım. Nereden çıkmıştı bu?

"Özel rezervime gidin ve kamarama birkaç şişe rom getirin. Aşçıya haber ver. Yemeğe hazırız."

"Evet, evet."

James'in özel odasına geri dönerken, gece gökyüzüne bakmak için durakladım. Özellikle parlak bir yıldızdan gecenin iyi bitmesi için bir dilek diledim. Kan dökülmeyecek ve barış mümkün olacaktı. Hiçbir şey olmasa bile, hayatımın hikâyesini dinlemek üzereydim. Kimse bu ikisi arasındaki geçmişi bilmiyor gibiydi ve ben de derinlere dalmak üzereydim.

James'in kulübesi tam olarak hatırladığım gibiydi. Hâlâ duvara zincirlenmiş olan timsah her hareketimizi yakından izliyordu. Devasa bir şeydi ve intikam planları yaptığından emindim. Odanın ortasındaki, veda mektuplarımı kaleme aldığım, bir zamanlar parşömenlerle kaplı büyük masa temizlenmiş ve romantik bir akşam yemeği için hazırlanmıştı. Özel olması amaçlanan bir akşam yemeği. Peter'a yer açmak için masanın uzak ucuna aceleyle üçüncü bir masa daha eklenmişti. Peter hâlâ ne yapacağını bilmez bir halde timsaha bakıyordu. Odaya yayılmış şamdanlar atmosfere yumuşak, sıcak bir parlaklık katıyordu. Bu akşamın nasıl geçebileceğini hayal ederken içimi bir ürperti kapladı.

Bu odada olmak anıları geri getirdi. Pencere, dudakları, masa, kancasının soğuk heyecanı, kıpkırmızı örtülü dört direkli büyük yatak. Dilinin kadife dokunuşu. Onun baştan çıkarıcılığının korkusuna ve cazibesine teslim olmaktan ne kadar keyif aldığımı hatırladıkça yanaklarımın ısındığını hissettim. James o gece içimde bir karanlığın kilidini açmıştı ve bunun için minnettardım. Onu arzuluyordum.

"Lütfen aşkım, otur." James her zamanki müşfik beyefendiliğiyle bir sandalye çekti.

Peter kollarını kavuşturmuş, çenesini sıkarak duruyordu. "Gwen, bunun bir anlamı yok. O zamana dair net bir anım yok. Sadece düşman olduğumuzu biliyorum." Varolmayan Ülke'nin sana unutturduğu doğru, ama bu tam bir hafıza kaybı mıydı, yoksa geçmişe dair anlık görüntüler mi görüyordun? James'e baktım. Onun hafızası da değişmiş olamaz mıydı? Onun buradaki amacı neydi? Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bir açıklama yaptı.

"Hafızamı korumak için büyümlü bir tılsım takıyorum. Aynı hatayı iki kez yapmamı engelliyor." Ön kolunu işaret etti. Orada, koluna dövme yapılmış, özenle hazırlanmış bir tasarım vardı. Bir kalbi delen üç kılıç. Tam olarak anatomik bir kalp değil ama patlıcan rengi ve kıpkırmızı kaslardan oluşan bir kalp şekli. Damarlar ve atardamarlar üst kısımda birbirine dolanarak neredeyse kök benzeri bir görünüm yaratmıştı. Daha önce kendi kendine hareket eden bir dövme görmemiştim ama patlıcan kanı damlaları gerçekten de ritmik bir zamanda damlıyor gibiydi

ortadaki kılıcın ucundan. Grotesk bir şekilde içgüdüsel oldu ama şiirsel olarak da güzeldi.

"Bu dövme hafızamı korumak için büyüldü. Doğüstü yaşamımın her ayrıntısını hatırlıyorum." Masaya uzandı, bir mum aldı ve üç bardak rom doldurmadan önce purolarını yaktı. "İyisiyle kötüsüyle." Kancasının tersiyle bir kadehi bana doğru kaydırıldı. Dikkatini Peter'a çevirmeden önce gözlerinde muziplik parlıyordu. "Hâlâ kalmak istiyor musun, Pan?" Bardağı Peter'a doğru kaydırırken kaşını kaldırarak sordu. "Yoksa geçmişin hikâyelerini duymaktan çok mu korkuyorsun?" Durakladı, etrafımızı dramatik bir sessizlik sardı.

"Gerçeğe." James kadehini kaldırdı.

"Gerçeğe." Ben de aynı şeyi yaptım ve Peter'a baktım. "Bizim için."

Bir an düşündü. "Siktir et!" Bardağı kaptı. "Bize ve gerçeğe, her ne olursa olsun."

Bu bir başlangıçtı. Bu doğru yönde atılmış bir adımdı. Gelecekteki olasılıklar için heyecanlanarak kadehi geri kapattım. Alkolün yakıcılığından nefesimi alamadan James bir kadeh daha dolduruyordu.

"Nereden başlasam?" Sakalını sıvazlayarak durakladı. "İlk Kayıp Çocuk olmak gibi talihsiz bir onura sahip oldum. O zamanlar bana Jas derlerdi."

Peter'ın gözleri sanki anıları aniden canlanmış gibi parladı. "Evet, elini o sümüklü timsaha yedirene kadar sana Jas derdik." Gerçekten de gülümsedi, sanki Hook'a takma adını vermiş olmaktan gurur duyuyormuş gibi.

James kaşlarını çatarak Peter'a uğursuz bir bakış fırlattı. "Hepsi gibi ben de ona aşkıttım. Büyümek istemeyen genç çocuklar. Sorumlulukları yok, onları azarlayacak ebeveynleri yok. Sonsuz gençlik vaat ediyordu. Ama o bu sözü tutamadı, ya sen Pan?" Ses tonunda bir acılık vardı. Onlarca yıllık iltihaplı yaralar su yüzüne çıkmaya başladı. Genç ve etkilenmeye açık bir çocuğa verilmiş, affedilmemiş sözler.

Peter bir kadeh daha rom içmeden önce çenesini büktü. "Senin yaşlanacağını nereden bilebilirdim ki? Bilemezdim."

James, Peter'ın sözlerini duymazdan gelerek devam etti. "Her şeyi birlikte yaptık. Ve bir süre için her şey harikaydı. Neverland bizim kendi Shangri-La'mızdı. O zamanlar her şey farklıydı, daha basitti. Ama Peter için olduğu gibi benim için de zaman durmuş değildi. Sonunda bir genç kıza dönüştüm ve bana sonsuz gençlik vaat eden çocuğu geride bıraktım." James durakladı, purosunu akılsızca küllendiriyordu.

Duyduklarıma inanamıyordum. James ilk Kayıp Çocuk'tu. Beklediğim hikaye buydu. Peki aralarının açılmasına sebep olan şey neydi? İki arasında kurtarılabilecek bir şeyler olmalıydı. Barışı yeniden tesis etmek için kullanabileceğim bir şey.

Hook'un kamarası aniden mürettebatla canlanınca düşüncelerim yarıda kesildi. En nefis yiyeceklerden tepsi tepsi getirdiler. James bu akşam için her şeyi yapmıştı. "Lütfen aşkım, kendini şımart. Aşçıma senin için en iyisini hazırlattım." Açılmamış bir rom şişesini Peter'a doğru itti. "Bunu isteyeceksin. İşin iyi kısmına geliyoruz."

James devam ederken ben tabağımı ve karnımı doldurdum.

"Sonunda, ölümümüze yol açan şey benim kaçınılmaz yaşlanmam oldu. Büyümekten her zaman korkan Peter, bu basit düzene uymayan her şeyden kurtulmak istedi." Kayıp Çocuklar kampının girişindeki eski, yıpranmış tabelayı hatırladım. Orada kurallar yazıyordu, asla büyümeyin.

"Kurallar basitti, Hook. Asla ve asla büyüme. Şu haline bak, yaşlı bir adamsın."

"O olgun biri," diye azarladım. "Söylediklerine bakılırsa sen de en az onun kadar yaşlısın, hatta daha yaşlısın."

"Yıldızlara şükürler olsun ki öyle görünmüyorum. Hala gençliğimin cazibesine sahibim." Peter karşılık verdi.

"James'i oldukça çekici buluyorum." Ona baktım ve dudağımı ısırdım. Babam olacak yaşta olabilirdi ama ona karşı hissettiğim hayvani çekimi inkâr edemezdim.

"Ve ben de seni, aşkım." Masanın öbür ucuna uzandı ve Peter'a dudak bükmeden önce iffetli bir öpücük için elimi çekti. "Hiçbir erkeğin uyamayacağı kurallar koydun ve yine de bunun için cezalandırıldım."

"Cezalandırıldınız mı? Yaşlandığınız için mi?" "Ben ve benden sonraki pek çok kişi."

"Elin mi?" Bu hikâyedeki kötü adamın kim olduğunu merak etmeye başlamıştım. "Ha!" Peter bir rom daha çekmeden önce haykırdı. Açıkça En kötüsünü düşündüğüm için sinirlendim.

James Peter'ın çıkışını görmezden geldi. "Hayır, aşkım. O yıllar sonra, ben döndükten sonra oldu."

"Bekle, ne? Varolmayan Ülke'den ayrıldınız mı?"

"İsteyerek değil. Dünya'ya geri gönderildim. Tıpkı sizin gibi, sırtımdaki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim olmadan."

Peter'ın gülümsemesi yumuşadı. Terk edilmeye çok aşınaydı. Acaba eve mi dönüyordu? Kendi çektiği acının aynısını bir başkasının çekmesine neden olduğunu mu fark ediyordu?

"Beni, saf bir genç çocuğu, Charles Town, Güney Carolina sokaklarında yalnız bıraktı. Pek çok kişinin elinde tarifsiz dehşetler yaşadım. Başka çarem kalmayınca hayatta kalmak için korsan oldum. Bugün olduğum kişi olmamın sebebi Peter'dır."

Genç bir çocukken nelere katlanmış olabileceğini düşündükçe kalbim sıkışıyor. "Edward Teach bana acıdı ve bana barut işçisi olarak iş teklif etti.

Kraliçe Anne'in İntikamı'ndaki maymun."

"Edward Teach? Karasakal için mi çalıştın? Tarihteki en kötü şöhretli korsan." Çok şaşırmıştım.

"Ben yaptım. O aşağılık, kötü bir adamdı." Düşüncelerini biraz daha romla uyuşturmak için durakladı. "Rütbelerimi yükselttim ve sonunda levazım subayı oldum."

"Ama nasıl geri döndün? Varolmayan Ülke'ye."

"Ben de aynı şeyi bilmek istiyorum," diye araya girdi Peter.

"Karasakal'ın aslında saklanarak yaşayan bir Fae olduğunu keşfettim. Hizmetim ve sessizliğim karşılığında bana Peçe'nin ötesine geçme izni verildi."

Bir sürü sorum vardı. "Karasakal Fae miydi? Ne kadar süre hizmet ettiniz? Nasıl bir şeydi-"

"Geçmişimi anlatmaktan bıktım." Hook hızlı sorgulamamı yarıda kesti. Damarına basmıştı. Belli ki dünyaya geri döndüğünde olanlar hakkında konuşmak istemiyordu. "Ayrıntılar önemli değil. Günlerimi Peter'dan intikam almak için planlar yaparak geçirdim. Kabus gibi bir hayat yaşamamın sebebi oydu."

Parçalar yerine oturmaya başladığında gözlerim parladı. "Yaş farkı." Her şey anlam kazanıyordu. "Dünyadayken yaşlanmışsın."

"Yaşlı bir adam olarak geri döndü." Peter kıkırdadı. Duyguları karmakarışık görünüyordu.

"Mürettebatınız, onlar-"

"Yaşlanan tüm Kayıp Çocuklar." James araya girerek şüphelerimi doğruladı. "Benim yaşadığım dehşeti onlardan esirgedim. O yapmazken ben onlara bir yuva verdim."

İşte oradaydı, tanıdığım adam, kaba cephenin içinde saklanıyordu. James'im Peter'ımı çok farklı bir ışıktaki resmetti.

"Ben değiştim!" Peter şişeyi masaya çarptı. "İlahi güç yaşa meydan okuma yeteneğimi elimden aldı. Artık Perde'nin ötesine erkek çocuk getirmiyorum. Bu da bir şey sayılmaz mı?" Elimi tutmak için masanın öbür ucuna uzandı. "Ailem artık bir bütün. Kin tutan tek kişi o."

"İkiniz de bu kavgadan bıkmadınız mı? Hiçbir şeyi çözmediği ortada. Geçmiş değiştiremezsiniz. Kin tutmak sadece geleceği kirletir. Birbirinizden hoşlanmak zorunda değilsiniz ama söz konusu ben olduğumda birbirinize güvenmeyi öğrenmelisiniz. En azından benim hatırım için ateşkes yapamaz mısınız?"

"Peter'ı sevdiğini kabul ettim. O olmasaydı, sen de olmazdın." Peter'a bakmak için döndü. "Şaperonluk konusunda ısrar eden o."

"Ateşkes mi?" Peter homurdandı.

"Ateşkes olsun ya da olmasın, beni kabul ettiği sürece Gwendolyn'i görmeye devam edeceğim. İster git, ister kal ve izle Pan. Umurumda değil. Bu konuşmadan sıkıldım." Hook masadan ayağa kalktı. "Birlikte geçirdiğimiz zamandan yeterince çaldı." James elimi tuttu ve beni sandalyemden kaldırdı. "Aşkım." Elini cebine attı ve bana küçük bir kutu uzattı. "Senin için bir hediye."

Önünde altın bir mandalı olan eski mavi kadife bir kutuydu. Kenarları yıpranmıştı ama orijinal cazibesi yılların yıpranmışlığını gösteriyordu. Kutuyu yavaşça açtım ve nefes nefese kaldım. "James..." İçinde pırlantalarla kaplı göz alıcı bir yakut kolye vardı. Bana hiç bu kadar abartılı bir hediye verilmemişti. Tamamen nutkum tutulmuştu. "Bu çok güzel."

"Bir kraliçe mücevherlerle süslenmeyi hak eder." Elimi tuttu ve beni odanın karşısındaki boy aynasına götürdü. Arkamda durarak kutuya uzandı ve kolyeyi nazikçe boynuma yerleştirdi. "Seni bundan başka bir şey takmadan görmek istiyorum." Kulağıma fısıldadı ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Yakut büyüktü, gözyaşı damlası şeklindeydi ve göğüslerimin arasında mükemmel bir şekilde duruyordu. Güzelliği karşısında büyülenmişim.

James saçlarımı yana doğru savurup omzuma atarken aynadan onu izledim. Durup kulağıma hırlamadan önce dili boynumun pürüzsüz derisinde gezindi. "Sen iyi bir kız mısın, Gwendolyn?"

Sadece sözleri bile bacaklarımın arasında bir heyecan selinin birikmesine neden oldu. Aynadan ona baktım, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Evet," diye fısıldadım.

"Ben seni soyarken izlemeni istiyorum." Eli boynuma dolandı, çenemi ısırmadan önce nazikçe sıktı. Onun baş döndürücü baştan çıkarıcılığıyla sarhoş olurken nefesim kesildi.

Peter'a dönüp baktım. Masadan dikkatle beni izliyordu. Gözleri bana yapışmıştı. Gösteriden zevk mi alıyordu yoksa düşmanının kız arkadaşına tapınmasını görmekten rahatsız mı oluyordu anlayamadım. Her hareketimizi izleyen bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyordum ve bu kendimi daha da tabu hissettiriyordu. Karanlık tarafım bunun her anından zevk alıyordu. Gözlerimi kapattım ve başımı arkaya yaslayarak James'in dudaklarının boynumdaki hissinin tadını çıkardım.

"Gözlerini aç," dedi. "Sana izlemeni söylemiştim." Hiçbir zaman utangaç olmamıştım ama James ve kendimi izlemek yepyeni bir samimiyet düzeyi getirmişti. Bu beni savunmasız hissettirdi. "Dediğimi yap, ben de sana istemeye korktuğun şeyi vereyim."

Gözlerimi açtım ve tişörtümü çıkarıp göğüslerimi ortaya çıkarırken donup kaldım. Elini sırtımda gezdirdikten sonra uzanıp göğsümü avuçladı, dokunuşuyla meme uçlarım sertleşti. Soğuk kancasının ucunu yavaşça göğüs kafesimden aşağı indirirken kulağıma tekrar hırladı ve arkasında kırmızı bir yara izi bıraktı. Pantolonumu kancalayıp aşağı çekmeden önce bir an durakladı, yerde bir kumaş birikintisi bıraktı ve üzerimde ıslak külotumdan başka bir şey yoktu.

James dizlerinin üzerine çökmeden önce gülümsedi, elini ve soğuk kancasını yanlarımdan aşağı ve kalçalarımın üzerinden kaydırды. Sıcak nefesini kalçalarımın arasında hissedebiliyordum. "Arzunun kokusunu alabiliyorum."

Yüzümün kızardığını hissettim. Vücudum onun dokunuşunu arzuluyordu ve yavaşça baştan çıkarması beni beklentiyle damlattı. Külotumu çıkardı ve yüzüne doğru tuttu, derin derin içine çekti ve Peter'a fırlatmadan önce hırladı. "En tatlı günah gibi kokuyor. Amı senin için böyle ağlıyor mu?"

Peter'ın bakışları yoğundu. Bunun şehvet mi yoksa öfke mi olduğunu anlayamadım. Masadan külotumu aldı ve cebine sokmadan önce yüzüne doğru tuttu.

"Bacaklarını aç." Emir kesindi. Ben itaat edemedi kancası bacaklarımın arasına girdi ve onları birbirinden ayırdı. Kancasının ucu hassas klitorisimi sıyracak ve korku ve heyecan dolu bir miyavlama çıkaracak şekilde kendini nazikçe konumlandırdı. "Bu seni tahrik ediyor, değil mi? Seni her an incitebileceğimi bilmek."

"BEN... BEN..." Kelimelerim kekeledi. Hâlâ korku ve tehlikenin beni ne kadar heyecanlandırıldığını itiraf etmeye hazır değildim. Kancasını çevirdi ve soğuk metali ıslaklığım boyunca kaydırıldı. Utanmadan inledim, başımı arkaya atarak bu duyguya teslim oldum.

"Gözler ileri." Ayağa kalktı ve kancasındaki arzumu yavaşça yaladı. "Sen, aşkım, enfessin." Çıplaklığıma hayranlıkla bakarak beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Hayal ettiğimden daha iyi." Kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. "Yakut güzel göğüslerinin arasında mükemmel duruyor." Gözleri siyah damarlara kaydı. Umutsuzca saklamaya çalıştığı endişeyi görebiliyordum. Kolum boyunca çizgileri takip etti. Omuzlarıma yayılmış ve kalçamın üstünden karnıma doğru inmeye başlamıştı. "Yakutların rengini seviyorum. Tıpkı sana zarar vermeye cüret edenlerin kanını dökeceğim gibi." Kemik perisine karşı doğrudan bir tehdit değildi ama gözcülük yaptığını ima ediyordu.

Hemen yanımızda duran bir çekmeceye döndü ve iki küçük metalik cihaz çıkardı. "Güvenli kelimenin ne olduğunu biliyor musun?"

Güvenli bir kelimeye ihtiyaç duyma korkusu düşüncelerimi kaplarken evet anlamında başımı salladım. "Senin kelimen yakut.

Anladın mı?"

"İstiyorum."

Eğildi ve beni sertçe öptü. Dili boynuma inmeden önce ağzımı keşfetti ve öğretilmiş meme uçlarıma doğru ilerledi. Meme ucumu parmaklarının arasına sıkıştırdı ve hassas derinin üzerine bir kısıkaç yerleştirdi. Dudaklarımdan bir inilti kaçana kadar gerginliği yavaşça ayarladı. "Aferin kızıma," diye mırıldandı. Zevk ve acı arasında bir yerde garip bir duyguydu. Ama vücudumda bir arzu patlamasına neden oluyordu. Yaptığı işe hayran kalmadan önce işlemi diğer tarafta da tekrarladı.

"Peter, bak kızımız ihtiyaçtan delirdiğinde ne kadar güzel oluyor." Kalbim hızlandı. İkisine aynı anda sahip olabilir miydim? Şimdiye kadar böyle bir olasılığı hiç düşünmemiştim. İstekli olurlar mıydı?

James elimi tuttu ve beni az önce bulunduğumuz masaya götürdü. Kelepçelerin ağırlığı her adımda göğüslerimi çekiştirerek yabancı hisleri artırıyordu.

Peter ne yapacağından emin olmadan ayağa kalktı. Pantolonunun altından kocaman bir ereksiyon süzülüyordu. "Siktir, Gwen. I-"

O daha sözlerini tamamlamadan James kolunun bir hareketiyle masayı temizledi. Masadaki her şey büyük bir gürültüyle yere düştü. Peter ne olacağından emin olamayarak bir adım geri çekildi. James

Beni kucakladı ve nazikçe masanın üzerine yerleştirdi, arkama yasladı ve ayaklarımı vücuda yakın yerleştirdi, böylece bacaklarım büküldü ve şimdi damlayan göbeğimi açığa çıkardı.

"Doğru, bana o güzel amcığı göster." Sessizce masanın etrafında dönerek başımın arkasında, görüş alanımın hemen dışında durdu. Omuzlarımdan tuttu, ellerimi kavrayıp başımın üzerine çekmeden önce elini ve soğuk kancasını kollarımdan aşağı kaydırđı. Çekilmeden önce bileklerimi bağlayan iplerin tanıdık hissini hissettim, beni yerime sabitledi. Sırtımı kamburlaştıran gerilim, göğüslerimi yukarı itiyor ve kelepçelerin çekimini artırđıyordu. Zihnim korku ve bilinmeyenin heyecanıyla çalkalanıyordu. "Ne kadar güzel, göğüsleri gökyüzüne yükselmiş. Dokunulmak için yalvarıyor. İhtiyaçtan damlıyor."

Peter şimdi sergilenen vücudumun etrafında dönmeye başladı. Açıkta kalan göbeğimde oyalanmak için durdu. "Çok çarpıcı," diye fısıldadı. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. En mahrem yerlerime bakıyorlardı. Bedenim onların zevki için sergileniyordu. Yoksa bu benim zevkim miydi? Kendimi kirli hissediyordum ve bu hoşuma gidiyordu. Bana dokunmalarını, beni zevkleri için kullanmalarını istiyordum. Bir tür sürtünme arayışıyla kıvranmaya başladım, ama tek yaptığı kelepçelerin meme uçlarını çektiştirmesine neden oldu ve ihtiyacımı daha yüksek seviyelere gönderdi.

"Lütfen," diye yalvardım.

James tekrar ortaya çıktı, bu sefer gömleğini çıkarmıştı. Erkeksi fiziği gözlerime bir zevk veriyordu. "Lütfen ne?"

"Lütfen, dokun bana." James onları ayırmaya zorlamadan önce biraz rahatlama umuduyla kalçalarımı birbirine sürttüm. Yayılmış göbeğimin önüne oturarak eğildi, kadife dilini yarığımdan yukarı sürükleyerek dudaklarımdan hayvani bir inilti çıkardı.

Peter başımın üzerinde belirdi, gözlerinde açlık vardı. Göğüslerimi okşamadan önce ellerini kollarımda gezdirdi ve eğilerek beni arkamdan öptü. James'in dili klitorisimi çalıştırırken, parmaklarını her seferinde bir tane olmak üzere, açıklığımı hafifçe gerene kadar soktu. Peter'ın ağzına doğru inlemekten kendimi alamıyordum. Zevkin içinde kaybolmuştum, James aniden durup ayağa kalktığında doruğun eşiğindeydim. Onun dokunuşunu kaybettiğimde inledim.

"Tadına bak balım. Onu senin için olgunlaştırdım."

Peter hiç vakit kaybetmedi. Dili yavaşça en hassas bölgelerimi keşfetmeye başladı ve beni saf mutluluğun sınırına geri getirdi.

"Eh eh eh, o kadar hızlı değil. Sadece bir tadımlık. Onu henüz harcamak istemiyoruz." James Peter'ı masadan çekip bacaklarımın arasına yerleşti. Ne yaptığını göremiyordum ama derinlere kayarak beni sonuna kadar doldurmadan önce açıklığıma baskı yapan soğuk metalin tanıdık hissini hissedebiliyordum. Ayağa kalktı ve masanın etrafında dönerken, içime koyduğu şeyin ağırlığı hareketlerimi çekiştirerek beni ihtiyaçtan çılgına çevirdi.

"şunu izle," diye övündü James Peter'a, meme uçlarımdaki kelepçelere hafifçe vurmadan önce ve beni tamamen uçurumun kenarına gönderdi. Tüm kontrolümü kaybettim, içime yerleştirilen yabancı nesnenin etrafında kenetlenen göbeğim zevkten kör olmuş bir şekilde haykırdı. Orgazmın sancıları içinde kayboldum.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı James. "Boşaldığında çok güzel oluyorsun." Benden büyük gümüş bir penis çıkardı ve salıverilmemin tadına bakarken hırlayarak ağzına götürdü. Beni öpmek için eğilmeden önce masayı tekrar yuvarladı ve arkamda konumlandı. Ağzımı keşfederken dilinde kendimin tadını alabiliyordum. Meme uçlarımdaki kelepçeleri çıkardı ve artık hassas olan cildime acı verici bir kan hücumuna neden oldu. İtiraz ederek inledim ve onları yatıştırmak için çabucak ağzına aldı. James beni yatağının ayak ucundaki bir sedirin yanına götürmeden önce bağlarımı çözdü ve artık yıpranmış olan cildime narin öpücükler kondurdu. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök." Emrine itaat ettim ve kendimi bir kez daha sergilemeye başladım. Serbest bırakılmamın bacaklarımdan aşağı damlamaya başladığını hissedebiliyordum.

SMACK!

Hook'un elinin tanıdık acısı kıcıımı kavradığında irkildim ve arzuyla inledim.

SMACK!

Bu sefer acı daha da derine inip tenimi ısıttığında inledim. Her tokatta amım daha da ıslanıyordu.

"Peter, sikini ağzına sok ve onu sessiz tut." SMACK!

Peter elinde sikini okşayarak belirlediğinde "Oohhh" diye nefes nefese kaldım. Ucu kendi heyecanıyla parlıyordu. Onu hızla ağzıma aldım, dilimle yıkarken tadının tadını çıkardım.

"Siktir, Gwen. Bu harika hissettiriyor." Peter kalçalarını iterek ağzımı sikmeye başladı.

James'in siki açıklığıma sertçe bastırdı, ben geri iterken acı verici bir şekilde yavaş ve derine kaydđ, itişine uyararak onu kabzasına kadar gömdü. "İşte benim güzel kızım. Senin açęözlü küçük amcığın benim sikim için damlıyor."

Her iki erkeğim tarafından doldurulduğumda utanmadan inledim. James arkadan iterek Peter'ın sikini boğazımın derinliklerine itiyordu. Hareketin içinde kaybolmuştum. Zevkin kölesi olmuştum. Birimizin nerede bitip diğerimizin nerede başladığını anlayamıyordum.

"Güvenli kelimeni hatırlıyor musun, Gwen?" James'e dönüp baktım ve evet anlamında başımı salladım. "İstemekten korktuğun şeyi sana vereceğim." Kalbim olacakları düşünerek hızla çarpmaya başladı. Beni isteksiz bırakarak çekilmeden önce yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi. Saçlarımı yumruklayan James beni sedirden kaldırdı ve Peter'a benim yerime uzanmasını emretti. "Üstüne çık. Yavaşça."

Hiç vakit kaybetmedim ve bana sorulduğu gibi yavaşça Peter'ın sikinin üzerine indim. Onaylayarak inledi. James beni nazikçe öne doğru itti, böylece Peter'la göğüs göğüse geldim. Elini sırtımdan aşağıya doğru gezdirerek, Peter'ın sikinin hemen yanında zaten gergin olan açıklığıma bir parmağını sokmadan önce parmaklarını yayılmış yanaklarımın arasından geçirdi. Bu his karşısında hareketsiz kaldım. Ne düşüneceğimi bilemiyordum. Acının eşiğindeydi ama çok da zevkliydi. "James, ben-"

"Şşşt, kraliçem, bunun için yaratılmışsınız. İkimiz de biliyoruz ki biraz acıdan zevk alınır." Ben itiraz edemeden ikinci bir parmağını soktu, gerginliği artırdı ve hem benden hem de Peter'dan bir zevk çığlığı çıkardı. "İşte böyle, aşkım." Parmaklarını nazikçe çekmeden önce vücuduma alışması için bir an verdi ve arkama geçerek sikini açıklığıma yerleştirdi.

"Bekle." Panikledim. Peter içimdeyken sığmasının imkânı yoktu.

"Güvenli kelimen nedir, Gwen?" diye sordu sakince. "Eğer durmamı istiyorsan, kelimeni kullan." Tereddüt ettim, ikisine de sahip olmak istiyordum ama bunun nelere yol açacağından korkuyordum. Yavaşça içeri itmeye başladı ve ben zevk ve acıyla kör oldum. Peter'ın yanında içeri girerken dudaklarımdan hayvani bir çığlık kaçtı. "İşte benim güzel kızım. Bizi çok iyi kabul ediyorsun. Amin bizim için yaratılmış." Şimdiye kadar hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu ve James'in övgüsü beni sadece çılgınlığın derinliklerine sürükledi.

"Siktir," diye haykırdı Peter, James içeri girip çıkmaya başladığında, ikimizi de aynı anda memnun etti. Peter kalçalarını James ile aynı ritimde esneterek beni uçuşuma sürükledi. Daha fazla dayanamayacağımı düşündüğümde, adamlarımı da yanıma alarak uçuşumun kenarına düştüm. Orgazm vücudumu parçalıyor, üçümüz birlikte bir senfoni içinde biterken dalgalar halinde çöküyordu

inlemeler. Vücudum tükenmişti. Bitkin bir halde Peter'ın üzerine yığıldım. James yavaşça içimden çıktı ve beni yatağa taşımadan önce Peter'dan kurtulmama yardım etti. Bacaklarımı araladı, ılık, yatıştırıcı bir bez uygulamadan önce yaralanma olup olmadığını kontrol etti. "Bu gece iyi iş çıkardın kraliçem. Şimdi dinlen, bunu hak ettin."

James'in yatağında, Peter yanımda sızmışken ve diğer tarafımda soğuk fırfırlı çarşaflar varken, keyifsiz bir şekilde uyandım. Güneş henüz doğmamıştı ve ay ışığının yumuşak parıltısı odaya süzülüyordu. James büyük pencerenin önünde durmuş denize bakıyordu. Odayı geçip ona katıldım ve büyüdü dövmesini okşadım. Patlıcan kanını ilk kez görmüyordum.

"Bir keresinde rüyamda kanımın bu renkte olduğunu görmüştüm. Amara'nın kampındaki saldırıdan sonraydı. Yaram iyileşirken."

"Büyü tarafından değiştirilenler bazen patlıcan kanı akıtır. Bu herkese olmaz. Seninki henüz değişmedi mi?" Durakladı, gelmeyen bir cevap bekliyordu. Kanım aslında hâlâ kırmızıydı ama James beni sandığımdan daha iyi tanıyordu. "Tapınak dağındayken gözlerinde kara büyü gördüm. Gwen, ben aptal değilim. Bir şeyler o l d u ğ u n u biliyorum."

İçimi çektim. "Lütfen sessiz ol," diye yalvardım. "Peter'ın ya da çocukların bilmesini istemiyorum."

Yüzünü bana döndüğünde kaşları endişeyle çatıldı.

"Amara, Kaplan Zambağı'nı yenmeme yardımcı olması için bana bir Inalto hediye etti. Kullanmamaya çalıştım ama başka seçeneğim yoktu. Üstünlük ondaydı. Bedelinin bu kadar ağır olacağını hiç düşünmemiştim."

"Aşkım," diye iç geçirdi. "Kimin büyüünü tükettin? Kimin ruhunu?"

"Kían, Amara'nın eşi. Ve intikam almak için oğullarımdan birini öldürmemi istiyor. Amara bunun kaderini değiştirmenin bir yolu olduğunu mu söyledi? Tek bildiğim onun ruhu tarafından ele geçirilmeye devam ettiğim. James, onları çoktan öldürmeye çalıştım."

Sessizce bana baktı, dinliyordu. "En son ne zaman denedin?"

"Daha d n Amara'yı öldürmeye çalışmak için beni kullandı." Bunu yüksek sesle söylediğim için utanmıştım. "Acının onu uzak tuttuğunu keşfettim." Utanç içinde başımı  ne eğdim. "Onu uzak tutmak için gizlice kendime zarar veriyordum. Sanırım bu yüzden bu gece y zeyeye çıkmadı."

"Aşkım-"

"James," diye araya girdim. "Yapamam. Onlardan birini  ld rmeyeceğim. Herhangi birinizi bir daha kaybetmektense ölmeyi tercih ederim." Gözlerimden yaşlar süzüldü. "Amara onu bastırmanın bir yolu olabileceğini söyledi. Ay  eği denen bir şey mi?"

"Aşkım, Datura ya da senin deyimimle Ay  eği son derece zehirlidir. İşe yarayacağının garantisi bile yok. Aslında tek garanti senin ölümün ya da daha kötüsü. Sana bunu veremem."

"Ama başka seçeneğim yok. Eğer o başarırsa ben hayatta kalamam. Denemek zorundayım."

James beni kucaklamadan önce yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı sildi. "Başka bir yol bulacağız aşkım, ama senin ölümüne yardım edemem." Eğildi ve beni usulca öptü. "Bir yolunu bulacağız. Hayatının geri kalanında seni bağlı tutmam ve şaplak atmam gerekse bile." Yüzünde sinsi bir sırıtma belirdi.

"Günlerimi geçirmek için daha kötü yollar düşünebilirim." Gülümsedim ve başımı onun sıcak göğsüne yasladım.

"Dinlen, aşkım. Yarına sadece birkaç saat kaldı. Yakında her şeyi  zeceğiz. Sana söz veriyorum."

CHAPTER XIV

ALLIES
-PETER-

“Peter... Ölmüş olmam, ruhunun bir parçasına hâlâ sahip olmadığım anlamına gelmiyor.” Tiger Lily'nin boğucu kahkahası zihnimde yankılanırken bedenim rüyadan sarsılarak çıktım.

Gözlerimi panikle açtım ve anında pişman oldum. Pencereden içeri süzülen sabah güneşi şiddetli görünüyordu, aşırı hevesli ışınlarıyla beni kör ediyordu. Kafam ikiye bölünecekmiş gibi hissediyordum. Lanet olası rom. O an kendi kendime bir daha asla içmeyeceğime yemin ettim.

Hangi cehennemdeydim?

Gözlerim nihayet sabah ışığına alıştığında kendimi kocaman bir yatakta buldum. Gwen yanımda uyuyordu, kestane rengi saçları etrafına dağılmıştı. İpek çarşaf alt yarısını örtüyordu ama mükemmel küçük göğüsleri açıktaydı. Zaten sert olan sikim çarşafra doğru seğirdi. Önceki gece bir anda aklıma geldi ve inledim.

Elimi yüzüme sürerek kafamda dans eden hayalleri silmeye çalıştım. O kadar erotik, o kadar tabu ve o kadar ateşliydi ki. Ve o anı Kanca'yla paylaşmış olmam utancımın tavan yapmasına neden olmuştu.

Midemde bir çukur oluştu ve beni yiyip bitirmeye başladı. Gwen'den utanmıyordum, daha çok ona birlikte yaptığımız iğrenç şeylerden utanıyordum. Hook'un beni yozlaştırmasına izin vermiştim ve bunu umursamamıştım. Şimdi bu bizi nereye götürüyordu? Hâlâ ezeli düşman mıyız? Bir kural kitabı olduğunu sanmıyorum ama aynı anda aynı kızı becermenin ölümcül bir düşmanla yapılabilecek bir şey olduğundan şüpheliydim.

Yavaşça doğruldum, zonklayan başımın hareket ettikçe alışmasına izin verdim. Kamarada Kanca'yı aradım. Ayaktaydı, sırtı bize dönük, pencereden dışarı bakıyor, gün ağarırken sessizce denizi seyrediyordu. Bir yanım Gwen'i kollarıma alıp kamaradan kaçmak ve o piçi arkamda bırakmak istiyordu ama yapamadım. Bunu yaparsam Gwen taşaklarımı koparırdı ve itiraf etmek bana ne kadar acı verse de Hook'tan bir şeye ihtiyacım vardı.

Yataktan kalktığımda yüzünü bana dönmedi ama duruşundaki değişikliği görebiliyordum. Kaskatı kesilmişti, vücudundaki her kas gergindi. Gwen'le geçirdiğimiz ortak gece konusunda onun da kafası karışmış mıydı? Geçmiş geçmişte bırakıp ilerleyebilecek miydik?

Sanırım dün gece bir başlangıç olmuştu ve şimdi bir inanç sıçraması yapmak üzereydim. İnandığım her şeye karşı geldim ve tereddüt etmedim çünkü Gwen için her şeyi yapardım. Ve artık gerçeği bildiğime göre, o da bilecekti.

"Sence bunca yıldan sonra baltaları gömmek mümkün mü?" Yanına yaklaşırken fısıldadım. Gwen'i uyandırmak istemiyordum ve aramızdaki bu konuşma bana özel geliyordu.

Uzun süre kıpırdamadan durdu ve beni tanıyıp tanımayacağını merak etmeye başladım. Bir bardak romu tek başına elinde döndürdü. Yaşadığımız geceden sonra içmeyi nasıl başardığı beni aşıyordu.

"Güneşin gökyüzüne doğru yol alırken su boyunca parıldaması, görmekten asla bıkmayacağım bir şey. Her sabah kendimi yatağımın rahatlığından çekip çıkarıyorum çünkü o günün son günüm olup olmayacağını asla bilemiyorum." Konuşurken sesi titriyordu, romundan bir yudum almak için durdu. "Bir zamanlar, onurlu bir ölümü memnuniyetle karşılardım. Ama o benim için tüm bunları değiştirdi. Sonsuza dek o kadını mümkün olan her şekilde memnun etmek istiyorum. Baltalar, silahlar, kılıçlar ve hatta timsahlar bile," durakladı ve gözleri kulübesinde zincirlenmiş halde duran canavara kayd, "gömülecekse, bu onun için olacaktır. Sana asla güvenmeyeceğim. Senin yanında gardımı asla düşürmem ve onu tehlikeye atarsan seni seve seve öldürürüm. Ama kaç gündeğümüm kaldı bilmiyorum ve onları senin gibiler için daha fazla heba

etmeyeceğim."

Sözlerini anlayarak başımı salladım. Kendi duygularımla örtüşüyorlardı ve aramızda yeni bir tür ateşkes sağlandığını biliyordum. "Yardıma ihtiyacım var." Bunu söylemek garip gelmişti. Hayatımda hiçbir zaman Kaptan James Hook'a bu dört kelimeyi söyleyeceğimi hayal edemezdim.

Romundan bir yudum daha aldı, bakışları hâlâ doğan güneşe odaklanmıştı. Ayaklarına kapanacak değildim ama bu işi benim için de kolaylaştırmayacağını hissediyordum. Yüzü duygusuz kalsa da içindeki iblisin sırıttığından emindim. Ayrıntıları öğrendiğinde, Gwen söz konusu olduğunda kenarda oturmasının mümkün olmadığından emin olarak devam ettim. "Osakren'in yerini tespit ettim. Arion'da ve Viridianwood'da saklanıyor. Sen de en az benim kadar biliyorsun ki Gwen onu kemik perisine geri vermek için ölüme bağlı. Onu eserden kurtarmak için bir görev planlıyorum. Kutsal emaneti piç prensle takas etmeyi planlıyor-"

"Bekle... Piç prens mi dedin?" "Dedim.

Görünüşe göre o bir-"

"Onun kim olduğunu biliyorum," diye bağırarak sözümü bir kez daha kesti. "Adını duydun mu?"

"Yollarımız bir ömür önce kesişti. Eğer Varolmayan Ülke'yi avlayan Fae buysa, Tanrı ruhlarımıza merhamet etsin."

"Osakren'i ele geçirmek için Arion'la takas yapmaya çalışıyor. Canavarlara göre, bu gerçekleşirse oyun biter."

Kancasını çenesine vurdu, alnında derin bir çatlak oluşmuştu. "Benim yardımından daha fazlasına ihtiyacın var Peter. Lanet olası bir mucizeye ihtiyacımız var. Bu Fae türünün en kötüsü. Ruhsuz bir iblis, yaşamın kutsallığına hiç saygı duymuyor. Tek arayışı güç."

"Ne... Şimdi de küçük bir meydan okumadan mı korkuyorsun? Yaşlılık seni daha mı iyi yapıyor?"

"Lanet olsun, Peter! Beni dinlemiyor musun? Dinlemiyorum! Hiç dinlemiyorsun. Seni tüm bunlar hakkında uyarmaya çalıştım ama sen ve gururun yüzüme güldünüz. Daha büyümen gereken çok şey var evlat."

"Şimdi de babam olmaya mı çalışıyorsun?"

"Senin kahrolası müttefikin olmaya çalışıyorum," diye homurdandı ve içkisinin geri kalanını fondip yapıp bardağı pencere kenarına vurarak ne demek istediğini vurguladı. Müttefikim mi? İstedğim şey buydu ama yine de sözleri beni durdurdu. İkiye bölünmüştüm. Bu adam bir aldatma ustasıydı ama yine de ona inanmaya meyilli hissediyordum.

"Ne değişti? Bunca yıldan sonra ne değişti?"

"şuradaki" -döndü ve hâlâ yatakta uyuyan Gwen'i işaret etti- "şuradaki. Onun için *yanıyorum*. Ruhumun paramparça olmuş parçalarını yeniden birleştirdi ve ben farklı bir adam olarak ortaya çıktım. Varlığımın yapısını değiştirdi. Artık kendim için yaşamıyorum. O kadını mutlu etmek için varım. Mantıklı değil, açıklayamıyorum ama kaderi onun lehine çevirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"O zaman bize yardım edecek misin?"

"O nereye giderse benim yolum da oraya çıkar. Ama birkaç şeyi açıklığa kavuşturalım. Ben sizin Kayıp Çocuklarınızdan biri değilim. Bu" -başını sallamadan önce burnunun kenarını çimdikledi- "bu ittifak sana hesap vereceğim anlamına gelmiyor. Anlaşıldı mı?"

"Anlaştık." İyi niyetle anlaşmayı mühürlemek için ona elimi uzattım. Elime kısa bir süre baktıktan sonra bakışlarını benimkine çevirdi, teklifimden hiç hoşlanmamış gibiydi.

"Bana planlarını anlat," diyerek beni yüzüştü bıraktı.

"Osakren'i Dorian'a teslim etmek için gün batımına kadar vakti var. Pusuda bekleyeceğiz ve harekete geçtiğinde yolunu keseceğiz. Ama ben Arion'u canlı ele geçirmek istiyorum. Onun için planlarım var. Gwen'e yaptıklarına katlanamaz ve bu hatalı kararının bedelini ona ağır bir şekilde ödetmeyi planlıyorum."

"Bu kadar mı? Büyük planın bu mu? Kaderin ellerine biraz fazla bırakılmış, sence de öyle değil mi? Ve eğer ona şans vererseniz oldukça kindar bir kaltaktır. Bence bundan daha iyisini yapabiliriz." Sinsi bir gülümseme dudaklarını ayırdı ve gözlerinde dans eden şeytanı neredeyse seçebiliyordum.

Kayıp Çocuklarımla tekrar yüzleşmeden önce kendimi toparlamak için bir an yalnız kaldım. Jolly Roger'dan döndüğümüzde, Arion'la ilgili yeni planlar hakkında onları bilgilendirmeyi başarmıştım. Düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Bir zamanlar kim olduğum gerçeği beni yiyip bitiriyordu. Hook her şeyi yüzeye çıkarmıştı ve uzun zamandır unuttuğum eylemlerden saklanamazdım. Beni nihai kötü adam olarak resmetmeye çalışmıştı. Ve belki de *onun* hikâyesindeki kötü adam bendim. Ama o korkunç, uğursuz şeyler yapmıştı,

o da. İntikam onun seçtiği zehirdi. Ve yıllardır durmaksızın bu intikamın peşindeydi, yoluna çıkan hiç kimseyi umursamadan... Gwen hariç.

Güneşin ve ayın benim etrafımda döndüğünü düşünen kibirli küçük bir pisliktim. Kendimden başka kimseyi umursamayan şımarık bir velettim. Kendi ihtişamımın hayalleri, ona ulaşmak için ne kadar ileri gittiğimi görmemi engelledi. Ama kötü adam? Bu fikir bana pek uymuyordu. Tanrının Wendy'yi neden hayatıma soktuğunu hep sorgulamıştım. Ve şimdi, belki de cevabı bulmuştum. Wendy zincirleme bir reaksiyon başlatmıştı. Bana ilk kez bir şeyler hissettirmişti. Kendi narsist hayranlıklarımdan başka bir şey. Ve benden koparıldığında, bunu iyi idare edememişim. Huysuz bir çocuk gibi davrandım.

Bu Neverland için bardağı taşıran son damla olmuştu. Yaratılmasına yardım ettiği bencil veledede artık tahammül edemiyordu ve bu ateşle imtihan olmuştu. Her zaman büyümem gerektiğini anlamaya başlamıştım. Sadece oraya ulaşmak için gerçekten uzun bir zamana ihtiyacım vardı. Geriye dönüp on üç yaşındaki halime bazı tavsiyelerde bulunabilmeyi içtenlikle diledim. Ona büyümenin o kadar da kötü bir şey olmadığını söyleyebilmeyi. Belki de ona ruhunun uğruna yandığı kıza taşaklarını sokmanın ne kadar iyi bir his olduğunu söyleyebilirdim. İşte o zaman her şey çok farklı olabilirdi. Bu düşünceyle sikimin pantolonumun içinde kıpırdadığını hissettim. Ama bugün Osakren için yapılacak savaşla ilgiliydi. Ancak onu ele geçirdikten ve intikamımı Arion'un cesedi olarak Gwen'in ayaklarına serdikten sonra. Ancak o zaman kendimi şımartabilirdim. Gwen nihayet kemik perisinden kurtulduğunda, hepimiz onunla sıramızı savacaktık.

Zihnim Tripp, Ryder ve hatta Eben'i düşünmeye daldı. Yıllar içinde birbirimize çok yakınlaşmıştık. Yan yana büyümek aramızda kopmaz bir bağ oluşturmuştu. Kaçınılmaz olarak büyüyüp beni geride bırakan önceki Kayıp Çocuklarla asla sahip olamadığım bir şey. Ve şimdi Gwen de bizim dağınık ailemizi tamamlıyordu. Hook kader konusunda haklıydı. Beni çamura sürüklemişti ama buna değmişti.

Bunu kimseye itiraf etmezdim ama Gwen beni yumuşatmıştı. Hook'la aramızdaki rekabetin azalmaya başladığını hissedebiliyordum. Çocukken olduğumuz gibi asla arkadaş olamayacaktık. Ama saygılı müttefikler olabilirdik. Ve sanırım bununla yaşayabilirdim.

Onlara katıldığımnda herkes silah mahzeninde hazırlık yapmakla meşguldü. Eben, Gwen'e bir sürü silah takıyordu.

"Kahretsin Eben, o kadar silahla hareket edemeyecek. Bence onları ona bağlayarak sadece kendini tatmin ediyorsun," diye alay etti Ryder.

"Siktir git, Ry. Görünüşe göre onun güvenliğini senden daha çok önemsiyorum," diye karşılık verdi Eben.

"Ya da silah fetişin var. Ona göz kulak ol, Hen. Bıçağının kabzasıyla seni becermeye çalışabilir." Hepimiz güldük ve Eben Ryder'a doğru hamle yaparak onu baş kilidine çekti. Bu manzara karşısında gülümsedim. Herkes çok gergindi. Bugünkü görev muhtemelen hayatımızın en önemli göreviydi. İçimden gelen tepki Hook'un ortaya koyduğu planı reddetmek olmuştı, her ne kadar arkasındaki taktiksel yönlerin sağlam olduğunu görebilsem de. Ama Gwen her şeyi kabul etmişti ve duygularımın beni engellemesine izin verdiğimi biliyordum.

Her şey hazırды. Şimdi savaştan hemen önce adrenalinin yükseldiği ve sınırların seni alt etmek üzere olduğu bir andı. Ama Ryder gerginliği azaltmanın bir yolunu bulmuştu. Her birimiz gruba gerekli bir şeyler katıyorduk ve o odadaki herhangi biri için ölebileceğimi biliyordum.

"Birazını düşmanımız için saklamaya ne dersin?" dedim. "Gitme vakti geldi."

Sabahı Varolmayan Ülke üzerinde uçarak geçirdik, Viridianwood'a doğru yol alırken her birimiz kendi zihnimizde kaybolmuştuk. Oraya vardığımızda Lucius ve Hook ormanın kenarında bizi bekliyordu. Beyaz kurt Alo birdenbire ortaya çıkıp, görünür görünmez kafasını Gwen'e çarpınca kılıcımı çekmemek için kendimi zor tuttum.

Lucius iri yarı kurda, "Yalakalığı bırak," diye homurdandı. "Michaela senin etkilemen için burada bile değil."

"Belki de senin gibi bir pislik değildir. Belki benden gerçekten hoşlanıyordur ve beni kız kardeşimden puan toplamak için kullanmıyordur," diye karşılık verdi Gwen. Hatta

Sözleri kaba olsa da sırtımasını engellemekte zorlanıyordu. Beklenmedik bir dostluktu ama asi canavar prene karşı bir zaafı olduğu açıktı.

"Aşkım, büyüleyici görünüyorsun," diye araya girdi Hook, "ya da belki de büyüleyici görüldüğün içindir." -dudağının köşesi bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı- "Bence bu sana çok yakışan bir görünüm," diye mırıldandı Gwen'i kendine çekip derinden öperken. Görünüşe göre Gwen'le olan ilişkisini artık saklamıyordu.

Eben boğazını temizleyerek gösteriyi yarıda kesti. "Dün gece çok eğlendin Hook. Şimdi senin göreve odaklanmana ihtiyacı var." Eben kendi duygularını hiç saklamadan alay etti.

"İksir sende mi?" Eben'den gelen alfa erkeği gösterisini savuşturarak sordum. Bugün küçük kıskançlıkların bizi alt edeceği bir gün değildi. Hook kemerindeki keseden cam bir şişe çıkardı. "Büyük miktarlarda bulmak zordur. Bu muhtemelen tüm evrendeki en büyük parti ama kurt hariç her birinize yetecek kadar var ama onun buna ihtiyacı yok."

Lucius Hook'a doğru bir adım attı, belli ki Alo adına müdahale etmeye hazırdı. "Kiminle savaştığımızı unutma," diye uyardı Hook, iri yarı prenen geri adım atmıyarak. "Onların zayıflıkları üzerine oynamalıyız. Daha küçük Fae olduklarına inandıkları kişilere aldırış etmezler. O sadece Viridianwood'un bir başka vahşi canavarı olacak ve onlar için bir tehdit oluşturmayacak." Hook hemen açıkladı ve Lucius da homurdanarak onayladı. "Bir yudum seni görünmez kılacak, en azından eğitimsiz gözler için." Hook şişeyi bana uzattı. İçindekiler gölet suyundan başka bir şeye benzemiyordu. Üzerinde parçacıklar yüzen koyu yeşil bir sıvı.

"Peki ne kadar sürecek?" Ben sordum.

"Değişir. En fazla iki saatimiz olacak, muhtemelen daha az."

"Bunun Gwen'i kendine saklayabilmek için hepimizi ortadan kaldırmaya yönelik bir plan olmadığına emin misin?" Eben suçladı.

"Eben, dur," diye inledi Gwen bariz bir kızgınlıkla. Şaşkınlıkla sırttım. Onun Eben'e haddini bildirmesini izlemek çok seksiydi. Eben sadece ona baktı ve benim normalde geveze olan Kayıp Oğlum sessiz kaldı. Ona doğru gitti ve bir elini yanağına koydu. "Ona güvenmediğini biliyorum ama söz veriyorum James seni zehirlemek için burada değil. Bana güveniyor musun?" Eben bir an için gözlerini kapattı ve başıyla onayladı.

"Şimdi her şey halloldu, Gwendolyn, aşkım, bağların seni bekliyor," dedi Hook, elinde uzun bir iple onu öne doğru çağırarak. "Bana ilk tanıştığımız geceyi hatırlattı. Sahnenin geri kalanını daha sonra canlandırmamız gerekebilir."

"James," diye azarladı ama yüzünün kızardığını görebiliyordum. Kısıtlanmaktan hoşlanıyordu ve ben de kendime biraz ip almak için zihinsel bir not aldım. Her Kayıp Çocuk'un yanında durdu, her biriyle özel bir an yaşadı. Bana ulaştığında onu içeri çektim ve göğsüme bastırdım.

"Bugün düşüncesizce bir şey yapma, tamam mı?" diye mırıldandım kulağına.

"Ben mi? Bir kızın ihtiyaç duyabileceğinden çok daha fazla koruyucum var. Ben senin için endişeleniyorum. Güvende kal. Ya hepimiz bu durumdan kurtuluruz ya da hiçbirimiz kurtulamayız." Geri çekildi ve beni sertçe öptü. Tüm kısıtlanmış duyguları bu öpücükte serbest kaldı ve geri çekildiğinde nefessiz kaldım.

"Seni seviyorum, Peter." Ve bunu söyledikten sonra dönüp Hook'a doğru yürüdü ve bileklerini ona uzattı.

İksirden bir yudum alıp Eben'e uzatmadan önce "Aşağı inin çocuklar," diye seslendim. Kalbim göğsümde tekledi. En son bir iksir içtiğimde özgür irademi kaybetmişim. Derim karıncalanmaya başladığında endişem vücuduma yayıldı. Elimi yüzümün önünde tuttum ve parmaklarımın eterde kayboluşunu izledim. Kafamı kaldırdığımda sadece Hook, Gwen ve devasa kurt ormanın kenarında duruyordu, geri kalanımız artık kara büyüyle gizlenmişti.

"Unutma, aşkım." Gözlerinin içine bakana kadar çenesini kancasıyla kaldırdı. "Orada söylediğim hiçbir söz gerçek değil. Hepsi sahte ve bunun işe yaraması için mükemmel olması gerekiyor. Bu yüzden şimdiden üzgün olduğumu ve her şey bittiğinde bunu telafi edeceğimi bil."

Biz de arkalarından gittik. Gwen'in saçları Hook'un omzundan sarkarken ileri geri sallanıyordu. Bağlı bileklerinin görüntüsü zihnimi görevden tamamen uzaklaştırıp çok daha hedonist bir bölgeye götürmekle tehdit etti ve gözlerimi tamamen uzaklaştırmak zorunda kaldım. Bir noktada Smee de Kaptan'a katılmıştı. Sinsi herif bir anda ortaya çıkmış gibiydi.

Düşman nöbetçilerinin etraflarını sarmaya başlamasını izledim. Görünmez olmanın çok faydalı bir avantajı. Elim içgüdüsel olarak kılıcımın kabzasına gitti ve kendime bunun planın bir parçası olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Onlara yakın durmak için elimden geleni yaptım. Söylenen her şeyi duyabilmem çok önemliydi. Hook aniden durdu, Gwen'i bir bez bebek gibi yere fırlattı ve üzerine bir çizme yerleştirdi. Dişlerim tepki

olarak sıkıldı ama yerimde durdum.

"Orada olduğunu biliyorum. Neden ikimizin de zamanını boşa harcamayı bırakıp kendini göstermiyorsun?" Kolundan beyaz bir mendil çıkardı ve havada salladı. Gizli nöbetçiler yerlerinde kalmış, sessizce izliyor, bir işaret bekliyorlardı. "Yapmam gereken bir anlaşma var," diye devam etti Hook, "Piç prensle işbirliği içinde olduğunu biliyorum ve onun eline geçmesinden çok memnun olacağı bir hediyem var."

İşte o zaman Arion nihayet kendini gösterdi, kanımı kaynatan ukala bir havayla ormandan çıktı. Koyu renk saçlarını arkaya doğru toplamıştı ve siyah deri zırhını tamamen giymişti. Belli ki Dorian'a güçlerini göstermek ve bir parça ilgi için ayaklarına kapanmak için kendini hazırlıyordu. Onu elime geçirmek için sabırsızlanıyordum ama sabırlı olmalıydım.

"Hook, seni bu kadar içeride bulmayı hiç beklemiyordum," dedi ihtiyatla.

"Bunlar umutsuz zamanlar. Ve sen de bugünlerde bulunması en kolay Fae değilsin."

"Peki benimle ne işiniz var?"

"Böyle zamanlarda ittifaklar gerekir ve ben kazanan tarafı seçme işindeyim. Dorian'la bağlantıların olduğunu biliyorum ve onunla görüşmek istiyorum. Gelgitler dönüyor ve hesaplarıma göre Neverland iki hafta içinde düşecek. Bir anlaşma yapmak için buradayım. Yeni krallığında kazançlı bir pozisyon karşılığında bağlılığımı sunuyorum ve anlaşmayı tatlandırmak için Pan'ın küçük fahişesine sahibim. Sanırım bu onun gözüne girmem için yeterli."

"Sen lanet olası bir sülüksün, Hook. Lanet olası bir zavallısın." Hook'la alay etti ve nabzım hızlandı. Hook bundan daha iyisini satmalıydı. Arion'un dış nöbetçi halkasının düşmeye başlamasını izledim. Bir dakika önce dimdik ayaktayken, bir dakika sonra görünmez bir Azrail tarafından boğazları kesilerek yavaşça yere düşüyorlardı. Adamlarım onları sessiz bir şekilde öldürdü ve tüm gözler Arion ve Hook'un üzerinde olduğu için kimse alarmı çalmadı. "Hem sana neden güveneyim ki? Söylentilere göre Kaplan Lily'yi öldüren sizmişsiniz," diye suçladı Arion.

Hook kıkırdadı, "Eğer buna gerçekten inanıyorsan, tahmin ettiğimden daha beceriksizsin demektir. Elbette Pan onun cinayeti için beni suçladı. Adanın kontrolünü ele geçirmek için ellerini temiz tutmak zorundaydı."

"O gece seni gördüm. Onu mağaralara kadar takip ettiğini gördüm. Onu en son o zaman canlı gören oldu."

"Tiger Lily ve benim bir anlaşmamız vardı. O kendi halkına karşı iğrenç eylemlerde bulundu ve ben de uygun bir günah keçisi oldum. Tüm bunlar, işlerim söz konusu olduğunda göz yummam karşılığında oldu. Şimdi neden böyle elverişli bir anlaşmayı mahvedeyim?"

Arion çenesindeki kirli sakalı kaşdı, belli ki söyleyeceklerini düşünüyordu. Hook da bu değişimi görebiliyordu ve onun kararsızlığından faydalanmaya çalışarak devam etti.

"Sadece Dorian'la bir görüşme ayarlamayı istiyorum." Hook eğildi ve Gwen'i saçlarından tutup ayağa kaldırdı. Kesik bir çığlık attı ve dişlerimi o kadar sert sıktım ki kırılmadıklarına şaşırdım.

"O mükemmel bir pazarlık aracı. Pan ve Kayıp Çocukları onun ellerinde olduğunu anladıkları anda pes edeceklerdir. Pan bir kez boyun eğdiğinde, yerlileri kendi iradesine tabi kılmak çok daha kolay olacaktır. Çok güzel olduğundan bahsetmiyorum bile. Mükemmel bir küçük oyuncağa sahip."

Arion alay etti. "Dorian safkan bir Fae. Aletini aşağılık bir ölümlüye sokarak kendini asla şımartmaz."

"Ne derler bilirsin, bir kez bir insanla yattın mı..." "Hayır, aslında ne dediklerini bilmiyorum."

"Doğru. Peki o zaman, boş verin bunu. İşimize bakalım, olur mu?" Hook'un gözlerinin neredeyse belli belirsiz yana kaydığını görebiliyordum, nöbetçilerin dış halkasını indirmedeki ilerlememizi kontrol etmeye çalışıyordu. Beklediğimden daha kalabalıklardı ve hepsiyle doğrudan çatışmaya girmemiz mümkün değildi. Zamanımız tükeniyordu. Arion, en iyi savaşçıları olduğunu tahmin ettiğim küçük bir grup tarafından kuşatılmıştı. Arion'un olanlardan haberi olmadan onları alt etmemizin imkânı yoktu. Elimdeki en iyi şans onu kendim öldürmek ve adamlarımın geri kalanları katletmesini izlemektir. Burada tutsak olmayacaktı. Hiçbiri bu ormandan canlı çıkamayacaktı.

Arion Gwen'e doğru bir adım attı. Hook hâlâ onun bağlı bileklerini arkadan tutuyordu. Yırtıcı gözleri kanımı kaynatacak şekilde onu taradı. Sert eliyle yanaklarını kavradı.

"Bir insan için bunu öldürmek çok zor. Belki de yanlış yapıyordum. Belki biraz daha uzun süren bir şey daha iyi bir seçim olurdu. Bakalım ne kadar yüksek sesle çığlık atabilecek." Yüzü uğursuz bir gülümsemeye dönüştü, sonra eğilip kızın saçlarını derin bir nefesle içine çekti.

"Siktir git Arion," diye homurdandı, parmakları yanaklarına batarken bile ve sonra yüzüne tükürdü. Ciddiyeti olmasaydı gülerdim.

İçinde bulunduğumuz durumun. Arion'un yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Yanağındaki tükürüğü silmek için uzandığında sırtışı kaybolmuştu. Bir anlık hareketle elini savurdu ve kıza ters bir yumruk atarak başının yana savrulmasına neden oldu. Onu oracıkta deşmemek için içimdeki gücün her zerresini harcadım. Bir yaprak hışırtısı duydum ve çocuklarımın kendilerini toparlamaları için Tanrı'ya sessizce dua ettim.

"Şimdi, şimdi... Prens'e sunma şansım olmadan önce meyveyi çürütmene izin vermeyeceğim," diye azarladı Hook, onu daha fazla tacizden kurtarmak için elinden geleni yaparak.

"Onu benimle bırakmaya ne dersin? Dorian'a ulaştığından emin olacağım." "Dorian'a ulaştığından emin olacağım dediğinde, duyduğum şey

ödülümü alıp bana hiçbir şey bırakmamayı planlıyorsun. Bu işler böyle yürümez. Sen buluşmayı ayarlarsın, ben de kızı getiririm."

"Senden daha fazlasını beklerdim, Hook. Ama aslanın inine yanında bosun'dan başka bir şey olmadan girdin ve benimle avım arasında duruyorsun." Arion Gwen'in kolunu tuttu ve onu ileri doğru çekerek Hook'un elinden kurtardı ve bu bardağı taşıran son damla oldu. Onun düşmanın eline düşme fikri beni çılgına çevirdi. Gürültülü bir gök gürültüsü ağaçlarda yankılandı ve parlak bir şimşek çakması gökyüzünü ikiye böldü. Arion ve muhafızları irkildi, dikkatleri kararan gökyüzüne çekildi. İçimden akan öfkenin beni görünmez kılan büyüü yakıp yok ettiğini hissedebiliyordum ve gözleri gökyüzünden ayrılıp bana dikildi.

Kaos hareket halindeydi. Hepsi birden harekete geçerek kılıçlarına uzandılar ve aralarında saklanan çelikle karşılaştılar. Beyaz kurt kavgaya daldı, vahşi dişleriyle bir gırtlığı parçaladı ve hepimizi bir kan püskürmesiyle kapladı. Arion bir istisnaydı. Kılıcını çekmek yerine kemerindeki bir keseye uzandı.

Kanca Gwen'i tuttu ve onu yoldan çekti. Arion'un kollarında güvende olduğunu bilerek onu takip etmem için bana açık kapı bıraktı. Kesesindeki her neyse onu ararken gözlerinde bir parça korku gördüm. Gözlerimde dans eden ölümünü görebiliyor muydu? Benden uzaklaştı ama ben aramızdaki boşluğu kapattım. Ondaki yayılan korkuyu neredeyse tadabiliyordum. Sonunda keseyi açmayı başardığında, gözlerim beyaz bir parıltı yakaladı ve Osakren'i tuttuğunu, içinden bir enerji patlaması fırlayıp beni yere sermeden bir an önce fark ettim.

Osakren'den gelen güç patlaması yakınımıdaki herkesi yere serdi. Vücudumdaki her kemik ağrıyordu ama Arion'un ormanın içinde kaybolduğunu görmek için ayağa kalkmaya çalıştım. Onu kaybetmeyecektim, bu sefer olmazdı. Eğer o lanet kafatasını alamazsam Gwen ölecekti. Bunun muazzamlığının üzerimden geçmesine izin verdim. Cansız cesedinin görüntüsü zihnimde parladı, boş karamel gözleri bana bakıyordu.

İçimde bir şeyler koptu. Bir kayma, bir değişim, bir tür başkalaşım ve ilk kez adadan gelen gücü hissedebiliyordum. Ayaklarımın etrafında kıvılcımlar saçarak elektrik gibi birikti. Her zaman oradaydı, sadece ona erişmemi bekliyordu. İçimde uykuda olan gücü uyandıracak kadar ileri itilmemi bekliyordu. Bu bir sel kapağını açmak gibiydi ve gücün içime akmasına, bacaklarımdan göğsüme doğru ilerlemesine izin verdim. Ellerimin etrafında minyatür şimşekler çaktı. İşte buydu, bana vaat edilen güç, kaderim sonunda tezahür ediyordu. Bana ait olanı korumak için yardımına geliyordu.

Sırıttım ve Arion'un peşinden gittim. Osakren'i kullanmak için zayıf bir girişimde bulunsam bile benim dengim değildi. Onu ormanın içine doğru takip ettim ve hızla ilerledim. Tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Toprak, bağlantımız aracılığıyla bana onun yerini bildiriyordu. Benden saklanamazdı. Ağaçlara çıktım ve onu yukarıdan sessizce takip ettim. Gök gürültüsünü andıran bir sesle ağaçlardan tam önüne düştüm. Bana çarpmadan birkaç dakika önce kayarak durdu. Gözlerindeki korku ifadesi çok lezzetliydi ve ben daha fazlasına açtım. Elini kaldırmaya başladı, Osakren avucunun içindeydi. Bileğini kavrayarak saldırdım ve kafatasını yere düşürene kadar koluna bir enerji şimşegi gönderdim.

"Bu daha iyi," diye homurdandım. "Bu tür bir büyüü kullanmak için çok zayıfsın. Ama kendini affettirmen için sana bir şans vereceğim.

Benimle bir erkek gibi dövüş."

Kılıcımı kınımdan çıkardım ve onu ileri çağırdım. Kılıcını çekti ve başka seçeneği olmadığını bilerek soluna doğru döndü. İlk hamleyi yaptı, saldırdı, çelik çeliği öpüyordu, sesi kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Onunla oynadım, bu ölümcül dansın tadını fazlasıyla çıkardım. Kılıçlarımız buluştuğunda gök gürledi, şimşekler çaktı ve gümüşten yansıdı.

"Onu yenemeyeceğini biliyorsun Pan. Krallığı ele geçirecek. Tek karar vermen gereken, boyun eğmeden önce ne kadar acıya katlanmak istediğin."

"Bu hep senin sorunun oldu. Kaybeden tarafı seçmek. Ve işte yine buradasın, ancak bu sefer hayatın kötü kararlarının bedeli olacak."

Birlikte dans etmeye devam ettik, kılıç kılıca karşı. Avımla oynadığım gerçeğinin tadını çıkararak anı uzattım.

Karnım doyduğunda ve intikam arzum dayanılamayacak kadar arttığında ona doğru döndüm, kılıcım bacağına saplandı ve dizardı kirişini kopardı. Yere düştü ve kılıcımın bir hareketiyle onu kılıcından kurtardım, kılıcın yere sıçramasına izin verdim. Kılıcımın bir sonraki kavisi boynunda duruyordu ama bu, sebep olduğu tüm tahribat için çok kolay bir ölümdü. Şimdi sıra kızıma hak ettiği intikamı vermeye gelmişti.

Arion diz çökmüş, silahsız ve merhametime kalmış bir halde kıkırdadı. "Senin için geliyor, Pan. Beni şimdi öldürmek hiçbir işe yaramaz."

"Dedi çaresiz adam. Şimdi ayağa kalk. Kayıp Çocuklarla randevun var."

"Yürüyemiyorum."

"O zaman emeklemeye başlasan iyi edersin."

Arion'u Kayıp Çocuk'un ayaklarının dibine yere bıraktım. Yolun son kısmında onu taşımak zorunda kalmıştım. Bacağındaki kesik kıyafetlerini ıslatmıştı, kanı sırtımdan aşağı damlıyordu. İntikamımı almaya fırsat bulamadan kan kaybından ölmesin diye yarasını kısmen iyileştirmek için bir tutam peri tozu ayırmıştım. Osakren, hafif ağırlığına rağmen kemerimde asılı dururken ağır geliyordu.

Arion'un üzerinde durdum, vücudu yere yayılmıştı ve güç duygusu eziciydi. Kayıp Çocuklarım, Lucius ve kurtla birlikte hain Fae'lerin geri kalanını yerle bir etmişti ve zaferimizin coşkusu hissediliyordu. Gwen ayağa kalktı, hâlâ Hook'un kollarındaydı ama bilekleri artık serbestti.

"Gwen, sevgilim, onu sana getirdim. Her şey sona erdiğinde, onun öldüğünü bilerek rahatlayabilirsin," dedim ve onu, onun ellerinde yaşadığı travmanın bir kısmını hafifletebilecek hastalıklı bir hediye olarak ona sundum.

Kanca'nın kucağından ayrıldı ve Arion'a doğru belli belirsiz adımlar attı. "Onu asın," diye emretti, sesi buz gibi soğuktu, yüzü ifadesizdi, adamın ona vurduğu yerde bir çürük oluşmaya başlamıştı.

Eben ve Ryder onu kollarından tutup bir ağaca bağlarken inlemelerini duymazdan geldiler. Gwen kız kardeşinin ona verdiği bıçağı çekti, ona yaklaşıırken eli titriyordu.

"Umarım benim hissettiğim, kız kardeşimin hissettiği korkuyu hissedersiniz. O çaresizliğin göğsünüze dolduğunu ve sizi tükettiğini hissetmenizi istiyorum. Umarım bu hayattan sonra hangi cehennem varsa orada yanarsın." Arion sessiz kaldı, gözleri kısılmıştı. Şansının tükendiğini biliyordu ve Gwen'e hayatı için yalvarma zevkini tattırmayacaktı. Gwen bıçağı onun yüzüne doğru tuttu, göğsü duygularla kabarıyordu ama tereddüt etti. Tripp yanına geldi ve elini yavaşça sırtında gezdirdi.

"Gwen, güzelim... Sorun yok. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yapabilirim. Yapmak zorundayım. Beni öldürmeye çalıştı. Mic'i öldürmeye çalıştı." Sözleri duygularının ağırlığıyla titriyordu.

"Bunu yapabileceğini biliyorum ama yapmak zorunda değilsin. Bırak biz senin koruyucuların olalım. Onun kanını ellerimizde hissetmek istiyoruz. Sana borçlu olduğumuz intikamı almak istiyoruz. Bunu senin için yapmamıza izin verecek misin?" Eli kızın kolunda gezindi, parmaklarını kızın parmaklarına doladı ve bıçağı Arion'un yüzünden aşağı çekti. Kız onun kollarına yığıldı ve başıyla onayladı.

Her birimiz sırayla Arion'a saldırdık ve ondan kaçınılmaz olarak çıkardığımız çığlıklardan zevk aldık. Ağaca yaslanmış kanlı bir cesetten başka bir şey olmayana kadar ona tarifsiz şekillerde işkence ettik. Hepimiz onun kanına bulanmıştık ve hiçbirimiz onu temizlemek için harekete geçmedik. Düşmanlarımızın kanını taşımak bir gurur göstergesiydi. Bize karşı gelmeyi düşünen herkese sert bir uyarı. Gwen her kanlı anı izlemiş, gözlerini hiç kaçırmamıştı. Sadece her şey bittiğinde, son nefesini verdiği anda yanağından bir damla yaş süzüldü.

Yavaş bir alkış hepimizi gerçekliğe geri döndürdü. "Bravo, çocuklar, bravo! İyi bir işkence seansını çok severim. Bana her zaman daha sonra ele alacağım muazzam bir horoz-standı verir." Hepimiz bir adamın bize doğru geldiğini görmek için döndük ve içgüdüsel olarak Gwen'i arkama çektim. Ormanın gölgeli derinliklerinden çıkan adam bir ölümlü olamayacak kadar yakışıklıydı. Bembeyaz giysisiyle güzelliğin sınırındaydı. Dar pantolonunu, neredeyse dizlerine kadar inen, altın ve gümüş işlemelerle süslenmiş uzun bir tunik ceket örtüyordu. Paltosunun altına benzersiz bir zırh giymişti, göğüs kafesi

Geniş göğsünü gümüş ve mücevherler kaplamıştı. O kadar solgundu ki neredeyse gümüş gibi görünen saçları omuzlarına dökölüyordu. Ama asıl dikkatimi çeken şey, giydiği bembeyaz kıyafetlerle tam bir tezat oluşturan, arkasına doğru uzanan siyah tüylü kanatlarının genişliğıydi.

"Kimsin sen?" Güzel yabancıya hırladım. Arion'un icabına bakıldığına göre artık kemik perisine bakmamız gerekiyordu. Dikkatimi dağıtacak hiç havamda değildim.

"Ne kadar iç karartıcı," diye düşündü tırnaklarıyla oynarken. "Şöhretimin beni ilerlettiğinden emindim. Bir dahaki sefere daha iyisini yapmaya çalışacağım. Kendimi tanıtmama izin verin. Ben Dorian, Einar Hanesi'nin oğlu, Birinci Diyar'ın Fae Prensi. İlahi Olan'ın gerçek soyundan gelen biriyim." Hepimiz şu anda aramızda duran iblise bakarken toplu bir sessizlik oldu. "Ahhh, demek adımı duymuşsunuz. Ne kadar hoş."

"Burada istenmiyorsun," dedim, onunla yüzleşmek için döndüm, Gwen'i korudum, Kayıp Çocuklarım etrafımıza yayıldı. Hook bile yanımda duruyordu.

"Kraliyet ailesini krallığınızda ağırlamak için uygun görgü kurallarını bilmiyor musunuz?" diye kıkırdadı. "Varolmayan Ülke'nin kendini kral ilan edenine bir tavsiye, saflığını kimsenin görmesine izin verme, bu seni savunmasız bırakır."

"Açık sözlülüğümü saflıkla karıştırmayın. Kimin oğlu olduğun umurumda değil, iblisleri evime davet etmek gibi bir alışkanlığım yok."

"Eğer gerçekten iddia ettiğin gibi büyük bir kralısan, bir takas yapmama izin ver. Sen benim doğum hakkımı ver, ben de senin dostlarını katletmeyeyim." Bunu o kadar soğukkanlılıkla söyledi ki, sözlerini anlamam bir anımı aldı.

"Doğum hakkı mı? Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bana naz yapma Peter Pan. Osakren'in sende olduğunu biliyorum ve o bana ait. O babamın bana verdiği tek hediye ve benden haksız yere çalındı. Şimdi senden onu geri vermeni bekliyorum, ben de arkadaşlarının bu ormandan canlarını kurtararak ayrılmalarına memnuniyetle izin vereceğim. Sence de dürüst bir takas değil mi? Yoksa onların hayatlarının senin için bir değeri yok mu?"

Piç kurusu beni iki arada bir derede bırakmıştı. Eğer Gwen ya da Kayıp Çocuklarım için herhangi bir duygu gösterirsem, şu andan itibaren hepsinin sırtında hedefler olacaktı.

"Diyelim ki sana bu doğum hakkını teklif ettim, o zaman sana geri verildiği anda Varolmayan Ülke'yi terk etmeni mi bekliyorum?" Bu sözde müzakereleri uzatmaya çalışarak onu oyaladım. Artık sadece bizimle oynuyordu. Yapmak zorundaydım.

Osakren'i Gwen'e götür ve onu buradan çıkar. Kemik perisine ulaşana kadar ona zaman kazandıracaktı. Belki yaşlı cadı ona biraz koruma sağlayabilirdi.

"Size oldukça cömert bir teklifte bulunduğuma inanıyorum. Basit bir hatıra için onun güzel küçük boğazını kesmek utanç verici olurdu. Teklifim geçerli. Ne diyorsunuz Varolmayan Ülke Kralı?" Kemerinden küçük bir hançer çıkardı ve onunla tırnaklarını karıştırmaya başladı. Tüm bu durumdan son derece sıkılmış görünüyordu. Onun bir anlık dikkat dağınıklığından yararlanarak küçük kafatasını yanımdaki keseden çıkardım ve arkamda duran Gwen'in ellerine yerleştirdim. Parmakları kemiğe dokunduğu anda büyüünün baskısını sırtımda hissettim. Ben daha tehlikeyi fark edemeden Gwen benden uzaklaştı.

CHAPTER XV

A WRINKLE IN THE FABRIC

-GWEN-

I Osakren'i karnıma bastırdım, çatallı boynuzları derime batıyordu. Küçük kafatasını can havliyle tutarken, boğumlu parmakları kıvrıldı. Uzun tırnakları çene çizgimi kazıyarak boynuma dolandı. Çürüyen et kokusu beni sardı ve kemik perisinin pazarlığını tahsil etmeye geldiğini anladım. Nefesini içine çekerken dili kulağımda tıkırdadı. Gözlerimi hızla kırıştırarak tüm adamlarıma baktım. Her biri Arion'un kanıyla kaplıydı. Dorian'la aramda duran tek şey onlardı. Şimdi iki kötülük arasında kalmıştık. Zihnim umutsuzca arayı kapatmaya çalışıyordu. Her şey çok hızlı olmuştu. Dorian'la aramızdaki durum uçurumun kenarındaydı, şiddete dönüşmesine ramak kalmıştı. Peter emaneti elime tutuşturmuş, önümüzde duran iblisten kaçmak için ihtiyacım olan değerli zamanı bana vermek üzere bir duruş sergilemeye hazırlanıyordu. Parmaklarım pürüzsüz yüzeyi sıyırdığı anda büyüünün garip ürpertisini hissettim ve o da arkamda cisimlenerek beni Peter ve çocuklarımdan uzaklaştırdı.

Şimdi, sıkıca onun pençeli kavrayışının içine sıkışmıştım, zarımsı kanatları etrafımızı koza gibi sarıyordu. Yüzlerindeki dehşet ifadesi

benimkini yansıtıyordu. Alo mızımızlandı, bana yaklaşmaya çalışırken kalçalarının üzerine çömeldi.

"Sevgili kız kardeşim değil mi bu?" dedi Dorian, kelimeleri kibar bir havayla söyleyerek. Kız kardeş kelimesi dudaklarından alaycı bir ifadeyle döküldü. Yırtıcı gözleri yaşlı cadiya sabitlenmişti. Kız kardeş mi? Piç prensin günahkâr yakışıklılığının kemik perisiyle aynı kanı paylaşmasına imkân yoktu.

"O bağı bin yıl önce kestim," diye tısladı ve ayaklarımın dibindeki yere tükürdü.

"Ah Peytra," dedi, "bizi birbirimize bağlayan kan bağını koparamazsın. Bunu sana binlerce kez söyledim. Yine de bana karşı gelmek için bu kadar ileri gidiyorsun. Ne yazık." Belagatle söylediği sözlerinde yoğun bir kmsemi vardı.

"Bizi birbirimize bağlayan kan uzun zaman önce temizlendi. Ben artık tamamen farklı bir şeyim."

"Sen tam olarak olmanı istediğim şeysin. Bir sıçrama tahtası. Benden kaçabileceğini mi sandın, sevgili kardeşim? Hakkım olanı çalabileceğini mi sandın? İtiraf etmeliyim ki eğlenceli bir oyundu. Ama şimdi seni tekrar sıkı sıkıya izmelerimin altına aldığıma göre, eylemlerinin sonuçları olacağını biliyorsun. Bu adil olan tek şey."

"O çoktan öldü, Dorian. *izmelerinin* altında ezildi ama küllerinden doğan şey senin kontrol edemeyeceğin bir g."

"Kutsal emaneti bana ver, Peytra. Onu bana şimdi ver, ben de senin ait olduğun yere, gölgelere kamana izin vereyim."

"Bir atal, yılanın dili gibi, kaderi gıdıklar. şans seni gölgede bıraktı, piç prens. Eskilerin kanı baştan çıkarıcı bir fahişedir, ama seçilmiş bir kız gerçekten de çok iyi bir ödüldür. Kader bu yolu ızdı. Bunu kemiklerde gördüm."

"zc, gerçekten. Birkaç l hayvanın kalıntılarının seni benden kurtarabileceğini düşünmen üzücü. Artık kaderin yatağında uyumuyorum. Kendi kaderimi kendim yazacağım ve bu muhteşem olacak. Bu benim son uyarım. Osakren'i bana ver." "Yıldızı almak için buradayım," diye tısladı kulağıma hırıltılı sesi. "Kader dünyalar dengede duruyor. Osakren artık ona ait. Bana karşı silah kaldırırsan onu yok ederim. Ve intikamını almak için yeni bir evrenin doğuşunu beklemek zorunda kalacaksın."

"O benim, Peytra!" diye hırladı, bir an için soğukkanlılığını kaybetti. Bir elini ipeksi buklelerinde gezdirdi ve sakın, ağırbaşlı tavrına geri döndü.

maskesini tekrar yerine taktı. "Başka bir yol bulacağımı ve buradaki yerliler için daha da acı verici olacağını biliyorsun. Bu senin vicdanın olacak, benim değil." Dorian ona ters ters baktı, içindeki kötülüğün bir parçası hâlâ parlıyordu.

"Kemik peri!" Peter'ın gürleyen sesi dikkatini çekerek, beklenmedik kardeşleri zekâ savaşlarından uzaklaştırdı. "Pazarlık bu değildi! Yadigârı sen istedin, o da sana getirdi. Şimdi onu al ve git."

Beni de yanına çekerek geri çekilirken siyah, çürümüş dişlerini göstererek ona tısladı. "İlahi olan bunu yasaklar. İplerimiz birbirine dolanamaz, sadece son taneler düştüğünde."

"Ona sahip olamazsın," diye hırladı adam.

Tüm vücudu hınzır bir kıkırdamayla sarsıldı. "Aptallar! Zaten yazılmış olanı durduramazsınız."

"Onu benden almana izin vermeyeceğim." Peter kılıcını çekti ve savunma pozisyonuna geçti, Kayıp Çocuklarımın her biri de onu takip etti.

"Bir anlaşma yapmaya ne dersin Peter?" Dorian araya girdi. "Hükümdarlar arasında bir ilk. Sen Osakren'i al. Ben de kızı almana izin vereceğim. Benim gözüme girmen için bir iyi niyet göstergesi."

Gürültülü bir gök gürültüsü etrafımızdaki havada yankılandı. Neverland, Peter'ın gözlerinde dönen öfkeye tepki göstererek, tek bir kelime bile etmeden cevabını yineledi.

Duyulabilir bir klik sesi dikkatimi James'e çekti, tabancası kancasına dayanmış, namlusu kemik perisine çevrilmişti. "Kanatlarının ritmi havayı bile hışırdatmadan önce kafana bir kurşun sıkacağım, ihtiyar."

"Ah canım, bugün başımı ağrıtıyor." Dorian sanki bu uçuculuk basit bir rahatsızlıktan başka bir şey değilmiş gibi uzanıp şakaklarını ovuşturdu.

"Ruhunu çürümüş, kurtlanmış bir elma gibi yediler mi, benim küçük Yıldız mı?" Kemik peri durdu ve kokumu içine çekerek derin bir nefes aldı. "Hayır... ruhunu yiyip bitiren başka bir şey, kötü bir görsel ikiz. Eğer şimdi benimle gelmezsen seni bir arada tutan bağları koparacak." Tekrar güldü ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyordum. Bu korkunç sırrı Kayıp Çocuklarımdan saklıyordum ve şimdi gerçeği duymalarını göze alamazdım.

"İlginç. Bu önemsiz kız görüldüğünün tam tersi. Tamamen vurulmuş durumdayım." Dorian bana yepyeni gözlerle bakarken güzel yüzünün temiz hatlarını okşadı.

"İplerini bağlama zamanı, küçük yıldız. Onları sıkıca bağla ki döndüğünde burada olsunlar." Kararımı vermiştim. Oğullarımı güvende tutmak için beni götürmesine izin vermeliydim. Amara her şeyi ortaya döktüğü ve hayatıma anlam katan adamlar için bir tehlike olduğumu söylediği anda, onları kurtarabilmemin tek yolunun onları terk etmek olabileceğini biliyordum. Şimdi İlahi bana bir çıkış yolu sunuyordu ve ben de bu şansı kaçırmamalıydim. Ve eğer kemik perisi beni Kían'dan kurtaracak bir yol biliyorsa, o zaman onu evrenin sonuna kadar takip eder ve gerekirse cevabı ölmekte olan cesedinden alırdım.

"O haklı. Gitmek zorundayım."

"Hen, sakın buna cüret etme." Ryder bana ters ters baktı.

"Ry, yapmak zorundayım. Tehlikede olan bizden çok daha fazlası var."

"Ne söylediğini bile bilmiyorsun. Onun sözleri her zaman senin düşündüğün anlama gelmiyor," diye homurdandı Eben.

"Şimdi gitmesine izin verirsen bir daha geri gelmeyebilir. Senin olanı kilit altında tutmak en iyisi, yoksa... daha baştan çıkarıcı ellere düşebilir." Dorian bir kaşını kaldırdı, Osakren'i geri almaya ikna etmek için beni bir piyon olarak kullanmaya çalışıyordu. Tereddüdünü belli eden bir şey vardı. Ona karşı hareket ederse kemik perisinin hepimizi yok edeceğine tamamen inanıyordu.

"Gwendolyn kendi kararlarını verme konusunda oldukça yetenekli. Sadece dikkatli ol, aşkım." James bana göz kırparak veda etti. Kararımı zaten biliyordu.

"Teklif bir kez yapılır ve kemikler huzursuzdur. İlahi güç bunu böyle yaptı. Beni şimdi reddedersen hiçbir şey seni bu girdaptan kurtaramaz. Kemiklerinde yeni bir *kozmosun* doğuşunu okuyacağım." Sözleri delik deşik olabilirdi ama anlamı açıktı. O benim son şansımdı. Neverland'i onu takip eden karanlıktan kurtarmak için son şansımız.

"Onunla gitmeme izin vermelisiniz," diye seslendim onlara, gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyordu. Onları içime çektim, bakışlarım sırayla her birinin üzerinde yoğunlaştı. Kararımı vermiştim. Aramızdaki bağların koptuğunu ve özlemin kalbime yerleştiğini şimdiden hissedebiliyordum. Pek bir şey için dua eden biri değildim ama kendimi Tanrı'ya, ilahi olana, evrene... beni dinleyen herkese sessiz bir dua ederken buldum. Bunun çocuklarımı son görüşüm olmaması için dua ettim.

"Peşimden gelme. Sana geri döneceğim. Söz veriyorum." Bu sözü tutup tutamayacağımı bilmeme imkân yoktu ama bunu duymaları gerekiyordu. Bunu evrene duyurmam gerekiyordu. Ama gitme kararım kesindi ve kemik perisinin de bunu bildiğini söyleyebilirdim. Kalbimin bir sonraki atışıyla

etrafımdaki dünya parçalanmaya başladı. Beyaz kürklü bir bulanıklık bana doğru hamle yaptı ve hatırladığım son şey adımı çağıran sesleriydi.

Viridianwood'dan koparıldığım andan itibaren ne kadar zaman geçtiğini BİLMİYORUM. Bedenimin zaman ve mekân içinde hareket ettiğini hissedebiliyordum ama kontrolüm yoktu. Katı formları seçemiyordum. Ve sonra sadece kucağımda duran ellerime bakıyordum. Onlara ne kadar süre baktığımı bilmiyordum. Bir noktada siyah damarların kaybolduğu aklıma geldi. Bunun tuhaflığına gülümsedim. Tenimi karmaşık bir ağ gibi kesen, beni uğursuz bir dövme gibi kaplayan koyu çizgilere alışmıştım. Şimdi ellerimin kremisi teni neredeyse yabancı görünüyordu.

Kesintisiz bir vızıltı beni transımdan çıkardı. Minik kanatların çırpınışı yüzümü okşadı ve dikkatimi ellerimden çekti. Beni şu anda çok rahatlatıcı görünen sessiz kayıtsızlıktan çekip çıkarmaya çalışan her neyse dalgınca ona doğru hamle yaptım. Soğuk bir burun ve sıcak bir dil yüzümü okşuyor, zihnimi nazikçe dürtüyordu. İyi miydin? Soru bu gibi görünüyordu ama henüz bir cevabım yoktu.

Kesintisiz uğultu geri döndü, tutunmaya çalıştığım huzuru bozmakla tehdit ediyordu. Bu sefer daha güçlü bir şekilde vurdum. "Ah! Bu da ne-" Acı serçe parmağımı yaktı ve onu ağzıma götürdüm, incinmiş parmağımı emerken kanın tadını aldım.

Gözlerim başımın etrafında uçuşan tehlikeyi bulmak için çılgınca sağa sola baktı. Peri gibi görünen bir şeyde karar kıldım. Ya da en azından bir zamanlar öyleydi. Minik gövdesi, sanki yaldızlanmış gibi altın renginde parıltı veren kemiklerden başka bir şey değildi. Yüzünde hâlâ fark edilebilir bir et olmasına rağmen solgun ve çöküktü, altındaki minik kafatasını belli ediyordu. Gözlerinin olması gereken yerdeki boş siyah çukurlar dikkatle bana odaklanmıştı. Ölüyken bile tuhaf bir şekilde güzeldi. Çünkü kafamın etrafında uçuyor olsa da, kesinlikle ölüydü.

"Porthos! Tanrısallığın sahiplendiği şeye dokunma. O parmak anahtar." Kemik perisinin hırıltılı sesi gerçekliği bana geri getirdi. I

Döndüm ve gözlerim onun iğrenç suretine takıldı. Daha fazla siyah göz çukuru bana bakıyordu ama onunki çok daha derindi, sanki cehennemin dibine bakıyormuşum gibi.

Yönümü bulmaya çalışarak etrafıma bir göz attım. Bir çeşit bataklığın içindeydik. Bodur ağaçlar boğumlu eller gibi yerden yükseliyor, kalın yosunlar dalları kaplıyordu, hınzır parmaklarından sarkan perdeler gibi. Hiç güneş yoktu. Görebildiğim kadarıyla gökyüzü hastalıklı bir griye benziyordu. Büyük bir mağaranın girişinde oturuyorduk. Kemik peri önümde oturuyordu, kalın siyah cüppeler içindeydi ve elleri ilkel bir tahta asanın üzerindeydi. Yanımda Alo vardı. Delici kehribar gözleri bana dikilmişti. İyi olup olmadığımı sorusunu aklıma sokan oydu.

"Sanırım ben iyiyim, Alo. Ama neredeyiz?"

"Hiçbir yerde." Kemik peri vırakladı. "İşin güzelliği de bu. Kumaşa sadece bir kırıklılık. Evrende aynı anda hem var olduğumuz hem de var olmadığımız bir nokta."

"Yani... Varolmayan Ülke'de değil miyiz?"

"İlkel arzu, İlahi Olan'ın bile kontrol edemediği bir dikkat dağıtıcıdır. İplerin seni yataklarına çok sıkı çekiyor. Zamanınız çok kısa. Bir zamanlar Neverland olan güvenli cennet artık yok."

"Sanırım bunu kardeşin yapıyor?"

"Neverland ona kurtuluş sunabilecek lezzetli bir lokmadır. Ama kan davaları beyhude bir yola sürükler. O yönde ölümden başka bir şey yoktur ve yine de cevap ölümdür."

"Madem zaman akıp gidiyor, o zaman sadede gel. Bu parazit hakkında bana ne söyleyebilirsin? Ondan nasıl kurtulabilirim?" Kocakarı ayağa kalktı ve soruma cevap vermeden mağaranın girişine doğru döndü. "Bana yardım edebileceğini söylemiştin! Ben buradayım! Benden istediğin her şeyi yaptım. İçimdeki bu şeyle seçilmiş kişi olamam. İlahi olan bana en azından bu kadarını borçlu!"

"Borçlu mu? Ona borçluyuz Porthos!" Zombi peri başının etrafında dönerken kendi kendine kıkırdadı. "Buradasın çünkü İlahi olan öyle olmasını istiyor. Hayattasın çünkü bu İlahi Olan'ın isteği. Daha fazlasına gerek yok."

"Bana cevap sözü vermiştin!"

"Mmm... öfke. Gücünün senden geçtiğini hissediyorum ama onu doğru yöne yönlendirmelisin."

"Buraya gelirken ne düşünüyordum ki? Hiçbir şey bilmiyorsun!" Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Sen büyüsü salon numaralarından başka bir şey olmayan yaşlı bir kocakarisin." Haklıydı. Kızgındım. O benim son umudumdu. Aptalca bir şekilde İlahi Olan'ın sonunda bana bir kemik attığını düşünmüştüm. Şimdi bu lekeyi ruhumdan çıkarmanın hiçbir yolu olmadan burada kapana kısılmıştım. Çocuklarımı Dorian'la bensiz yüzleşmeleri için bırakmıştım ve hiçbir cevabım yoktu. Tamamen işe yaramazdım.

"Wendy'nin kızı. Ha! İlk ırka bahşedilen güç damarlarımdaki kandan daha yoğun akıyordu. Einar Hanesi'nin bir kızı vardı, bir elmas. Ama onu bu hale getirmek için tüm kötülüklerin ağırlığı gerekti. Adil ve güzel... Bu benim örtülü hediyeimdi. İlahi gizemli bir şekilde çalışır. Büyük bir hediye mi? Ya da gerçekten kılık değiştirmiş bir lanet."

Etrafındaki hava, yazın asfalttan yükselen ısı gibi parıldamaya başladı. Görüntüsü titreşti ve kocakarının olduğu yerde güzel bir kadın duruyordu. Uzun, platin sarısı saçları düzgün bir vücudun etrafında parlak dalgalar halinde sallanıyordu. Çarpıcı kehribar rengi gözleri benimkilere kilitlenmiş, bakışlarıyla çok şey ifade ediyordu. Gerçekten böyle olabilir miydi? Bu çirkin yaratık gerçekten de karşımdaki güzellik olabilir miydi?

"Gel, kum parmaklarımızın arasından akıyor. Henüz sahip olmadığın gözlerle görmelisin." Formu bir anlığına titreşti ve güzel kadın gitti, geriye sadece yaşlı kocakarı ve onun beni ileriye iten acil sesi kaldı. Alo hemen peşimdeydi, göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyordu. Belli ki kemik perilerinin yarattığı bu gerçeküstü dünyada gerginlik içindeydi.

Onu karanlık mağaraya kadar takip ettim. Başka ne yapabiliirdim ki? İhtiyacım olan bilgiyi vermese bile, bulabildiğim her şekilde cevapları bulmalıydım. Osakren'i cübbesinden çıkarırken gözlerim ona yapıştı. Zamanın bir noktasında onu benden almıştı. Bir şekilde, ben farkına bile varmadan onu ölümcül pençemden çekip almayı başarmıştı.

Kafatası, sanki görünmez parmaklar onu tutuyormuş gibi avucundan yukarı doğru sürüklendi ve bir hareketle kafatası mağaranın duvarına çarparak paramparça oldu. Büyülü kalıntının parçaları yere düşerken yüksek sesle nefes aldım.

"Ne yapıyorsun?" Çığlık attım. "Bunun için canımı almaya hazırdın! Ve şimdi bunun hiçbir anlamı yok mu?" Öfkeliydim. O kemiği ona geri götürmek için cehennemi yaşamıştım ve şimdi ayaklarının dibinde bir moloz yığınının başka bir şey değildi.

"Mmm... Görüş yok. Daha dikkatli bak. Değişmiş olması daha az sihir içerdiği anlamına gelmez. Değişim evrenin can damarıdır. Osakren yaşayanların dünyası ile ölülerin dünyası arasındaki değişim çizgilerini bulanıklaştırır. Gelecek olanın ve olmuş olanın efendisidir. Gel, sana göstereyim."

Beni ileriye doğru çağırdı ve ben de ona doğru gitmeye zorlandığımı hissettim, bedenim kendiliğinden hareket etti. Ona ulaştığım anda, kemiksi eli bileğimi yakaladı. Avucumu mağara duvarının soğuk taşına, Osakren'in paramparça ettiği yere çarptı. Alo'nun hırıltısı mağarayı doldurdu, ona aldırış etmeyen kemik perisine dişlerini gösterdi.

"İlahi olan benden sana bir hediye vermemi istedi," diye tısladı. Göğsümde bir panik kuyusunun yükselmeye başladığını hissedebiliyordum. Seçilmiş olmak bana hiçbir zaman iyi hizmet etmemiştii ve istediğim son şey İlahi Olan'ın benim için ne tür bir hediye sakladığını görmektii. "Şimdi bunun anlamını çözmek sana kalmış." Bir balta bana doğru savrulurken gümüş bir parıltı gözüme çarptı. İş bitene kadar tepki verecek zamanım yoktu. Taş üzerindeki metalin sesi kulaklarımda yankılandı. Önce sesini duydum, sonra acı geldi, elime bir paratoner gibi saplandı. Gözlerim parmağımın gittiğini söylüyordu ama zihnim az önce olanları algılamakta zorlanıyordu. Elime baktığımda midemin çukurundan bir çığlık yükseldi ve sessizliği bozdu. Serçe parmağımın olduğu yerden fışkıran kan kolumdan aşağı akıyordu. Neler oluyordu böyle? Zihnim tam bir kaos içindeydi. Yoğun acı diğer tüm düşünceleri susturmuştu. Bundan sonra ne yapmam gerektiğine karar veremiyordum. Alo durmadan havlıyor, sıcak vücudu yanıma bastırıyordu. Tutunabileceğim tek teselli buydu.

Kemik peri kolumu bıraktı ve elimi karnıma götürdüm. Ona bakmaya korkuyordum. Kanamayı durdurmak için bile kendimi zor tuttum. Şoka girmiştim. Kemik peri iskelet elini daire içine aldı, Osakren'in parçalanmış kalıntıları yerden kalktı, sıcak bir ışık onları çevreledi. Parçalar mutasyona uğrayarak dört narin kemiğe dönüşmeye başladı, sanki peri tozuyla kaplanmışlar gibi ışıpta parlıyorlardı. Birleştiklerinde, parçalardan bir iskelet parmağı ortaya çıktı.

Cadı elimi tekrar yakaladı, sıkıdığı yumruğunun arasından kanım sızıyordu. Mağara duvarlarında yankılanan hıçkırık seslerime aldırış etmedi. Hiçbir şey olmamış gibi işine devam etti. Bir kez daha işe yaramaz haldeydim. Bir sonraki adımda ne olacağı hakkında hiçbir fikrim olmadan ona bakıyordum. Kafatasımı bedenimden ayırabilirdi ve ben orada öylece oturdum.

ve yapmasına izin verdim. Kemik parmağı, benden geriye kalan tek şey olan kanlı koçana doğru havaya kaldırmasını dehşet içinde izledim. Kemikler yerine oturdu, bedenimle kaynaştı ve içime bir acı dalgası gönderdi. Çığlığım o kadar ilkeldi ki sessizdi. Osakren'den çıkan kemikler, beni içten arındırmak istercesine ruhumu yakan sıcak bir kömür gibi hissettiriyordu. Kemikler iskeletimi bir bütün haline getirdiğinde; tendonlar, kaslar ve deri ortaya çıktı ve parmağım eski haline döndü. Sadece bu parmak Osakren'in taşıdığı tüm işaretlere sahipti. Artık parmağımın üzerinde siyah rünler dövmeyle işlenmişti ve elimin arkasını sararak yukarı doğru uzanıyordu.

Nakil tamamlandığında acı azaldı. Bilgi bir gelgit dalgası gibi zihnimi doldurdu. Tüm bunların ağırlığıyla dizlerim yere çarptı. Yaratılışın ilk gününden itibaren zihnimin gözünde yanıp sönen görüntüler beni sardı. Olmuş olan her şey, yaşamış olan her varlık, evrenin bildiği her büyü. Osakren benim için her şeyin kilidini açtı ve bana her şeyin muazzamlığına bir bakış verdi. Yaşamın güzelliğini ve içerdiği her şeyi görmek mest ediciydi. Midemin çukurunda duran küçük sihir çekirdeği, her damardan akana kadar genişledi, tenimin üzerinde dalgalandı ve emrimi yerine getirmek için bekledi.

"Cevaplar parmaklarınızın ucunda, benim seçilmişim." Ruhani bir ses başımı doldurdu ve gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü. İlahi Olan'ın sözleri beni daha önce hiç hissetmediğim bir huzurla doldurdu. Günlerimin geri kalanında bu ışığın tadını çıkarmak istedim. *"Ama burada kalamazsın."*

"Hayır, lütfen, beni gönderme. Kalmak istiyorum. Bu çok zor. Her şeyi yapamam," diye hıçkırdım beni çevreleyen huzuru terk etme fikri karşısında.

"Kalacak ve seni bütün kılan şeyden vazgeçecek misin?" Adamlarımın görüntüleri zihnimde canlanmaya başladı. Tripp, Ryder, Eben, Peter ve son olarak James. Yakışıklı yüzleri zihnimde dönüp duruyordu. Onların eksik parçalarını hissettim, ruhum onlarsız tamamlanmamıştı. Ve ilk kez nasıl bir bütün olduğumuzu görebiliyordum. Her birimiz bizi bir araya getiren kararlar alıyorduk, ruhlarımız bizi sürüklüyordu, zaman ve mekânda dolaşan yalnız yolcular, birbirimizi bulmak için çaresizce çabalıyorduk.

"Hayır," diye nefes aldım farkına vardığımda. "Onlara bir söz verdim, kendime. Onları terk etmeyeceğim. Biz birbirimize aitiz. Bu bağı koparmayacağım. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

"Değerli bir seçilmiş, tıpkı senin olacağını bildiğim gibi. Şimdi git, öğrenecek çok şey var."

CHAPTER XVI

MEMORIES
-RYDER-

I boş yatağımda yuvarlandım. Dönüp d u r d u ğ u m lanet bir gece daha.

Sanırım lanet yastıklarım bile ihlal edilmiş hissetmeye başlamıştı. Ama Hiçbir şey onun kaybını telafi edemezdi. Berbat bir haldeydim. Pan'ın rüyalarından birine sahip olmak için her şeyimi verirdim. En azından onu görebilmişti, sadece zihninin bir ürünü olsa bile. Onun gülümsemesini bir kez daha görebileceğim anlamına gelse günlerimi uyuyarak geçirirdim. Gideli bir ay olmuştu ve ona dair o hayali kaybetmeye başladığım için dehşete düşmüştüm. Her şeyimle ona tutundum, Varolmayan Ülke'nin bu anıları benden almasına izin vermemeye kararlıydım.

Peşinden gitmememizi istemiş, bize geri döneceğine söz vermişti. Pes etmeden önce bir hafta boyunca sabırsızlıkla bekledik. Viridianwood'un her santimini araştırdık. Pan elimizdeki tüm kaynakları kullandı ama elimiz bomboştu. O gitmişti. Sanırım korku ve öfkeyle kendimizi dizginlemek için biraz zaman ayırsaydık, bunu anlayabilirdik. Onun yokluğunu hissedebiliyordum. Sanki biri kalbimin yarısını kesip çıkarmıştı ve lanet şey düzensiz bir şekilde çarpmaya devam ediyordu.

Her ritm bir öncekinden daha acı vericiydi. Kahretsin, çok duygusallaşmışım. Birazdan kendimi kendi gözyaşlarımın birikintisinde bulacaktım. Ve hala taşaklarımı tutarken kardeşlerime bu boku açıklamayı dört gözle beklemiyordum. Ona söylediğim son sözlerin sert olması, beni terk etmesini yasaklamama rağmen yine de terk etmesi hiç yardımcı olmamıştı. Hayatı birbiri ardına rezaletlere sahne oldu. Her şeyi bir arada tutmaya çalışsa da, ortadan kaybolmasına giden günlerde her şeyin katlanılamayacak kadar zorlaştığını söyleyebilirim. Bu beni onun için daha da endişelendiriyordu.

Onsuz, sadece var oldum ve her şeyi yaptım. Her sabah bir önceki günün tekrarı gibiydi. Giyindim, silahlarımı kuşandım ve dostça bir damla bal likörü ya da günün yorgunluğunu atmaya yetecek kadar güçlü bir şey bulmak için etrafta dolaşım.

Silah mahzenine girdiğimde Pan ve Tripp'i çoktan derin bir tartışmanın içinde buldum. Tripp'in gözlerinin altındaki koyu halkalar kalıcı bir yer edinmişti. Gece nöbeti ona verilmişti ama önemli değildi. O da uyuyamamıştı. Bunun yerine, Pan'ın emirlerini yerine getirmediği her an Hen'in kulübesi üzerinde çalışıyordu.

"Güney kolonileri bugün onlarla görüşmemi talep ediyor," diye homurdandı Pan. "Geçtiğimiz hafta ağır bir darbe aldılar. Yirmi üç kişi kayboldu ve cevap istiyorlar. Onları suçladığımdan değil ama zamanlama çok kötü. Neverland'in tacı daha yeni başıma kondu ve şimdi de bu. Bana olan inançlarını kaybetmeye başladılar. Yeni bir liderin taçlandırılmasından bahsedildiğine inanabiliyor musun? Benim yerime doğuştan gelen birini getirecekler." Pan'ın sesi sertti ve içinden hayal kırıklığı yayılıyordu. Varolmayan Ülke'nin sorunları dikkatini dağıtmak için çok iyiydi ve her gün tüm dikkatini ona vermesini gerektiriyordu.

Silah mahzeninin soğuk duvarına yaslanmış, Pan'ın her zaman berbat olan sabah raporuna devam etmesini bekliyordum. Her gün işler daha da kötüye gidiyordu. Yerlilerin kaybolduğuna dair raporlar sürekli akın ediyordu. Hiç kimse güvende değildi. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboluyorlardı. Hiç kimse geri dönmedi ve hiçbir ceset bulunamadı. Pan kaybolan herkesin ismini listelemeye özen gösterdi ve liste uzadıkça uzadı. Sanırım bu, korumaya yemin ettiği kişileri onurlandırmanın bir yoluydu ve şu anda bu konuda çok kötü bir iş çıkardığımızı hissediyordum. Hepimiz somut bir tehdidi tercih ederdik. Rakibimizi alt edebileceğimiz kafa kafaya bir savaş. Dorian, Hen ortadan kaybolduğundan beri görülmemişti. Kemik perisi onu götürdükten bir süre sonra ortaya çıkmıştı. Biz

Herkes bu işin arkasında onun olduğunu biliyordu ama daha önce elimize geçiremediğimiz bir düşmanla uğraşmak zorunda kalmamıştık. Bu sinir bozucuydu.

"Eben'den haber var mı?" Pan'a, dizginlemeye çalıştığı istikrarsız siyaset hakkındaki konuşmasını bölerek sordum. Bu her gün aynı soruydu. Hen'in artık Varolmayan Ülke'de olmadığını anladığımızda Eben gerçekten çıldırmıştı. Araştırmasını diyarlara doğru genişletmekte ısrar etmişti. Pan, burada tüm insan gücüne ihtiyacımız olduğunu bildiği için kalmasını emretmişti. Ama Eben Pan'dan emir almaktan bıkmıştı. Davası için birkaç nöbetçiyle ittifak kurmuş ve Peçe'yi bir diyardan diğerine geçiyordu. Ona katılmayı, kızımızı bulmak için gerçekten bir şeyler yaptığımı hissetmeyi çok istiyordum ama Gwen'i düşünmek zorundaydım. O burada kalmamı isterdi. Elimden geldiğince yardım etmemi ve nihayet döndüğünde sabırla onu beklememi isterdi. Kendime sürekli bunu hatırlattım. Aklımı başımda tutan tek şey buydu.

"Dün gece kızın evini, okulunu, onunla bağlantısı olan her yeri kontrol ettiğini ama bir şey bulamadığını öğrendim. Sırada 10. Diyarı kontrol etmeyi planlıyor. En uzak olanı orası. Kemik perisinin onu orada saklamaya götürmüş olması mümkün." Pan iç geçirdi ve elini dağınık saçlarında gezdirdi.

Dalgınca başımı salladım. Pan, Eben'in tüm çabalarına rağmen bir boka yaramadığını anlatmak için çok fazla kelime kullanmıştı. "Bugünün gündeminde ne var?" Günlük sorularımın listesini aşağı doğru kaydırarak sordum.

"Amara bizden birinin ona Fae tazılarının bir örneğini getirmesini istiyor." Cehennem yaratıklarından bahsetmek tüylerimi diken diken etti. Viridianwood'da Gwen'i ararken yepyeni bir kâbusla karşılaşmıştık. Karanlık ormanın derinliklerinde gizlenen, daha önce hiç karşılaşmadığımız yeni bir Fae türü bulmuştuk. Bir çeşit grotesk canavar. Bir ayıyla boy ölçüşecek kadar iriydiler, sadece gece yarısı gökyüzü kadar siyah olan tüysüz vücutları vardı. Yüzleri uzundu ve ağızları yırtıcı bir kuşun ölümcül gagasına dönüşüyordu. Gökyüzü bile güvenli değildi. Dört ayak üzerinde avlanmayı tercih etseler de, zar gibi kanatları vardı ve üzerinize çullanıp sizi kibirli bir gargoyle gibi gökyüzünden koparabilirlerdi.

Karanlıkta sinsice dolaşan, ormanın çevresini koruyan ve ormana fazla girmeye çalışan herkese saldıran vahşi yaratıklardı. Köpekler gibi sürüler halinde çalışırlardı. Doğal olmayan bir hızla askerleri teker teker avlıyorlardı. Bu lanet şeyleri öldürmek zordu, hayati

Vücutlarının bazı kısımları doğal zırhla kaplıydı. Kılıçlar ve oklar üzerlerinde parıldıyor gibiydi. O kadar çok adam kaybetmiştik ki ormanı tamamen terk etmek zorunda kaldık.

"Hangi diyardan geldiklerini bulup bulamayacağını görmek istiyor. Belki onları öldürmek için daha etkili bir yol bulabiliriz," diye açıkladı Peter. Bu benim için hazırladığı basit bir görev değildi.

"Yanınıza bir arbalet aldığınızdan emin olun. Görünüşe göre onlara karşı en iyi silah bu. Hook bize güçlü bir zehir sağladı. Ok zırhlarını delmese bile onları indirmeye yardımcı olur," diye ekledi Tripp. Pan ona olan borcumuzu ödemek için Hen'i Jolly Roger'a götürdüğünden beri, ikisi birbirlerine tahammül etmişlerdi. Hatta Hook kayıp yerliler konusunda yardım teklif etmişti. Pan olanları anlatmayı reddetti ama en şiddetli nehirler arasında bile köprüleri onarmak Hen'e kalmıştı.

"Yanınıza bir grup adam alın. Aramızdan en iyilerini seç. Amara'ya bir örnek bulmamız çok önemli." Pan, emirlerini verirken bana neredeyse hiç bakmıyordu. Hükümdarlık ona zarar vermeye başlamıştı. Arion'u yok ettiğimizde içinde uyanan bu yeni gücün bir şekilde başarısız olamayacağı anlamına geldiğini düşünüyordu. Ama bazen o kadar kibirli oluyordu ki, kendi kusurlarını bile göremiyordu. Bu yeni gücü nasıl kontrol edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu ve kör inancının çöküşümüz olabileceğinden endişeleniyordum. Bu ve Hen'i kaybetmek arasında, arkadaşımı bir daha asla göremeyeceğimden endişeleniyordum.

"Başka bir şey var mı majesteleri?" Ben de ona karşılık verdim. Bugünlerde benim de sinirlerim kolayca tepeme çıkıyordu.

"Hayır. Sadece hallet, Ry. Bittiğinde bana rapor ver." Pan bana kara bir bakış fırlattı ama önündeki rapor yığınlarına dönmeden önce bana ancak bu kadarını ayırabildi. Piç kurusu.

Lanet olası arbaleti omzuma attım ve bir veda bile etmeden kolun mahzeninden çıktım. Bir zamanlar kardeş gibiydik. Kelimenin tam anlamıyla her şeyi paylaşıyorduk. Ama Hen'i kaybetmek hepimizi mahvediyordu. Kendimi hiç o anki kadar yalnız hissetmemiştim. Her birinin bir şeyi vardı, o yokken meşgul olmanın bir yolu. Yokluğunda bile ona faydalı olmanın bir yolu. Ben hariç. Göğsümdeki lanet özleminden başka sunacak bir şeyim yoktu. Sevgilileri arasında en az işe yarayanı bendim ve bu gerçek zihnimi kemiriyordu.

Görevim için yola çıkmadan önce kendimi Hen'in kulübesinin eşiğinde buldum. Günümde üstümden atamadığım bir fazlalık daha. Bıraktım

Kendimi içeri attım ve odasına doğru ilerledim. Tripp takıntı haline getireceği küçük bir ayrıntı bulmak için oraya gelmeden önce girip çıkmalıyım. Kulübe geçen haftadan beri hazırды, ama bir türlü rahat bırakmıyordu. Sessizlik içinde acı çekmeyi tercih ediyordu. Bu yüzden gece nöbeti için gönüllü olmuştu. Uğraşacak daha az insan vardı. Onunla yüzleşmeyi, konuşacak birine ihtiyacı olup olmadığını sormayı düşündüm ama onunla kucaklaşmaya çalışırsam bir kolumu kaybedeceğime dair belirgin bir izlenim edindim.

Tripp'in tasarladığı devasa dolaba girdim. Görünüşe göre kızlar büyük dolaplardan hoşlanıyor. En azından Tripp böyle söylüyordu ve ben de onu bu konuda sorgulayacak değildim. Sayısız elbiseyle doluydu. Hiçbirini giymemişti. Hen'in düzenli olarak o havasız elbiseleri giydiğini hayal etmekte zorlanıyordum. O çok daha pratik biriydi. İyi giyilmiş bir kot pantolon ve bir tişört ona daha çok yakışıyordu. Yine de birkaç gömleğimi araya sıkıştırmıştım. Bir gün beni şaşırtacağını ve onları giyeceğini umuyordum. Onu tişörtümden başka bir şey giymemiş olarak düşününce sikim anında sertleşti ve inledim. Bu noktada onu düşünerek sertleşmek ve işi bitirmek için tamamen yetersiz elimden başka bir şeye sahip olmamak acı vericiydi.

Uzun dolabın arkasında, çantası bir kancaya asılı duruyordu. Ona ait sahip olduğumuz tek şeydi. Her gün ziyaret eder, pütürlü çantayı göğsüme sarar, kokusunu içime çekerdim. Bu da sikimin pantolonuma karşı daha da sertleşmesine neden oluyordu. Hiç açmamıştım. İçine bakmaya hiç cesaret edemedim. O burada olmadan eşyalarını karıştırmak mahremiyetini ihlal etmek gibi geliyordu. Ama onu tutmak bile bir şekilde kendimi ona daha yakın hissetmemi sağlıyordu. Kahretsin, tam bir ahmaktım. Biri içeri girse ve beni hayatımda gördüğüm en seksi kadınmışım gibi bir sırt çantasını tutarken görse, sanırım utancımdan ölürdüm, ama kendimi bunu yapmaktan alıkoyabilirsem ne olayım. Cesaret edebildiğim kadar uzun süre oyalandım, Hen'in hayallerinin zihnimden geçmesine izin verirken kaba tuvali sakallı yanağıma sürttüm.

"Bugün bana şans dile, Hen," dedim cansız çantaya, o anda kendimi her zamankinden daha ezik hissediyordum. Çantayı kancasına geri yerleştirmeye gittim ama aklım onun düşünceleriyle o kadar meşguldü ki kancayı tamamen kaçırdım ve paket yere düşerek içindekileri döktü.

"Lanet olsun!" Homurdandım, her şeyi toplamak için eğildim, ta ki gözlerim bir resme takılana kadar. Uzun zamandır görmediğim, neredeyse unuttuğum tanıdık bir yüz. Küçük, siyah-beyaz bir çocukluk fotoğrafım bana bakıyordu.

"Bu da ne..." Resim, üzerinde Kayıp Çocuklar yazan bej renkli bir zarfın içinden çıkmıştı. Dosyayı açmakla çantasına geri koymak arasında kalarak zarfı aldım. Neden benim hakkımda bir dosyası vardı? Döndüğünden beri bu konuda hiçbir şey söylememişti ve böyle bir şeyi sır olarak saklaması için bir neden düşünemiyordum. Merakım beni ele geçirdi. Ne de olsa dosya benim hakkımdaydı. En azından kendime böyle söyledim, böylece onun özel eşyalarını karıştırdığım için kendimi suçlu hissetmeyecektim.

İlk sayfada temel bilgiler, doğum tarihim, anne ve babamın isimleri vardı. Doğduğum hastane. Hatta doğum ilanımın yer aldığı gazeteden bir kupür bile vardı. Sayfayı çevirdim. Bu kez "Yerel Çocuk Kayboldu" manşetiyle karşılaştım. Ve, "Tanınmış Aile Kayıp Oğlu İçin Ödül Teklif Etti." Makalelere göz gezdirdim. Okuma konusunda pek iyi değildim ve bu çok uzun sürüyordu ama Hen bunu mümkün kılmıştı.

Kalbim ailem için acıyordu. İlk başta onlar için zor olacağını biliyordum ama biraz zaman ve daha fazla çocuktan sonra her zaman hayalini kurdukları mükemmel hayata sahip olacaklarını düşündüm. Bir sonraki sayfaya geçtim, bu bir başyazı idi. Gazetede tam sayfa yer alıyordu ve kayboluşumdan bir yıl sonra babam tarafından yazılmıştı. Nerede olduğuma dair haber için daha fazla para teklif ediliyor, herhangi bir ipucu için halka daha fazla yalvarılıyordu. Kelimeleri okurken duygularımın boğazımda düğümlendiğini hissedebiliyordum.

Neverland'ın sakladığı ailemin anıları yüzeye çıktı. Konsantre oldukça, yüzlerini zihnimde daha fazla canlandırabiliyordum. Bunu takip eden her sayfada babamın, kayboluşumun yıldönümünü kutlayan bir başka yazısı vardı. Yaklaşık beş yıl sonra, gazeteden farklı bir makale buldum, annem için bir ölüm ilanı. Abigail S. Ryder, 37 yaşında, oğlunu kaybettikten sonra depresyon ve histeri geçirerek Hanwell Akıl Hastanesi'nde ölmüştür. Geride kocası Preston D. Ryder II'yi bıraktı.

Sayfaları bir arada tutmaya çalışırken ellerim titredi. Kelimeleri inançsızlıkla okurken gözlerimin kenarından yaşlar süzölmeye başladı. Böyle olmaması gerekiyordu. Daha fazla oğulları olması gerekiyordu. Aile ismini devam ettirecek bir sürü güçlü kuvvetli oğulları. Mutlu olmaları gerekiyordu. Bunun yerine, o ölmüştü. Babamın bir sonraki yazısında kırık bir kalpten öldüğü yazıyordu. Ondan sonra daha fazla okuyamadım. Son sayfayı çevirdim. Babamın yazdığı son sözler kalbimi paramparça etti.

"Günlerim kısaldıkça, sonunda oğluma kavuşacağım ve onun gülümsemesi ruhumu bir kez daha ısıtacak düşüncesi beni teselli ediyor."

Dosyadaki son kupür babamın ölüm ilanıydı. Preston Daniel Ryder II, 74 yaşında, evinde vefat etti. Kendisinden önce eşi Abigail ve oğlu Preston D. Ryder III vefat etti.

Kendi yarattığım bir kâbusun içindeymişim gibi hissediyordum. İstedikleri her şeye sahip olabilmeleri için harika bir hayat şansımı feda etmiştim, oysa sonunda onlar sadece beni istemişlerdi. Ve ben onları tek başıma yok etmiştim. Dosyayı yavaşça kapattım ve Hen'in çantasına geri koydum. Etrafımdaki her şeyi yok etmek mi yoksa Hen'in yatağına kıvrılıp derin bir depresyona girmek mi istediğime karar veremiyordum.

Berbat bir evlat olmuşum ve şimdi de berbat bir aşıktım. Hen'e sunacak hiçbir şeyim yoktu. Muhtemelen onu da yok edecektim, tıpkı aileme yaptığım gibi. O da bunu biliyordu. Bunca zamandır kanıtı çantasındaydı. Belki de asla geri dönmeyecek, aileme yaptığımın aynısını bana yapacaktı ve ben de tam olarak bunu hak ediyordum. Şimdi yapabileceğim tek şey iyi bir asker olmaktı. Pan'ın emirlerine uyabilirdim. Daha büyük bir iyilik için hayatımı ortaya koyabilirdim ve eğer geri dönmezsem... Babamı yeterince bekletmiştim.

Hen'in kulübesini bulduğum gibi eski haline getirdikten sonra kendi başıma yola çıktım. Bu görevi tek başıma üstlenmeye karar verdim. Pan'ın emirlerinden küçük bir sapmaydı ama kendimi pervasız hissediyordum ve başkalarını riske atmayı reddediyordum. Uğursuz ormanın hemen eteklerine indim. Ağaçlar var olmayan bir rüzgârda sallanıyor ve gıcırıyordu. Orman ışığı yutuyordu ve ilk sıra ağaçların ötesinde yutan bir karanlık vardı. Viridianwood beni her zaman rahatsız etmiştir. Orayı lanetleyen bir kara büyü akımı vardı ve ben bunun bir parçası olmak istemiyordum. Ama şimdi geri dönemezdim. Sanki orman beni izliyor, çizgiyi geçip geçmeyeceğimi görmek için bekliyordu.

Çekincelerimi gidermek için derin bir iç çektim ve sınırı geçtim. Kendime bu konuda çok fazla düşünme izni vermedim, yoksa fikrimi değiştirebilirdim. Arbalet elimde, ormanda sinsice ilerledim. Omzuma dayamıştım, parmağım tetikte duruyordu. Arkamdaki yapraklar hışırdadığında aniden döndüm, ama orada hiçbir şey yoktu. İlerlemeye devam ettim. Onları dışarı çekebilmemin tek yolu, korumaya çalıştıkları şeye tecavüz etmemdi. Kalbim kulaklarımın arasında küt küt atıyordu. Tepkimi kontrol etmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, endişenin düğümlenmesini engelleyemiyordum.

göğsümde sıkışma. Bu kötü bir fikirdi. Muhtemelen şimdiye kadar verdiğim en kötü karardı.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissedene kadar hiçbir şey yanlış görünmüyordu. Kıpırdamadan durdum, bir işaret bekledim, son darbenin bana inmek üzere olduğunu ve aşırı aktif zihnimin bir ürünü olmadığını gösteren bir işaret. Orman tamamen sessizdi, çok sessizdi. İçgüdülerim bana dönmemi söylediğinde, sorgulamadım. Kara ölüm üzerime inerken topuklarımın üzerinde döndüm. Arbaletin tetiğini çektiğimde, Fae tazısı kanatlarını açmış, hamlesinin ortasındaydı. Açık ağzındaki pembe parıltıyı hedef almıştım, sıra sıra dizilmiş dişleri boğazımı parçalamaya hazırlanıyordu. Zehirli ok tam isabet etti. O şey üzerime düşmeden önce kısa bir inilti çıkardı ve beni hantal formunun altına sıkıştırdı.

Nefes almak için mücadele ettim, ölü ağırlık üzerime çöküyordu. Cesetten akan yoğun, mor kan göğsümü ve yüzümü kapladı. Ağzıma girdiğinde gümüş tadını bile alabiliyordum. Altında çırpındım, onu üzerimden itmek için çaresizce çırpındım, ta ki bir hırıltı duyana kadar. Donup kaldım. Sürünün geri kalanı bizi bulmuştu. Diğer iki tazi etrafımızda dönüp ölü arkadaşlarını koklarken tamamen hareketsiz kaldım. Ölü hayvanı birkaç kez dürttüler ve ceset üzerimde sallanırken nefesimi tuttum. Hareket etmediğinde, grup toplu bir inilti çıkardı. Yas tutmaları kısa sürdü, kalan iki tazi sanki bir şey onları çağırmış gibi başlarını kaldırdılar. Ve şanslı yıldızlarıma şükürler olsun ki ormana doğru fırladılar. Nereye gittiklerini not alarak onları izledim. Bir an koşuyorlardı, sonra sanki bir geçitten atlamışlar gibi tamamen gözden kayboldular. Sınır kendini tekrar kapatırken hala bir büyü parıltısı görebiliyordum.

Vay anasını. Viridianwood'da açıklanamayan pek çok şey olduğunu biliyordum ama böyle bir şeyi hiç duymamıştım. Muazzam bir mücadele ve bir dizi küfürden sonra nihayet o pisliği üzerimden itmeyi başardım. Üstüm başım onun kokuşmuş kanıyla kaplıydı. Beni bu halde görse Hen'in bana nasıl bakacağını hayal edebiliyordum ve kendi kendime kıkırdadım.

Ölü tazıya baktım, çelişkili hissediyordum. Görevimi tamamlamıştım. Amara'nın ihtiyacı olan örneği almıştım ama nereye gittiklerini görmüştüm. Neyi koruduklarını anlamak için tek şansımız bu olabilirdi. Midemin çukurunda sıcak bir karıncalanma oluşmaya başladı. Yuttuğum kanı hatırlayarak hızla tükürdüm. Tükürüğüm hâlâ mor renkteydi ve kanın beni etkilemeye başladığını söyleyebilirdim. Bir shot

viski bunun yanında hiçbir şeydi. Kanında dolaşan büyü bağırsaklarımda metabolize oluyordu. Büyü tüm duyularımı güçlendiriyor ve kaslarımda dalgalanıyordu. Kalan tazıların peşinden gitmek için şu andan daha iyi bir zaman olamazdı, ödünç aldıkları büyü beni güçlendiriyordu.

Belli bir esaret hissettim. Bir şey büyüü çağırıyordu ve ben de beni avıma götürmesine izin vererek onu takip etmeye karar verdim. Dikkatle yaklaştım. Büyü bariyerinin statik yükünü hissedebiliyordum. Önümdeki karanlık orman bir seraptan başka bir şey değildi. İzinli olup olmadığımı belirlemek için beni test ederken bariyerin çekimini hissederek içeri girdim. Ödünç aldığım büyüden mi yoksa üzerimi kaplayan kandan mı bilmiyorum ama talepleri karşıladım ve bariyer geçmeme izin verdi.

Diğer tarafta, kendimi tanıdık bir kavşakta buldum. Büyük bir kayada bir yarık. Kemik perisinin evine giriş. Buraya daha önce de gelmiştik. Hen kaybolduğunda tüm bölgeyi taramıştık. Bu sınır kesinlikle daha önce orada değildi. Köle beni ileriye doğru çekmeye devam etti ve ben de beni taş geçide yönlendirmesine izin verdim.

Diğer taraftan çıktığımda gördüğüm şeye tamamen hazırlıksızdım. Kemik perisinin kulübesinin bulunduğu küçük koruluk yok olmuştu. Ağaçlar temizlenmiş, geriye geniş bir arazi kalmıştı. Ortada bir kalenin başlangıcı vardı, duvarların siyah taşı obsidyen gibi parlıyordu. Kaybolan tüm Varolmayan Ülke yerlileri köle gibi çalışıyor, taşları uzun sıralar halinde taşıyor ve kaleyi sıfırdan inşa ediyorlardı. Yüzlercesi, hepsi de görevlerini yerine getiren akılsız zombiler gibi metanetle yürüyordu.

"Oldukça güzel, sence de öyle değil mi?" Yumuşak sesi duyunca döndüm. İşte oradaydı, az önce geçtiğim taşın üzerinde oturuyordu, siyah kanatları arkasında yayılmıştı.

"Dorian," diye hırladım ve kılıcımı çekmeye çalıştım.

"Ah, ah... Hiç sanmıyorum. Birinin evine kılıçlarını çekmiş olarak gelmek çok kaba bir davranış," dedi ve mükemmel yüzünde hayal kırıklığı ifadesi ile bana baktı.

"Burada neler oluyor? Ne istiyorsunuz?"

"Gel, konuşmak için kendimize daha uygun bir yer bulalım." Tünediği yerden aşağı atladı ve tam önüme düştü. Gözlerimi onun hesapçı bakışlarından alamıyordum. Parmaklarını bir kez şıklattı ve Neverland kayboldu. Kendimi karanlık, beton bir odada buldum. Boştu, sadece

Metal bir yatak ve tekerlekli sandalyede oturan, sırtı bana dönük, odadaki tek pencere olan parmaklıklı küçük bir pencereye bakan bir kadın.

"İşte, burası daha iyi. Burası çok daha sessiz," dedi Dorian etrafımda dolaşırken, yırtıcı gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu.

"Neredeyiz biz?" Kadına bakıp kim olduğunu ve Dorian'la nasıl bir bağlantısı olduğunu merak ederek sordum. Her şeyi berbat ettiğim ve buradan canlı çıkma şansımın her geçen dakika azaldığı gerçeğine odaklanmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Tüm evrendeki en işe yaramaz türü burada bulmak beni hâlâ şaşırtıyor. Hem de koruyucu olarak. Dokuzuncu Diyar insanoğluna gereğinden fazla güveniyor. Çok zayıflar, büyüler yok, çok... ölümlüler. Bu beni hâlâ rahatsız eden pek çok mucizeden biri." Uzun, zarif bir parmağını çenesine vurdu, sanki derin düşüncelere dalmış, kendi sorularının cevaplarını düşünüyormuş gibiydi. Sanırım içindeki narsist, kendi sesini duymaktan hoşlanıyordu.

"Madem bu kadar zayıf ve çaresizim, neden bu işi şimdi bitirmiyorsun? Devam et, öldür beni, sonra Pan'ı ne kadar hafife aldığını görelim."

"Aklımın almadığı bir başka saçma insan düşüncesi. Daha büyük bir iyilik için ölmek. Pek çok kişi bir amaç uğruna kendini şehit etme şansına atlıyor. Peki bu gerçekten neyi başarıyor? Sen öldün ve benim de öldürecek bir düşmanım eksildi. Belki seni kırdıktan sonra bunu açıklayabilirsin. İlgi çekici bir sohbet olur."

"Cehenneme git!"

"Alınan küçük şey, değil mi? Evcil hayvanlarımda bunu severim. Sonunda seni kırdığımda daha büyük bir zafer kazanmış oluyorum. Gerçekten bir başarı."

"Asla kölen olmayacağım. Bunun olmasına izin vermeden önce kendimi öldürürüm."

Güldü, bir elini ağzına götürerek uğursuz gülümsemesini gizledi. "Seninle işim bittiğinde, senden istediğimde o güzel küçük kızına seve seve bir bıçak saplayacaksın."

"Önce seni öldüreceğim," diye hırladım ona, beni yerimde tutan görünmez bağı karşı mücadele ederek. Enerjimin her zerresini buna harcadım ama hiçbir yere varamadım. Şerefsiz arkasına yaslandı ve yüzünde eğlenen bir ifadeyle çırpınışımlı izledi.

"Eğer işiniz bittiyse." Bana bir kaşını kaldırdı. Nefes nefese kalmıştım ve alnımda boncuk boncuk terler vardı. "Benimle ilgili ilk ders. Tehditleri asla hafife almam." Döndü ve hâlâ koltukta oturan kadına doğru yürüdü.

Tekerlekli sandalye. "Bu arada Preston, seni parmağında oynatan o baştan çıkarıcı kadın sana yalan söylüyor. Birlikte geçireceğimiz zaman boyunca sana her şeyi anlatmaktan zevk alacağım."

Öfkem yüzeye çıktı ama haksız değildi. Gwen benden sır saklıyordu. Şüpheyi zihnimden uzaklaştırdım. Aklımı kaybetmeyi göze alamazdım. Dorian kadına ulaştığında sandalyeyi çevirdi ve tanıdık yüz hatlarını gördüğümde ağzım bir karış açık kaldı.

"Preston, sen misin?"

"Anne?" Onu içime çekerken sesim kesildi. Her zaman kendine çeki düzen verirdi, sarı saçları hiç dağılmazdı, parlayan yüzünün etrafında mükemmel bir şekilde tutturulmuştu. Şimdi zayıflamıştı, saçları dağılmıştı. Doğuştan gelen yaşam kıvılcımı gözlerinden kaybolmuştu.

"Sensin! Çok uzun zamandır yoktun. Bana dönmek için neden bu kadar bekledin?"

"Bu gerçek değil. O gerçek değil. Annem yıllar önce öldü." Gözyaşlarının yanaklarından süzölmeye başlamasını izlerken kendimden emin görünmeye çalıştım.

"Emin misin?" Dorian sordu. Uzun parmakları kızın saçlarını ensesinden ayırdı. "Zamanda geri gitmiş olabilir miyiz? Hmm, bu oldukça ilginç. Hadi öğrenelim, olur mu?"

Yırtıcı bakışlarını metal yatağa çevirdi ve ben de kirli çarşafların hareket etmeye başladığını, birbirine dolandığını ve sanki bir yılanmış gibi yataktan kaydığını izledim. Hareketli çarşaf anneme doğru ilerledi, bacağından yukarı kayarak boynuna dolandı.

Çaresiz gözleri benimkileri hiç bırakmadı. "Bana gel, Preston. Çok uzun zamandır bekliyordum." Boynuna dolanan çarşafa aldırmadan bana doğru uzandı.

"Ne yapıyorsun? Dur! Onu rahat bırak," diye bağırdım ona, sesim titriyordu.

"Oh, ama bu gerçekten olmuyor. Öyle dememiş miydin... Preston?" Beton duvara kayıtsızca yaslanıp tırnaklarını karıştırırken bana verdiği isimle alay etti.

"Anne, özür dilerim. Çok özür dilerim," diye seslendim gözyaşlarım yanaklarımdan süzölürken.

"Bana gel, Preston. Lütfen! Kalbimi kırıyorsun." Elleri uzanmış, bana doğru uzanıyordu. Ona ulaşmaya çalıştım. Çok denedim ama beni yerimde tutan büyüye karşı koyamadım. Dehşet içinde izledim

Çarşafın ucu tavandaki açıkta duran bir borunun etrafına dolandı ve sıkışmaya başladı. Annemin bedeni tekerlekli sandalyeden çekilerek ayakları yerden bir karış yüksekliğe kadar kaldırıldı. Bir eli çarşafı boynunda tutarken diğer eli hâlâ bana uzanıyordu.

"Durun! Lütfen bırak onu." Yüzü morarmaya başladığında yalvarmaya başladım, dudakları hala adımı söylüyordu.

"Bunu kendi başına sen açtın. Hayatımı tehdit ettin ve bunun bir sonucu olmamasını mı bekledin? Öğrenmen gereken çok şey var, küçük evcil hayvanım. Ben hoşgörülü bir efendi değilim."

"O masum," diye yalvardım.

Kendi kendine kıkırdadı, dilinden yuvarlanırken çıkan ses iğrençti. "Sevgili oğlum, bu beni daha önce hiç caydırmamıştı." Tırnaklarıyla dikkatini dağıtmaya devam etti. Annemin çırpınışları, yanı başında ölüme yenik düşerken bacaklarının titremesi onu hiç etkilememişti. Gözlerimi kapatmaya, birkaç kez kırıştırmaya ve kendimi bu kâbustan uyandırmaya çalıştım. Ama görüşüm onun boynundaki çarşaftan sallanan kıpırtısız bedenine yerleşti. Bir parçam o odada annemle birlikte öldü.

"Bir gün," diye hırladım, "söz veriyorum-"

"Eğer ağzından çıkacak bir sonraki kelimeler hayatıma yönelik bir başka boş tehditse, bunun sana neye mal olacağını göstermeme izin ver." Eli havada döndü, avucundan dumanlar fişkırdı. Dumanın içinde Hen'in bir görüntüsü belirdi, güzel yüzü sanki az önce ona saçma bir şaka yapmışım gibi gülümsüyordu. Kalbim boğazıma düğümlendi ve yapmak üzere olduğum tehdidi yuttum.

"Ah evet, eğitilebilir." Bana doğru yürürken ellerini çırpı, yaklaşırken omzu annemin cesedinin yanından geçti. "Preston Daniel Ryder III, cahil bir oğul için ne kadar da iddialı bir isim. İşe yaramazın tekisin. Her zaman işe yaramazdın. Taşınması gereken bir yüksün. Ama sana teselli sunabilirim. Beyhude varlığına bir anlam katabilirim. Tek istediğim bağlılığın. Bana teslim ol, isteyerek kölem ol ve sana söz veriyorum, bu hayatın sadeliği senin kurtuluşun olacak."

CHAPTER XVII

LET IT RIPEN

-GWEN-

I Kılıcımın kavisi havayı yararken, rüzgârın örgümden dökülen saçlarımı hışırdattığını hissettim. Eben'in sözleri kafamın içinde yankılandı, Alnımdan boncuk boncuk terler akıp gözlerimi yakarken, bu ölümcül dansta bana rehberlik ediyordu. Elimdeki kılıçta ustalaşmak için elimden geleni yaparak kendimi daha da zorladım. Kemik perisinin dönmesini sabırsızlıkla beklerken boş durmayı reddediyordum. Osakren artık resmen benim bir parçam olduğundan, büyümün kilidini açmış ve onu hayal ettiğimden çok daha güçlü olana kadar beslemişti. Ve kemikler bedenimle kaynaştığında, onu kullanmak için ihtiyacım olan tüm bilgiyi de beraberinde getirmişti. Onu kontrol etmek ancak pratikle olacak bir şeydi ya da en azından Peytra sürekli böyle söylüyordu. İyi bir öğrenciydim, çocuklarıma geri dönebilmek için bir an önce ustalaşmaya çalışıyordum. Bizi birbirimize bağlayan bağ 1 hissedebiliyordum. Her zaman oradaydı, şimdi sadece bizi birbirimize bağlayan köprüye nasıl erişeceğimi biliyordum. Onların acılarını, yalnızlıklarını ve öfkelerini hissedebiliyordum. Beni ayakta tutan tek şey buydu. Hatta Yorulduğumda daha da zorladım.

Ama Peytra ortadan kaybolmadan önce beni sadece bir yere kadar götürebilirdi. Beni bu boşlukta yapayalnız bıraktı. Alo yanımda olduğu için minnettardım. O benim sadık yoldaşımdı. Ve artık içimdeki büyü uyandığına göre, onunla telepatik olarak konuşabiliyordum. Bir insanla konuşmak gibi değildi. Açık sözlü ve açık sözlüydü. İyi bir dinleyiciydi ama derinlemesine konuşmayı pek sevmezdi.

Peytra'nın yeniden canlanan perisi Porthos da bana eşlik etti. Sonunda peri konuşmalarını anlayabiliyordum. Konuştuğunda sanki sade bir İngilizce konuşuyor gibiydi, çan sesleri artık sadece konuşmasına eşlik eden melodik bir tondaydı. Her zaman Fae şarabıyla sarhoş olurdu. Ölü bir perinin nasıl sarhoş olabileceği hâlâ aklımın ucundan bile geçmiyordu, ama yine de sürekli içiyor, kelimeleri geveliyor ve o değişmiş haliyle bir şeylere çarpıyordu. Çok da sinsî bir herifti. Saçlarımı düğümler, sihri mekansızlaştırdığımda kanatlarını kulağıma fırçalar ve ısırma takıntısı vardı. Ona tahammül ediyordum çünkü sarhoşken yaptığı maskaralıklar, sıkışıp kaldığım bu hiç değişmeyen yerdeki tek eğlenceli şeydi.

Ne zamandır burada olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Gökyüzü hep aynı çürümüş griydi. Güneş ne doğuyor ne de batıyordu. Yorulduğumda uyuyor, acıktığımda yemek yiyor ve Peytra'nın emriyle rastgele var oluyordum. Beni zorlamazdı. Bana sadece belli bir noktaya kadar talimat verir, sonra da giderdi. Her seferinde aynıydı. Kalması için yalvarırdım ve devam edebileceğime yemin ederdim. Ama o asla fikrini değiştirmezdi.

"Tohum filizlendi, ama meyve hala asmanın üzerinde sert ve yeşil. Üzerinde uyumalısın - olgunlaşmasına izin vermelisin. İçindeki büyü hissedilebilir. Sadece hiçbir şey olmadığında sana gelecektir." Bilmece gibi konuşmasına her zaman saçma sapan bir meyve karşılaştırması karıştırırdı. Hiçbiri mantıklı değildi. Ve sonra ortadan kaybolur, akıl sağlığımı yitirmek üzere olana kadar sözlerini parçalara ayırmam için beni yalnız bırakırdı. Onun gidebilmesi ama benim gidememem sinir bozucuydu. Ama bana Dorian'ın neler yapabileceğini göstermişti. Onun delik deşik uyarılarından geçmişinin parçalarını çıkarmıştım ve çizdiği resim bana kâbuslar yaşatmıştı.

Ölümsüz kralın gayrimeşru oğlu olarak doğmuş, kralın küçük kirli sırrı olarak 1. Diyar'ın gölgelerinde büyümüştü. Ama büyüdükçe içindeki karanlık da büyüdü. İntikam iştahı doymak bilmiyordu ve Varolmayan Ülke ihtiyacı olan sıçrama tahtasıydı. Muhafiflerini ezebileceği bir kale. Babasını yok edip mutlak gücü ele geçirene kadar her diyarı arka arkaya yıkacaktı. Eğer biz

bunun olmasını engellemek için, büyülu anlamda onun dengi olmam gerekiyordu. Oyun alanını eşitlemenin bir yolu. Bu savaşı sadece kaba kuvvetle kazanmamız mümkün değildi. Ama kılıçtaki ustalığım geliştikçe, bu da beni rahatlattı. Bir daha asla kendimi savunmasız bırakmayacaktım. Adamlarımın yanına döndüğümde kelimenin tam anlamıyla iyi cilalanmış bir silah olacaktım.

"Küçük yıldız," diye beni sıcak bir şekilde selamladı sonunda yeniden ortaya çıktığında, takındığım mükemmel dinlenen orospu yüzünü hiç fark etmemişti. "Kemikler sabırsızlanıyor. Ruhani elementi aşmaya hazır olduğunu fısıldadılar."

"Nihayet! Neden bu kadar uzun sürdü?" Nefes almaya çalışırken alnımdaki teri silerek havladım.

"Nankör! Nankör küçük yıldız, o kadar parlak yandığını sanıyor ki hepimiz onun etrafında dönüyoruz. Beni iyi dinle, ben senin iplerinden biri değilim," diye tısladı.

Sert sözleri karşısında öfkelen dim, "Bu çok uzun sürüyor. Hiç vaktimiz yok sanıyordum, yine de zorlamayı redd ediyorsun. Bana verdiğin her şeyle başa çıkabilirim."

"Hâlâ bir filiz. Meyve yok. Sabretmeyi öğrenmelisin. Piç prens bin yıldır sabırla bunu bekliyor. Huzursuz ruhunu yutacak geniş çeneleriyle iyi bilenmiş kötülük. Engerek yılanı saldırmak için pusuda bekliyor."

"Senin için söylemesi kolay, binlerce yaşındasın. Ve sana hatırlatırım, yeteneklerimi *geliştirmek* için bin yılımız yok." Onu çok fazla kızdırmamaya çalışarak homurdandım. Tekrar gitmesi riskini göze alamazdım. "Sahip olmadığımız zamanı boşa harcıyoruz. Hadi başlayalım." Kılıcımı kınına sokarken ona el salladım.

"Rüzgâr, ateş, su, toprak... Kozmosun temel unsurlarında ustalaştınız. Ama en önemli olan ruh elementidir. Diğerleri gittiğinde geriye kalan tek şey ruhtur. Ruh kaygandır ve ellerinizin arasından akar. Tasarım gereği, manipüle edilmesi zordur. Ama onu hevesinize göre şekillendirdiğinizde, ayrı ayrı lejyonlar parmaklarınızın ucunda duracaktır. Şimdi gel, senin leken mükemmel bir ortak olur. Kendi içine git ve onu bul."

Saatlerce kontrolü ele geçirmeye çalıştım. Kendi içime çekildim, onu ruhumun içine kapanmış halde bulana kadar kendi ruhumu aradım. Dünyalar arasındaki bu yere girdiğimden beri uykuya dalmıştı. Şu anda var olmasının tek nedeni intikam almak ve dengeyi sağlamaktı.

kendi ruhuna. Ama sevgililerim yanında olmadığı için sessiz kaldı ve tekrar ayağa kalkmak için sabırla bir fırsat bekledi.

İçinden geçmekte olduğum anılar silsilesi değişmeye ve bana ait olmayan bir anı canlanmaya başladığında onu bulduğumu anladım. Etrafımda tanıdık bir sahne şekillendi. Çayırdaydım ve Kían'ın kabus dolu arafta Amara'yla son anlarını tekrar tekrar yaşamasını izliyordum. Yaşadıkları için bir suçluluk duygusu hissettim ama bunun kararımı gölgelemesine izin veremezdim. Artık sahip olduğum yeni büyüyle onu kilitlemeye başladım.

Etrafımdaki sahne solmaya başladığında, yüzümden birkaç santim ötede yarı çürümüş bir figür belirdiğinde dehşet içinde geri çekildim. Kısmen etle kaplı bir kafatası ileri geri eğilmiş, sarsıntılı ve doğal olmayan hareketler yapıyordu. *Bu sadece zihnimin bir ürünü!* Gözsüz çukurları ruhumu delip geçerken bunu defalarca tekrarladım. *"Benden sonsuza dek kurtulamazsın."* Hırıltılı ses, birkaç parça çürümüş deriyle ayakta duran çenesinin arasından tıslıyordu. *"Çiftleşme bağı kurulduğunda, hiçbir zincir beni intikamımdan alıkoyamaz."* Ölüm kokusu burun deliklerimi doldururken, Kían'ın iğrenç figürü yüzüme doğru kıkırdadı. Önümde konuşan cesedi görmezden geldim, ona yaklaşıırken hızımı artırdım ve tüm ruhumun korkuyla titrediğini hissettim. O şeyin içimde yaşıyor olması fikri beni hasta ediyordu. İntikamını çocuklarımdan almasına asla izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim ve bu yüzden büyülü bariyerlerimi daha da kalınlaştırdım.

"Güzel, küçük yıldız. Güzel! Acımasız, Dorian söz konusu olduğunda böyle davranmalısın. O ruhani unsurların ustasıdır, kendi düşüncelerinizden dehşeti örür, anılarınızı çarpıtır. Korku onun müttefikidir. Sizi çırlıçıplak soyacak ve korkunuzu bir silah olarak kullanmak için parçalara ayıracaktır. Güçlü olmalısınız, zihninizi bölmelisiniz ki gerçekten korktuğunuz şeyi göremesin."

Sözlerini dikkatle dinledim. Ruhumu keşfetmek için büyüü kullanıyor, tüm korkularıma duvar örmenin yollarını buluyordum. Hayatım boyunca tüm değişken duygularımla başa çıkmak için metal bir kutu hayal etmişim, ama şimdi kendi ruhumdaki şeyleri nasıl manipüle edeceğimi çok daha iyi anladım ve şimdi bir kale inşa ediyordum.

Sırtımda sanki derim yüzülmüş gibi yakıcı bir acı hissettiğimde konsantrasyonum bozuldu. Bilinçli düşüncelerime geri döndüm. Bu da neydi böyle? Hâlâ boşluğun içindeydim. Sadece Peytra, Porthos ve Alo vardı. Ama devam eden bir acı beni rahatsız ediyordu.

benimle çocuklarım arasındaki köprüden geçiyordu. Gözlerimi kapattım, içime yakıcı bir acı yayılana kadar dikkatimi odakladım ve sonra Ryder bilekleri bağlı, sırtından kanlar akarken, Ryder'ın görüntüsü beni terk ederken kulaklarımda yankılanan bir kırbaç sesi ile karşımdaydı.

Gözlerimi hızla kırptırdım. Ryder'ın görüntüleri görüş alanıma kazınmış gibiydi. Nefes almaya çalıştım, ama sanki rüzgârım kesilmiş gibi hissettim.

"Yıldızım mı? İlahi olanın sana gösterdiği şey nedir?" Peytra sorguladı.

"Ben...uh"-nefes almayı başardım-"Ryder'ı gördüm. Onun acısını hissettim.

sanki benimmiş gibi." Vücudum hâlâ o görüntünün etkisiyle titriyordu.

"Ahhh, ruhları birbirine bağlı olanlar için bir yük. Aranızdaki ipler duygulardan daha fazlasını taşır. Bir ruhun gerçek aşkı için çıkarılan bir bedel."

"Yani gördüğüm şey gerçek mi? Şu anda ona gerçekten bunlar mı oluyor?" İnşa etmekte olduğum kaleden korku sızmaya başladığında sesimdeki aciliyeti engelleyemedim.

"Mmm, iplerin gıpta ile bakılıyor."

"Ona gitmek zorundayım. Beni hemen geri götürmelisin!"

"Senin zamanın değil. Büyün hala olgunlaşıyor. Şimdi gidersen asmada kuruyacaksın. Öğrendiğin her şey, sana gösterilen her şey, eğer ayrılmak için erken davranırsan seni terk edecektir. Bu işin yolu bu. Dorian'a sadece bir ölümlü olarak döneceksin, büyün karanlığa gömülmüş olacak."

"Umurumda değil. Bir yolunu bulacağım. Lütfen! Ona gitmeliyim," diye yalvardım. Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, yırtık pırtık eteklerini çekiştirdim.

"Belki de bu sonuçta bir lütuf vardır."

"Grace? Onu orada bırakmam gerektiğini mi söylüyorsun? Ölmesine izin mi vereyim? Çünkü olduğu yerde kalırsa, olacak olan bu. Bunu hissedebiliyorum."

"Seni bağlı tutan dört ipin daha var. Ve birini kesersen denge yeniden kurulacak, leke nihayet ruhundan temizlenecek."

"Ryder'ı feda etmeyeceğim. Bunun olmasına izin vermeden önce kendimi feda edeceğim."

"Bir anne ayı, diğerlerine hayatta kalma şansı vermek için kendi yavrusunu öldürecektir. Bu doğanın gereğidir, benim küçük yıldızım."

"Bu bir seçenek değil!"

"Eğer Varolmayan Ülke düşerse, zincirleme yangın başlar. Tüm diyarlar düşecek ve sen, benim küçük yıldızım, katalizörsün. Senin hikayen ya kıvılcımı yakar ya da

Ateşi söndürür. İlahi olanın seçilmiş olanı sınamak için yolları vardır. Yanlış yolu seçmeyin." Oturduğu yerden kalktı ve ben paniklemeye başladım.

"Hayır, gitme. Beni geri getirmek zorundasın!"

Sonra durdu, yırtık eteklerinin telaşıyla üzerimde döndü, başını eğdi ve dilini şaklattı. "Üzerinde uyu. Bırak kararın olgunlaşsın. Ve unutma, ölüm lanet değil, cevaptır ve çok büyük bir maceradır. Kemikler cevapları konuşur. Tek yapman gereken onları duyacak kadar sessiz olmak." Ve böylece ortadan kayboldu.

"Hayır!" Önümdeki boşluğa doğru bağırdım, yumruklarımı beni bıraktığı bu hapishanenin zeminine vurdum.

"Her şey yoluna girecek kızım," diyen Alo'nun sözleri zihnimde yankılanırken başını bana yasladı, dili yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı yaladı.

Uzun süre bu şekilde kaldım. Çocuklarımla aramdaki bağı açtım, Ryder'ın acısının ve korkusunun bedenimi ele geçirmesine izin verdim. O bilmesede ben onun yanındaydım. Kendimi o karanlık, soğuk odaya ittim ve ruhum onun yanına uzandı.

"Kırılmayacağım, kırılmayacağım," diye mırıldandı ileri geri sallanırken. "Ona sahip olamaz. Onu benden alamaz..." Kendini tutmaya çalıştığı hıçkırık ağzından çıkarken nefesi kesildi. "Lanet olsun! Gwen!" Adımı tekrar tekrar haykırdı. "Lütfen, İlahi... Neden? Bana nedenini söyle?" diye yalvardı ve bu beni yıktı. Onunla birlikte kendi özel cehenneminin derinliklerinde oturdum. Hissettiklerini hissediyor, acısıyla haykırıyor, daha fazla dayanamayana kadar içimi parçalamasına izin veriyordum. Bir yol bulmalıyım. Tökezleyerek ayağa kalktım ve elimin tersiyle gözyaşlarımı sildim.

"Buradan gidiyoruz, Alo. Ryder'ın bana ihtiyacı var. Bir yolunu bulmalıyım."

Bana gönderdiği tek yanıt "Porthos," oldu. "Anlaştık."

Porthos'un yaşadığı harap kuş kafesine doğru yürüdüm. Dikkatini çekmek için kafesi salladım.

"Cevabın sende olduğunu biliyorum Porthos!" Göbekli bir kahkaha benimle alay etti ve kafesin içini görebilmek için parmak uçlarımda durmak zorunda kaldım. Devrilmiş bir Fae şarabı şişesinin üzerine uzanmıştı. "Bana buradan nasıl çıkacağımı söyle." Talep ettim.

"Ve eğlence seninle birlikte kaçsın... saçma," 'saçma' kelimesini o kadar geveledi ki zar zor anlaşılıyordu. Ona ters ters baktım.

kafesin içinden. "Dur, gözlerinin ağırlığı kemiklerimi eziyor!" Yuvarlandı, iskelet kolu gülünç derecede dramatik bir gösteriyle var olmayan gözlerinin üzerine düştü. "Sen çok güçlü bir seçilmişsin, neden bunu kendin yapmıyorsun? Oh bekle, evet, bunu tek başına yapamazsın. Bu işe yaramaz. Bazen aklım başımdan gidiyor." Yaptığı şakaya kıkırdadı ve kahkaha krizlerine dönüştü.

"Biliyor musun," dedim kafesin içine uzanıp onun minik bedenini şarap şişesinden çıkarırken. Hâlâ kahkahalarla kıvranıyor, kendini toparlamakta zorlanıyordu. "Bana ne bildiğini söyle!"

"Şimdi beni dinle" - iskelet parmağını bana doğrulturken hıçkırdı - "Duygularım derin bir nehir ve sen onlara aldırış etmiyorsun. Bana sunacak hiçbir şeyin olmadan sularıma dalıyorsun. Ne sevgi, ne esprili bir sohbet, ne de dostça bir damla içki. Sanırım ağlayabilirim."

"Porthos, senin gözlerin yok. Ağlayamazsın. Özür dilerim, sana karşı kısa konuşmak istememiştim. Bana bildiklerini anlattırsan istediğin her şeyi yaratabilirim."

"Hayır. Faydası yok. Benim sarhoş mutluluğumu bozdun. Artık melankolim içinde debelenmekten başka bir şey istemiyorum."

"Buna inanmıyorum. Yeni bir şişe Fae şarabı? Biraz bal likörüne ne dersin?"

"Hayır, hayır. Hiçbir şey yapmayacağım," diye hıçkırdı ve başını ellerinin arasına aldı.

"Biraz Lush çayına ne dersin?" O zaman hıçkırıyormuş gibi yapmayı bıraktı ve neşelendi.

"Yemyeşil çay mı dediniz?"

"Tabii ki. Sana bir fincan hazırlayacağım ve bunu 1 Mayıs gibi kutlayabilirsin."

"Ooh, nasıl da hatırlıyorum. Danslar, alemler... Oh, ne zamanlardı. Evet, evet. Lush, bana Lush'ı ver ve sana bilmen gerekenleri anlatayım." Küçük peri iskeleti ellerimin önünde diz çökmüş, parmaklarını birbirine kenetlemiş, Lush çayı için yalvarıyordu.

"Anlaştık o zaman." Yüzüme doğru uçtu, kulağımı öptü ve hemen ardından ısırды, ben de onu uzaklaştırmak zorunda kaldım. "Beni test etme Porthos yoksa sana Lush çayının şimdiye kadar içtiğin en zayıf versiyonunu yaparım." Başımın etrafında dolanarak devam etmemi bekledi. Kemik perisinin ben buradayken bana verdiği tüm insan eşyalarını sakladığım mağaradan bir fincan çıkardım ve bataklıktan aldığım suyla doldurdum.

bulanık suyun görüntüsü. Bu benim ilk sınavımdı. Peytra bana temiz içme suyu sağlamamıştı ve sorduğumda bana su elementine dokunmam ve onu büyüyle temizlemem gerektiğini söylemişti. Sonunda bunu başarmıştım ama çaresizlikten birkaç bardak çürümüş su içmek zorunda kalmadan önce değil.

Ağaçlardan birinden bir avuç yosun aldım ve başladım. Elemental büyüü kullanırken ellerim parladı, suyu temizledim, yosunları Lush çay yapraklarına dönüştürdüm ve fincandan buhar yükselene kadar demledim.

Porthos fincana doğru hamle yaptı ama o fincana ulaşmadan ben elimi üstüne kapattım. "O kadar hızlı değil. Bana bilgi borçlusun. Dökül bakalım, o zaman Lush'ını almana izin veririm."

"Peki," diye bağırdı. "Yaşayanların dünyasına dönmek için peri tozuna sahip olmalısın. Şimdi bana Lush'ı ver."

"Peri tozu mu? Gerçekten mi? Hepsi bu mu?" Çok basit görünüyordu. İlk derslerimden biri, bir avuç toprağı kendi büyümlle aşılannmış peri tozuna dönüştürmektir. Pixie onu deri gibi döküyordu, ama diğer Fae'ler onu kendileri yaratmak zorundaydı ve sadece birkaçı bunu yapabilecek kadar güçlüydü.

"Sıradan bir toz değil. Sen gerçekten de aptal bir seçilmişsin, değil mi?" Sözleri o kadar tatlıydı ki, sanki hakaret değil de bir sevgi ifadesi olarak söylemişti.

"Hadi o zaman, çıkar ağzındaki baklayı. Ne tür bir peri tozuna ihtiyacım var?"

"Ölülerin tozu, elbette. Sence o yaşlı cadı beni neden bu kadar uzun süre yanında tuttu? Bana ihtiyacı var."

"Sen mi? Anahtar sen misin?"

"Bu kadar etkilenmemiş görünme. Bu duygularımı incitıyor. Evet, evet, ölülerden gelen peri tozu ruhani dünyada seyahat etmenizi sağlar. Oldukça güçlüdür. Pek çok olasılık var. Ödünç aldığınız kemiklerle karıştırdığınızda ölüler ayaklarınıza kapanır," diye geveledi.

"Sana Lush'ı vermeden önce, bana biraz toz vermen gerekecek."

"Bu ne cüret! Kaba herif! Bana karşı böyle korkunç bir suç işledin. Hayatımda hiç bu kadar kötü muamele görmemiştim-"

"Sen öldün Porthos," diye hatırlattım ona, lafını keserek.

"Hmmm, dokunaklı."

"Haydi, Porthos. Çay soğuyor. Bunların hepsini bataklığa dökmek benim için utanç verici olur. Ne büyük kayıp."

"Hayır, hayır, lütfen! Onu atma. Tamam! Sana tozu vereceğim. Sadece bana Lush'ı ver."

Elimin üzerinde asılı kaldı, tüm vücudu o kadar hızlı titreşiyordu ki bulanıklaşıyor gibi görünüyordu ve elime ince bir toz tabakası düştü. Peri tozu gibi parlıyordu ama o kadar siyahtı ki etrafındaki ışığı emiyor gibi görünüyordu.

"İşte. Mutlu oldun mu? Bana iyi geleceği için sana da biraz fazladan verdim."

"Teşekkür ederim Porthos," dedim bir peri cesedini dudaklarıma götürüp öperken.

"Mutlu olduğunuzdan emin olun. Çapanı düşün. Sizi yaşayanlar diyarına geri çekecek kadar güçlü olan tek şeyi" diye uyardı.

"Merak etme, Porthos. Bende beş tane var. Şimdi Lush'ını al. Gecenin tadını çıkar. Ve eğer döndüğünde hatırlayabilirsen, ona üzgün olduğumu söyle. Doğru olduğunu bildiğim şeyi yapmak zorunda olduğumu söyle."

Beni duyup duymadığından emin değildim, çünkü sanki bir küvetmiş gibi Lush çay bardağına daldı, büyük, höpürdeterek yudumlarken kakhaha krizleri içinde etrafa sıçradı.

"Haydi, Alo. Kaybedecek zamanımız yok," dedim siyah peri tozunu kuşağımdaki keseye dökerken.

"Savaşa bu şekilde mi giriyorsun?" diye sordu dalgın dalgın.

Üzerimdeki kot pantolon ve tişörte baktım. Yanımda getirdiğim tek giysi onlar olduğu için biraz yıpranmışlardı. Ama Alo haklıydı. Neye döneceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ve eğer döndüğümde sihriime kapalı olacaksam, o zaman şimdiden hazırlanmam gerekiyordu.

"Tamam, anladım. Bir savaşçı olarak geri dönmem gerekiyor. Öyle olmasam bile en azından öyle görünebilirim." Amara'nın bana basit bir çiçekten elbise yaptığı zamanı hatırlayarak içimdeki büyüü çağırdım ve enerjinin sırtımdaki kıyafetlere akmasına izin verdim. Bol gömleğin tenime doğru çekildiğini, yumuşak pamuktan esnek bir deri korsaja dönüştüğünü hissedebiliyordum. Ağır, çivili eldivenler kollarımı sardı. Tüm vücudum tepeden tırnağa siyah deri zırhla kaplıydı. Uzun botlar bacaklarımı sarıyor ve kemerler belimi çaprazlama sarıyordu. Tepeden tırnağa silahlanana kadar Eben'in bile gurur duyacağı bir dizi silah ortaya çıktı. Yeni kıyafetime bakarken etrafımda döndüm. Kendimi kendi peri masalımdaki Kùlkedisi gibi hissediyordum. Sadece elbise yerine savaşçı bir kraliçeye yakışır bir zırh giymiştim. Artık hazırdım.

"Emin misin kızım? Kendini korumak için ihtiyacın olan büyüü hatırlamadığında ne yapacaksın?"

"Bunu ilerledikçe anlamam gerekecek."

CHAPTER XVIII

HOME SWEET HOME

-GWEN-

T Etrafımdaki dünya bulanıktı. Yüzümü Alo'nun ensesine gömdüm, bir yandan çocuklarımin görüntülerine tutunmaya çalışırken bir yandan da zaman ve uzayda yuvarlanırken midem bulanıyordu. Ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ve ne zaman bittiğini de tam olarak kestiremiyordum. Alo'nun yumuşak mızızlanması dikkatimi gerçeğe geri getirdi ve sonra soğuk başladı.

Kendimi Viridianwood'da bulmak için Alo'dan uzaklaştım. Oğullarımı en son gördüğüm yerde. Sadece çok şey değişmişti. Etrafımızdaki havada bir kar girdabı dönüyordu. Varolmayan Ülke, Peter Kaplan Lily tarafından kaçırıldığında her şeyi saran soğuk tundraya geri dönmüştü.

Manzarayı taradım, buraya son gelişimden bu yana olan büyük farklılıkları inceledim ve paniklemeye başladım. Ne kadar süre önce gitmişim?

"Bu hiç iyi görünmüyor, Alo. Bizi dışarı çıkarabilir misin?" Yanıtını bekledim ama hiçbir şey duymadım. Beni duymamış olabileceğini düşünerek ona döndüm. "Alo?" Kehribar rengi gözlerine baktım ve sızlandı. Gözlerindeki

Bilinçli düşüncelerimi hafifçe dürtüklüyordu ama hiçbir şey yoktu. Onunla iletişim kurmak için ihtiyacım olan büyüye erişemiyordum.

"Kahretsin! Gitti. Gücümle olan bağlantım koptu." Boşlukta hissettiğim her şey, sahip olduğum tüm bilgi, basitçe yok olmuştu. Ulaşamayacağınız bir yerde duran ama tam olarak kavrayamadığınız bir düşünce gibi. Lanet olsun. Bir parçam kemik perisinin bana yalan söylediğini ummuştu. Eğitimime devam etmek için boşlukta kalmam konusunda beni korkutmaya çalışıyordu. Ama sözlerinin kanıtı ayıltıcıydı ve sihrimi kaybettiğim için açıklanamaz bir üzüntü hissettim. Ama yas tutacak zaman yoktu. Öğrendiğim bir şey varsa o da Viridianwood'da kalmanın belaya davetiye çıkarmak olduğuydu.

Alo ve ben donmuş ormanda dolaşıp yolumuzu bulmaya çalışıyorduk. Tedirginlik tüylerimi diken diken ediyordu. İçgüdülerim burada bir şeylerin çok yanlış gittiği konusunda beni uyarıyordu. Varolmayan Ülke kendisi değildi ve ben de çocuklarıma ulaşip yokluğumda neler olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Ağaç sınırının hemen ötesinde beliren devasa siyah bir kaleye rastlayıncaya kadar korkuyu iliklerime kadar hissettim. Ben Varolmayan Ülke'den ayrıldığımda Viridianwood'da hiç kale yoktu. Yine de orada duruyordu, ormanın ürkütücü derinlikleri arasında saklanan karanlığın bir işareti.

"Alo, daha önce hiç burada bir kale gördün mü?" Alışkanlıktan sordum, sürekli yol arkadaşımın artık bana cevap veremeyeceğini unutarak. Ama kısık hırıltısı bana görmediğini söylemeye yetti. Kaleye doğru belli belirsiz adımlar attım. Bir şey beni içine çekiyor, ileri doğru çekiyordu. Beni çocuklarıma bağlayan köprüye ulaşmaya çalıştım ama o da gitmişti. Tellerimle, ruhumun diğer parçalarıyla doğrudan bağlantım kesilmişti. Dudaklarımdan kaçmak üzere olan bir hıçkırığı bastırdım. Kaybolmuş hissediyordum. Şimdi onlar olmadan ne kadar eksik olduğumu hissedebiliyordum ve bu yıkıcıydı.

Alo'nun hırıltısı zihnimde bir an kaydedildikten sonra bir el ağzımı kapadı ve beni kaleye doğru çeken çağırıcı güçten uzaklaştırarak geriye doğru çekti. Beni esir alan kişiye karşı mücadele ettim, elim anında uyluğuma bağlı fırlatma bıçağıma gitti.

"Neden bu kadar uzun sürdü tanrıça? Bir daha bana karşı kıvrandığını hissedemeyeceğimden endişelenmeye başlamıştım." Tripp'in boğucu sesi kulağımda yankılandı ve bu ses karşısında eridim.

"Tripp!" Bir iç çekişle ağzından dökülürken adı mutluluk gibi geliyordu. Kollarında dönmeme ve gözlerimi ona dikmeme yetecek kadar gevşedi. Yüzü o kadar koyu bir mora bulanmış ki neredeyse

Siyah, iri vücudu tamamen deri zırhla kaplıydı. Beyaz şövalyem şimdi ormanın gölgeli ışığında tamamen vahşi görünüyordu. Yosun yeşili gözleri yüzümü taradı ve ben onu görmeye doyamadan ağzını ağızıma yapıştırdı, dolgun dudakları bana karşı sert, muhtaç ve istekliydı. Dili içeri girmek istiyordu, beni tatmak için yanıp tutuşuyordu ve ben de memnuniyetle buna boyun eğdim. Güçlü kollarıyla beni kendine çekti, ellerinden biri kıcıma uzandı ve sertçe sıktı. Zihnim çok ince gerilmiş bir arzuyla yüzüyordu. Eğer beni burada, ormanın zemininde götürmek isteseydi, onunla hayvanlar gibi seve seve sevişirdim. Ben bitmesine hazır olmadan önce öpüşmeyi kesti ve beni nefessiz bıraktı.

"Tripp, ne var-" Parmağını dudaklarıma götürerek beni susturdu.

"Sessiz ol, güzelim. Seni buradan çıkarayım. Bu orman güvenli değil." Onunla birlikte ormanı gözetleyen kişiye ısıklı bir işaret verdiğini duydum ve gitmek için döndük.

Viridianwood'dan acı verici derecede yavaş bir tempoda geri çekildik. Tripp her türlü harekete karşı tetikteydi, görünmeyen yaratıklar saklandığımız yerlerin yanından geçerken bizi çalıların arasına saklanmak için birkaç kez durdurdu. Bu orman her zaman tehlikeliydi ama içimden bir ses buraya son gelişimden beri işlerin değiştiğini söylüyordu.

"Nefes al, güzelim. Bariyeri geçmek üzereyiz," diye fısıldadı Tripp kulağıma. Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama derinlemesine açıklamaların zamanı değildi. Derin bir nefes aldım ve bir sonraki adımda sihir akımının üzerimde dolaştığını, tüylerimi diken diken ettiğini hissettim. Hava sanki suyun içinden geçmeye çalışıyormuşuz gibi yoğundu. Tökezleyerek diğer tarafa geçtik, bariyer bizi tükürerek dışarı attı.

"Bu da neydi böyle?"

"Dorian'ın inşa ettiği kalenin etrafında bir bariyer var. Dışarı çıkmak pek sorun değil ama sadece doğru büyüye sahip olanlar içeri girebilir," diye cevap verdi.

"Karşıya nasıl geçebildiniz?"

Yüzünü işaret etti. "Fae tazıların kanı. Bizi karşıya geçmek için yeterince kamufle ediyor."

"Fae av köpekleri mi?"

"Size anlatacak çok şeyimiz var. Ama bariyeri geçsek bile burada güvende değiliz. Hareket etmeliyiz."

Ormanın sınırını belirleyen ağaç çizgisini geçtiğimizde, Tripp'in gözle görülür bir şekilde rahatladığını görebiliyordum. Beni kollarının arasına aldı ve etrafında döndürdü.

"Bu seni son kez bırakışım," diye kulağıma hırladı. Sadece başımı sallayabildim, duyguların ağırlığı konuşmaya çalışırsam beni hüngür hüngür ağlayan bir karmaşaya dönüştürmekle tehdit ediyordu. "Sen iyi misin? Seni incitti mi?" Beni kol uzunluğunda tuttu ve vücudumu taradı.

"Ben iyiyim. Belki... beni son gördüğünüzden biraz farklıyım. Ama iyiyim."

Gözleri elimdeki yeni işaretlere takıldı, parmak uçlarını derime gömülü rünler boyunca dalgınca gezdirdi ve serçe parmağımın ucuna kadar takip etti. Gözleri benimkilerle buluşmak için geri döndüğünde, gözlerinde endişenin uçtuğunu görebiliyordum. "Ne kadar değişmiş olursan ol, sen her zaman benim tanrıçam olacaksın. Seni tanıdığım savaşçı gibi görünüyorsun." Elim yuvarı çekti, yeni dövmelelerin üzerine bir öpücük kondurdu ve ayrı kaldığımız süre içinde dönüştüğüm şeyi kabul ettiğini gösterdi.

"Gwen? Vay anasını! Gwen, gerçekten sen misin?" Gözlerim ona takılmadan önce Peter'ın acil çağrılarını duydum. Ormanın kenarından koşar adımlarla bana doğru geliyordu. Üzerime doğru hızla gelmeden bir an önce Tripp'ten ayrıldım. Beni göğsüne bastırdı, momentum bizi karla kaplı zemine çarptırdı. Güçlü kolları düşüşümüzü engelledi ve bir sonraki anda ağzı benimkinin üzerindeydi, aynı derecede şiddetliydi, sanki beni tüketmeye çalışıyordu. Ayrı kaldığımız onca zamandan sonra ruhumu içmeye. Bir bacağımı ona doladım, yeterince yaklaşmadım. Aramızdaki bağın koptuğunu hissedebiliyordum, çok gerilmiş bir bandın geri tepmesi gibi.

"Tanrı'ya şükürler olsun. Başlıyordum... Endişeleniyordum belki..." sözlerinde tökezledi.

"Biliyorum. Bu kadar uzun süre gittiğim için özür dilerim." Alnını benimkine yasladı ve ben de onun üzerimdeki ağırlığından keyif aldım. Ormanın içinden uhrevi bir uluma yankılandı ve Peter gerildi.

"Seni buradan çıkarmalıyız. Çok açıktayız." Aniden ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırdı. Bir şekilde altımızdaki topraktaki karlar erimişti. Canlı yeşil çimenlerden küçük çiçekler filizlenmeye başlamıştı, karla beyazlamış manzarayla keskin bir tezat oluştuyordu. Neverland yeniden bir araya gelişimizle canlanıyordu ve yemin ederim havadaki soğukluk biraz daha azalmıştı.

"Peter, diğlerleri nerede? Eben nerede... Ryder?" Ryder'a bir şey olduğunu zaten biliyordum. Boşlukta olduğum her acı verici anı hissetmişim ama bunu onlardan duymam, kalbimde zaten bildiğim gerçeğı onaylamam gerekiyordu. Eben'i burada onlarla birlikte görememek beni sarmallara sürükledi. Tripp'e yorgun bir bakış attı ve sonra bakışları yere düştü, gözlerimin içine bakamadı. Sessizlik ben kırılma noktama gelene kadar sürdü. Bilmek zorundaydım. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerini kendime çevirdim. "Söyle bana Peter. Onlara ne olduğunu söyle!" Talep ettim.

"Eben burada değil ama o iyi. Diyarlarda seni arıyordu."

"Ya Ryder?" Onun adının anılması bile Peter'ın yüzünde acı dolu bir ifade yarattı.

"Gwen... Dorian onu esir aldı." "Ne kadar zamandır? Ne zamandır elinde?"

"Bir aydan biraz fazla oldu." Bir ay! Bir ay nasıl bu kadar çabuk geçmişti?

"Ne kadar zamandır yoktum?" Cevabı duymaktan neredeyse korkuyordum.

"İki ay on dört gün oldu."

İki buçuk ay. Bunun zihnimde yankılanması bir anımı aldı. Ryder'ın düşman ellerde olduğundan emin olduğum için bir korku dalgasının gelip beni boğmasını bekliyordum ama göğsüme sadece küçük bir damla yerleşti. Korkumu gizli tutmam şarttı. Dorian'ın bunları bana karşı kullanmasına izin veremezdim.

"Onu geri getirmek için bir planımız var." Peter, sessizliğimi mini bir zihinsel çöküş olarak algıladığı belli olan bana anlatmak için acele etti. "Viridianwood'da yaptığımız da buydu. Merak etme, Gwen. Onu geri getireceğiz."

"Yapacağımızı biliyorum," diye onayladım, kendimi zihinsel olarak yaklaşan savaşa hazırlamaya başlamışım bile.

Peter başını sallayarak benden yana döndü, Varolmayan Ülke muhafızlarının kaptanı Dain yaklaşıyordu. "Tekrar hoş geldiniz kraliçem." Peter'a dönmeden önce elini kalbine götürerek bana doğru hafifçe eğildi.

"Eben'e bir haberci gönderin. Elinizdeki en hızlı haberciyi. Kızın döndüğünü haber verin," diye emretti. Dain selam verdi ve gitti, küçük bir Fae taburu da onu takip ediyordu.

"Planın nedir?" Bir an bile vakit kaybetmek istemediğimden sordum. Geçen her dakika Ryder için yeni bir işkence anıydı ve bu düşünce beni fiziksel olarak hasta ediyordu.

"Burada değil. Ormanın gözleri var. Kampa geri dönelim ve daha fazla konuşalım."

Alo ile yollarımızı ayırdım ve onu sürüsüne geri gönderdim. Ona sosyal olarak kabul edilebilir olandan daha uzun süre sarıldım ama onu özleyeceğimi biliyordum. Aramızda kırılmaz bir dostluk kurmuştuk ama şimdi ailelerimizi görmemiz gerekiyordu.

Neverland üzerinde uçarken, değişikliklerin büyüklüğü daha da netleşti. Adanın çeşitli yerlerinden dumanlar yükseliyordu. Verimli toprakların bazı kısımları kavrulmuştu ve sanki rastgele bombalar atılmış gibi büyük çukurlar oluşmuştu. Neverland bir savaş alanıydı. Akşam karanlığından hemen önce kampın dışına indik, devasa bir duvar artık evimizi çevreliyordu ve göğsümde öfkenin kabardığını hissettim. Ne zaman olduğundan emin değilim ama bir noktada Varolmayan Ülke benim evim olmuştu ve onu yok etmeye çalıştığı için Dorian'ı katletmek istiyordum.

Kampta ürkütücü bir sessizlik vardı. Sadece bir avuç fener yanıyordu, sadece görebilmemize yetecek kadar. Perilerin normal konuşmaları kaybolmuştu ve kamp neredeyse boş görünüyordu.

"Herkes nerede?"

"Savaşabilecek durumda olanlar kaldı, ancak geri kalanlar Never Cliffs'in altındaki bir kaleye taşındı. Onları güvende tutabileceğimiz tek yer orası. Dorian sen gittiğinden beri Fae'leri kaçırıyor," diye açıkladı Peter.

Sadece başımı sallayabildim. Her şeyi kavrayıp yeni gerçekliğimin ne olduğunu sindirirken kelimeler ağızından kaçıyordu. Artık cennet yoktu. Artık peri masalı yoktu. Varlığımız için bir savaşın içindeydik.

Tripp ve Peter beni sahile doğru götürdüler. "Nereye gidiyoruz?"

"Sana bir sürprizim var," diye cevap verdi Tripp, milyon dolarlık gülümsemesini bana göstererek. Kolunu omuzlarıma dolayarak, kulübemin önünde durana kadar yürüdük. Ayrıldığımda olduğu gibi bitmemiş bir kabuk değildi. Küçük şirin kulübenin beyaz cephesi sürünen sarmaşıklarla kaplıydı. Pencere kutuları egzotik çiçeklerle dolup taşıyordu. Taştan bir baca yan tarafa doğru uzanıyor, sanki beni bekliyorlarmış gibi dumanlar yükseliyordu.

"Bunu daha önce yaptığımı biliyorum ama bitmemişti, o yüzden sayılmadı." Tripp beni kollarına aldı ve kemerli kapıdan içeri taşıdı. O vardı

gözlerine uyacak şekilde boyadı, yosun yeşilinin mükemmel bir tonu. Beni ahşap zemine oturttu. Mekânı incelerken nutkum tutulmuştu. Kitap rafları bütün bir duvarı kaplıyordu. Rahat minderlerle kaplı oymalı ahşap mobilyalar odanın etrafına yerleştirilmişti. Ortada büyük bir masa ve etrafında altı sandalye vardı. Okyanusa bakan büyük pencereler arka duvarın tamamını kaplıyordu. Batmakta olan güneş içeri süzülüyor, odayı alev alev aydınlatıyordu.

"Hadi, sana en iyi kısmı göstereyim." Tripp elimi tuttu ve beni yatak odasına götürdü. Oda büyüktü ama yine de rahat hissettiriyordu. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük yatak, bir başka pencereden dışarı bakacak şekilde konumlandırılmıştı. Büyüklüğüne bakılırsa, tüm çocuklarımla birlikte sığabilirdim ve muhtemelen James için de yer vardı. Altında bir şezlong bulunan pencereye doğru yürüdüm ve dışarı baktım. Jolly Roger aşağıda demirlemişti ve kalbimde müstehcen korsanıma karşı bir çekim hissettim. Onu sormak istedim. Çocukların bir haberi var mı diye ama biraz daha beklemek zorundaydım.

"Burası... mükemmel bir yer."

"Burası bir saray değil," diye başladı Peter, "ama uygun görünüyordu."

"İsteyebileceğimden çok daha fazlası. Teşekkür ederim." Gözlerimin dolmaya başladığını hissettim, duygularım beni ele geçirmişti. "Bana planı anlat. Ry'ın peşinden ne zaman gidiyoruz?" Hüngür hüngür ağlayan bir aptala dönüşmeden önce konuyu değiştirerek sordum. Dengeli bir kafaya ihtiyacım vardı. Mantıklı düşünmek zorundaydım, bu yüzden yeni bir kişiliğe büründüm. Kraliçe. Takmak istediğimden bile emin olmadığım bir maske ama şu anda işe yarar görünüyordu.

"Gwen, daha yeni döndün. Sence şimdi-" Peter beni yatıştırmaya çalıştı ama ben hiçbir şey yapmadım.

"Evet, biliyorum. Biz. Var. Zamanımız yok." Kelimeleri ezberden söyledim. "Ryder'ın gereğinden fazla acı çekmesine izin vermeyeceğim, o yüzden bunu şimdi yapacağız."

Peter iç çekti. "Kara Göl Kalesi çok zorlu ama Dorian'ın saflarına casuslar sokmayı başardık. Fae tazılarından bir ordunun bariyeri aşıp ana girişlere saldırmasına yetecek kadar kanımız yok ama kalenin altında köle odaları var. Ve istihbaratımıza göre, iki haftada bir zindanlardaki ölüleri temizliyorlar. Bulduğumuz tek zayıf nokta bu. Dürüst olmak gerekirse, bunun ne kadar zayıf bir nokta olduğundan emin değilim, ama Ry'ı geri almak için tek şansımız bu. İki gün içinde bir temizlik olacak. Yanımıza küçük bir savaşçı grubu alıp kaleye sızacağız. Ryder diğerlerinden uzakta, özel bir hücrede tutuluyor, bu yüzden kalenin içine girmemiz gerekecek." Peter sözlerini tamamladı.

"Riskli ama elimizdeki tek şans bu." Tripp kendinden emin görünmeye çalışıyordu ama Ryder'ı geri almak için en az benim kadar çaresiz olduklarını ve bu planın bir Hail Mary olduğunu söyleyebilirdim.

Yavaşça başımı salladım, taktiksel zihnim tüm olasılıkları gözden geçiriyordu. "Kalenin herhangi bir şeması var mı? Nasıl düzenlenmiş? Muhafızların düzenini biliyor musun? Ya da kaç kişiyle karşılaşacağımızı?"

"Whoa, Gwen. Bütün bunlar için endişelenmene gerek yok. Biz hallederiz. Amara'nın sabah seni alıp kaleye getirmesini ayarlayacağım. İyi olduğunu görmekten memnun olacağına eminim," dedi Peter.

"Bekle, ne? Hayır... Ben de seninle geliyorum."

"Sevgilim, seni geri getirdikten sonra canavarın inine girmene izin veremem. Bunu riske atamayız. Seni bir daha kaybetmeyeceğim." Peter sertti ve gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

"Hayır! Bana ihtiyacın var. Ryder'ın bana ihtiyacı var. Kılıçla çalışıyorum. Bu görev için faydalı olabilirim. Bende büyü var... Sadece şu anda ona nasıl erişeceğimi bilmiyorum. Ama bana geri dönecektir. İhtiyacımız olduğunda, bana geri dönecektir." Sözlerimin başı dertte olan işe yaramaz bir genç kızın yalvarışı gibi görünmesini engellemeye çalıştım ama her şeyi berbat ediyordum. Onlara Osakren'den bahsetmeyi düşündüm. Onlara Osakren *olduğumu* söylemeyi. Ama sadece bana inanmalarına ihtiyacım vardı.

"Sen gittiğinden beri çok şey değişti. Arion'u ortadan kaldırdığımız gün içimde bir şey uyandı. Kemik perisinin kehanet ettiği güç sonunda gerçekleşti. Artık seni koruyabilirim. Zaten çok şey atlattın. Bırak seninle biz ilgilenelim."

"Biz birbirimize göz kulak oluruz, Peter. Gücümüz burada yatıyor," diye karşı çıktım. Tutulan bir kadın olmak için yaratılmamıştım. Dorian'ı yenebilmemizin tek yolu birlikte olmamız.

Peter parmaklarını saçlarında gezdirdi, belli ki onu soktuğum köşeden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. "Bunu bir düşün, Gwen. Eğer bana bir şey olursa, Varolmayan Ülke'nin bir lidere ihtiyacı olacak. Sen onun kraliçesisin. Sırf bu yüzden bile geride kalmalısın."

"Biz çiftleşmedik. Ben Varolmayan Ülke'nin kraliçesi değilim. Ryder'a korkunç şeyler olurken kenarda oturmayacağım ve oluyor *da*. Kemik perisiyle birlikteyken sizi hissedebiliyordum, her birinizi. Ona neler olduğunu hissedebiliyordum..." Sözlerim bir hıçkırığa dönüştü.

"Ağlama güzelim. Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı Tripp.

"Tripp haklı. Bu gece senin dönüşünü kutlamalıyız, savaş hakkında tartışmamalıyız. Dorian bizden yeterince şey aldı, bu geceyi de mahvetmesine izin vermeyeceğim. Yarın her şeyi çözeceğiz," diye içini çekti Peter, sönük görünüyordu.

Tripp beni kendine çekti, kaslı kollarıyla belimi sarmadan önce sırtım onun sert göğsüne yaslandı. "Tüm bu savaş işlerini hallettikten sonra, burada bir hayata başlayabileceğiz. Hepimiz," diye fısıldadı kulağıma. Benim için çizmeye çalıştığı güzel geleceği zihnimde canlandırmaya çalıştım ama hayallerim bulanıktı. Ryder'ı düşünmeden edemiyordum.

Peter bana doğru yürüdü, iri ellerini çenemde gezdirdi, parmakları saçlarımın arasına girdi. Yüzünü hâlâ kaplayan kamuflaj boyasından sıyrılan sıcak sarı gözleri bir an beni inceledikten sonra öpmek için eğildi. Bu sefer öpücüğü yavaş ve yumuşaktı. Geri çekildiğinde alnını benimkine yasladı.

"Sensiz olmak çok zordu. Hiçbir şey boşluğu dolduramaz. Açıklayamadığım bir şekilde sana açlık duydum ve şimdi açlıktan ölüyorum. Bu anı yaşayabilir miyiz? Sadece bu gece için dünyanın başımıza yıkıldığını unutabilir miyiz? Çünkü sana ihtiyacım var. Tüm bunlara değmen için sana ihtiyacım var. Şafakla birlikte gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalana kadar senin içinde boğulmak istiyorum."

Onun sözleri benim felaketim oldu. Hepimiz cehennemi yaşamıştık. Kalbimin bir parçasına sahip olan ukala Kayıp Çocuk'un işkence gördüğünü bilirken bir anlık zevke dalmak beni ne kadar öldürse de, hepimizin unutmak için bir ana ihtiyacı vardı. Birbirimizin bedenlerinin verdiği hazzın içinde var olmak için.

Öne doğru eğildim, dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim ve alt dudağını ısırdım. İhtiyacı olan tek onay buydu ve hem ondaki hem de Tripp'teki değişimi hissedebiliyordum. Ağgözlü eller derilerimi çıkardı, her ikisi de kemerleri ve kayışları çekiştirdi, önlerinde tamamen savunmasız durana kadar tüm silahlarımı ayaklarımın dibindeki bir yığına bıraktı. Tüm kıvrımlarımı içlerine çekmelerini izledim. Sadece gözlerindeki bakış bile yanaklarımı ısıtıyor ve kalçalarımı ısılatıyordu.

"Tanrıça... nefesimi kesiyorsun." Gözleri vücudumda gezinmeye devam ederken Tripp başını eğdi. "Her birimize hitap eden, güzelce hazırlanmış bir mükemmellik." Yoğun bakışları tekrar gözlerime yerleşirken dudağını ısırdı.

"Şimdi sıra bende. İkinize de bakmama izin verin," diye emrettim, kendimi muhtaç hissederek. Soyunmaya başladılar, kendi yığınlarını bıraktılar

silahlar ve zırhlar ayaklarının altında. Hepimiz olmaya zorlandığımız askerlerin çaresizliğini üzerimizden atıyorduk.

Önümde durdular, geniş çerçevelerinin her santimini kaplayan öğretilmiş kaslar. İkisi de devasa ereksiyonlarını gizlemek için herhangi bir girişimde bulunmadı. Yüzlerindeki kamuflaj boyası onlara hayvani bir görünüm veriyordu. O anın yoğunluğu beni vahşi hissettirdi. Dudaklarımı yaladım, onları görünce boğazım kurudu. Onlar benimdi.

Tripp arkamdan dolandı, kollarını etrafıma doladı, beni kendine doğru çekti, sert aleti kıcıma saplandı. Peter önden yaklaşp göğüslerimi okşarken ve beni öperken meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlarken o da örgümü yana çekip boynumu öptü. Vücudum dokunuşlarına anında karşılık verdi ve ellerine bastırduğmda Peter bir inilti yuttu.

"Bana karşı nazik olma," diye nefes aldım ve Peter'ı meme uçlarımı daha sert çimdiklemesi için cesaretlendirerek bacaklarımın arasına bir ıslaklık dalgası gönderdim.

"Aramızda kalmaktan hep hoşlandın, değil mi?" Peter mırıldandı.

Tripp örgümü çekerek başımı geriye attı ve boynumla ziyafet çekip kanı yüzeye emerek beni işaretledi.

"Cevap ver ona, güzelim. İkimizin arasında kalmak mı istiyorsun?"

"Evet," diye inledim, dolaşan ellerinin midemin çukurunda yanan ateşi körüklemesine izin verdim. Tripp arkamda dizlerinin üzerine çöktü, dili yanaklarımın arasına dalmadan önce yanaklarımı araladı, narin açıklığının üzerinde kayarak içime bir zevk dalgası gönderdi. Bekleliyordum. Vay canına, harika hissettirdi.

Peter'in ağzı da aşağıya doğru inmeye başladı, aşırı hassas meme uçlarımı emiyor, diliyle karnımda bir iz bırakıyordu. Kırılma noktaya yaklaşıyordum. Tripp'in diliyle kıcıma yaptığı sihir her neyse, beni daha da yaklaştırıyordu. Peter klitorisimi kucaklamaya başladı, hızlı küçük patlamalarla nabız atıyordu.

Mahvolmuştum ve mutlu bir şekilde uçurumun kenarından unutulmaya doğru düştüm. Orgazm beni vururken ellerim Peter'ın saçlarını sertçe çekti. Oğullarım vücuduma şarkı söyletmeyeli yıllar olmuş gibi hissediyordum. Oğullarım güçlü elleriyle solgun bedenimi tutarak dimdik dururken, zevkin yankıları içimde dolaşıyordu.

"Hadi, güzelim. O mükemmel şeftalinin sikime binmesini istiyorum." Tripp elimi tuttu ve beni kocaman yatağıımıza götürdü. Onların merhametine kalmıştım,

Zihnim coşkuyla sarhoş olmuştu. Bu noktada benden istedikleri her şeyi yapabiliyordum. Sırt üstü uzandı, güçlü kolları beni ondan uzağa bakacak şekilde konumlandırdı, ters cowgirl stili. Sert boyu yanaklarımın arasından kayarak ıslaklığımla kendini kapladı. Güçlü elleri beni destekliyor, tüm ağırlığımı tutuyordu ve yavaşça sikini kıcıma batırdım. Onu sonuna kadar aldığımda bir tıslama sesi çıkardı.

"Bu doğru, güzelim. Çok iyi alıyorsun. İçinde sikim varken kıcının görünüşü en ateşli şey. Siktir!" Kalçalarımı ona doğru bastırdığımda son kısmı homurdanarak söyledi, vücudum beni daha fazlasını istemeye teşvik ediyordu.

Peter yatakta bana doğru sürünürken, "Bekle hayatım, yoksa işimiz bitmeden onu boşaltacaksın," diye uyardı. Tripp'in göğsüne yatana kadar beni geriye doğru itti, siki hala kıcımda gömülüydü. Bu pozisyonda amım onun için mükemmel bir şekilde sergileniyordu ve o da bakımlarına devam etti, yetenekli dili damlayan göbeğimi yaladı, klitorisimi ağzına aldı ve dişlerini üzerinde gezdirdi. Tripp'in sert uzunluğunun bu kadar hassas olduğunu hiç bilmediğim noktaları okşadığını hissederek altında kıpırdandım. Bedenimden gelen doğaüstü inilti neredeyse utanç vericiydi. Peter iki parmağını içime soktuğunda, ikisinin de etrafında patladım. Doruk noktası beni bir yük treni gibi vurdu.

"Sakın boşalma, Tripp. Henüz değil," diye azarladı Peter Tripp'i. Ben orgazmımın geri kalanını onun üzerinde sallanırken.

"Senin için söylemesi kolay," diye homurdandı Tripp, parmakları kalçalarımın saplanıp hareketimi durdururken.

Peter üzerimde süründü, kendini hizaladı ve bana çarptı. Hassas noktalarım sürtünmeyle çılgılık atıyor, her yerim hala son orgazmı karıncalanıyordu. İkisinin arasına sıkıştığımda ikisinin de dolgunluğunu hissettim. Bir zevk uçurumunda kaybolmuştum ve çıkış yolunu asla bulmak istemiyordum. Her sinir ucum ateşleniyor, duyularım artıyordu. Ağır nefeslerini üzerimde hissedebiliyordum. Penisleri beni içten içe tatlı tatlı cezalandırırken elleri bedenimde geziniyordu. Neredeyse çok fazlaydı.

"Hadi, güzelim. Benim için bir kez daha boşal. Ruhumu içine akıtırken etrafımda sıkıştığını hissetmek istiyorum," diye inledi Tripp kulağımda.

Peter hafifçe ayarladı ve ben yıldızları görmeye başladım. İçimdeki bariyerlerin çatladığını hissedebiliyordum. Gelgitli bir zevk dalgası bariyerin üzerinden geçerek diğer yarıma, karanlıkta kalmış olan büyülü yarıma ulaştı. Vücudum gerilirken dudaklarımdan gerçek bir hırıltı çıktı ve ben

Tekrar boşaldı, etraflarında kenetlendi, adımı haykırırken ikisini de sağdı, benimle birlikte uçuruma d u tu.

Birbirimizin  zerine yı ılmı  halde ne kadar kaldığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama Peter sonunda içimden çıktığında, onu kaybetti im için inledim. Tripp beni onun bedeninden kaldırdı ve başımı omzunun kıvrımına yerleştirerek beni yanına yatırdı. Bitkin d  m  t m ama aklım h    ba ımdaydı. Bir an için sihrimi tekrar hissedebilmi tim. Bariyer tekrar yerine oturmuştu ama bu sefer o kadar da sağlam görünmüyordu.

"Sana bir şeyler getireyim de üstünü ba ını temizleyeyim. Ben de sana çay yapayım," dedi Peter ayağa kalkıp tüm  ıplaklı ıyla odadan çıkarken.

CHAPTER XIX

REGRET
-TRIPP-

"Uyuyor mu?" Pan yanıma sokulan kızımıza bakarak sordu. Nefes alıp vermesi yavaşlamıştı ve kısa bir süre sonra uykuya dalmıştı. onunla yolumuzu bulmuştuk. Son zamanlarda çok şey yaşadı. Mücadelelerinin çoğunun bizimle tanıştığında başladığını düşünmek bana acı veriyordu.

"Dışarıda," diye fısıldadım, neredeyse o anın huzurunu bozmaktan korkuyordum. Kızım, güvende ve sağlam, kollarımın arasında. Hiçbir şey bundan daha iyi olamazdı. Ama Pan'ın gözlerindeki bakıştan, içinden atması gereken bir şey olduğunu ve her ne ise bu mükemmel anı sona erdireceğini anlayabiliyordum.

"Yarın Gwen'i göreve götüremeyiz."

Tuttuğum nefesi dışarı verdim ve hayal kırıklığı içinde başımı yatak başlığına vurdum. Bunun olacağını biliyordum ama bundan kaçıyordum çünkü iyi bir cevabım yoktu. Zihnim kendisiyle savaş halindeydi ve kararsızlık beni yiyip bitirmeye başlamıştı. Büyük bir parçam onu korumak, piç prensle olan tüm bu savaş bitene kadar onu güvenli bir yere koymak istiyordu. Onu tekrar kaybetme düşüncesine dayanamıyordum. İlahi Olan'a karşı kin beslemeye başlamıştım. Sınanmıştık, ayrılmıştık.

Birden fazla kez ve her seferinde tırnaklarımızla kazıyarak birbirimize geri döndük. Ölüm bile bizi ayıramamıştı. Kendimizi kanıtlamamış mıydık? Ama henüz işimizin bitmediğini biliyordum. Bu sefer Pan'ın yanında olmak için bir sebep daha.

Ryder için gözlerindeki yıkımı görmüştüm. Sadece onu kurtarmak için değil, onun adına intikamını almak için de orada olmak istiyordu. Kendi ruhum kan isterken onu bundan mahrum bırakabilir miydim? Ve biz bir takımdık, en azından öyle olmamız gerekiyordu. Onu geride bırakırsak bunun onu mahvedeceğini biliyordum.

"Beni dinle. Arion'u öldürdüğümüzde ona nasıl baktığını gördün. Onun ilgisini çekti. Onunla oynamak için can attığı yeni ve parlak bir oyuncak. Ya onu ele geçirirse? Ry'a ne yaptığını bilmek yeterince kötü. Bunu Gwen'e yaparsa bununla nasıl başa çıkacaksın?"

Dorian'ın Gwen'le birlikte olduğu düşüncesinin bende uyandırdığı homurtuyu tutamadım. Pan beni kendi tarafına çekmek için ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu. Dorian'ın ellerinin kızımın üzerinde olduğunu düşünerek onu yavaşça üzerimden kaldırdım. Rahatsız edildiği için hafif bir inilti çıkardı ama sonra tekrar yorganın içine sokuldu. "Ne zaman gidiyoruz?"

"Hemen şimdi. Hazırlanın ve o daha gittiğimizi anlamadan şafağı kovalamaya başlayalım."

Derilerime geri döndüm ve bir kez daha savaşçı oldum. İçimi kemiren kararsızlığı dizginlemekte zorlanıyordum. Gwen'den önce, duygularımın beni ele geçirmesine en son annemi geride bıraktığımda izin vermiştim. Belki de bu yüzden önceki hayatımdan belli belirsiz ayrıntıları hâlâ hatırlayabiliyordum. Gwen dünyamı alt üst edene kadar yaşadığım son gerçek duygusal bağıdı.

Ben de annemi aynı sebeplerden dolayı terk etmiştim. Ben de onu korumaya çalışıyordum. Benim karnımı doyurabilmek için bedenini satmak zorunda kalmıştı. Bu kadar zahmete girmesinin sebebi olmayı reddettim. Her sabah onu kaplayan izleri görmeye dayanamıyordum. Ancak hepimizin içinde gizlenen şeytan, ayrılma kararına şüphe düşürmeye devam etti. Her zaman babam olan o beleşçi adamdan daha iyi olamayacağımdan korkmuştum. Sorumluluklarından kaçmış ve bizi toplumun çukurlarında çalışmaya terk etmişti. Ben de ondan daha iyi değil miydim? Yıllar önce annemi terk etmiştim ve bugün hâlâ bunun doğru bir karar olup olmadığını bilmiyorum. Şimdi, yapmam gereken başka bir seçim vardı. Gwen'i arkamda bırakmak doğru bir karar mı olacaktı, yoksa hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak mıydı?

Tepeden tırnağa silahlanmış bir şekilde kapıda durdum. Ölümcül bir silah, olabilecek her şeyi kabul etmeye tamamen hazırdım. Kızımı kurtarmak için ne yapmam gerekiyorsa yapmaya hazırdım... ailemi. Bu onu geride bırakmak anlamına gelse bile.

Hâlâ yatakta uyuyan Gwen'i izledim, saçları kestane rengi bir çağlayana dönmüştü. Ryder için o kadar endişelenmişti ki, sonunda kaşlarındaki kırışıklığın düzeldiğini ve yerini uykunun derinliklerinde huzurlu bir dinginliğe bıraktığını görmek rahatlatıcıydı.

"Haklı olduğumu biliyorsun," dedi Peter yanıma gelip yatakta yatan tüm dünyamıza bakarken. "Onu korumayı seçmek asla yanlış bir karar olmayacak."

Bir huff attım. "Mantığına karşı çıkamam ama neden hata yapıyormuşuz gibi geliyor?"

"Merak etme. Seni affedecektir. Ryder'ı geri getirdiğimizi gördüğü an her şey affedilecek. Tek istediği bu. Ayrıca, Dorian'ın ona yaşattığı cehennemden onu geri getirmeye çalışırken ellerinin dolu olacağını düşünüyorum."

Tereddüt ettim, hâlâ kafam karışıkta ama bir karar vermem gerekiyordu ve Pan bu işin peşini bırakmayacaktı. "Haydi. Şafak sökmek üzere. Eğer harekete geçerse, gece olmadan dönmüş oluruz. Bir iddiaya girelim... En çok öldüren Kayıp Çocuk ona ilk ulaşan olacak." Kolumu yumrukladı, Gwen'e bir öpücük vermeden önce yüzünde ukala bir sırıtış vardı ve gitmek için döndü.

Tekrar Gwen'in yatağında olmak için her şeyimi verebilirdim. Bunun yerine kendimi Kara Göl Kalesi'ni çevreleyen çürümüş suya girerken buldum. Suyun karanlığı, mürekkep gibi derinlikleriyle şatoya rakipti. Altı kişi şafağın gölgeli ışığında Viridianwood'a sızmıştık. Yoldaşlarımızdan ikisi bariyerin kenarında Fae tazıları tarafından öldürüldüğü için sadece dördümüz buraya kadar gelebilmiştik.

Şimdi, pusuya yatıp beklemeyi planlıyorduk. Ölü kölelerden kurtulmak için arka kapıları açtıklarında harekete geçecektik. Gölgeli gölde gizlenen her neyse onunla şansımızı denemeye karar verdik.

kale ve en iyisi için umut. Sizi beklediği kesin olan iblis yerine bilinmezlikle yüzleşmek daha kolaydı.

Bakışlarım Peter'a takıldı. Bana başını salladı ve ikimiz de peri tozu payımızı içimize çekip yüzeyin altına battık. Bekledik, bulanık suların arasından kaleyi zar zor seçebiliyorduk. Burası Denizkızı Lagünü'ne hiç benzemiyordu. Bu suyu solumak kalın siyah bir duman solumak gibiydi. Ciğerlerim yanıyordu ve bu saklanma yerinde çok uzun süre kalamayacağımızı biliyordum.

Asma köprü nihayet inmeye başladığında, İlahi Olan'a sessizce teşekkür ettim. Ama belki de yanlış söyledim. Belki de onu gücendirdim, çünkü bir sonraki anda bileğime bir şeyin dolandığını hissettim. Kahretsin. Kemerimden bir hançer çıkardım ve beni aşağı çekmeye çalışan dokunaca bıçağımı saplayana kadar suyun içinde manevra yaptım. Bacağımı kurtarmam için yeterince geri çekildi ama Pan'ın durumu pek iyi değildi. Büyüsünün karıncalanmasını hissedebiliyordum ama bu sadece yarattığı teşvik ediyor gibiydi. Tüm uzuvları hareketsiz kalmıştı. Bir şeyler yapmalıyım. Bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacımız vardı. Şansımı deneyip su yüzüne çıktım ve asma köprüden ceset dolu el arabalarını iten birkaç muhafız buldum. Sudan uçmayı ve onların önüne inmeyi başardım. Sayıca üstündüm ama damarlarımda dolaşan adrenaline kan akıtmam sadece bir anımı aldı. Kanlar içindeki muhafızları siyah göle ittim ve cesetlerden oluşan paletlerini de beraberlerinde götürdüm. Suyu geri daldım ve Pan'ın yüzeye çıkmaya çalıştığını görene kadar daha da aşağılara yüzdüm. Derinlerin canavarı taze kanın cazibesine kapılmış, daha kolay bir av arıyordu. Kardeşimi tuttum ve onu da kendimle birlikte yüzeye doğru çektim. Sürünerek asma köprüye çıktığımızda sadece ikimizin kurtulabildiğini fark ettik.

Nefes almaya bile vakit bulamadan artık insansız olan kapıya doğru ilerledik. Kalenin içinde ölüm ve çürüme kokusu çok yoğun. Rutubetli koridor, son birkaç ay içinde yakalanan Neverlandlı kölelerin dağınık bedenleriyle dolu kafeslerle kaplıydı. Midemdekileri bastırmak için zorlukla yutkundum. Pan ve ben yanından geçtiğimiz her kafesi kırıp açarak esirleri özgürlüğüne kavuşturduk. Ama işe yaramadı. Birçoğu orada öylece duruyordu, boş zombilerden başka bir şey değillerdi. Sadece birkaçı kendi kurtuluşlarının farkına varmış, diğerlerini yakalayıp özgürlüğe götürmeye çalışırken ağlıyordu. Kalenin derinliklerine doğru ilerlerken kafesler sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu.

cevap verebilecek gibi görünüyorlardı ama hiçbirisi Ryder hakkında bilgi veremedi.

Muhafızların duvarlarda yankılanan sesleri bizi ileriye götürdü. Cehennemin gölgelerinden çıkan şeytanın vücut bulmuş hali gibi görünüyor olmalıydık. Bir dakika önce konuşuyor ve gülüyorlardı, kontrollerinden tamamen emindiler ve bir dakika sonra çırpınıyorlardı. Birkaçını yere serdik ama birkaçı kaçmayı başardı.

Hay sikeyim! Artık zamanımız kısıtlıydı. Tüm kale alarma geçecek ve bizim için geleceklerdi. Peşlerine düştüm, muhafızlardan birini ezip duvara çarptım, bıçağım boğazına dayanmıştı. "Ryder'ı nerede tutuyorlar?" Havladım.

"Bilmiyorum. Hiçbirinin adı yok. Onlar sadece köle," diye tısladı yüzünde küçümseyici bir sırıtişla.

"Kayıp Çocuk. O piç prensin onu nerede tuttuğunu söyle bana?"

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Bunu söylemeni umuyordum." Bıçağımı boğazından çekip kalçasına saplarken sırıttım. Bir acı çığılığı attı ama soruma cevap vermedi.

"Devam edebiliriz," diye homurdandım bıçağı çevirirken.

"O... onu zindanların batı kanadında tutuyorlar. Prensın özel hayvanlarını tuttuğı yer orası," diye inledi. Ryder hakkında sanki değerli bir hayvandan başka bir şey değilmiş gibi konuşması midemi bulandırdı. Ama öfkemi bu şerefsizden çıkaracak vaktim yoktu ve hızlı bir ölümü hak etti. Topal bedenini ayaklarımın dibine bıraktım ve kemerini kurcalayarak anahtar halkasını çaldım.

Pan çok arkamda değildi. Batıya yöneldik, olabildiğince hızlı ilerliyorduk. Sayısız kilidi olan ağır zırhlı bir kapıya ulaştığımızda, bunun o kapı olması gerektiğini biliyordum. Çalınan anahtarlar çok işe yaradı ve karanlık bir koridora girmemizi sağladı. Burada her iki tarafta ikişer tane olmak üzere toplam dört hücre vardı. Her kapıda yiyeceklerin geçmesi için sadece küçük bir yuva vardı. İlk üç hücre boştu, penceresiz ve duvarlarına zincirler gömülü küçük siyah odalar. İçimi bir batma hissi kapladı. Sanki bu dört hücrenin her birinin üzerinde isimlerimiz yazılıydı ve sadece doldurulmayı bekliyorlardı.

Ry'ı son hücrenin arkasında cenin pozisyonunda kıvrılmış halde bulduk. Sırtı kan içindeydi ve ağlayan yaralarla kaplıydı. Yırtık kirli bir pantolon hastalıklı ve sıska bedenini örtüyordu. Her kaburgasını seçebiliyordum. Pan ve ben

Bakışlarımızı kilitledik ve gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Bu tür bir işkenceden geri dönebilir miydi?

"Ry... kardeşim. Geldik," diye seslendim ona sakince yaklaşırken.

Elimi omzuna koyduğumda irkildi ve kolunu yüzüne siper ederek bana baktı.

"Dur. Bana eziyet etmeyi bırak." Çatlamış dudakları titreyerek Ben.

"Biz buradayız. Gerçekten biziz," dedi Pan Ry'ın ellerinden birini tutarken

ve göğsüne yerleştirdi.

"Hayır. Burada olamazsın. Burası benim ait olduğum yer. Hak ettiğim yer burası.

Bu benim kurtuluşum."

"Eve, kız arkadaşına gitme vakti geldi Ry. O seni bekliyor. Senin için endişeleniyor," dedim, Gwen'den bahsetmenin onu kendine getirmeye yeteceğini umarak.

"Gidin!" diye bağırdı, bedenini bizden uzaklaştırmaya çalışarak.

"Tripp, bunun için zamanımız yok. Onu dışarı taşımamız gerekecek. İkimizle dövüşemeyecek kadar zayıf. Onu eve götürdüğümüzde onunla ilgilenmek için zamanımız olacak."

Başım la onayladım ve bir kolundan tutarak zayıf bedenini yerden kaldırdık.

"Hayır! Ne yaptığını bilmiyorsun. Dorian benim kurtarıcım. Bana ne olduğumu gösterdi. Kalmam gerek, lütfen," diye yalvardı bizimle savaşmak için boşuna çabalarken. Sözleri kalbimi parçaladı ama Pan haklıydı. Onu dışarı çıkardığımızda iyileşmek için zamanı olacaktı. Koridora ulaştığımızda Ryder tutsak bir canavar gibi hırlıyor, hâlâ bizden kaçmaya çalışıyor ve ilerleyişimizi yavaşlatıyordu. İşte o zaman işler kötüden daha kötüye gitti. Ryder çılgılık atmaya başladı. "Efendim! Buradalar! Kurtarın beni!"

Hay sikeyim! Zindanın duvarları erimeye başlamadan önce aklıma gelen son düşünce buydu. Ryder'ın avucumdaki hissi kayboldu ve yerini boğazımı çevreleyen soğuk eller aldı. Sert bir vücut sırtıma bastırdı. Arkamdaki tehdidi fark edemedim, önümdeki görüntüde kaybolmuştum.

Şimdi karanlık bir dolapta durmuş, yırtık pırtık bir çarşafın arasından çok iyi tanıdığım bir odaya bakıyordum. Önce pis bir koku çarptı burnuma; bayat bira, ter ve seks burun deliklerimi doldurdu. Burası annemin kiraladığı küçük odaydı. Bu pis yer, babam bizi beş parasız bıraktıktan sonra alabildiğimiz tek evdi. Annemin yatağının sesi

aşğılık bir pislik onu sikerken gıcırđıyordu. Yüzü arkasında durduğum perdeye dönüktü. Müşterisinin işini bitirmesini ve kendisiyle işinin bitmesini beklerken gözleri boş bakıyordu. Hatıralarımda canlandırdığım halinden en az on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

"Bu da ne böyle?" İzlerken nefes nefese kaldım. Çocukken yaşadığım lanet olası bir kâbus, kükreyerek yeniden canlanmıştı.

"Bilmek istediğın şey buydu," diye konuşurken Dorian'ın zarif sesi kulağımı gıdıkladı. "Ayrılmanın doğru bir karar olup olmadığını hep bilmek istemiştin."

"Doğru bir karardı. Bu gerçek değil. Sadece benimle dalga geçiyorsun," diye bağırdım. Gözlerimi annemden kaçırmaya çalıştım ama nedense başka tarafa çeviremiyordum.

"Komik. Preston da aynı şeyi söylemişti. Ama şimdi ona sorsanız bu ifadeye katılmayacağını garanti ederim."

Preston mı? Preston da kimdi? Ve o piç prens annemi, bunca yıldır beni rahatsız eden korkularımı nereden biliyordu?

"Ruhunda bunun lekesini görüyorum," diye cevapladı ben daha sormaya fırsat bulamadan aklımı kurcalayan soruyu.

"İzle, iyi kısma gelmek üzereyiz," sesi heyecanıyla birlikte yükseliyordu. Adam ona karşı sertleştikçe annem inlemeye başladı. Annem onu itmeye çalıştığında, adam onu tersledi ve vurmaya devam etti. Annem adamın dengi olmamasına rağmen dövüşmeye devam etti ama bu onu daha da tahrik ediyor gibiydi. Kadın çığlık atmaya çalıştığında, adam kadının ağzını kapattı ve pantolonunun kemerinden hala ayak bileklerine sarılı olan bir bıçak çıkardı. Hareket etmeye çalıştım. Ona gitmeye çalıştım ama uzuvlarım olduğu yerde donup kalmıştı. Dorian'ın eli boğazımda bir mengene gibiydi ve büyüsu beni yerimde sabit tutuyordu. Adamın kolu savrulup bıçağı göğsüne sapladığında gözlerimi kaçırmayı başardım. Ama seslerden kaçamadım. Yatağın gıcirtısı, kadının boğuk çığlıkları, adamın zevk iniltileri, bıçağı kadının vücudundan her çekişinde çıkan emme sesi.

"Eğer orada olsaydın, bunlar hiç yaşanmayabilirdi. Ama tıpkı baban gibi sen de gittin ve senin kararlarının bedelini en ağır şekilde o ödedi. Yatağında bıraktığın o güzel küçük şey... bu da bir başka pişmanlık verici karar olacak. Seni seven kadınları her zaman sana en çok ihtiyaç duydukları anda terk ediyorsun."

CHAPTER XX

ALL THESE WOES SHALL SERVE

-EBEN-

M Pan'dan gelen mesajı okurken ellerim titredi. Dönmüştü. Tanrı'ya şükürler olsun ki dönmüştü. Hayatımda ilk defa Aylar sonra kalbimin göğsümde çarptığını hissettim. Ona geri dönmek için duyduğum aciliyet çok fazlaydı ve eve hiç bu kadar hızlı gitmemiştim.

Neverland zar zor tanınabilir haldeydi. Peter, Gwen'in kaybolması ve Dorian tehdidinin başının üzerinde dolaşması nedeniyle keyifsizdi. Kötü bir hava bekliyordum ama bu başka bir şeydi. Neverland bir savaş alanına benziyordu. Lil ve ben gideli sadece birkaç ay olmuştu. Gwen'in evini ve bulabildiğimiz her yeri aramıştık. Ama elimiz boş dönmüştük. Ondan vazgeçmeyi reddettim. Onu güvende tutması için Tanrıs'al'a dua ettim. Onu bir kez hayal kırıklığına uğratmışım ve bunu bir daha asla yapmamaya kararlıydım. Onsuz ben bir hiçtim. O benim yaşama sebebidim. Onu tekrar kaybedemezdim.

Vakit erkendi. Güneş ufuktan yeni yükselmeye başlamış, gökyüzünü narin bir pembe ışıltıyla boyuyordu. Lill'i Never kayalıklarının altındaki güçlü ambarda görmüş ve doğruca Gwen'in kulübesine gitmişim.

Mışıl mışıl uyuyordu. Bir süre onu izledim ve onu bana, bize geri getirdiği için Tanrı'ya şükrettim. Huzur içinde görünüyordu, endişelerinin ağırlığı güzel yüzünden gitmişti. Kulübe sessizdi, ancak uzaklarda uyanan kuşların yumuşak ötüşleri duyuluyordu.

Yalnızdık, kardeşlerim gitmişti. Muhtemelen sevgilimiz için abartılı bir kahvaltı hazırlıyorlardı. Yaşadığımız onca şeyden sonra onu korumasız bırakmış olmaları beni öfkelen-dirmişti. Ne olursa olsun, aklımdaki şey için mükemmel bir zamanlama bırakmıştı ve paylaşma havasında değildim. Çok uzun zamandır kayıptı ve onun tapınağında ibadet etmekten başka bir şey istemiyordum. Onu uyandırma fikrinden nefret ediyordum ama ona dokunma ihtiyacı diğerlerinden daha ağır basıyordu.

Onu rahatsız etmemeye çalışarak çarşafı yavaşça geri çektim ve çıplak göğüslerini ortaya çıkardım. Onu görünce sikim kıpırdadı. Mükemmeldi. Onu hak etmemiştim. Hiçbirimiz hak etmemiştik. Güzel pembe meme uçları sabahın serin havasında çakıllaşıyor, dokunulmak için yalvarıyordu. Porselen tenini gölgeleyen siyah damarlar artık yoktu. Rahat bir nefes aldım. Borcu ödenmişti. Bir daha asla bizim için kendi hayatını riske atmasına izin vermeyecektim. Bu bizim sonsuza dek mutlu yaşamımızın başlangıcı olacaktı. Ve tıpkı bir peri masalındaki gibi, kraliçemi bir öpücükle uyandıracaktım.

Giysilerimi sessizce çıkardım ve yatakta sürünerek uyuyan bedeninin üzerine çıktım. Göbeğinden köprücük kemiğine kadar nazik öpücükler yerleştirdim. Dilimi göğüs kafesinden boynuna doğru sürüklediğimde usulca inledi.

"Dudaklarımdan günah mı dökülüyor? Ey tatlı bir şekilde çağrılan günah! Günahımı bana geri ver." Kulağına mırıldandım. Uykusundan uyandığında yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Romeo, sen misin?" Sırtını dikleştirerek gerindi. "Eben," -gözleri hâlâ uykudan ağırlaşmıştı- "seni çok özledim." Kollarını bana doladı, sıkıca sarıldı.

"Seni özlediğim kadar değil." Aletimi onun göbeğine bastırdım, çarşaf bizi ayrı tutmak için zorlanıyordu. "Sana ihtiyacım var."

"Şanslıyım," diye kıkırdadı ve boynumu öptü.

Öpücük saldırıma devam ettim, bu sefer karnından aşağıya doğru indim ve çarşafı indirerek sıcaklığını ortaya çıkardım. Tek kelime etmeden bacaklarını açarak kendini bana doğru açtı. Vücuduna hayranlıkla bakmak için bir an durakladım. Bir çiçek gibi açmış, yapraklarını sadece benim için açmıştı. Kokusu beni sarhoş ederken, bedenini ve ruhunu tüketme ihtiyacımı da körüklüyordu. Boğazımdan sahiplenici bir hırıltı yükseldi. Daha fazla bekleyemezdim.

Onun tadına bakmaya, onu yutmaya ve arzusuyla ziyafet çekerken adımı haykırmasını sağlamaya ihtiyacım vardı.

Yavaşça, dilimi onun parlayan yarığında gezdirdim, hassas derisiyle alay ettim ve bir onay iniltisi çıkardım. Onun uyarılmışlığının tatlı tadı beni kaya gibi sertleştirmişti. "Benim için çok ıslaksın."

Bacaklarını daha da açarak, "Kötü dilini özledim," diye miyavladı.

Nazik hareketlerle klitorisini okşarken, ağzımla seksine tapmaya başladım. Bütün günümü yüzümü bacaklarının arasına gömerek geçirebilirdim. Zevkin sancıları içinde kayboluşunu dinleyerek. Parmaklarımı açıklığının etrafında dolaştırdım, kaygan derisine nazikçe masaj yaptıktan sonra önce ikisini, sonra üçünü soktum. Nefes nefese kaldı, sırtını kamburlaştırdı. Vücudu parmaklarımın üzerinde sıkılaştı, sonra bu hissin içinde gevşedi. Parmaklarımı içeri ve dışarı pompalarken, dilimle klitorisine saldırmaya devam ettim. Kalçalarını oynatmaya, parmaklarıma binmeye, serbest kalmak için aramaya başladı. Nefesi hızlandı - sınırdaydı.

"Boşalacağım," diye bağırды, saçlarını tuttu ve bacaklarını başıma doladı, orgazmının içinde tamamen kaybolmuştu. Kalçaları yüzüme çarpıyordu. Onun zevk sesleri beni arzudan çılgına çeviriyordu.

Onun içinde olma ihtiyacı beni ele geçirdi. Hızla vücuduna geri döndüm. Kendimi onun sıcak cennetine sokmadan önce günahkâr ağzını öpmek için kısaca durakladım. "Siktir, Gwen. Harika hissediyorsun." Umutsuzca acele etmemeye çalıştım ama tüm kontrolümü kaybettim. Çok uzun zamandır uzaktaydı. Zevk çılgınlıkları, her cezalandırıcı itme ile daha yüksek sesle büyüdü ve kısıtlamamı test etti.

"Eben!" diye haykırdı seksi etrafımda kenetlenirken, tekrar doruğa ulaştı. Zonklayan çekirdeğinin hissi beni uçurumun kenarına fırlattı. Nefes nefese onun üzerine yığılmadan önce zevkten kör olmuş bir şekilde boşaldım.

"Beni bir daha asla terk etme," diye fısıldadım kulağına. "Sensiz tamamen kaybolmuş durumdayım."

"Ben seninim, sen de benimsin. Bu asla değişmeyecek." Gülümsedi, "Tüm bu acılar / Gelecek zamanımızda tatlı söylemler için hizmet edecek."

"Romeo ve Juliet romantik bir kavram olabilir, ancak hatırlatmama izin verin, bu bir trajedidir."

"Hikâyemiz sonsuza dek mutlu sonla bitecek," diye söz verdi parmaklarımızı birbirine geçirirken.

Elinde yeni işaretler vardı. Onları daha önce fark etmemiştim. Eskiden serçe parmağından çıkan siyah damarların olduğu yerde narin rünler vardı. En kötüsünü düşündüğüm için kalbim dondu. "Nedir bu?" Yeni işaretleri incelerken sakince sordum.

"Bu uzun bir hikaye. I..." Tereddüt etti. "Temel olarak, ben artık Osakren'im." Sanki omuzlarından ağır bir yük kalkmış gibi iç çekerek cevap verdi.

"Siz Osakren misiniz? Nasıl, ne ve neden diye sormalı mıyım?" Bu açıklama beni endişelendirdi. Şimdi Dorian'ın saplantısının nesnesi olma riskiyle karşı karşıya mıydı? O piç kurusu tılsım için yanıp tutuşuyordu. Bir an olsun huzur bulamaz mıydık?

"Karmaşık bir konu ve açıkçası ben de her şeyi anladığımdan emin değilim. Peytra - pardon kemik perisi - bunun İlahi bir armağan olduğunu söyledi. Sihrimi uyandırmakla ilgili bir şey mi? Diğerleri nerede?" Konuyu çabucak kapatarak sordu.

"Emin değilim. Dışarıda kahvaltı ettiklerini sanıyordum. Nasıl Osakren olduğunuz hakkında daha fazla konuşmak isterim."

Gwen'in kaşları çatıldı. "Bekle, burada kimse yok mu?" Yataktan fırladı, Ryder'ın gömleklerinden birini kaptı ve küçük bedeninin üzerine çekti. "Bir not var mı?" Çılgınca odayı aramaya başladı.

"Bebeğim," diye sakince konuştum. Kıyafetlerime uzandım. Buluşmamız sona ermişti.

Tavrı değişmişti. Belli ki huzursuzdu.

"Gwen!" Hook'un çaresiz sesi kulübede yankılandı ve onu ağır ayak sesleri takip etti.

"James!"

"Gwen!" Kapıdan içeri daldı ve Gwen'i kollarının arasına alıp, görmesem inanamayacağım bir şefkatle öptü.

"Aşkım, gelebildiğim kadar çabuk geldim. Sen iyi misin? Sana zarar verdi mi?"

"Seni çok özledim. Ben iyiyim."

Birbirlerine yaltaklanmalarını izleyemezdim. Çaresizce aradığı notu bulmak için kulübeyi aramaya başladım. Hook'un Gwen'in hayatındaki varlığını kabul etmiştim. O piçin ellerini onun üzerinde gezdirmesini izlemekten zevk almayı asla kabul etmedim. Bir şey Gwen'i korkutmuştu. Kardeşlerim not bırakmazlardı ama belki de benim bilmediğim bir şey biliyordu. Elbette, yan odadaki masanın üzerinde Peter'dan bir not vardı.

GWEN,

Lütfen, size söyleyeceklerimi anlamaya çalışın. Çok düşündükten sonra, Tripp ve ben seni tekrar tehlikeye atamayacağımıza karar verdik. Küçük ailemiz için yeterince şey yaptınız. Erkek olma sırası bizde. Sen bizim her şeyimizsin. Sensiz devam etmemiz için bir sebep yok. Tripp ve ben Ryder'ın peşinden gittik. Bizi takip etmeye çalışmayın. Dorian sandığınızdan daha tehlikeli. Seni daha yeni geri aldık. Seni tekrar kaybetmeyeceğiz. Ryder yanımızdayken geri döneceğiz. O zamana kadar kraliçe olarak yerini al. Neverland'e ve halkına göz kulak ol.

Sevgilerimizle, Peter & Tripp

LANET OLSUN. Ben yokken kardeşlerim meşgulmüş ve görünüşe göre Ryder başını belaya sokmuş. Elimde mektupla Gwen'in odasına geri döndüm. "Bebeğim, buluşmanızı bölmekten nefret ediyorum ama..." Mektubu havaya kaldırdım.

"Ne yazıyor?" diye sordu, sesinde yükselmeye başlayan panikle. "Al, okumalısın." Mektubu ona uzattım ve okumaya hazırlandım.

En kötüsü.

"Oh hayır. Oh hayır hayır hayır." Yüzü birkaç saniye içinde korkudan öfkeye dönüştü. "Bensiz gitmişler."

"Sevgilim?" Hook araya girdi.

"Bensiz nasıl gidebilirler? Biz olmadan? Bunu nasıl riske atabilirler? Ryder'ın hayatı tehlikede." Gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. "Ben işe yaramaz küçük bir kız değilim." Cevap almak için bana döndü ve başını salladı. "Onlara Osakren'den bahsetmeliydim. Onların peşinden gitmeliyiz."

"Gwen, biraz nefes almanı istiyorum." Sakinleştirici bir destek sunmak için ona dokunmak üzere uzandım. Titriyordu ve bir çöküşün eşiğinde olduğundan emindim.

"Lütfen biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Hook'un sabrı tükeniyordu.

"Sanırım ikimizin de bir güncellemeye ihtiyacı var. Gel, oturup bu konuyu konuşalım."

Gwen bir saat boyunca Ryder'ın bir keşif görevi sırasında Dorian'a nasıl köle olarak verildiğini anlattı. Ve Peter'ın onu kurtarma planını. Peytra'yla birlikte boşluktayken nasıl değiştiğini ve artık bizimle fiziksel bir bağ hissedebildiğini anlattı. Ryder'ın saatlerce işkence gördüğünden emindi. Osakren'den nasıl büyü aldığını ama onu çağıracak anılara sahip olmadığını ayrıntılı bir şekilde anlattı. O gittiğinden beri çok şey değişmişti. Kızımız belalı bir büyülü kalıntıya dönüşmüştü.

"İhtiyaç duyduğumuz anda sihrimin devreye gireceğini biliyorum. Gitmeliyiz," diye yalvardı Gwen.

"Gwen... bebeğim, nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Onu çağıracak anılara sahip olmadığını kendin söyledin." Her şeyin uygun zamanda kendiliğinden çözüleceğini umarak peşlerinden gitmek riskliydi. O kadar emin değildim. "Bir kez olsun onun içgüdülerine güvenebilir misin?"

James azarladı. "Siz çocuklar onun yeteneklerini hep küçümsüyorsunuz. Bir kez bile ona açıkça yapması gereken seçimi verdiğinizizi görmedim. Sana kendini kanıtlamadı mı? Ona sahip olmadığınızı anlamadınız mı? Ona düşmesi için bir şans verin, belki de ulaşabilir."

Hook'un haklı olduğunu biliyordum ve sözleri beni derinden etkilemişti. İçgüdülerim adamın ağzından çıkan her kelimeyi dikkatle incelemek yönündeydi ama gözlerindeki bağı çözmüştü ve söylediklerinin doğruluğunu inkâr edemezdim. Onu güvende tutmaya kendimizi o kadar kaptırmıştık ki, onun gerçekten de yetenekli bir kadın olduğu gerçeğini unutmuştuk. Ona verdiğimiz değerden daha güçlü olduğunu defalarca kanıtlamıştı. Onu kaybetme korkularımızın yeteneklerini bastırmasına izin verdik.

Gwen gülümsedi ve yanağındaki bir damla yaş sildi. "Bunu yapabilirim. Güven bana."

İçimi çektim. Derin uçların kara sularına dalıyorduk. Sonumuz İkarus gibi mi olacaktı? Balmumu kanatlarla güneşe çok yakın mı uçacaktık?

"Bir yardım ordusuna ihtiyacımız olacak. Amara ile acil bir toplantı talep edeceğim."

CHAPTER XXI

FROM NOTHING THEY RISE

-GWEN-

I Silah mahzeninde Amara'yı beklerken durmadan dudağımı ısıırıyordum.

Umutsuzca kendimi toparlamaya ve kendimi kaybetmemeye çalışıyordum. Bir parçam

Çığlık atmak, yumruklarımın bir şeyle, herhangi bir şeyle buluşmasını sağlamak istedim. Sırtıma bağlı kılıcımı hissedebiliyordum ve onu düşmanlarımıza saplamak için can atıyordum. Hâlâ olan biten her şeyi kafamda toparlamaya çalışıyordum.

Peter ve Tripp beni terk etti. Niyetleri ne kadar saf olursa olsun, korkunun onları alt etmesine izin vermişlerdi. Korkularının bizi ayırmasına izin vermişlerdi. Öfkemi düşük bir seviyede tutarak duygularımı kucakladım. Çünkü beni geride bıraktıklarını fark ettiğim an, kör bir öfke içimi yakıp kavurmuş ve büyümü benden saklayan bariyere bir darbe daha indirmişti. En ham duygular beni yeniden bütün olmaya yaklaşıtırıyor gibiydi.

Eben bir komuta merkezine dönüştürülmüş olan mahzende volta atıyordu. Silahlarını dikkatle seçip kemerine takarken yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Diğer yandan James savaş masasında oturuyordu.

Varolmayan Ülke'nin detaylı bir haritasını inceliyordu. Soğukkanlı ve hesapçı kaptanın ta kendisiydi.

Amara nihayet bize katıldığında rahatladım çünkü sabrım tükenmeye başlamıştı. Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

"Çocuğum!" Yüzündeki ifade ayıltıcıydı. Her zamanki soğukkanlılığı kaybolmuş, cam gibi gözlerindeki duygular açığa çıkmıştı. Beni kucaklamak için kendine çekti ve bir anne gibi sıkıca kucakladı. "Bize geri dönmeyi başardın. Döndüğün için ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin."

"Ben de seni özledim, Amara." Beni kol mesafesinde tuttu ve bir an için dikkatle inceledi. Kıan'ı sır olarak saklayacağına dair verdiği sözü unutmamasından endişeleniyordum ve Eben'in ona bunca zaman yalan söylediğimi öğrenmesi en son isteyeceğim şeydi. Gözleri elimdeki rünlere kaydı, başparmağını rünlerin üzerinde gezdirirken yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Değişimi tüm zarafetinle taşıyorsun." diye fısıldadı başını sallarken. Bir şekilde Osakren olacağımı biliyordu. "Konuşacak çok şeyimiz var. Kazanmamız gereken bir savaş var."

Amara, James ve Eben sabahı farklı taktikler üzerinde çalışarak geçirdiler. Mümkün olan her açıdan tarttılar. Bir çıkmaza girmiş gibi görünene kadar sessizce oturup her şeyi dinledim.

"Gwendolyn, çok sessizsin canım. Tanrının seni seçmesinin bir nedeni var." James, bir parçası olmamam gerektiğini düşündüğüm bir konuşmaya beni de dâhil etmeye çalışırken kaşlarını kaldırdı. Ama beni James'e çeken de hep bu olmuştu. Düşüncelerimi duymak istiyor, fikirlerime itibar ediyor, kararlarımı destekliyor ve bana kırılğan bir porselen bebek gibi davranmıyordu.

"Kendimi... biraz haddimi aşmış hissediyorum. Savaş yürütmek hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Çünkü öylesin." Tanıdık bir ses homurdandı ve Lu devasa cüssesiyle silah mahzenine girerken kalbim hafıfledi. "Ama erkekleri etrafına toplamakta sorun yaşamıyor gibisin, yani belki de tamamen işe yaramaz değildir."

"Lu!" Oturduğum yerden fırladım ve kendimi arkadaşımın kollarına attım. Beni itmeden önce kısa bir süre için beni şımarttı. Alo onu iterek geçti ve bana ulaşmak için neredeyse onu deviriyordu. Devasa kurt ayağa fırladı, pençelerini göğsüme koydu, yüzümü yaladı ve coşkulu bir şekilde selamlayarak sızlandı.

Canavar prens sevgi dolu buluşmamız karşısında gözlerini devirdi. "Ben Luu- ciuus," diye tekrarladı. "Görünüşe göre gittiğinden beri pek bir şey öğrenememişsin."

"Ben de seni gördüğüme sevindim, Alo," dedim ve onun iğnelemesini görmezden gelerek cevaplamak için yanıp tutuştuğum soruya geçtim. "Mic'ten haber aldın mı? Parşömenleri kontrol edecek zamanım olmadı."

"Henüz değil ama endişelenmene gerek yok. O en iyi ellerde." Mic'ten bahsedince kaşları çatıldı ve kardeşlerinin sessizliğinin onu da yiyip bitirdiğini söyleyebilirdim.

"En azından burada değil. Tanrıya şükür, tüm bunlar başlamadan önce onu dışarı çıkardık," dedim, doğru giden *tek bir* şey olduğu için minnettar olarak. "Amara az önce Bastian'ı durdurmanın tek yolunun tam teşekküllü bir saldırı olduğunu düşündüğünü söylüyordu?"

"Evet," diye tekrarladı. "Hâlâ imparatorluğunu kurmak için çalışıyor. O kötülüğün habercisi. Karanlık planlarının fısıltıları hızla yayılıyor. Evrenin dört bir yanındaki tüm kötü niyetli Fae'leri kendine çekiyor, onları buraya, Varolmayan Ülke'ye çekiyor. Ordusu her geçen gün daha da büyüyecek. Hâlâ savunmasızken onu şimdi ortadan kaldırmalıyız. Henüz Osakren'e sahip değil. Osakren olmadan planladığı tüm saldırıyı gerçekleştiremez." Gözleri benimkilere kaydı, bunun hayatımdaki erkeklerden sakladığım başka bir sır olup olmadığından emin değildi.

"Sorun yok, Amara. Benim Osakren olduğumu biliyorlar."

Lucius alçak sesle ısıklık çaldı, "*Gerçekten* de dünyada yükseliyorsun. Artık etkileyici olmayan özellikler listene yaşlı kemikleri de ekleyebilirsin." Hem James hem de Eben ona ters ters baktılar ama ben kendi bakışımla onları savuşturdum.

"Siktir git, Lu. Sen sadece artık cidden fena güçlerim olduğu için beni kıskanıyorsun. Beni en çok Mic ve Alo'nun sevdiğinden bahsetmiyorum bile," diye ona takıldım.

Eben şakalaşmamız karşısında gözlerini devirdi ve devam etti, "Onun bariyeri yerindeyken herhangi bir saldırı başlatamayız. Fae tazılarından geriye sadece az miktarda kan kaldı. Büyük bir orduyu karşıya geçirmek için yeterli değil."

"Hangi ordu?" Hook havladı. "Dorian adaya geldiği andan beri Fae'leri, insanları ve hayvanları temizliyor. Bu kadar kısa sürede bir ordu toplayıp kaleye saldırabilsek bile sayımız yeterli değil. Bu piçlere karşı her savaşta daha fazla adam kaybediyoruz."

"Peki ya Peter? Yeni bulduğu bir güçten bahsetti. Artık hepimizi koruyabildiğini söyledi. Bu doğru mu? Bunu tek başına başarabilir mi?" Peter'ın Varolmayan Ülke'yi tek başına kurtarabileceğine dair ciddi şüphelerim vardı.

Amara parmaklarını saçlarında gezdirdi ve başını kısa bir süre salladı. "Bu doğru, Peter seçilmiş biri ve sonunda yeteneklerini kullanmayı başardı. Ama hiçbir zaman Varolmayan Ülke'nin ruh kurtarıcısı olması gerekmiyordu. Kilit taşı olan sensin, çocuğum."

"Keystone" mu? Seçilmiş? Herkes bana sürekli ne olduğumu, ne olmam gerektiğini söylüyor. Ve kimse bana tüm bunların ne anlama geldiğini söylemek istemiyor. Diyarların yükünü omuzlarıma yüklüyorsunuz ama bana verebileceğiniz tek şey anlamsız unvanlar," diye bağırdım.

"Sen seçilmiş bir evetçisin. Ama bundan daha fazlası, sen kilit taşısın. Tüm gücü kanallıze edecek ve krallığa gerçekten layık bir hükümdar olacak kanal. Bunu hissedebildiğini biliyorum, adamlarını kendine çektiğini. Her biri büyük bütünün bir parçasını getiriyor. İlahi Olan'ın size sunduğu kaderi ancak birlikte gerçekleştirebilirsiniz. Ne yazık ki Peter kendi öneminden dolayı kör olmuş durumda."

"Bu, sevgili leydim, yüzyılın yetersiz ifadesi," diye ekledi James, dudaklarından bir sırıtma geçerek. Eben, James'in sözlerine verdiği tepkiyi tutamayarak bir kakhaha attı.

"Bu yükü size yüklediğim için üzgünüm ama bu yük gerçekten sizin omuzlarınızda. Ben sadece mütevazı bir hizmetkârım ve size elimden geldiğince yardım edeceğim. Siz bile bunu tek başınıza yapamazsınız."

Savaş masasından kalktım, ayağa kalkarken sandalyeyi arkamdan tekmeledim ve Eben'in volta atışına katıldım. Her şeyin ağırlığı ezici geliyor, herhangi bir çözüm düşünmeyi zorlaştırıyordu.

"Doğru anlamış mıyım diye soruyorum. Yoktan bir ordu yaratmanın bir yolunu bulmalı, gücü benden çok daha fazla olan çılgın bir adama karşı yürümeli ve sevdiğim herkesi korumanın bir yolunu bulmalıyım. Ve eğer başarısız olursam, tüm diyarlar Dorian'ın karanlığına mı teslim olacak? Ama baskı yok, gerçekten!" Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Hiçbir şey anlamıyorum. Bir kanal olmanın ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bu beş adama açıklayamayacağım şekillerde bağlı olduğumu biliyorum, ama bunu piç prensi yenmek için bir silah haline gelmek için nasıl kullanacağım?" Adımlamaya devam ederken kendi kendime söyleniyordum, her cümle beni içinde bulunduğumuz tehlikeli durum karşısında daha da kapana kısılmış hissettiriyordu.

"Ben sadece İlahi Olan'ın bana gösterdiklerini aktarabilirim," diye iç geçirdi Amara. "Bana sadece bir sebepten ötürü bir bakış veriliyor. Bunun nasıl ve neden olduğunu kendi başınıza çözmelisiniz. Her şey zamanla ortaya çıkacak. Kendine güven sevgili çocuğum."

Her birimiz yüzümüzdeki yenilmiş ifadeyi saklamaya çalışırken odadaki hiç kimse konuşmadı. Zihnim bize karşı yapılan her şeyi gözden geçirmeye devam etti. Bu savaşta savaşacak bir orduyu nereden bulmam gerekiyordu? Amara benden imkânsızı yapmamı, yoktan bir ordu yaratmamı bekliyordu... Yoktan mı?

Bu sözler nedense aklıma takıldı. Peytra'nın söylediği bir şey şimdi beni rahatsız ediyordu. Yüzeye çıkmak için çok uğraşan bir anı. Konuşmalarımızın çoğu hâlâ sihrimi örten bariyerin ardında saklıydı. İşte o zaman aklıma bir fikir geldi. Elordis bana bir hediye vermişti, anılarımı saklamam için bir inci. Boşlukta geçirdiğim zamandan sonra bu lanet şeyin bozuk olup olmayacağından emin değildim ama denemek zorundaydım. Hatırlamam gerekiyordu. Baldric'imın içinde güvenle sakladığım inciyi çektim.

"Bunu bana Deniz kızlarının Ana Kraliçesi verdi. Anılarımı saklaması gerekiyordu. Peytra'nın bana cevaplar verdiğini biliyorum. Keşke hatırlayabilseydim. Onun bilmecelerinin sandığımızdan daha fazla anlamı var. Belki inci bana bunu gösterebilir?"

"Elordis sana bir inci mi verdi?" Amara sordu, sesinde hayranlık vardı. "Oldukça iyi bir izlenim bırakmış olmalısın. Bildiğim kadarıyla, deniz kızları tarikatı dışında hiç inci hediye edilmemişti."

"Çabuk! Biraz suya ihtiyacım var," diyerek Eben'e döndüm. Bir fincan aldı ve bana uzatmadan önce ağzına kadar doldurdu. İnciyi suyun içine bıraktım ve içindekilerin parıldayan bir sıvıya dönüşmesini izledim. Bir an Peytra'yla geçirdiğim zamana, en azından hatırlayabildiğim kadarına odaklandım ve suyu yudumladım.

Zihnimde dönüp duran görüntüler beni o korkunç boşluğa geri götürdü.

"İçinizdeki sihir duyarlıdır. Sadece hiçbir şey olmadığında sana gelecektir." Hışırtılı sesi kulaklarımda yankılandı. Bana ne anlatmaya çalışıyordu? Bu benim ihtiyaç duyduğum zamandı. Elimde hiçbir şey kalmamıştı, aramaya devam etmeli, anıları gözden geçirmeli, ipuçlarını aramalıyım.

"Ruh kaygandır ve ellerinizin arasından akıp gider... Ama onu hevesinize göre şekillendirdiğinizde, birbirinden ayrı lejyonlar parmaklarınızın ucunda duracaktır."

Ruhların lejyonları parmaklarımda mı? Bu mümkün olabilir miydi? Her şey aklıma gelmeye başlamıştı.

"Ölüm lanet değildir. Cevaptır."

"İşte bu! Ne yapacağımı biliyorum!" Bedenim çoktan harekete geçmiş, beni silah mahzeninden dışarı taşıyordu.

"Gwen? Bekle! Nereye gidiyorsun? Ne oldu?" Eben arkamdan seslendi.

Bir planım vardı. Bunu başarıp başaramayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ama aklıma gelen tek şey buydu ve sanki İlahi Olan beni bu yola çekmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Bu konuda haklı olmalıydım. Fırtına bulutları yaklaşıyordu ve soğuk bir rüzgâr çıkmış, saçlarımı yüzüme savuruyordu. Kılıcımı çektim ve düşünmeye fırsat bulamadan diğer elimin avuç içinde gezdirdim. İçgüdülerimin beni doğru yola götüreceğine güveniyordum. Baldric'imden kalan son ölü tozunu aldım ve küçük peri kızına sessizce teşekkür ettim. Elimde biriken kan kuyusuna döktüm. Kara tozun yarayı emişini izledim. Gücünün koluma yayıldığını, büyümü engelleyen bariyeri bulduğunu ve ona vurduğunu hissedebiliyordum. Kanlı elimi kılıcımın kabzasına doladım, İlahi Olan'ın benden istediği silah olmaya hazırdım.

Bu bir başlangıçtı ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Derin bir şeyler hissetmeye ihtiyacım vardı. Engelleri yıkmamanın tek yolu buydu. Ruhumda hepimizi birbirine bağlayan köprüyü aradım, uzandım, bir kez daha patikaya erişmeye çalıştım. James ve Eben'i yanımda hissedebiliyordum.

"Gwendolyn, aşkım. Senin için buradayım. Biz senin için buradayız." James elini omzuma koyarken bana güven verdi. Garip bir his hissettim. Daha önce hiç hissetmediğimi söyleyemem ama daha çok hiç tam olarak fark etmediğimi söyleyebilirim. Bana ait olmayan ama yine de tanıdık gelen bir büyü hissi içime yayılıyor gibiydi. Bu James'ti. Farkında olmadan beni kendi büyüyle besliyor, destekliyordu. İkimizin bir araya gelmesiyle engellerin ortadan kalkmaya başladığını hissettim.

Eben elini diğer omzuma koyup kendi sihrini kattığında nefesimi tuttum. İçimde dalgalanan, aramızdaki köprüyü gizleyen karanlığı aşan baş döndürücü bir karışımdı. Şimdi onu hissediyordum, hepimizi birbirine bağlıyordu. Tripp ve Peter'ı hissedebiliyordum. Onların sarsılmaz kararlılıkları dalga dalga yayılıyor, hissettikleri korkunun üzerini örtüyordu. Son ipime ulaşana kadar onları geçtim. Ryder en ince iplerle tutunmaya çalışıyordu. Acı, karanlık, korku... duygular içimi parçaladı, dudaklarımdan bir çığlık kaçtı. James ve Eben'in parmaklarının omuzlarıma battığını ve beni bırakmayı reddettiklerini hissedebiliyordum. Ryder'ın tüm umudunu kaybettiğini hissediyordum.

pes etmeye başladığını hissetti. Bu düşünce aklının tam ortasındaydı. Ondan yayılan tek duygu umutsuzluktu. Beni yıkan da buydu. Onu kaybedebilirdim. Adamlarımdan herhangi biri için diyarları yerle bir edebilirdim ve bu duygu dalgası son bariyerleri de yıktı. İçimdeki büyü sonunda o kadar güçlü bir şekilde açığa çıktı ki beni dizlerimin üzerine çökertti. Sonra fısıltılar başladı. Kulaklarımda çınlayan uhrevi sesler.

"Testleri geçti."

"O buna layık."

"İlahi iyi seçim yapmış."

Kulaklarımda tıslayan şeytanlar gibi, zihnimi homurdanan sesler doldurdu.

"Bizi arayın, cevap verelim. Bizi arayın, cevap verelim. Bizi arayın, cevap verelim."

Tüm sesler aynı anda konuşuyor, her biri aynı şeyi söylüyor ve kafamın içinde sağır edici olana kadar daha yüksek sesle konuşuyorlardı. İşte bu kadardı. Elimizde hiçbir şey kalmamıştı, yoktan bir ordu yaratmıştık. James ve Eben yanımdayken kılıcımı yere sapladım. Adanın ruhunu çağırarak büyüünün içimden akmasına izin verdim. Yukarıda bir gök gürültüsü koptu ve şimşek gökyüzünü ikiye böldü, kör edici bir çatal yere doğru hızla ilerledi ve çarptığında parlak bir parıltıyla patladı.

Bir gümbürtü başladı, önce alçaktan, sonra yer patlayana kadar arttı. Bir iskelet ordusu topraktan pençeleriyle çıkarken iskelet eller yüzeyden fırladı. Bedensel değillerdi, şeffaf kemikleri mavi ve grinin çeşitli tonlarında parlıyordu. Üzerlerinde yıpranmış kıyafet parçaları, paslanmış kılıçlar ve vücutlarına bağlanmış silahlar vardı. Önümde bir ölümler ordusu duruyordu, hepsi bana bakıyordu, göz çukurlarından hafif sarı bir parıltı yayılıyordu.

"Şimdi ne yapacağım?" Eben'e bakarken kelimelerimin arasında bocaladım. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı bir karış açık öylece bakıyordu.

"Bilmiyorum, bebeğim. Onları sen çağırdın. Belki seni takip ederler?" diye kekeledi.

"Bir kraliçeye ihtiyaçları var," diye duyurdu Amara. Onunla yüzleşmek için döndüm. Elinde oyma taştan bir kutuyla dimdik duruyordu. "Zamanı geldi çocuğum. Hayatlarımız bir dizi yolla planlanmıştır. İlahi olan bize seçenekler sunar. Seni defalarca doğru yolu seçerken izleme şansına sahip olduğum için şanslıyım ve şimdi buradasın."

"Amara, emin değilim-"

"Yapabilirsin," diye sözümü kesti. Taş kutunun üstünü kaydıldı ve narın yapraklardan oluşan kulelerle süslenmiş göz alıcı bir altın taç çıkardı. Sade ve zarıftı. Kara bulutlar güneşi saklasa da taç parıldıyor, karanlıkta ışık buluyor gibiydi. "Bu Varolmayan Ülke'nin tacıdır. Sadece gerçek hükümdar takabilir. Verilmemiştir. Doğuştan gelen bir hak değildir. Kazanılır. İşte bu yüzden çok uzun yıllardır giyilmedi. Artık sizin. Kazandığınız şeyi almalısınız."

Amara'nın önünde diz çöktüm, uzuvlarım kendi iradeleriyle hareket ediyor gibiydi. Kraliçe olma fikrine hâlâ karşı çıkıyordum ama ailemin bana ihtiyacı vardı. Kendimin en iyi versiyonu olmama ihtiyaçları vardı. Ve eğer bu tacın ağırlığını kabul etmem gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun.

Gözlerimi kapattım ve tüm endişelerimi bir kenara bıraktım. Olacağım şeyi tamamen kucaklamak için kendime izin verdiğimde güvensizliklerim eriyip gidiyordu. Amara tacı yavaşça başıma yerleştirdi. Tüy kadar hafifti ve alnıma mükemmel bir şekilde yerleşti.

"Varolmayan Ülke'nin yeni Kraliçesi olarak ayağa kalk evladım." Amara'nın sesi unvanımı açıklarken gurur doluydu. Ama bu doğru gelmiyordu. Varolmayan Ülke'yi zafere taşıyacak olan tek kişi ben değildim.

"Hayır, Varolmayan Ülke'nin Kraliçesi değil," diye düzelttim. "Ben Kayıp Çocuklar Kraliçesiyim ve *birlikte* yöneteceğiz."

Eben ve James bana ellerini uzatarak ayağa kalkmama yardım ettiler. Ölüler ordusu ayrılarak bir yol açtı. Yarı parçalanmış zincir zırhı ve benimkini yansıtan hayalet tacıyla örtülü devasa bir iskelet öne çıktı. Çağırdığım ruhların dost mu düşman mı olduğunu bilmediğimden, bana meydan okumayı planlayabileceğini düşünerek bir an paniğe kapıldım. Ama ben bir sonraki hamlemi düşünmeden, o tek dizinin üzerine çöktü.

"Kraliçem," diye gürledi derin, gıcırırtılı bir bariton sesle ve ordunun geri kalanı da onunla birlikte konuşmaya başladı. "Size sunacak kalbimiz yok ama size her şeyimizi veriyoruz: sarsılmaz sadakatimizi ve amansız bağlılığımızı. Bu savaş saatinde sana sadakat yemini ediyoruz. Kemiklerimiz toza dönüşene kadar senin yanında savaşacağız. Her emrine itaat edeceğiz, çünkü sen karanlığın içindeki ışıksın. Senin sözün kanundur ve senin iraden bize bir amaç vermiştir. Bu savaşa girerken Tanrısal gülümseme üzerimizde olsun. Sana olan sadakat yeminimiz, savaşın sıcağında bize rehberlik etsin ve senin onurunla bize zafer getirsin. Bu yemini kemiklerimizin üzerine yemin ediyoruz, kendimizi sana adıyoruz, şimdi ve sonsuza dek. Öyle olsun."

Ölüler ordusu bir cevap çığlığı attı, seslerinin derin yankısı kemiklerimi titretti. Sabırla durmuş, emrimi bekliyorlardı. Ya şimdi ya hiçti ve Ryder'ın bana şimdi ihtiyacı vardı.

"Viridianwood'a yürüyoruz," diye seslendim ölüler ordusuna ve ardından kendi savaş ığlığımı attım. Kılıcımı başımın üzerine kaldırarak Ryder'a sessiz bir yemin ettim. Onun intikamı benim olacaktı. "Akşama kadar piç prensin kafasını bedeninden ayıracağım!"

CHAPTER XXII

I WILL HAVE MY VENGEANCE

-GWEN-

W Varolmayan Ülke'de yürürken, yırtık pırtık sancaklarımız amansız rüzgârda dalgalanıyordu. Ada donmuştu, sanki zaman durmuş gibiydi, kimin galip geleceğini görmek için bekliyorduk. Ama acı soğuk bizi durduramadı. Yaralı toprakları saygılı bir sessizlik içinde geçtik. Güzel mabedimiz Dorian'ın kıyılarıımıza getirdiği savaşın bir zayıyatıydı ve bunun gerçekliğini görmek kararlılığımızı güçlendirdi.

Hayalet ordusu Kara Göl Kalesi'ne doğru yürüyüşünde hiç duraksamadı, hiç yorulmadı. Karayı geçtikçe Fae'ler, canavarlar ve hatta korsanlar da ölümler ordumuza katılmaya başladı. Her biri düşmanlarımıza karşı kılıç kuşanmaya ve hayatta kalmak için savaşmaya çağırıyordu. Uğruna ölmeye degecek bir yuva için savaşmaya.

Viridianwood'a ulaştığımızda sayımız artmış, müthiş bir lejyona dönüşmüştük. Kara büyü akımı her zaman bu ormanın içinden geçmişti, ama şimdi onunla birlikte titreşiyordu. Ağaçlar rüzgârda inliyor, Fae tazılarının uluma seslerini taşıyor, bariyere yaklaştıkça ses daha da yükseliyordu. Büyük bir Fae tazı sürüsü

bizi gıcırdayan dişleri ve pençeleriyle karşıladılar. Ama benim çağırdığım askerlerle boy ölçüşemezlerdi. Dişlerini geçirecek etleri olmadığından güçsüz kaldılar ve hızla askerlerin kılıçlarına yenik düştüler.

Hiç vakit kaybetmeden iskelet askerler bariyerin içinden geçerek ilerlemeye devam ettiler ve bariyeri geçtikten sonra ortadan kayboldular. Hiçbiri yaşayanların uymak zorunda olduğu büyüden etkilenmemişti, bu da geriye kalan Fae tazılarının kendi adamlarımız tarafından alt edilmesini sağladı. Eben ilk saldıran oldu, kan dökme ihtiyacı kara gözlerinden okunuyordu. Sadece bir tat, iştahını kabartacak bir şey. Vücudunun ölümcül dansını ilgiyle izledim, yüzünde memnun bir ifade vardı. Bu onun uzmanlık alanıydı ve bunu yaparken de çok etkileyiciydi.

"Fae tazılarının kanını kullanabiliriz," diye nefes nefese kaldı Eben. "Ama sayımız güvenli bir şekilde geçebileceğimizden çok daha fazla arttı."

"Hayır. Herkese ihtiyacımız var. Hepimiz Varolmayan Ülke için savaşma şansını hak ediyoruz. Dorian'ın ne tür bir büyüsüyle karşılaşacağımızı bilmiyorum. O ruhani elementlerin ustası. Ölü orduyu bir hamlede yok edebilir. Her şeye hazırlıklı olmalıyız," diye talepte bulundum.

"Aşkı, yeni bulduğun sihrini sergileyerek hepimizi etkilemeye ne dersin? Eben'e neler yapabileceğini göster. Bence ikimiz de güzel ruhunla bizi daha da büyülemek için yeni bir sapkınlığın kilidini açacağız." James kaşlarını sinsice kaldırarak teşvik etti.

Ona gülümsedim, sözlerindeki sıcaklık gözümde kaçmamıştı. Sihir içimde kabardıkça, esnedikçe ve serbest bırakılmayı bekledikçe baş döndürücü bir telaş hissettim. Sonunda onlara dönüştüğüm silahı göstermenin zamanı gelmişti. Onlara gerçek beni göstermenin. Çünkü hayatımda ilk kez kendimi derimin içinde bütün hissediyordum.

Gözlerim bana kaşlarını çatarak bakan ve kollarını göğsünde kavuşturan Eben'e kilitlendi. "Neden James'in haklı olduğu hissine kapılıyorum? Benim biraz silah fetişi olduğumu biliyorsun."

Eben'e baktım, şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. James'in adını kullanmıştı. Ses tonunda küçümseme yoktu. O farkında bile olmadan ağzından kaçırmıştı.

"James?" Tekrar ettim.

Eben omuz silkti. "Gerçeği gözlerinizin önünde görmek için savaşın eşiğine, ölümün ensenizde soluduğu ana bırakın. Bu konuya girmenin zamanı değil ama fark etmeye başlıyorum... o ve ben o kadar da farklı değiliz."

"Tüm bunlar sona erdiğinde, aramızda konuşulması gereken pek çok gerçek var," diye tekrarladı James gözleri bana kayarken. Adamlarım arasında Kían'ı bilen tek kişi oydu. Ama Eben'in de söylediği gibi, şimdi zamanı değildi. Özellikle de Kían'ı kilitleyip büyülerimden ve sevgililerimden uzak tuttuğumdan beri. Artık bizim için bir tehdit değildi. Ama sırrı sonsuza dek gömmeden önce konuyu James'e açmalıyım.

Bariyerle yüzleşmek için döndüm. Tüm güçlerimizin gözleri üzerimdeydi. Bir an duraksadım, şüphe zihnimde yer edinmeye çalışırken ellerimi sıktım. Ne yaptığımı bilmiyordum. Bu, Peytra ile eğitimimde oynadığım bir senaryo değildi. Ama bana ihtiyacım olan temeli verdiğine inanmak zorundaydım. Şimdi içgüdülerimi takip etmek bana kalmıştı. Beni bazı engebeli yollara sürüklemişlerdi ama işte buradaydım. İlahi beni test etmişti. Beni özüm kadar parçalamıştı. Beni kırmak için her şeyimi elimden almıştı. Yine de ayağa kalktım. Ayağa kalkmaya devam ettim. Her zaman ayağa kalkacaktım. Ben bir kraliçeydim. Savaşçı bir kraliçeydim ve benim olanı almaya cüret edenlerden intikamımı alacaktım.

Gözlerimi kapadım ve odaklandım. Ryder'ın görüntüsünü zihnimde tuttum ve büyüün göğsümde birikerek akmasına izin verdim. Yerden büyü çekmeye başladım ve kendi rezervuarıma ekledim.

Adadan gelen sihir kadim bir his veriyor, açıklayamadığım gizemli bir duyguyu çağırıyordu. Bu bir dengeydi - sevgi ve nefret, neşe ve korku, merak ve hayal kırıklığı. Beni doldurdu ve merkezde tuttu. Etrafımdaki havadaki statik yükü hissedebiliyordum, güç toplarken tenimi gıdıklıyordu. Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kendimi tutuyordum, korku ve şüphe hâlâ beni engelliyordu. Duygularımın kontrolsüz ve filtresiz akmasına izin verdim. Peter, Eben, Tripp, James ve Ryder için hissettiğim her şey. Bundan geri adım atmadım. Bu cehennemin yakıtıydı ve serbest bırakılmaya hazırды.

Ellerimi bariyerin üzerine koydum. Büyü ağının dokunuşundan geri çekilmeye çalıştığımı hissedebiliyordum. Tam gücü daha fazla tutamayacağımı hissettiğimde, onu ellerime bıraktım ve ağı yırttım. Her bir telin koptuğunu hissedebiliyordum. Bariyer yarıp kendi üzerine çökerken, gök gürültüsü gibi yüksek bir çatırtı kulaklarımı sağır etti. Dizlerimin üzerine çöktüm, güç boşalması göğsümde bir boşluk bıraktı. Gözlerimi açtığımda önümdeki manzara gözlerimin önüne serildi. Bir zamanlar uçsuz bucaksız bir ormanın olduğu yerde, şimdi ağaçların üzerinde yükselen siyah bir kale duruyordu.

Dolunay yükselirken kale arazisinin kenarlarına ulaştık ve devasa kaleyi çevreleyen kömürleşmiş araziye ürkütücü bir parlaklık verdi.

emlak. Karanlığın bir işaretiydi. Uğursuz varlığı etrafını çevreleyen sakin göle yansıyor. Günün ışığı azalıyor ama bu savaşı karanlıkta yürütmek uygun görünüyor. Cehenneme gidip gelmeye hazırız. Yarın, yeni bir günün şafağı sökecekti. Yere eğildim, parmaklarımı yanmış toprağa batırdım. Çamurlu parmaklarımı yüzümde gezdirdim ve gözlerimin üzerinde siyah bir şerit bıraktım.

Eben'e döndüm. "İlahi olan bizi kutsasın, kılıçlarımız düşmanlarımızın kanıyla şarkı söylesin ve bize borçlu olduğumuz intikamı versin," sesim çelik kadar sağlamdı, yüzünü kendiminkiyle eşleştirmek için işaretledim. Başını salladı, beni vahşice öpmeden önce göğsüne bir yumruk indirdi. James'e dönmeden önce bir anlığına ona kendi tutkumla karşılık verdim. Bana biraz daha bezgin bir şekilde baktı. Korsanların son derece batıl inançları olan bir grup olduğunu biliyordum ama İlahi Olan'ın bize verecek kadar lütfkâr olacağı her türlü yardıma ihtiyacımız vardı.

"Beni işaretleyebilirsin aşkım, ama bunun bir faydası olmayacak. Sözlerin sağır kulaklarda kalacak. İlahi olan beni uzun zaman önce terk etti."

"James, kurtuluş diye bir şey var. İlahi güç bizi bir araya getirdi ki onu birbirimizin kollarında bulabilelim." Unutma beni mavisi gözleri sözlerimi anlayıp yumuşadığında şokla parladı ve beni kendi öpücüğü için kendine çekti. Dudaklarının gücü dudaklarıma baskı yaparken, sevgisi vücudunun her sert çizgisine yansımıştı. O öpücük bana sahip oldu. O anda, o öpücükte sonsuzluğun vaadini hissettim. 'Seni seviyorum' kelimelerini söylemeye gerek yoktu. Bedenlerimiz kelimelerin söyleyebileceğinden çok daha fazlasını söylüyordu. Elimi çekip yüzüne götürdü ve siyah çizgileri birbirine yaklaştırdı. Düşmanımızla yüzleşmek için dönmeden önce kulağıma "Tanrı bizi kutsasın," diye fısıldadı.

Sevgililerimin öpücükleri hâlâ dudaklarımda çınlarken, başımın döndüğünü hissettim. Kılıcımı kınından çıkardım, kabzasını avucumun içinde döndürdüm ve havayı keserken çıkardığı sesin tadını çıkardım. Boşlukta yarattığım tamamen siyah zırhlı giysiye uyması için bir çift deri eldiven giymiştim. Osakren'in izlerinin görünmesini istemiyordum. Doğru zamana kadar bu bilgiyi kendime saklamam daha iyiydi.

Dorian aileme zarar vermeye cüret etmişti. Yuvamızı yıkmaya çalışmıştı. Sonsuza dek sürecek mutluluğumu bu piç kurusuna teslim edemezdin. Beni ciddi şekilde hafife aldığı gerçeğine güveniyordum ve bu muhakeme hatasını ona pahalıya ödetecektim.

Dorian'ın askerlerinin kaleden akın ederek hemen savaşa girmelerini ve ölü ordumla kafa kafaya çarpışmalarını izledim. İlkel savaş çılgınlıkları

Çelik çeliğe çarparak yakın dövüŖe girdiğimizde havayı doldurdu. Ama bu savaŖ Dorian ölene kadar bitmeyecekti. Ve adamlarım onun elindeydi. Ryder'a alçakça Ŗeyler yapmıŖtı ve ben bunun peşini bırakamazdım. Cehennemde öfke yoktur... Ve onun üzerine ateŖ yağdırmak üzereydim.

James ve Eben yanımda dövüŖtüler. Lucius ve Alo hemen arkamızdaydı. Birlikte, yığınların arasından yolumuzu açtık. Kılıcımın temas etmesi tatlı bir mutluluktu. Düşmanlarımın kanı yüzüme sıçradı ve dudaklarımda hain bir sırıtıŖ belirdi. Ryder'a yaptıklarından dolayı ruhum intikam almak için ağlıyordu ve bu bir başlangıçtı. Ruhumun karanlık tarafını besleyerek, onları teker teker indirirken dudaklarımdan bir kahkaha kaçtı. Kaleye doğru ilerledik, iskelet askerlerim bizim için yolu açıyordu. Devasa girişe ulaştığımızda, tüm karŖıtlıklar yok oldu. Yapmam gereken bir seçim vardı. Burada kalmak ve Varolmayan Ülke için mümkün olan en ilkel Ŗekilde savaŖmak istiyordum. Ama beni bekleyen kendi savaŖım vardı. İlahi olanın beni seçmesinin bir nedeni vardı ve o da buydu. Kaderim bu kapıların ötesinde yatıyordu. SavaŖım bu alanın ötesindeydi. Yanımızda savaŖan Lucius'a döndüm. Onun iri cüssesi düşmanlarımızı ikiŖer, üçer indiriyordu. Dostluğumuz pek olası değildi ama yine de hayatını benim yanımda tehlikeye atıyordu. Ona duyduğum sevginin göğsümde kabardığını hissedebiliyordum. Duygusal olmak için en saçma yer burada, savaŖ alanıydı. Yine de akmasına izin verdim.

"Lu, bunu aldın mı?" Sağır edici savaŖ sesleri arasında ona seslendim.

Bir an gözüme takıldı ve bana nadiren yarım bir gülümseme attı. "Ben seni korurum. Ŗimdi git o orospu çocuğunu öldür ve bu konuda da nazik davranma." Bununla birlikte savaŖmaya geri döndü, adamlarına emirler yağdırarak düşmanımızın akınını geri püskürttü. Eben ve James'e baktım. İntikam ya da baskındı.

EŖięi geçtiğim ve botlarım büyük salonun damarlı mermerinde yankılandığı anda, onun uğursuz kıkırdaması zihnimi doldurdu. "*Bana gel, Varolmayan Ülke'nin Kraliçesi,*" diye tısladı ipeksi sesi kafamın içinde. Büyüsünün beni kendine çektiğini ve kalenin içinde gezdirdiğini hissedebiliyordum. Kubbeli tavanlar başımızın üzerinde yükseliyor, büyük merdivenler labirent koridorlara dönüşüyordu. Sarayı aramak saatlerimizi alırdı ama onun tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Dorian beni çağırıyordu.

Bir koridorun sonuna ulaştık. Ağır kemerli kapılar önümüzde duruyordu. Tüylerim diken diken oldu. O buradaydı, bu kapıların arkasındaydı ve Kayıplarım da öyle.

Çocuklar. Aramızdaki bağları hissedebiliyordum, ayrı geçirdiğimiz zamanın ardından bizi bir araya getiriyordu - ruhlarımız yeniden bir olmak için çaresizdi.

"İşte bu," diye nefes aldım, James ve Eben'e bakmak için bir an ayırdım. Bunun sahip olacağımız son huzur anı olması ihtimaline karşı yüzlerindeki detayları inceledim.

Eben kapının bir tarafında pozisyon alırken, "İzin verin Kraliçem," dedi.

"Kraliçemiz için görkemli bir girişten daha azı olamaz," diye tekrarladı James, diğer kapıyı tutup sallayarak açtı. Odadan melodik bir ezgi yükselmeden önce ses boşlukta yankılandı. Önümde büyük bir balo salonu uzanıyordu. Her türden Fae odanın içinde vals yapıyordu. Hepsi şık giyinmiş, bir dörtlü çalarken dans pistinin etrafında dönüyorlardı. Telli çalgıların ürpertici sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Kale duvarlarının hemen dışında devam eden savaştan tamamen habersiz görünen dansçıların arasından geçtim. Hiçbiri zerre kadar endişe göstermiyordu ve bu da kanımı kaynatıyordu. Kendime istediğimin bu olduğunu hatırlatmak zorundaydım. Beni hafife almalarına ihtiyacım vardı. Bu cehennemden çıkma şansımız varsa elimi doğru oynamalıydım.

"Ah, evet! Özel misafirimiz geldi." Dorian'ın ipeksi sesi müziği kesti ve herkes bir anda durup bana baktı. "Bu bizim onur konuğumuz. Varolmayan Ülke'nin Kraliçesi varlığıyla bizi şereflendirdi." Dorian oturduğu uzun masadan kalkarken el çırttı ve gözlerim onun yanından geçerek sağında oturan Peter'a kayd. Sandalyesinde sağlam bir şekilde oturuyordu ve kalkmak için hiçbir hareket yapmadı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Sonra hançeri fark ettim, Peter'ın kendi hançeri, tam elinin ortasından masanın üstüne saplanmış ve onu olduğu yere mıhlamıştı. Dorian tekrar konuşup dikkatimi Peter'dan çekmeden önce bu manzara beni dehşet içinde bırakmıştı.

"Görkemli bir olay. Gel, Peter ve bana katıl, senin onuruna ziyafet verelim." Beni bir kral için hazırlanmış uzun bir masaya doğru çağırdı. Cömert yiyecekler, bir tabağın üzerine konmuş bir satir cesedinin etrafında toplanmıştı. Ağzı bir elmayla doldurulmuş ve toynakları seçkin bir meze gibi bağlanmıştı. Ana yemek olması gerekiyordu ve uyluğunun bir kısmı çoktan kesilmişti.

Dorian'ın tahtına geri yerleşmesini ve önüne bir yığın çiğ et koymasını izlerken midem isyan etmekle tehdit ediyordu. Yerimde durdum. Buraya şaka yapmaya gelmemiştim. Bunların hepsi bir numaraydı. Dorian'ın bana karşı

Kayıtsızlık, içimde korku ve şüphe uyandırmak için bir şaşırtmaca, ama bunu yemiyordum. Çenesindeki hafif kıpırtı, içinde bir nebze de olsa korku uyandırdığını gösteriyordu ve içimdeki karanlık mırıldandı. Onunla eşit şartlarda karşılaşmalıydım ve bu kendi karanlığımı ortaya çıkarmak anlamına geliyorsa, öyle olsun.

"Daha önce hiç Fae yedin mi, Gwendolyn?" Tabağındaki etten bir parça koparıken sordu. Çenemi dik tutarak onun önemsiz sohbetine dahil olmayı reddettim. "Büyü ete yeniden yaratılamayacak bir buharlılık veriyor. Gerçekten çok lezzetli. Mutlaka denemelisiniz." Kehribar rengi gözleriyle bana dik dik baktı, eti bıçağından alıp Peter'ın elinden sızan kana buladıktan sonra ağzına atarken bakışlarını hiç ayırmadı. Gözleri kapandı ve sanki bu tat onu kendinden geçirmiş gibi inledi. "Peter, tadın Tanrısal nektar gibi. Şimdi neden ağzını sana dayamaktan hoşlandığını anlayabiliyorum. Geri kalanınızın tadının nasıl olduğunu ancak hayal edebilirim." Peter'a baktı, yüzüne müstehcen bir sırıtış yayılırken dudaklarını yaladı.

"Bu kadar oyun yeter. Buraya teslim olman için pazarlık yapmaya geldim. Eğer hayatınızı kurtarırsanız gitmenize izin vereceğim-"

Dorian bir kahkaha atarak sözümü kesti. Tüm mahkeme de aynı şeyi yaptı. "Teslim olmak mı? Bunun bir pazarlık olduğuna inanıyorum, sevgili Kraliçem." Parmaklarını şıklattı ve boğazına bir bıçak dayanmış halde gölgelerin arasından çıkarken gözlerim Tripp'e takıldı. Onu düşman ellerinde görünce kalbim küt küt atmaya başladı ama bıçağı tutan adamın Ryder olduğunu görünce tamamen durdu.

Hazırlanmış gibi görünüyordu, beni kırmaya çalışmak için sergilenen değerli bir mal gibiydi. Sarı saçları yüzünden uzakta düzgünce şekillendirilmişti ama sağlıklı olmanın parlaklığından yoksundular. Cildi yağla ovulmuştu ve belden yukarısı çıplaktı, üzerinde sadece kalçalarından aşağı sarkan ince işlemeli bir çift ipek pantolon vardı. Ama bir deri bir kemik olduğu gerçeğini gizleyemiyorlardı. Her bir kaburgasını seçebiliyordum ve yüzü çelimsizdi. Ama beni en çok öldüren şey gözleriydi. Güzel, çivit rengi gözleri o kıvılcımı kaybetmişti ve balo salonunun loş ışığında düz ve donuk görünüyorlardı.

Kendimi hepimizi birbirine bağlayan köprüye doğru açtım. Eben'in öfkesini hissedebiliyordum, kendini yerinde tutmak için tüm kontrolünü kullanıyordu. James soğukkanlı ve hesaplıydı, hayatta kalma olasılığımızı belirlemeye çalışıyordu. Peter bir duygu karmaşası içindeydi; acı, öfke ve yenilgi birbirine karışmıştı.

korku ile birlikte. Tripp'in gözleri benimkilerle buluştu ve köprüyü bana doğru iten sevgi ve pişmanlıktan başka bir şey hissedemedim. O da buna erişmişti ve ondan akan sevgi kararlılığımı güçlendirdi. Son ipime uzandığımda, orada hiçbir şey yoktu. Ryder bir boşluktu. Ondan hiçbir duygu gelmiyordu. Dorian benim mutlu-şanslı Kayıp Çocuğumu yok etmiş ve bana onun kırık ruhunun parçalarından başka bir şey bırakmamıştı. Korkumun tepki olarak kabarmaya başladığını hissedebiliyordum ama bu artık ona yardımcı olmayacaktı ve ben de onu zihinsel kalemin içine geri ittim.

"Sizi yeni evcil hayvanımla tanıştırayım. Bu Preston," dedi hınzır bir sırıtışla Ryder'a başıyla selam verirken. "Preston, Gwendolyn'e merhaba de," diye emretti.

"Merhaba, Gwendolyn." Ryder'ın sesi mekanikti ve bana kendi adıyla hitap ettiğini duymak beni neredeyse kırıyordu.

Gözlerimi Tripp ve Ryder'dan ayırdım ve tüm bakışlarımı piç prensin üzerine dıktım. "Zavallı Dorian," diye dudaklarımdan şeker kaplı bir küçümseme döküldü. "Beni doğru dürüst tanıştırdığını sanmıyorum. Bir dahaki sefere unutmayacağından emin olduğum bir yanlış adım. Ama izin verin..." Dramatik bir etki yaratmak için durakladım ve Dorian söyleyeceklerimle ilgilenmiyor gibi görünerek şarabını alırken gözlerini hafifçe devirdiğini yakaladım. "Ben Gwendolyn Mary Darling Carlisle. Wendy'nin kızı, Dokuzuncu Diyarın Kraliçesi, İlahi Olanın Seçilmiş ve Osakren'in Somutlaşmış." Sesim geniş alanda gürledi, Dorian'ın şarabını yudumlarken çıkardığı ince ses dışında dinleyiciler tamamen sessizdi.

Bana ters bir bakış fırlattı, özenle oluşturduğu maskesinin arkasından gerçek kötülük ortaya çıkıyordu. "Yapmaz," diye hırladı oturduğu yerden kalkarken, yumruklarını masaya sıkıca dayamıştı.

"Oh, yapardı. Ve yaptı da." Değiştirilmiş elimin eldivenini yavaşça çıkardım, rün dövmeleri sihirle parlarken parmaklarımı esnettim. "Öyleyse önceki konuşmamıza geri dönelim. Sanırım senin teslim olma şartlarından

bahsediyorduk." Dorian'ın başı öne eğildi, haberi sindirmeye çalışırken tırnaklarını masaya vurdu. Bu benim son kozumdu. Hazırlıklı olmadığı tek şey. Gülmeye başladığında beni hazırlıksız yakaladı. "Senden çok etkilendim, Gwendolyn Mary Darling Carlisle.

Tanıştığım en ilgi çekici insan olduğunuzu söyleyebilirim. Sende özel bir şeyler olduğunu biliyordum. Ama bu konunun dışında. Bu yeni gelişme müzakerelere gerçekten katkı sağlıyor."

"Şeytanla pazarlık yapmayacağım," diye tısladım.

"Ah canım, kraliyetin en önemli kuralını çiğnedin. Kalbinden bu kadar çok parça verdiğin zaman gerçekten zorlu bir kraliçe olamazsın. Bu seni zayıf yapar. Ama izin ver şartlarımı sunayım." Masanın arkasından yürümeye başladı, yanından geçerken Ryder'ın saçlarını karıştırdı ve neredeyse soğukkanlılığımı kaybediyordum, ellerini onun üzerinde görünce gözlerim kıpkırmızı oldu. Ama haksız değildi. Hayatımdaki erkekler benim Aşıl topuğumdu.

"Adamlarının yaşamasına izin vereceğim. Bu kaleden serbestçe, rahatsız edilmeden çıkabilirler." Bana doğru yaklaşıırken durakladı, bir av gibi etrafımda dönüyordu. "Anlaşmayı daha da tatlıya bağlayacağım. Onları tamamen başka bir diyara göndereceğim ve Varolmayan Ülke'den sürgün edeceğim. Benim olmayı kabul ettiğin sürece. Benim itaatkâr kraliçem. Kolum için güzel ve güçlü bir süs. Dediğimi yapacaksın ve onlar da uzun ve mutlu bir hayat yaşayacaklar. Sen ve ben evreni yönetirken. Bana doğuracağın oğulları bir düşün. Birleşik büyümüzle kullanabileceğim güç durdurulamaz olurdu." Arkamda durdu ve derin bir nefes çekerek "Oooh olasılıklar" diye inledi.

Bir itiş kakış sesi duydum ve James'in Eben'i geri çektiğini görmek için döndüm. "Sakin ona dokunma. O asla senin olmayacak. Asla olmayacak," diye haykırdı Eben, sesinde hiç duymadığım bir zehirle. Ama James onu tutarak beyhude bir ölüme koşmasını engelledi.

"Peki ya reddedersen?" Çenemi dik tutarak kendimden emin görünmeye çalıştım. İçgüdülerimin bana doğru yolu göstereceğini umuyordum.

"Sana göstereyim." Dorian bana gülümsedi ve önümdeki oda alternatif bir görüntüye dönüştü. Tripp kıpırdamadan, bir kan gölü içinde yüzüstü masanın üzerinde yatıyordu. Ryder köşede bir topun içine çömelmişti. James ve Eben anormal pozisyonlarda, kanlar içinde yere yığılmışlardı. Dorian arkamda durmasına rağmen, imgelemde Peter'ın kalbini kılıcıyla deldiğini ve kabzası göğsüne değene kadar kılıcı sonuna kadar ittiğini gördüm. Peter'dan gelen hırıltılı sesler o kadar gerçekti ki, gözümün kenarından bir damla yaş süzüldüğünü hissedebiliyordum.

"Bu gerçek değil. Bu sadece bir yol. Tek bir olasılık," diye hırladım ona. "Doğru... Ama bahse girecek olsaydım, talihin kötülerden yana olduğuna bahse girerdim." Dorian'ın arkamdan yaklaştığını hissedebiliyordum, nefesi ensemden sıcaktı. "Beni yenemezsin," diye mırıldandı. "Deneyebilirsin ama söz veriyorum, eğer denersen adamlarından biri ya da hepsi bugün ölecek ve sen de benim kölem olacaksın. Kölem olup hayatlarına mal olduğun gerçeğiyle yaşamaktansa, kraliçem olup hepsinin hayatta kaldığını bilmek daha iyi olmaz mıydı? İstemiyorsun.

Ruh eşleriniz öldükten sonra yaşamının acısını bilirsiniz." Sözleri beni derinden yaraladı. Tek önemsemişim bu mükemmel kusurlu adamlardı.

Üzerime bir suçluluk dalgası çöktü. Ben Varolmayan Ülke'nin Kraliçesiydim ve sevgililerimin güvenliğini sağlamak için tüm krallığı satmaya hazırdım. Ama onları güvene alırsam, Dorian'a yaklaşabilir ve zamanımı bekleyebilirdim. Sabırlı olacak ve intikamım engellenemez hale gelene kadar geçen yılların karanlığımı beslemesine izin verecektim. En azından o zaman bir şansımız olurdu. En azından hayatta olurlardı ve belki yeniden başlayabilirdik.

Sonra anladım. Başından beri korktuğum şey gerçekten de kaderimmiş. Onları kaybedeceğimi hep biliyordum. Bu kadar mükemmel olan hiçbir şey uzun süre devam edemezdi, en azından benim gibi biri için. Evren çoktan sırtıma bir hedef çizmişken olmazdı. Bunu başından beri biliyordum ve bunu unuttuğum ve sonsuza dek mutlu olacağıma inanacak kadar aptal olduğum için kendimi azarlıyordum. Ama gerçek aşkı tanımıştım ve sadece bir anlığına onun ihtişamının tadını çıkarmıştım. Eğer ödemem gereken bedel buysa, hiç pişmanlık duymadan buna değdiğini söyleyebilirdim.

"Dorian'ın sözleri beni gerçekliğe geri döndürdü. Yine balo salonunda duruyordum, James ve Eben yanımdaydı. Dorian masanın kendi tarafına dönmüş, dikkatle bana bakıyordu.

"Blöf yapmadığınızı nereden bileceğim?" diye sordum.

"İnatçılığına hayranım. Bana boyun eğmeni sağladığımda daha da eğlenceli olacak. Sence de öyle değil mi Preston?" Gözleri Ryder'a kaydı.

"Evet efendim," diye cevap verdi hemen, ama gözlerinde bir anlık panik parıltıdan önce değil.

"Preston, lütfen ona blöf yapmadığınızı göster," diye emretti Dorian tırnaklarını karıştırmaya başlarken.

Ryder bir anda bıçağını Tripp'in boynundan çekip aldı ve acımasızca göğsüne sapladı. Tripp acı içinde tıslarken, kesik derisinden fişkıran kan vücudundan aşağı aktı.

"Hayır!" Kelime dudaklarımdan döküldü ve hareket ettiğimi bile fark etmeden ilerlemeye başladım. Kolumda güçlü eller hissettim ve James'in beni tuttuğunu görmek için arkama baktım.

"Onun oyunlarına kanma, aşkım." James'in sözleri zihnimde yankılanıyor, aramızdaki köprüden çığlık çığlığa geçiyordu. Tıpkı Alo'nun benimle boşlukta telepatik olarak iletişim kurması gibi, şimdi James bir şekilde

aramızdaki bağdan nasıl yararlanacağını ve benimle nasıl konuşacağını. Yüzümdeki şoku gizledim. Dorian'ın birbirimizle iletişim kurabildiğimizi bilmesine izin veremezdim.

"Şimdi bana inanıyor musun, Gwendolyn?" diye sordu rahatça.

"Demek istediğim," dedim, tam boyuma geldiğimde, "güvenceye ihtiyacım var. Eğer kabul edersem, anlaşmamızdan dönmene ne engel olacak?"

"Gwen," diye homurdandı Peter. "Bunu yapamazsın! Bunu yapmana izin vermeyeceğiz!" Onu görmezden gelmek için kendimi kontrol etmem gerekti. Hiçbirinin beni caydırmasına izin veremezdim.

"Anlaşmanın sihirle mühürlenmesini istiyorum," diye ısrar ettim.

"Sıkı pazarlık yapıyorsunuz, Varolmayan Ülke'nin Kraliçesi. Buna bayılıyorum. Senin acımasız ruhunun benim ruhuma çok iyi hitap edebileceğini gerçekten bilen Tanrı'ya şükürler olsun. Tamam. Şartları kabul ediyorum. Bir ölüm bağı. Her birimiz şartlara bağlı kalacağız yoksa büyü hain tarafın sonunu getirecek."

Sikeyim. Ölüm bağı çocuklarımı koruyacaktı ama aynı zamanda beni de anlaşmanın bana düşen kısmına bağlı tutacaktı. İntikamı imkansız hale getirecekti.

"Kumlar tükeniyor, Gwendolyn. Hamleni yapma zamanı." Dorian kemerinden mücevherli bir hançer çıkardı ve eline sapladı. Yaradan masanın üzerine akan patlıcan kanıyla birlikte elinden parıltılı bir ışık fişkırdı. "Özgürlüğün mü? Yoksa adamların mı?"

"Gwen! Yapma bunu! Nasıl bir anlaşma yaparsan yap, senin için her zaman savaşıyoruz," diye yalvardı Peter.

"Peter," adı hıçkırık olarak çıktı. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Bunu yapamazsın Gwen," dedi Eben. "Bu bizi de öldürecek. Sen bizim dayanağımızsın. Sensiz hiçbirimizin yaşamak istemeyeceği anlamsız bir hayatın içinde sürüklenip gideceğiz."

"Ama yaşayacaksın! Ve umurumda olan tek şey bu." Kararımı vermiştim ve masaya doğru adım attım. Kemerimden bir hançer çıkardım, yavaşça avucumun içinde gezdirdim ve büyüümün yükseldiğini hissettim.

"Bana bir planın olduğunu söyle, Gwendolyn. Ne yaptığını bildiğine dair bana söz ver!" James'in sözleri köprümüzden aşağıya, zihnimin içinde sekerek geldi. Cevap olarak sadece başımı sallayabildim. Öfkesinin parıltısı sanki ruhumu yakıyormuş gibi hissettiriyordu.

"Tanrıçam, bir yolunu bulacağız. Sana yalvarıyorum, lütfen yapma," Tripp, Ryder'ın bıçağı boğazına saplanırken bile yumuşak bir sesle konuştu.

"Söz veriyorum... Seni bulacağım. Sonunda seni bulacağım." Dorian'a doğru bir adım daha attım. "Orada buluşacağız ve kaldığımız yerden devam edeceğiz." Mağarada bana söylediği sözleri söylerken gözlerim Peter'a kaydı. Şimdi bir ömür önceymiş gibi görünüyordu, ama o zaman bile kaderin bizim için ne sakladığını biliyordu. Şimdi onu kucaklamaya hazırdım. Onların güvende ve hayatta olduklarını bildiğim sürece her şeye dayanabilirdim.

Elimi Dorian'a uzattım, büyümüz bağı mühürlemeye ve beni kabul etmeye hazır olduğum bir hayata kilitlemeye hazırdı.

"Hayır!" Sevgilimin sözleri balo salonunda yankılandı. Sıcak bir kan sıçraması yüzümü kaplamadan önce gördüğüm tek şey bir gümüş parıltısıydı. Önümdeki sahne nihayet beynime kazınana kadar birkaç kez göz kırptım. Dorian'ın eli vücudundan ayrılmış, parmakları seğiriyordu. Parlayan bir bıçak masaya saplanmıştı. Gözlerim canlı çivit mavisini gözlerle buluşmak için kalktı.

Ryder'ın beyaz parmak eklemleri bıçağı ölümcül bir şekilde kavramıştı. "Bana yaptıklarını ona yapmana asla izin vermeyeceğim," diye hırladı Dorian'a. Dorian'ın çığlıkları büyük salonda yankılanırken balo salonu kaosa sürüklendi. Peri tozunun bile iyileştiremeyeceği bazı şeyler vardır. En azından Gage bana böyle söylemişti ve Dorian'ın gözlerindeki paniği görebiliyordum. Etrafımdaki dünya patladı ve her şey yavaşladı. Peter bıçağı elinden koparmayı başardı ve Dorian'ın karnına saplamak için döndü. Şimdi bizim zamanımızdı ve bu an çok kısaydı.

İplerimi çektim, bizi bir araya getirdim. Kendi büyümü beslemek için onların eşsiz büyülerinden yararlandım. Ben onlardan enerji çekerken tüm adamlarım durdu, vücutları kamburlaştı, kolları geriye çekildi. Her birimiz bir şeyler katarak birleştiğimizde bu duygu coşkuluydu. Güç göğsümde toplandı ve onu serbest bıraktığımda vücudumdan parıldayan bir bulut pençelendi. Sihrimiz dişleri gıcırdayan bir iblis oluşturdu ve Dorian'a doğru atılarak piç prensin daha fazla çığlık atmasına neden oldu. Açık ağzına çarpmadan önce başının etrafında döndü.

Kontrol etmeye çalıştım. Büyü çok güçlüydü. Onu bitirmeye odaklanmaya çalıştım ama o karşı koydu. Kendi büyü bizi zorluyordu ve gücü içime işlediğinde içim deşiliyormuş gibi hissediyordum. Bir noktada çığlıklarım odayı doldurdu ama pes edecek değildim. Hepsinin enerjisinin her zerresini bana doğru ittiğini hissedebiliyordum ve sahip olduğum her şeyi Dorian'a aktardım. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o benimle boy ölçüşüyordu. İkimiz de iyi ve kötü arasında sürekli gidip gelmekten zayıf düştük.

bir avantaj elde ediyorduk. Düello büyülerimiz havada çatırdıyor, dönen enerji balo salonunda neredeyse kör ediyordu. Paniklemeye başladım. Bunu daha ne kadar sürdürebileceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Peytra ortaya çıkmadan bir an önce bir büyü titreşimi dikkatimi çekti. Dorian'ın üzerine bir harpy gibi indi, zarımsı kanatlarını genişçe açarak onu zayıflamış haliyle yere devirdi. Elini başının üzerine kaldırarak Dorian'ın göğsüne bir yumruk indirdi. Çıkardığı mide bulandırıcı ses midemi bulandırdı.

"Tam da bildiğim gibi, kardeşim. Sert ve büzülmüş. Şimdi bana borçlu olan kemiklerle yeni bir çağın hazinelerini toplayacağım." Adam gözlerini kocaman açmış ona bakarken, kötü niyetli sırtışından yüzüne salyalar aktı. Kolu geriye doğru sarsıldı, kalbi pençeli parmaklarının arasında sıkıştı. Karanlık kalbi birkaç kez pompalandı ve Dorian onun altında gevşemeden önce kolundan aşağı patlıcan kanı damladı.

Büyüm göğsüme doğru geri çekildi ve çocuklarımdan gelen enerji akışı durdu. Dizlerimin üzerine çöktüm, bedenimi bir kanal olarak kullanan ham güç yüzünden nefesim kesilmişti. Peytra, Dorian'ın sakın formunun üzerine eğilmiş, göğüs kemiğini katliamdan kurtarmayı başarana kadar göğsünü yırtmaya devam ediyordu. Ona verdiğimiz ödünç göğüs kemiğini çıkardı ve kardeşinin kemiğini göğsüne sapladı. Parlak bir ışık parladı ve bir şok güç dalgası hepimizi yere serdi.

Sonunda görüşüm geri geldiğinde, güzel bir kadın önümde duruyordu. Gözleri sıvı altın rengindeydi ve benimkilerle kilitlenerek içimi bir aşinalık duygusuyla doldurdu. Bu kadını tanıyordum. Kalın, keten saçları ağır dalgalar halinde sarkıyor, açık, porselen teni ve yüksek elmacık kemikleriyle mükemmel bir yüzü çerçeveliyordu. Saf beyaz, zarif, tüylü kanatları arkasında uzanıyordu. Altın rengi bir elbise kadınsı vücudunu sarıyor ve gözleriyle uyum sağlıyordu. Gözleri o kadar derindi ki insanın ruhunu görebiliyordu. Bu Peytra'ydı. Bu kemik perisinin gerçek formuydu. Artık tamamen iyileşmişti.

"Benim küçük yıldızım," diye seslendi melodik sesiyle elini bana uzatırken. Elini tuttum ve beni ayağa kaldırdı. "Doğru yolu seçeceğini biliyordum. Aşk her zaman doğru yoldur." Yanağımı okşadı, kehribar rengi gözleri ruhumun derinliklerine bakıyordu. "Test edildin ve eksik bulunmadın. Şimdi ganimetin tadını çıkarma zamanı. Bunu hak ettin, benim küçük yıldızım. Adamlarının yanına git. Mutlu bir hayat sür ve bil ki seni izliyor olacağım." Dudaklarımı iffetli, anaç bir öpücükle öptü ve bir sonraki anda gitmişti.

CHAPTER XXIII

WITH THIS KISS

-GWEN-

T Kara Göl Kalesi'ndeki savaşın üzerinden üç ay geçmişti. İyileşmek ve Ryder'ı uçurumun kenarından döndürmek için çalışmakla geçen üç uzun ay.

Varolmayan Ülke Dorian'ın işkencelerinden yeni yeni kurtulmaya başlamıştı ama onun suçlarının izlerini yıllarca taşıyacaktı. Amara'nın danışmanlığında, Varolmayan Ülke'nin çaresizce ihtiyaç duyduğu kraliçe olmayı öğreniyordum.

Birbirimizi neredeyse bir kez daha kaybettikten sonra, ruhlarımızı birleştirmeye ve kaderimizi evlilikle mühürlemeye karar verdik. James zamanının çoğunu Jolly Roger'da geçirmeye devam ederken, Peter ve Kayıp Çocuklarımız yeni kulübemde bir ev yapacaklardı. Sonsuza dek mutlu olmayı hak etmiştik ve bu ilk adımdı. Birlikte Varolmayan Ülke'yi geri getirecektik.

"OUCH!" Mira bana bir saç tokası sapladığında irkildim.

"Üzgünüm, Gwen. Sadece mükemmel olmasını istiyorum." Saçlarımla uğraşmaya devam etti, gevşek bukleleri takıntılı bir şekilde başımın tepesine tutturdu. Mira ve Fauna sabahtan beri durmaksızın beni süslüyorlardı. "Lill her an elbisenle birlikte burada olabilir. Fauna! Burada işim bitmek üzere." Geri çekildi, yaptığı işe hayranlıkla bakıyordu. Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Evet! Mükemmel. Gidip Lill'i o elbiseyle neyin tuttuğuna bakacağım."

Fauna hemen onun yerini aldı ve ben itiraz edemeden yüzümü ağır bir makyajla boyamaya başladı. "Senin gibi doğuştan güzel bir kadın bile düğün gününde süslenmeli."

"Teşekkür ederim Fauna." Şımartılmak güzel bir histi. Gözlerimi kapattım ve rahatlamaya çalıştım. Bugün o gündü, oğullarımla sonsuza dek birleşeceğim gündü - hepsiyle.

"O burada!" Mira koşarak odaya geri döndü. "Lill burada, *Sonunda.*"

Mic Hiraeth'te olduğu için Lill'den nedimem olmasını istemiştım. Heyecanla kabul etmişti, ancak gelinliğimin temininden onun sorumlu olmasına izin vermem şartıyla. Neverland'in düğün geleneklerine aşina olmadığım ve neyin uygun olacağı konusunda hiçbir fikrim olmadığı için, tüm kontrolü ona vermeyi kabul etmişim. Gelinliği henüz görmemişim. Bunca zamandır bunu bir sır olarak saklıyor ve hayal kırıklığına uğramayacağıma dair bana söz veriyordu.

Lill odaya insan formunda, bahar yeşili bir görüntüyle girdi. Platin sarısı saçları yumuşak dalgalar halinde çıplak omuzlarına dökülüyordu. Başının üzerinde narin bir vadi zambağı tacı duruyordu. Elbisesinin tatlı yakası şehvetli vücudunu vurguluyor ve ayaklarının dibindeki ipek havuzuna dökülmeden önce belinden kıvrılıyordu.

"Lill, çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Gülümsedi. "Elbiseni görmeye hazır mısınız?" Dudağını ısırdı, heyecandan başı dönüyordu.

Ne bekleyeceğimi bilmediğim için biraz endişeliydim. Nihayetinde asıl önemli olan günün sonunda beş yeni kocaya sahip olacak olmamdı. Elbisem ne olursa olsun ailem tamamlanmış olacaktı.

giyiyordum. Derin bir nefes aldım ve kendimi en kötüsüne hazırladım. "Evet, lütfen. Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Buna bayılacaksın," diye ciyakladı. Parmaklarını şıklattı ve ısıltılı bir peri tozu patlamasıyla elbisem ortaya çıktı.

Nutkum tutulmuştu. Geleneksel gelinlik tarzına çok benziyordu ancak titreyen peri ışığıyla canlanıyor gibiydi. Klasik V yakalı fildişi ipekten yapılmıştı. Zarif kemerler, tam eteğin lüks dalgalarına düşmeden önce kalçaların kıvrımını vurgulayan korsajdan aşağı doğru uzanıyordu. Elbise canlı çiçeklerle süslenmişti ve saf cennet gibi kokuyordu. Beyaz ortanca çiçekleri ve çan çiçeği omuzları kaplıyor, korsajdan aşağıya damlıyordu. Sarmaşık ve vadi zambağı karışıma katılırken, bel hizasından filizleniyor gibi görünüyordu. İpeğin kıvrımları arasında yuvalanarak elbisenin uzunluğu boyunca uzanıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Saf bir peri masalı büyüydü.

"Lill," diye nefes nefese kaldım. "Bu elbise-"

"Bir kraliçeye yakışır." Kendisiyle gurur duyuyordu, haklı olarak. Daha çarpıcı bir elbise hayal edemezdim.

"Bu çok güzel." Uzanıp Lill'i kucakladım. "Teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim. Bugün yanımda olman benim için dünyalara bedel. Arkadaşlığınıza gerçekten değer veriyorum."

Beni sıkıca kavradı. "Ben de sana değer veriyorum." Beni başından savarak uzaklaştı. Perilerin aynı anda sadece tek bir duyguyu yaşayabildiğini hemen hatırladım. Lill şu anda tamamen nedimeydi. Duygusal konuşmalara yer yoktu. O bir görevdeydi. "Şimdi seni düğüne hazırlayalım. Fauna! Makyajını bitirelim lütfen. Vakit neredeyse geldi."

Lill'in sihrinin yardımıyla elbiseyi giydim. Birkaç dakika içinde sıkılaşmaya ve şeklime göre kendini şekillendirmeye başladı. Gerçekten yaşayan bir şeydi. Sırtımı korse gibi sararak kıvrımlarıma vurgu yapıyordu. Çiçekler ve sarmaşıklar vücudum boyunca kayarak tüm doğru yerleri vurguluyordu. Peri ışığı topları ateş böcekleri gibi elbisenin içine girip çıkıyor ve tren boyunca parlayan çiçeklerden bir havuz oluşturuyordu.

Michaela'yı düşündüğümde yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Her zaman annem, babam ve kız kardeşimin düğün günümde yanımda olacağını düşünmüştüm. Tıpkı diğer kızlar gibi ben de o günü ve nasıl olacağını hayal etmişim. Mic o hayallerde hep yanımdaydı. Keşke burada olsaydı da beni bu gelinliğin içinde görseydi. Annem ve babamın benimle gurur duyacağını söylemek için.

Beni ve bu yolculukta yaptığım seçimleri. Umutsuzca bu anı onunla paylaşmak istedim.

"Hiraeth'ten haber aldın mı?" diye sordum. Mic'ten hâlâ haber alamamıştım. Aylar geçmişti. Ona defalarca ulaşmış, Varolmayan Ülke'ye gidip törene katılması için yalvarmıştım. Parşömenler cevapsız duruyordu ve endişelerim korku sözcüklerini fısıldamaya başlamıştı.

"Ben hiçbir şey duymadım." Lill omuzlarını silkti ve sinirlerimi yatıştırmak için elimi tuttu. "Lucius endişeli görünmüyor, o yüzden sen de endişelenmemelisin." Bir an durdu, düşünüyordu. "Ben senin kardeşin olabilirim." Yüzüne bir gülümseme yayıldı ve kaşları soru sorarcasına kalktı.

Lill ve ben, yaşadığımız onca şeyden sonra, aramızda bir bağ oluşmuştu. O da en az oğullarım kadar seçtiğim ailemin bir parçasıydı. "Sana kardeşim demekten onur duyarım."

Lill heyecanla çığlık atarak beni kucakladı. Kucaklaşmanın içinde erirken teni içten içe parlıyordu.

"Kız kardeşler." Sanki ona en değerli hediye vermişim gibi söyledi. "Tamam, şimdi seni giydirmeye dönelim." Ve böylece nedimelik görevine geri dönmüş oldu.

Onun değişken duygularına kıkırdadım. Haklıydı. Lu, Hiraeth'in sessizliği konusunda endişeli görünmüyordu. Onlar onun ailesiydi. Onları en iyi o tanıyordu ve o endişelenmiyorsa belki ben de aynı şeyi yapmalıydım. "Fırlatma bıçağımı uzatabilir misin?"

"Evleniyorsun. Neden bir silaha ihtiyacın var?" Lill, Mic'in yeniden dövdüğü bıçağı bana uzatarak sordu.

"Bu, kız kardeşimin bana olan sevgisinin bir sembolü. Onun yokluğunda yanımda olmasını istiyorum." Bıçağı elimde çevirirken, her şeyin bu parçaya nasıl geri döndüğünü düşündüm. "Eben bana bu bıçağı, yani orijinal bıçağı hediye etti. O olmasaydı bugün burada olamazdım. Mic'i hayatta tutmak için onu feda ettim. Bizi Varolmayan Ülke'ye geri getiren şey buydu." Bıçağı elbisemin ortasından aşağı kaydırdım ve kalbime olabildiğince yakın olacak şekilde göğüslerimin arasına yerleştirdim.

"Sadece bir şey eksik." Lill önümde durdu, Neverland tacı elindeydi. "Kraliçem." Tacı başıma yerleştirmeden önce eğildi ve geri çekilerek aynaya bakmama izin verdi.

Sessizce durdum, her şeyi içime çektim. Kızlar sihirlerini konuşturmuştu. Bir peri masalı prensesi gibi görünüyordum. Ama bu bir peri masalı değildi ve ben de bir

Prenses. Ben bir kraliçeydim. Kayıp Çocukların Kraliçesi, Dokuzuncu Diyar'ın hükümdarı ve bugün beş krala taç giydireceğim.

"Çocuğum, neredeyse zamanı geldi." Amara'nın nazik sözleri beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Çok güzel görünüyorsun. Ailen senin nasıl bir kadın olduğunu görse gurur duyardı." Amara, onunla tanıştığım andan itibaren hayatımda besleyici bir figür olmuştu. En büyük sırdaşım ve en yakın arkadaşım olmuştu. Bugünkü töreni onun yapması çok uygundu. Bu adamlarla sonsuza dek iç içe olacağımı benden çok önce biliyordu. "Hazır mısınız?"

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Ellerimi ellerinin arasına aldığında gülümsedim. "Ben hazırım."

"Gitmeden önce," diye durakladı, sanki devam edip etmemeye karar veriyormuş gibi. "Özel anınıza gölge düşürmek istemem. İlahi Olan'ın başından beri senin için bir planı vardı. Ve işte buradasın, kaderini gerçekleştirmek üzeresin. Sonsuza dek mutlu olmayı hak ettin. Ama size hatırlatma ihtiyacı hissediyorum. Lütfen bugün Kían'a dikkat edin." Kadının yüzü endişeyle doluydu.

Amara'nın sözleri beni şaşırttı. Haftalardır Kían'ı düşünmemiştim. Yeni güçlerim onu o kadar iyi susturmamı sağlamıştı ki neredeyse onu tamamen unutmuştum. "Amara, seni temin ederim. E n d i ş e l e n m e n i gerektirecek bir şey yok. Kían'ı çelik bir duvarın arkasında tutuyorum. Aylardır onun varlığını hissetmedim." Osakren onu zihnimin derinliklerine kilitlemişti. Sonsuza dek kalacağı bir tür hapisane hücreesine. Artık bana ya da çocuklarıma karşı bir tehdit oluşturmuyordu. "Onu kontrol altına aldığınızı bilmeliydim. Bu sabah düşüncelerim endişeyle doluydu.

Mükemmel bir günü hak ediyorsun. Özür dilerim. Benimkine rakip olacak bir sihre sahipsin. Kararlarına güveniyorum." Gülümsedi. Kapının çalınmasıyla dikkati dağıldı.

"Ryder, hayır! Törenden önce gelini göremezsin. Üzgünüm." Lill kapıyı açtığı gibi hızla kapattı.

"Lill, Gwen'le hemen konuşmam şart. Törenden önce." Ryder kapının arkasından yalvardı. "Aramızda kapı varken konuşabiliriz. Beni onunla bir dakika yalnız bırakın *lütfe*."

Kalbim durdu. Kara Göl Kalesi'ndeki o günden beri ismimi kullandığını duymamıştım. "Hanımlar, bir dakika lütfe." Aceleyle kapıya yöneldim. Kararsızlığını, kalp acısını hissedebiliyordum. "Ryder, ben geldim. Ne oldu?"

"Ben sadece... Ben"-kekeledi-"Seninle evlenemem." Kelimeler bana bir kamyon gibi çarptı. Kalbimi acısıyla ezdi.

"Ryder-"

"Hayır, Gwen. Ben buna layık değilim. Senin sevgini hak etmiyorum." Duyguları onu ele geçirdiğinde sözleri titredi. "Aptalca seçimler yaptım. Neredeyse seni ve kardeşlerimi öldürtüyordum. Gwen,"-içini çekti-"Paketindeki dosyaları okudum."

Dosyaları unutmuştum. İçlerinde beni duraksatacak hiçbir şey yoktu. Kaybettikleri sevgili oğullarını arayan kalbi kırık bir ailenin hikâyeleriydi bunlar. "Ryder, onları seni cezalandırmak için getirmedim."

"Seçimlerim insanlara zarar verdi. Dorian bana evi terk etme kararımın sonuçlarını gösterdi. Bana gerçekte ne olduğunu gösterdi. Annem" - gözyaşlarını tutmaya çalışırken durakladı- "benim yüzümden kendini öldürdü. Senin ölüm sebebin ben olmayacağım."

"Benim tatlı Ryder'ım," diyerek kapıyı hafifçe araladım ve elimi uzattım. "Elimi tut." Titreyen sıcak parmakları benimkilerle birleşti. "Dorian usta bir manipülatördü. Gerçeği çarpıtarak senin kişisel kâbusuna dönüştürmek için zihin kontrolünü kullandı. Olanlar için kendini suçlayamazsın. Peter'la ayrıldığınızda daha çocuktun."

"Güçlü olmam gerekirken zayıftım. Neredeyse kardeşlerimi öldürüyordum." "Dorian sana boyun eğmen için işkence etti. Onun etkisi altındayken yaptıkların kölelik sana ait değildi. Yine *de* güçlüydün. En önemli anda bunu kıracak kadar güçlüydün. Bana olan aşkın piç prensle boy ölçüşemezdi. Sen olmasaydın onu yenemezdik."-Elini daha sıkı sıktım-"Seçimlerin insanları incitmiyor. Sen cesur ve sadık bir adamsın. Sevdiklerine yardım etmek ve onları onurlandırmak için özverili seçimler yapıyorsun ve seni sevmemin nedeni de bu." Ryder ve ben pek çok açıdan aynıydık. İkimiz de sevdiklerimizi kendimiz de dahil olmak üzere her şeyin üstünde tutuyorduk. "Seninkinden daha büyük bir sevgi yok. Sevgin koşulsuz. Bu seni fazlasıyla değerli kılıyor."

"Gwendolyn," diye hıçkırarak elimi öptü. "Seni bu hayatın sunabileceği her şeyden daha çok seviyorum."

"İşte aşkım, bu yüzden bugün benimle evleneceksin." İç çektiğini duydum. "İçeri geliyorum."

"Bekle! Buraya girmeye çalışırsan Lil kafanı uçurur."

"Sarılmaya ihtiyacım var."

"Sadece onun kardeşi olmayı kabul ettim. Onu incitmek zorunda kalmak istemiyorum." O sarılmayı ben de en az onun kadar çok istiyordum. Acısı çok derindi ve ben onu tamamen yok etmek istiyordum. Yüzünü elimin arkasında hissettim. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Bir dahaki sefere sarıldığımızda karın olacağım." Gülümsediğini hissettim. "Seni seviyorum Preston Daniel Ryder."

"Ben de seni seviyorum, Gwendolyn Mary Darling Carlisle." Elimin tersini öptü. "Eğer içeri giremezsem, o zaman acele etsen iyi olur, Hen. Bizi daha fazla bekletme. Karıma sarılmak istiyorum."

TÖREN küçük kulübemizin arkasındaki ormanda yapılacaktı. Sadece bir avuç arkadaşımızı davet ederek bunu samimi bir olay olarak tutmayı seçmiştik. Mic katılabildiğinde uygun bir kutlama yapacaktık. Titreyen fenerlerden oluşan bir koridor kaderime giden yolu aydınlatıyordu. Amara ve adamlarım beyaz ortanca, unutma beni ve lavanta çiçekleriyle süslenmiş büyük bir ahşap kemerin önünde durmuş bekliyorlardı. Zarif ve romantikti ve tüm hayallerim gerçek olmuştu.

Vakit gelmişti. Herkes beni bekliyordu. Lu'nun kolunu biraz daha sıkı kavradım ve derin, temizleyici bir nefes aldım. İşte buydu, sonsuza dek mutlu yaşamımın başlangıcı. Neverland'in geleceğini güvence altına alan düşmanı yenmiştik. Önümüzde hiçbir engel kalmamıştı.

"Her şey yolunda mı?" Lu nefesinin altında sordu. "Her şey mükemmel." Gülümsedim.

"Teşekkür ederim Lucius."

Kendi adını kullandığımı duyunca yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Ne için?"

"Her şey için. Mic ve beni Varolmayan Ülke'ye geri götürdüğün için. Onun hayatını kurtardığın için. Bugün burada olduğun ve benimle koridorda yürüdüğün için."

"Beni Mic'e getirdiğiniz için teşekkür ederim." Sözleri basitti ama çok şey anlatıyordu. "Hazır mısın?"

Evet anlamında başımı salladım ve Lu'nun beni tekrar adamlarıma götürmesine izin verdim.

En güzel kıyafetlerini giymişlerdi. James, kalçasında kılıcıyla tamamen süslenmiş siyah kadife bir frakla ortada duruyordu. Oğlanlar onun iki yanında, yeşil ve altın işlemelerle süslü siyah kemerli elbise tunikleri giymişlerdi. Onları hiç bu kadar yakışıklı görmemiştim. Beni ilk kez elbisemle gördüklerinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

zaman. Lucius beni yanlarına götürürken tek dizlerinin üzerine çökerek başlarını eğdiler.

"Ayağa kalkabilirsiniz," dedi Amara'nın sözleri dikkatleri üzerine çekti. "Bugün burada, Varolmayan Ülke'nin güzelliği ve harikalarıyla çevrili bir şekilde dururken, sizi birbirinize bağlayan ipler üzerinde düşünün. Kaderin cilveleri sayesinde birbirinizi buldunuz ve evrenin dokusuna işlenmiş bir bağ oluşturdunuz.

Bu törenle, sadece sevdiklerinizin gözünde değil, aynı zamanda İlâhi Olan'ın huzurunda da evliliğe katılma niyetinizi beyan ediyorsunuz. Fae nesilleri boyunca aktarılan kadim gelenekleri onurlandıracağınıza ve hayatınız boyunca bunları sürdüreceğinize söz veriyorsunuz. İlâhi Olan tarafından birbirine bağlanmış ellerinizle, birbirinize değer vereceğinize, denemeler ve sıkıntılar boyunca birbirinizi destekleyeceğinize ve tüm zorluklar karşısında bir arada duracağınıza yemin edersiniz. Bu sözler hafife alınmayacak, ruhlarınıza kazınacak ve birlikte çıkacağınız yolculukta size rehberlik edecektir.

Peki, 9. Diyar'ın tüm tutkusu ve büyüüne rağmen, hâlâ evliliğe devam etmeye niyetli misin?" Amara dönüp bana baktı. "Gwen?"

"İstiyorum."

"Peter?"

"İstiyorum."

"Tripp?"

"İstiyorum."

"Ryder?"

Terreddüt etti ama derin, çivit rengi gözleri benimkilerle buluştuğunda tüm çekinceleri eriyip gitti. "Kabul ediyorum" derken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Eben?"

"İstiyorum."

"James?"

"İstiyorum."

"Cevaplarınız bu diyarda yaşayan herkes tarafından duyulsun ve aşkınız Varolmayan Ülke'nin zamansız geleneklerinde kutlansın."

"Şimdi birbirinizin ellerini tutun." Amara bileklerimizi kıpırmızı bir iple üst üste koyarak birbirine bağladı. "Benden sonra tekrar edin: Seni onurlandıracağıma ve besleyeceğime, seni seveceğime ve koruyacağıma, seni keşfedeceğime ve

Birlikteliğimizin her alanında seninle şımartılalım. Aşkımız İlahi Olan tarafından kutsanmış olsun ve sonsuza dek birbirimize bağlı olalım."

Kelimeleri hep bir ağızdan söyledik, kaderimizi mühürledik. Ruhlarımızı bağladık, iplerimizi kopmaz bir bağla düğümledik.

"Aşkınız yıldızların büyüğü kadar kalıcı ve deniz kızlarının şarkıları kadar büyüleyici olsun. Öpüşürken, önünüzde uzanan zevklerin ve sevinçlerin bir vaadi olsun. Ruhlarınızı aşk, sihir ve büyü dolu bir hayata bağlasın."

Beni ilk kucaklayan Ryder oldu. Kaderimizi ateşli bir öpücükle mühürledi. "Benim karım." Gülümsedi ve dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce beni dramatik bir düşüşle bırakan James için kenara çekildi.

Beni düzeltti, kulağıma "Benim" diye hırladı ve beni Eben'e teslim etti. "Bu öpücükle evleniyorum." Her zamanki romantikliğiyle beni tatlı tatlı öptü, ve Tripp için kenara çekildi.

"Tanrıçam." Öpücüğü sertti ve daha fazlasının geleceğinin sözünü veriyordu.

Peter öne çıktı ve elini uzattı. Orada, avucunun ortasında bir meşe palamudu vardı.

"Peter, bu mükemmel." Elindeki 'öpücüğü' aldığımda kalbim eridi. Aramızdaki mesafeyi kapattı ve yüzümü nazikçe kavrayarak beni ateşli bir öpücüğün içine çekti.

"*Lanet olası piç, düğün gününde Wendy'ye yaptığı gibi sana da meşe palamudu veriyor.*" Düşüncelerim birdenbire bana ait olmaktan çıktı. "*Her zaman senin o olmanı dileyecek. Öldür onu şimdi!*" Kendimi Peter'ın boynunu keserken gördüm, kanı ele geçirilmiş yüzüme sıçırıyordu. Ben kulaktan kulağa gülümserken oda tam bir şok içindeydi. Peter'ın kanı çenemden damlıyordu. "*İntikamımı alacağım!*"

Peter'ın kucağından geri çekildim ve elbisemin üst kısmına uzandım. Bıçağımı çıkardım. Kían'ın iplerine bağlı bir kukla. "Hayır! Peter!" sözcükleri ağızdan bozuk bir gırtlak çığlığıyla döküldü. Peter'ın yakışıklı yüzü şaşkınlıktan iki büklüm olmuştu. Kían'ın iğrenç düşüncelerini susturmak için çaresizce boğazını kesme dürtüsüyle boğuştu. O başaramadan bıçağı kendime çevirdim ve kalbime sapladım. Nefes nefese kaldığımda, ne yaptığımı fark ettiğimde gözlerim büyüdü. Eben'in kollarına doğru tökezlerken etrafımdaki çığlıkları ve kargaşayı duyabiliyordum. "Özür dilerim," diye bağırdım ve beni anlamaları için yalvardım. Peter'ın yardımıyla Eben beni ormanın zeminine yatırdı. Başımı kucağına aldı. "Özür dilerim."

"Gwen, hayır, hayır, hayır. Ne yaptın sen?" Peter panikliyordu. Elleri titriyor, ne yapacağını bilmez bir halde üzerimde geziniyordu. Bıçak hâlâ göğsümde duruyordu.

"Biri hemen bir şifacı çağırsın!" Güzel mavi gözlerini görmeden önce James'in emirlerini duydum. "Gwendolyn, ne yaptın sen?" Oğullarım yanımdaydı, yüzlerinde panik ifadesi vardı.

"Kían." Kelimeleri çıkarmakta zorlandım. "O... yapamaz." Oda etrafımda kararmaya başladı. Ryder elimi avucunun içine almıştı. "Artık sana zarar veremez." Nefes almakta zorlanıyor, kan öksürüyordum. "Ben... seviyorum..." Onları sevdiğimi söylemeye çalıştım ama kelimeler ağzımdan çıkmadı. Onlarla geçirdiğim zaman sona ermişti. Gözyaşları yüzlerinden aşağı akıyordu. Etrafıma siyahlık çöktü. Sessizlik. Huzur.

CHAPTER XXIV

WHEREVER SHE GOES

-PETER-

İ Gözleri kapandığı anda havayı delip geçen gök gürültüsünü zar zor duyabiliyordum. Kafamın içindeki beyaz gürültü öyle uğulduyordu ki O kadar yüksekti ki çığlıklarımı bastırıyordu. Zihnim tam bir kaos içindeydi ve herhangi bir mantıklı eylemde bulunmamı engelliyordu. Hepimiz, sadece kocaları, onun etrafına çömelmiştik ve hiçbirimiz ona yardım etmek için bir şey yapamıyorduk. Cansız elini elimde tutarken uzuvlarım ağırlaşmış, tamamen işe yaramaz hale gelmişti.

"Lill! Peri tozu! Hemen peri tozuna ihtiyacı var! Nefes almıyor," diye emretti Tripp, beni boğan şok perdesini bir şekilde delip geçerek. Her zamanki sakın ve soğukkanlı tavrı bozulmuştu ve sözleri duygularının ağırlığıyla dalgalanıyordu.

Gwen'in başı Eben'in kucağına yaslanmıştı ve Eben durmadan Gwen'in yüzündeki saçları okşuyordu. Gözleri, tüm rengi solmuş olan solgun dudaklarına takıldı. Ona doğru uzandı, eli hâlâ göğsüne saplanmış olan bıçağı kavırıyordu. Bıçağı vücudundan çekip çıkardı ama kadın irkilmedi. Kumaşın üzerine yayılan kıpkırmızı leke dikkatimi çekti. Sade

Fildişi gelinliğin kontrastı tamamen yanlıştı. Bunun olmaması gerekiyordu. Gözlerim tekrar Eben'e kaydı. Bıçak elinde titriyordu ve bunu gözlerinin siyah derinliklerinde görebiliyordum. O biliyordu. Hepimiz biliyorduk.

O gitmişti.

Onun kaybını hissedebiliyordum, sanki biri kolumu bedenimden koparmış gibi. Eben'in elleri Gwen'in kılıcına kenetlenmişti ve bu hayat için fazla uzun olmadığını biliyordum. Onu takip etmeye hazırlanıyordu. Ryder'a baktım. Onun adını tekrar tekrar söylerken gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyordu. O da onsuz bir dünyada yaşayamazdı. Tripp onun kanlı elini yüzüne götürmüş, başını sallıyordu. Hâlâ onun öldüğüne inanamıyordu. Ama olayın şoku geçtiğinde, kısa bir uçurumdan aşağı uzun bir yürüyüş yapacağını hissediyordum. Kayıp Çocuklarım artık benim değildi. Onun çocuklarıydı. Ve onsuz gerçekten kaybolmuşlardı.

Hook onun yanında metanetle diz çöktü. Yanağında tek bir damla gözyaşının düştüğü bir çizgi vardı. Adam her zaman tahammüllüydü. Belki de kendisi için hak ettiği cehennem buydu. Ruhunun yarısı parçalanmış bir halde sonsuza dek evrende yelken açacaktı. Ve ben... ben de bunun hak ettiğim bir ceza olmasından korkuyordum. İşlediğim korkunç bir eylem ruhuma değdi. Çünkü onu kaybetmek beni kesinlikle yok edecekti. Yanılmaz degildim ama İlahi Olan'ın benden istediği her şeyi yapmıştım ama yine de asla yeterince iyi olmamıştı. Benden almaya devam etti. Artık verecek hiçbir şeyim kalmamıştı.

Lill beni omuzlayarak yoldan çekildi ve Gwen'in göğsüne bir avuç peri tozu döktü. Tripp ve Ryder gözlerinde parlayan umutla izlediler. Ama bunu anlamak için bakmama gerek yoktu, peri tozu su gibi akıp gitmişti. O gitmişti. Hiçbirimizin onu geri getiremeyeceği bir yere gitmişti.

Tripp, Ryder'ı dirsekleyerek yoldan çekti ve delinmiş kalbinin yeniden atmasını sağlamak için boşuna bir çabayla göğsünü pompalamaya başladı.

"Peter! Bana yardım et! Neden hiçbir şey yapmıyorsun? Onu kurtarmama yardım et!" Tripp bağırdı. Gözyaşları özgürce akıyor, göğsündeki kana karışıyordu.

"Tripp... Sanmıyorum... Hiçbir şey yok..."

"Dur!" Eben ona bağırdı. "Gittiğini biliyorsun! O öldü, Tripp! Sen hissediyorsun, ben hissediyorum, hepimiz hissediyoruz!"

Tripp aniden durdu, ayağa fırlamadan önce bir süre nefes nefese kaldı. Volta atarken saçını çekiyordu.

"Bunu ben yaptım!" Ryder'ın sözleri hıçkırıklarla boğuldu. "Beni neden cezalandırdığını bilmiyorum ama bir şekilde İlahi Olan'a meydan okudum. Yıldızlara meydan okudum... ve Hen... bedelini o ödedi!" Ryder yine kendi cehenneminde kaybolmuş, bir ileri bir geri sallanıyordu. Gözleri tamamen boştu.

Eben ürkütücü bir şekilde sessizdi. Boş gözlerle onun cansız bedenine bakıyordu. Hook onun yanında dizlerinin üzerinde kaldı ve öne doğru eğilerek onu nazikçe öptü. Orada uzun bir süre oyalandı. Sonra konuşacak kadar uzaklaştı. "Sonsuza dek uyanık olduğum anlarda aklımdan çıkmayacak son bir öpücük. Tekrar buluşana kadar, sevgilim." Kan hâlâ dudaklarına bulaşmış, adam uzaklaşmadan önce onunkini de boyamıştı.

"Ne oldu?" Ona hırladım. Öfkeyle başa çıkmak onun gerçekten öldüğünü kabul etmekten daha kolaydı. Bir şeye ihtiyacım vardı. Suçlayacak birine.

"Inalto," diye araya girdi Amara, sesi kendi kederiyle titriyordu. "Hepinizi Tiger Lily'den kurtarmak için Inalto'yu aldı. Ama bunun bir bedeli vardı. Dengenin yeniden sağlanması. Ödeme olarak bir sevgilinin hayatını gerektirdi. Sizin hayatlarınızdan biriyle ödemeyi reddettiği için kendi hayatıyla ödedi. Bunu kontrol edebileceğini düşündüm. Bana endişelenmememi söyledi. Çok aptalmışım... Bunların hepsi benim hatam." Amara buruşuk bir yığın haline geldi ve Gwen'in ayaklarının dibinde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Hemen Hook'a döndüm. "Biliyordun, değil mi?" Hırladım. Derinlerde yatan bir kan davasının yeniden canlandığını hissediyordum çünkü tanıdık geliyordu ve tüm bu acıyı bir şeye dökmek istiyordum.

"Tapınak Dağı'nın altında gözlerinde gördüm. Hiçbirinizin bilmesini istemedi. Endişelenmenizi istemedi. Her şeyin kontrol altında olduğunu düşünüyordu." Kelimeleri ezberlemişti, pişmanlığı ses tonunda yoğun bir şekilde hissediliyordu.

"Fark etmez, Pan. Ondan istediğin kadar nefret edebilirsin. Bu onu geri getirmeyecek. Sadece onun anısını daha da lekelemiş olursun," dedi Eben. Gözlerini Gwen'den ayırıp benimkilerle buluşturdu. "İkinizle birlikte savaşmak benim için bir onurdu. Ama o nereye giderse ben de oraya giderim, bu hayattan öbürüne kadar onu takip etmem gerekse bile, öyle olsun." Eben Gwen'in hançerini kaldırdı, hazır ve nazırdı. Ona hayır demek istedim. Ona durmasını söylemek istedim ama yapamadım. Kıskanıyordum. Varolmayan Ülke'nin dokusuna o kadar bağlıydım ki, ölümü asla kendi ellerime alamazdım. Hayır, ben kalacaktım ve ben kendi yarattığım arafta debelenirken o da onunla birlikte olacaktı.

Eben hançeri ölümcül bir darbeye saplayamadan, Gwen'in göğsündeki ölümcül yaradan kör edici bir ışık fışkırdı. Hepimiz geriye doğru tökezledik, Gwen'in bıçağı Eben'in elinden yuvarlandı. Kendimi ışığa bakmaya zorladım. Bedeni yerden kalkarken etrafındaki havada büyü dönüyordu. Vücudunun her santimi parlak bir ışıkla sarılmıştı. Onu çevreleyen enerjiyi hissedebiliyordum. Rahatlatıcı bir sıcaklık beni içine çekti, göğsümde öyle şiddetli yanan bir umudu yeniden alevlendirdi ki kalbim yanacakmış gibi hissettim. Hepimizi. Tüm kocaları huşu ve merak içinde izlemek için etrafına çekiliyordu. Işığın yoğunluğu artmaya başladı, sanki hayali bir düzleme geçmişim gibi ormanı aydınlattı. Hissettiğim tek şey sevgi olana kadar tüm korku ve kalp ağrısı eriyip gitti. Eve dönme hissi çok baskındı. Sonra dünya tekrar başıma yıkıldı. Gwen yine yerdeydi, etrafı hepimizle çevriliydi. Ellerinin üzerinde duruyordu, derin nefesler alırken başı öne eğikti, sesi kulaklarıma tatlı bir müzik gibi geliyordu.

"Gwen!" Vücudumu hareket ettirebildiğim kadar hızlı bir şekilde ona doğru tökezledim. Omuzlarını kavradım ve gözlerim yumuşak, karamel gözleriyle buluşana kadar onu yukarı çektim. "Yaşıyorsun! Tanrı'ya şükürler olsun! Nasıl olduğunu bilmiyorum... ama yaşıyorsun!" Onu göğsüme bastırdım, karıma sarılırken günün tüm duygularının yüzümden aşağı dökülmesine izin verdim.

"Hen!" Ryder sırayla onu kollarımdan çekip aldı. Her biri onu aralarında dolaştırdı. Hepimiz onu kollarımızda canlı ve iyi hissetmenin tadını çıkarıyorduk. Ailemizin ve arkadaşlarımızın sevinç sesleri etrafımızdaki havayı dolduruyordu.

"Peter? Peter, ne oldu?" Yüzümden akan gözyaşlarına şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Ne oldu? Hançer sendeydi... ve sonra sen, ahh, gitmiştin. Gittiğini hissedebiliyordum. Ama şimdi bir şekilde, bir şekilde geri döndün. İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim. En azından iyi olduğumu düşünüyorum. Sadece ne olduğunu bilmiyorum. Huzuru hatırlıyorum. Çok sakindi ama aynı zamanda da yanılttı. Sanki orada olmamam gerekiyordu, en azından henüz değil. Neden bilmiyorum.

."

"Bu en büyük fedakârlıktı." Melodik bir ses araya girdi ve hepimiz Peytra'nın güzel figürünü görmek için döndük, o bize yaklaşırken batan güneş etrafında parlıyordu.

"Peytra?" Gwen ayağa kalktı ve ona doğru birkaç adım attı.

"Sana söylemiştim, küçük yıldızım, her zaman izliyor olacağımı. Ve bugün gününü kaçıramazdım."

"En büyük fedakarlık mı? Anlamıyorum. Inalto ödeme talep etti. Ben de ödemeyi yaptım. Kían gitti, bunu hissedebiliyorum. Peki ben nasıl buradayım?"

"Öğrenilmesi gereken ilk ders... Yıkım tohumlarını kendi içinize gömemezsiniz. Duvarlarınız ne kadar güçlü olursa olsun her zaman büyüyeceklerdir. Seni tüketeceklerdir. Ama bir seçimle karşı karşıya kaldığınızda, sevdikleriniz için kendinizi feda ettiniz. Bundan daha büyük bir hediye olamaz. Pek çok kişi böyle iddialarda bulunmuştur, ancak çok azı bunu gerçekleştirebilmiştir. Sevgi adına yapılan bu saf fedakarlık, tek boşluktu. Ödeme bağlarını çözer. Karşılığında size hayatınızı geri verir."

"Yani özgür müyüm? Onun lekesinden sonsuza dek kurtuldum mu?" Gwen'in sesi titriyordu ama cevapsız kalan sorunun içinde yatan umudu gizleyemiyordu.

"Sonsuzluk parmaklarının ucunda benim küçük yıldızım. Nasıl yaşamayı seçersen seç."

Gwen bize döndü, gözlerinden mutluluk gözyaşları dökülmeye başlarken güzel gülümsemesinden saf bir neşe yayılıyordu. "Duydunuz mu aşklarım? Özgürüz! İşte bu kadar. Hayalini kurduğumuz şey buydu. Uğruna çok çalıştığımız şey. Burası sonsuza dek mutlu olacağımız bölüm."

CHAPTER XXV

SINS OF THE FLESH

-GWEN-

W Evlilik bağıyla bağlandığımız ilk gecemizi bedenin günahlarına dalarak geçirdik. Kocamın her biri kendi bedeninde bedenime tapıyordu.

benzersiz bir şekilde, sınırlarımı zorlayarak. Bir akşamda beş erkeği tatmin etmek gerçek bir dayanıklılık testiydi. Hayatımın geri kalanında başarılı olmaya kararlı olduğum bir sınav. Ben tükenene kadar saatlerce oynadık. Keyifli bir şekilde ağrıyordu, artık doyumsuz arzularına ayak uyduramıyordum. Çıplak, birbirine karışmış, yapışkan, uzuvlar karmaşası içinde bitkin bir halde birlikte mutlu bir uykuya daldık.

Gelecek belirsizdi ama birbirimize sahiptik. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. İlahi olanın gözündek sonsuza dek birbirimize bağlıydık. Bizi birbirimizden uzak tutabilecek hiçbir şey yoktu. Düşmanlar deneyecekti ama biz galip gelecektik. Birlikte güçlüydük, durdurulamazdık. Tüm Varolmayan Ülke'ye hükmedecek ve hassas sistemindeki dengeyi yeniden kuracaktık. Bu bizim kaderimizdi - sonsuza dek mutlu yaşamımız.

Sabahın erken saatlerinde, güneş doğmadan önce uykumdan uyandım. Ryder pencerenin önünde çırlıçıplak duruyordu. Ay ışığı onun mükemmel formunu sergiliyordu. Gözler için bir ziyafet gibiydi. Ona saatlerce bakabilir ve bundan hiç bıkmayabilirdim. Çaresizce diğerlerini uyandırmamaya çalışarak kendimi çözdüm ve odanın diğer ucuna doğru ilerledim. Kollarımı göğsüne dolayarak bedenimi sıkıca onunkine yasladım. Yanaklarım kürek kemiklerinin arasındaki boşluğa sokuldu ve onun sarhoş edici narenciye ve sedir kokusunu içime çektim.

"Erken kalkmışsın. Her şey yolunda mı?" Ryder hâlâ Dorian'ın işkencesinin etkileriyle mücadele ediyordu. Ölümüne tanık olmak ve öldüğüme inanmak ona yardımcı olmamıştı. Tamamen iyileşmesinin biraz zaman alacağını biliyordum ama soğukluğu kalbimi kırıyordu.

"Her şey mükemmel Hen," diye fısıldadı. "Sadece son birkaç günü düşünüyordum." Dönüp bana baktı ve saçımın bir telini kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Gerçekten mutlu sona ulaşacak mıyız?"

"Zaten yaptım," diye gülümsedim ve parmak uçlarıma uzanıp onu tatlı tatlı öptüm. "Hepinize sahibim. Bundan daha mutlu bir son olamaz." Bu doğrudu. İstedikim her şeye sahiptim. İlahi güç tüm arzularımı yerine getirmişti. Geriye kalan tek şey onların armağanlarının tadını çıkarmaktı.

"Seni bana geri getirdiği için İlahi Olan'a teşekkür etmeliyim. Hayatıma bir amaç verdiği için." Ryder beni kollarının arasına aldı ve kapıya doğru yöneldi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Dışarıda, ilahi olanla bir olabileceğimiz bir yerde. Onların armağanını onurlandırmak için daha iyi bir yol düşünemiyorum."

Ryder beni kulübemizin dışındaki çayıra nazikçe yatırırken çimenlerin yaprakları çiğle ıslanmıştı ve tenimi gıdıklıyordu. "Seninle burada sevişmek istiyorum. Çimenlerin üzerinde, yıldızların altında, güneş üzerimize doğarken." Tek bir ot parçası seçerek kıvrımlarımda gezdirmeye başladı ve tüylerimi diken diken etti. "Sen mükemmelsin, Hen. Her yönden benim için yaratılmışsın." Acele etmemesini, zevkimin ince işaretlerine dikkat etmesini izledim. O yerlerde biraz daha oyalandı. O

Meme uçlarımı daire içine aldı ve bacaklarımın arasındaki çim bıçağını izleyerek karnımdan aşağı inmeden önce onları sıkı zirvelere getirdi.

Ryder yavaşça bacaklarımı ayırdı ve dilini damlayan yarığım boyunca sürüklemeyen önce hassas etime yumuşak bir öpücük kondurdu. "Mmmm," diye mırıldandı. "Sana asla doyamayacağım." Bana dokunuşunda bir şefkat vardı. Nazikti, acele etmiyordu, bu deneyimin tadını çıkarıyordu. Ryder'ın usta dili sihrini konuştururken içim hararetli bir gerilimle çalkalanıyordu. İçimdeki gerilim arttıkça miyavlamalarım iniltiye dönüştü. Parmaklarımı onun karışık saçlarında gezdirdim, sıkıca kavradım, durmasını istemiyordum. Gerilim koptu ve bacaklarım başının etrafına dolandı.

"Ryder!" Orgazm beni ele geçirdiğinde haykırdım, bedenim bana ait değildi. Şu anda sadece ve sadece onun bedeniydim.

"Adımı haykırmaya bayılıyorum." Beni derinden öptü, serbest bırakılmamın tadı dilinde ağırdı. Devasa ereksiyonunun ucuyla açıklığımla alay etti. Narin tenimi gelecek kadar sert bastırıyordu.

"Lütfen, Ryder. Seni içimde hissetmek istiyorum. Seninle bir olmak istiyorum." Ağrıyan içimdeki boşluğu doldurması için ona yalvardım. Güneş ufuk çizgisini aşmaya başlamıştı ve gökyüzünü, aşkımızı sergilerken kızarmış gibi pembeye boyuyordu. Yavaşça içime girdi ve boğazımdan bir nefes çekip çıkardı. Tek vücut olurken gözlerimiz kilitlendi. O anda içimde İlahi Olan'ın varlığını hissedebiliyordum. Sadece birbirimizle değil, toprakla ve onun tüm enerjisiyle de bir olmuştuk.

"Bunu hissedebiliyor musun?" Ryder aynı enerjiyi açıkça hissedebildiğini söyleyerek sordu. "Harika hissettiriyor." Kalçalarımı hafifçe salladım. "Sakın durma." "Durma. hisler güçlenmişti. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Büyülü bir şeyler oluyordu. Ryder'ın ritmi yavaş ve işkenceliydi, beraberinde bir zevk dalgası getiriyordu. Gittikçe artan bu his, dayanılamayacak kadar fazla olmaya başlamıştı. Trans halinde kaybolurken ikimizden de hayvani iniltiler yükseliyordu.

"Ryder!" Hayatımın en yoğun orgazmı bedenimden geçerken neredeyse korkuyla tekrar haykırdım. Kaslarım kontrolsüz bir şekilde kasılırken, zevk dalgaları içimi parçaladı.

"Siktir, Gwen. Kendini çok iyi hissediyorsun," diye haykırdı, uçuşumun kenarından düşerken hırlayarak, coşku içinde bana katıldı. Nefes nefese üstüme yığılmadan önce vücudu benimki gibi kasılmalarla sarsıldı. "Bu..."

"İnanılmaz," diye kıkırdadım, onun yerine cevap verdim. "İnanılmaz. Seni seviyorum Hen."

"Ben de seni seviyorum Ryder." Bir süre çimenlerin üzerinde birbirimize sarıldık. Güneşin Never Cliffs'in üzerinden doğuşunu izlerken birbirimizin kollarında huzur içindeydik. Yeni bir günün şafağı, yeni bir sayfa açılıyordu.

"Muhtemelen içeri geri dönmeliyiz. Diğerleri nereye sıvıştığımızı merak edecektir."

"Belki de izlemişlerdir." Ryder sıırttı. Performansından gurur duyuyordu. Başımı sallayarak kıkırdadım. Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

"Merak etmeyin. Onlara pratik yaptığımızı söyleriz." "Aalıştırma mı? Ne için?"

"Unuttun mu? Neredeyse bahar temizliğı zamanı geldi."

Son

EPILOGUE

-MICHAELA-

M Sevgili tatlım,

Sanırım mektubunuzu binlerce kez okudum ve tekrar okudum. Sen Haberi okuduğumda içimden gelen çığlığı duysaydınız gülerdiniz. Yine de acı tatlı. Orada olmalıydım. O koridorda kol kola yürümeliydik. Seni vermek için orada olmalıydım. Biliyorsun, onayımı vermeden önce her birini süründürürdüm. Çünkü sen mutlu bir hayatı hak ediyorsun. Sonsuza dek mutlu olmayı hak ettin, bu yüzden her dakikasının tadını çıkarsan iyi edersin.

Seninle ne kadar gurur duyduğumu bilmeni istiyorum. Yaşanan onca şeyden sonra asla pes etmedin. Her zaman kendine karşı dürüst oldun ve en önemli şeyi asla gözden kaçırmadın... aşkı. Yolunu bulacağını biliyordum. En karanlık yollarda bile ışığın parlıyor. Bunu asla unutma ve o çocukların senin ne kadar mükemmel olduğunu hatırladıklarından emin ol! Seni ölesiye seviyorum, tatlım.

Bu mektubun sadece hasret giderme ve basit bir sevinçten ibaret olmasını isterdim ama yardımınıza ihtiyacım var. Buraya gelir gelmez yazmam gerektiğini biliyorum ama işler pek de planladığım gibi gitmedi. Hiraeth'teki durum vahim. Prensler Varolmayan Ülke'de bir yer edinmeye çalışırken, kendi krallıkları parmaklarının ucundan düşüyordu. Her şey tehlikeye girdi. Prenslerin kollarında bir insan kızla diyara geri dönmelerinin davalarına yardımcı olmadığından bahsetmiyorum bile. Benim varlığım gergin bir durumu alıp ateşe benzin döktü. Detaylara giremem çünkü kime güvenilebileceğimiz konusunda hiçbir fikrim yok ve bu parşömenlerin yanlış ellere geçmesini istemem.

Tam da işin iyi kısmına gelmişken senden yardım istemekten nefret ediyorum ama Lucius'u eve dönmeye ikna etmen gerekiyor. Onunla geçinmenin kolay olmadığını biliyorum. Yemin ederim buradan kendi kendine küfrettiğini duyabiliyorum ama cazibeni kullanıp onu geri getirmeni istiyorum. Hayır diyecektir. Sana geri dönemeyeceğini, bunun yasak olduğunu söyleyecektir. Ama başka yolu yok. Krallık ve kardeşleri buna bağlı. Fark ettiğinden daha fazla bunun bir parçası.

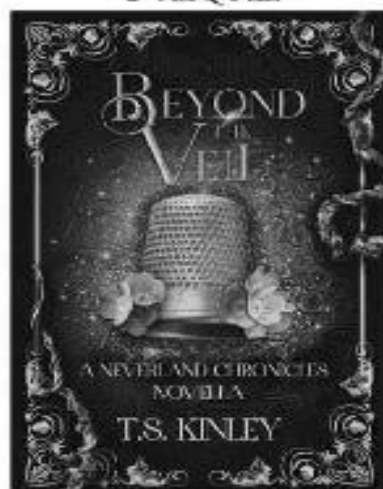
Unutma, Lucius'un buraya gelmesine ihtiyacım var. Senin gelmene değil! Beni dinliyor musun? Buraya gelmeni istemiyorum. Kocalarınızla Varolmayan Ülke'de kalın. Burada her şey yoluna girdiğinde döneceğim ve uygun bir kutlama yapacağız. Söz veriyorum, iyi olacağım. Hayatın daha yeni başlıyor! Git ve yaşa... Bu çok büyük bir macera.

Daima

Sevgiler, Mic

THE NEVERLAND CHRONICLES

-PREQUEL-

-VOLUME I-

-VOLUME II-

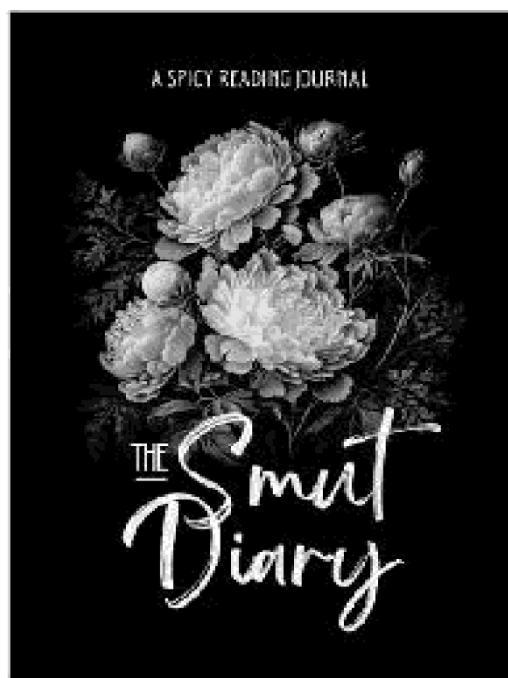
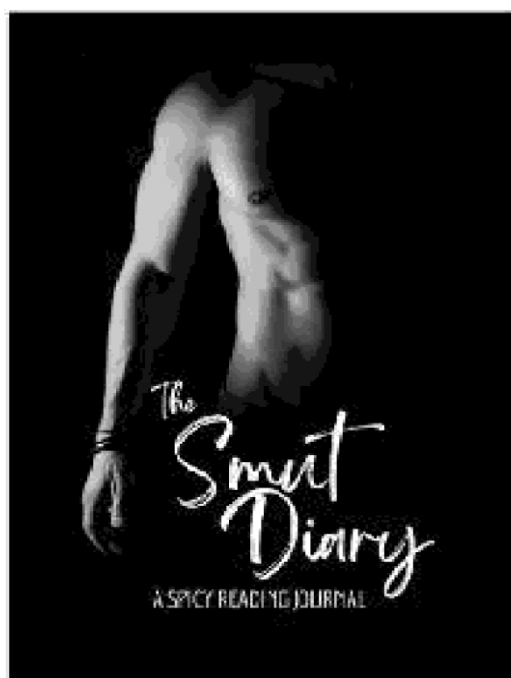
-VOLUME III-

TSKinleyBooks.com

Also Available

The Smut Diaries

T3f SNUT GÜNLÜĞÜ ISA REAaixcjouenAr r0R
TFOS| NF0 BAHARATLI SEVER. BIR DUKTEISEI1TIAL
*BLACI B00h "T07RACXALLYOUR BOOF
B0YfRlfhB AfF4IRS.

TSKinleyBooks.com

OKUDUKLARINI BEĞENDİN Mİ?

Varolmayan Ülke Günlükleri'ne yaptığınız yolculuktan keyif aldınız mı? Sevgi gösterin ve Goodreads'e yorum bırakın. Hazır oradayken bizi de takip edin.

YAZAR HAKKINDA

T. S. Kinley, ortak bir takıntı ve vizyona sahip iki kız kardeş tarafından yaratılmış bir tutku projesidir. Güzel, yaratıcı ve evet... bir şey yaratma hayaliyle bir araya geldik. SEKSİ. *Bir Varmış Bir Yokmuş...* Her şey erotik ve aşk romanları hakkında kardeşçe dedikodularla başladı. Sohbetlerimiz hızla bu tür eserler yazma arzularımızla ilgili fantezilere dönüştü. Ütopik bir gelecekte bir gün fantezimizin nasıl gerçeğe dönüşeceğini düşünürdük. Nihayetinde geleceğin bizi bulmasını beklemek yerine ütopyayı kendimiz yaratmaya karar verdik. Kitaplara olan sevgimizi, doğal yaratıcılık yeteneğimizi ve yayıncılığın kendisi üzerine biraz akıllıca çalışmamızı kullanarak ilk kitabımızın konsepti doğdu. Bir Kozmetolog ve bir RN olarak başladık ve kısa sürede kitaplarımıza benzersiz bir bakış açısı katan bir stile sahip dinamik bir yazı ekibine dönüştük.

Henüz kaydolmadıysanız, lütfen T.S. Kinley haber bültenine abone olun.

Yeni sürümler, yarışmalar ve diğer baharatlı içerikler hakkında özel ön gösterimler alın.

www.TSKinleyBooks.com adresini ziyaret edin ve bugün kaydolun!

T.S. Kinley'i sosyal medyada takip edin. Hadi arkadaş olalım! Instagram, Facebook, Pinterest ve Tic Tok sayfalarımıza göz atın ve bir değil iki yazarın güzel, karmaşık zihnine dair içgörüler edinin! Sorularınız mı var, yarattığımız muhteşem karakterler hakkında bilmek istediğiniz bir şey mi var? Bize çevrimiçi olarak katılın, okuyucularımızla etkileşime geçmeyi seviyoruz!

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.